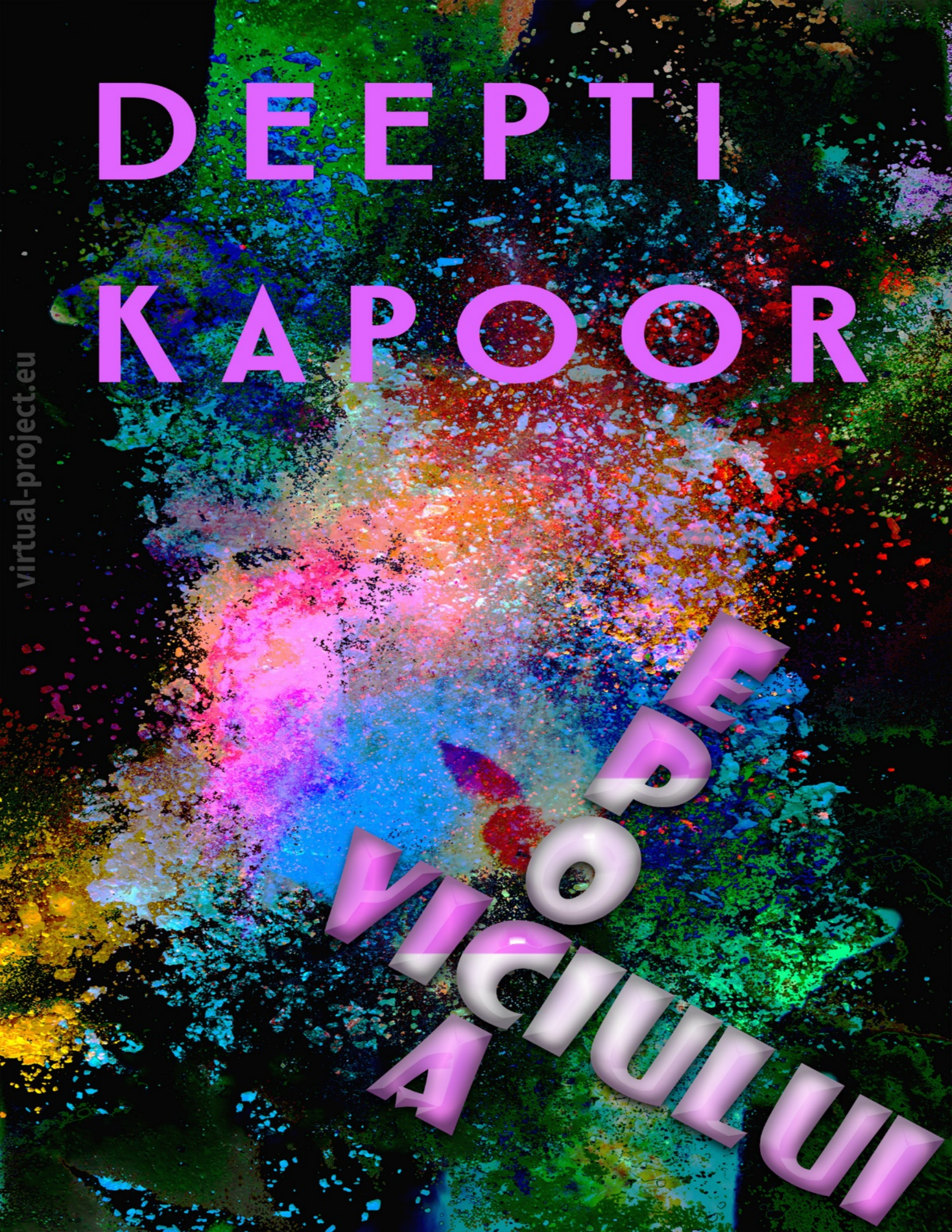

virtual-project.eu

DEEPTI KAPOOR

EPOCA VICIULUI

Original: *Age of Vice* (2023)

Traducere din limba engleză și note de:
BOGDAN PERDIVARĂ

virtual-project.eu

LITERA®

2023

„Pentru *naga sadhdu,* dezastrul de la *kumbha mela* din 1954 nu a însemnat decât încă un episod violent, produs în timpul unui eveniment având violența ca principiu, între bărbați a căror profesiune era violența. Dacă a arătat diferit, asta s-a întâmplat doar fiindcă în cale se puseseră săteni obișnuiți".

William R. Pinch, *Warrior Ascetics and Indian Empires*

„Și ca urmare a scurtimii vieților lor nu vor izbuti să adune cunoaștere multă. Și din pricina puținătății cunoașterii lor vor fi lipsiți de înțelepciune. Și de aceea pofta de bogății și avariția îi vor copleși pe toți".

Mahabharata

UNU

NEW DELHI, 2004

Cinci oameni ai străzii zac morți pe marginea Centurii Interioare a metropolei New Delhi.

Sună ca începutul unui banc sadic.

Dacă asta și e, lor nu le-a spus nimeni.

Mor în locul unde au adormit.

Aproape.

Corpurile le-au fost târâte zece metri de Mercedesul venit cu viteză care a sărit peste bordură și i-a făcut fărâme.

E februarie. Ora trei dimineața. Șase grade afară.

Cincisprezece milioane de suflete se ghemuiesc în țărână ca să doarmă.

O pâclă subțire, sulfuroasă căptușește străzile.

Unul dintre morți, o fată, Ragini, avea optsprezece ani. Însărcinată în cinci luni. Soțul ei, Rajesh, de douăzeci și trei de ani, dormea alături. Amândoi cu burta în sus, înfofoliți cu șaluri groase peste creștete și picioare, arătând ca niște cadavre oricum, dacă nu puneai la socoteală semnele care-i arătau a fi vii, rucsacul sub cap și sandalele potrivite grijuliu lângă brațe.

O întorsătură crudă a sorții: cuplul cu pricina a sosit doar de ieri în Delhi. Refugiindu-se alături de Krishna, Iyaad și Chotu, trei muncitori itineranți proveniți din același district din Uttar Pradesh. Zi de zi, acești bărbați se trezeau înainte să se crape de ziuă ca să bată drumul până la Company Bagh, la centrul de repartiție, încercând să facă un bănuț din orice slujbă se găsea – bucătar la o dhaba, *tonetă cu mâncare, ospătar pe la nunți, muncitor în construcții –, după care trimiteau paralele înapoi în sătucul lor, plătind pentru* shaadi, *nunta unei surori, școala unui frate, medicamentele unui tată. Trăiau de pe-o zi pe alta, de pe-o oră pe alta, salahori săraci, zbătându-se pentru supraviețuire. Întorcându-se să se culce la apus în locul acesta pustiu, pe marginea șoselei de centură, aproape de Nigambodh Ghat. Pe lângă maghernițele demolate din Yamuna Pushta care*

le-au fost odată cămin.

Însă ziarele nu zăbovesc asupra acestor trei bărbați. Numele lor se fac nevăzute în zori, odată cu stelele.

•

O dubă de poliție cu patru agenți sosește la locul accidentului mortal. Se dau jos și văd corpurile. Văd și mulțimea gălăgioasă, frământată, care înconjoară acum mașina. Cineva încă e înăuntru! Un tânăr, stând cu spatele drept ca o scândură, cu mâinile încleștate pe volan și ochii închiși, cu pleoapele strânse. E mort oare? O fi murit așa? Polițaii împing în lături gloata și se uită în interior. „Doarme?", zice către colegii lui un agent. Cuvintele fac ca șoferul să întoarcă încet capul și, ca un soi de monstru, să deschidă ochii. Agentul își mută iute privirea, aproape sărind cât colo de la sperietură. Figura netedă și arătoasă a șoferului are ceva grotesc. Ochii îi sunt ostili și sălbatici, însă în afară de asta nu i s-a clintit niciun fir de păr. Agenții deschid portiera, flutură năbădăioși din bastoane, îi poruncesc să coboare. La picioarele lui e o sticlă goală de whisky, Black Label. Omul e zvelt, genul care se duce la sală, poartă bluză și pantaloni de poplin cenușiu, părul îi e dat impecabil cu ulei, cărarea, aranjată la milimetru. Dincolo de duhoarea de whisky se simte un alt iz: parfumul Davidoff Cool Water, nu că polițaii ar avea habar.

Au habar de următoarele: tipul nu e bogătan, nu-i avut deloc, ci mai degrabă un facsimil, un tip purtând însemnele bogăției: se află în serviciul ei. Hainele, aspectul îngrijit, mașina nu pot ascunde originea sărmană a nașterii sale; mirosul ei e mai tare decât orice băutură spirtoasă ori colonie.

Da, e un servitor, un șofer, un mânător, un „băiat".

O versiune bine hrănită, îmblânzită, a ceea ce zace fără viață pe asfalt.

Iar mașina nu e Mercedesul lui.

Ceea ce înseamnă că i se poate produce durere.

•

Se văietă cu suspine, în legea lui, cât îl trag agenții afară. Se încovoaie de șale și vomită pe mocasini. Un polițai îl lovește cu bastonul, îl saltă pe picioare. Altul îl percheziționează, găsește portofelul, găsește un toc gol de pistol, găsește o cutie de chibrituri cu emblema unui hotel pe nume Palace Grande, descoperă un teanc de bani ținut laolaltă într-un clips, douăzeci de mii de rupii cu totul.

— Al cui e automobilul?

— De unde au apărut banii ăștia?

— De la cine i-ai furat?

— Ai crezut că pleci la o plimbărică?

— A cui e băutura?

— Chutiya, *javră, unde-i arma?*

— Rahat cu ochi, pentru cine lucrezi?

În portofel are o carte de alegător, un permis de conducere și trei sute de rupii. Actele îl prezintă drept Ajay. Numele tatălui e Hari. S-a născut pe 1 ianuarie 1982.

Și Mercedesul? E înregistrat pe numele unui oarecare Gautam Rathore.

Polițaii se strâng la sfat: numele sună familiar. Și adresa asta, Aurangzeb Road, vorbește de la sine. Doar cei bogați și puternici locuiesc acolo.

— Chutiya, latră un agent de poliție cu actele mașinii în mână. E șeful tău?

Însă tânărul numit Ajay e prea beat ca să răspundă.

— Târâtură, i-ai luat mașina?

Unul dintre polițai trece într-o latură și se uită de sus la morți. Ochii fetei sunt deschiși, pielea i s-a albăstrii deja de la frig. Sângerează prin locul dintre picioare unde a fost odată viață.

•

La secție, Ajay e dezbrăcat și lăsat gol-pușcă într-o încăpere rece și fără geamuri. E așa de beat, că leșină. Agenții revin, aruncă peste el apă rece ca gheața. Se trezește răcnind. L-au pus pe un scaun și-i apasă umerii de perete, îi desfac picioarele. O agentă se cocoață cu tălpile pe coapsele lui până ce i se oprește circulația sângelui și el scoate un muget de durere și iarăși leșină.

•

Până în ziua următoare, cazul capătă greutate. Oroarea a pus stăpânire pe media. La început vine vorba despre fata gravidă. Canalele de știri o bocesc. Însă nu a fost, în viață, nici fotogenică și nici doldora de promisiuni. Așa că atenția se concentrează pe ucigaș. O sursă confirmă că automobilul este un Mercedes înregistrat pe numele lui Gautam Rathore, și informația devine știre – omul e un stâlp al scenei sociale din Delhi, jucător de polo, povestitor iscusit de anecdote și prinț cu autentic sânge

albastru, primul și singurul fiu al unui membru al Parlamentului, Maharaja Prasad Singh Rathore. A condus Gautam Rathore vehiculul? e întrebarea de pe buzele tuturor. Dar nu, n-are cum, alibiul său e inatacabil. Noaptea trecută era plecat din Delhi, în vacanță. S-a cazat la un hotel de lux de lângă Jaipur. Locul în care se află acum este necunoscut. A emis însă o declarație în care se arată îngrozit de evenimente și trimite condoleanțe rudelor îndoliate. Șoferul, dezvăluie nota trimisă presei, a început doar de puțin timp să lucreze pentru el. Pare să fi luat Mercedesul fără știrea lui Gautam. Pare să fi șterpelit whisky-ul și Mercedesul și să fi ieșit să dea ilicit o tură.

Un comunicat al poliției confirmă următoarele: Ajay, angajat al lui Gautam Rathore, a furat o sticlă de whisky de la domiciliul lui Rathore în vreme ce angajatorul său lipsea de acasă și a pornit să se plimbe cu Mercedesul, în cele din urmă pierzând controlul asupra vehiculului.

Relatarea de mai sus devine fapt.

E întărită de presă.

Se întocmește dosarul de trimitere în judecată.

Ajay, fiul lui Hari, este pus sub incidența Secțiunii 304A a Codului Penal Indian. Omor prin imprudență. Sentința maximă: doi ani.

•

Este trimis la un tribunal aglomerat, adus înaintea magistratului districtual. Magistratului îi ia două minute să-l trimită în arest preventiv, fără posibilitatea eliberării pe cauțiune. E transportat cu autobuzul, împreună cu alți deținuți, la închisoarea Tihal. Pușcăriașii sunt înșiruiți pentru procesare; se așază în rânduri posomorâte pe băncile de lemn, înconjurați de panouri cu reguli bătute în cuie în ghipsul umed și pătat al pereților. Când îi vine rândul, e dus într-un biroaș înghesuit, unde așteaptă un funcționar și un doctor de închisoare, dotați cu mașină de scris, respectiv stetoscop. Posesiunile îi sunt iarăși întinse dinainte: portofelul, clipsul cu bani conținând douăzeci de mii de rupii, cutia de chibrituri cu numele Palace Grande, tocul de armă gol. Banii sunt numărați.

Funcționarul ia creionul și începe să completeze formularul.

— Numele?

Deținutul se holbează la el.

— Numele?

— Ajay, zice abia auzit.
— Numele tatălui?
— Hari.
— Vârsta?
— Douăzeci și doi de ani.
— Ocupația?
— Șofer.
— Mai tare.
— Șofer.
— Cine ți-e patron?
Funcționarul înalță privirea peste lentile.
— Gautam Rathore.
Zece mii de rupii sunt luate din banii lui, restul i se înapoiază.
— Bagă-i la ciorap, zice funcționarul.

•

E procesat și trimis la Închisoarea Nr. 1, *călăuzit pe întinderea curții către dormitoare, purtat pe coridorul umed și rece până la o celulă largă unde trăiesc înghesuiți ca sardinele alți nouă deținuți. De barele celulei atârnă haine ca pe o tarabă din piață, iar podeaua e acoperită cu saltele zdrențuite, pături, găleți, desagi, saci. O latrină mică, turcească, într-un ungher. Cu toate că n-a mai rămas pic de loc, gardianul cere să se elibereze o bucățică pentru el pe podeaua rece, lângă latrină. Însă nu există o saltea în plus. Ajay întinde pătura ce i s-a dat pe podeaua de piatră.*

Stă cu spinarea lipită de perete și privirea agățată în gol. Vin câțiva tovarăși de celulă și își spun numele, dar nu reacționează, nu bagă de seamă nimic. Se ghemuiește și se culcă.

•

Când își revine în simțiri vede deasupra lui, în picioare, un bărbat. Bătrân, cu dinți lipsă și priviri care fug în toate părțile. Mai bine de șaizeci de ani pe pământ, zice. Mai bine de șaizeci de ani. E șofer de ricșă motorizată în Bihar, sau cu asta, cel puțin, s-a îndeletnicit afară. Așteaptă de șase ani să fie judecat. E nevinovat. Unul dintre primele lucruri pe care le rostește.

— Sunt nevinovat. Cică aș distribui droguri. Dar n-am făcut nimica. M-au prins unde nu trebuia. Un traficant era la mine în ricșă, a fugit, iar poliția m-a luat în locul lui.

Continuă întrebându-l pe Ajay de ce e învinuit, câți bani a reușit să dosească. Ajay îl ignoră, întoarce capul.

— Cum vrei, zice cu voioșie bătrânul, dar să știi, eu fac rost de chestii pe-aicea. Pe o sută de rupii îți mai aduc o pătură, pe altă sută de rupii îți fac rost de păpică mai bună.

— Lasă-l în treaba lui, răcnește un alt tovarăș de celulă, un băiat negricios și dolofan din Aligarh, care se scobește în dinți cu o bucată de neem. *Nu știi cine-i ăsta, e Criminalul din Mercedes.*

Silueta bătrânului se retrage.

— Arvind îmi spune, se prezintă grăsuțul. Zic ei că mi-am omorât nevasta, da' nu-s vinovat.

•

Afară, în curte, ora de plimbare. Sute de pușcăriași strângându-se laolaltă, buluc, din celule. Bărbații îl cântăresc din priviri. E, într-un fel, faimos. Au auzit cu toții de Criminalul din Mercedes. Vor să se holbeze mai de aproape, să-i judece ei singuri vinovăția ori nevinovăția, să vadă cât e de dur, cât e de speriat, să decidă unde i-ar fi locul. Durează un minut numai să-și dea seama că e unul dintre nevinovați, un țap ispășitor pentru un șef bogătan. Unii încearcă să-i smulgă prețiosul adevăr. Ce i s-a promis ca să ia asupra lui beleaua? O prăjitură dulce de tot? Parale, când iese? Ori că au să-i trimită la școală băieții și fetele? Sau au luat-o pe partea cealaltă? I-au amenințat familia? I-au pus viața în pericol cumva? Ori poate nu e decât loial?

Reprezentanți ai găștilor care conduc închisoarea îl abordează în curte, la cantină, pe coridoare, îi solicita sprijinul, își vând marfa. Banda Chawanni, banda Sissodia, gașca Bedi, banda Haddi, clanul Atte. Temuta bandă Bawania. Gașca Acharya și băieții lui Gupta. În calitate de nevinovat, de om nedeprins cu viața de infractor, îi va trebui protecție. Va deveni în scurtă vreme ținta extorcării dacă nu-și alege un clan; fără sprijinul unei găști, cât de curând vreunul are să-l violeze, un gardian o să-l transfere altundeva, singur cu alt deținut care-o să-și facă mendrele cu el, n-o să vină nimeni când se pune pe țipat. Și-o să-i ia tot, până la ultimul bănuț. Îi oferă povața asta înțeleaptă și neutră de parcă nu ei ar fi amenințarea. E tras încoace și încolo. „Câți bani ai? Intră în gașca noastră. Intră în gașca noastră și o să ai securitate." „O să ai mobil, pornografie, carne de pui." „O să fii scutit de botezul care ți se

pregătește.” „Intră la noi în bandă și poți să fuți, poți să iei cu japca.” „Banda noastră e cea mai tare. Ai face bine să te alături până nu-i prea târziu.” Ajay ignoră toate pledoariile. Când se întoarce în celulă, vede că pătura i-a fost luată.

•

Preferă, în orice caz, să fie singur și îndurerat. Oroarea acelor trupuri neînsuflețite nu-i dă pace, îi jelește în timp ce respiră. Refuză toate clanurile, întoarce spatele emisarilor și îmbierilor. Așa că a doua zi, lângă farmacie, îndată după ce a fost chemat la examinarea medicală, îl înconjoară trei bărbați din altă celulă. Scot limbile și extrag lamele de ras pe care le păstrează în gură; se aruncă asupra lui, năpustindu-se să-i taie fața și antebrațele pe care le înalță în apărare. Primește ca penitență tăieturile, fără să schițeze vreun gest de durere. Apoi răbdarea, într-un sfârșit, i se curmă, se face țăndări ca o ceașcă. Zdrobește cu podul palmei nasul întâiului atacator, apucă de cot brațul celui de-al doilea și i-l rupe din încheietură. Cu al treilea mătură podelele. Înhață o lamă și-o apropie de limba tipului, i-o despică pe mijloc, ținându-i fălcile căscate cu sila.

•

E găsit în picioare, lângă ei, stropit cu sânge și, cu puștăriașii urlând de durere, e aruncat cât ai clipi la carceră, îl bat măr, îl anunță că-l așteaptă acolo un sejur îndelungat. Odată ce se închide ușa, se zburlește, mârâie și izbește pereții cu palmele și picioarele. Țipete fără limbaj. Cuvinte de neînțeles. Nu-și poate ține sub control lumea.

Își închipuie sfârșitul. Tot ce este și ce-a făcut. Dar nu. În următoarea dimineață, ușa este descuiată și înăuntru pășesc gardieni proaspeți. Îi cer să-i urmeze. Mai întâi are să facă un duș. Tremură gol și expus. Când se apropie paznicii, strânge pumnii, se lipește de perete iarăși, gata de luptă. Gardienii se hlizesc și-i aruncă haine curate.

•

E dus în biroul directorului. O tavă cu bunătăți: fructe abia tăiate felii, paratha, lassi. O *imagine a paradisului. Directorul îl îndeamnă să se așeze.*

— Ia o țigară. Trage-o din pachet. A fost o greșeală. Mie nu mi s-a zis. Dacă mi s-ar fi zis, treaba asta nu s-ar fi întâmplat în veci. Chiar așa, n-a știut nimeni, nici măcar prietenii dumitale. Dar acum s-a schimbat macazul. Vei fi dus la prietenii dumitale acum. Vei fi liber, în anumite limite. Și tărășenia cu tipii ceilalți, asta are să fie uitată complet. Ar putea fi chiar

pedepsiți. Doar că i-ai pedepsit dumneata însuți, așa-i? Un spectacol pe cinste. A, și banii ăștia sunt ai dumitale. Era bine să fi spus ceva. Ar fi trebuit să lămurești situația. De ce nu ne-ai dat de știre?

Ajay se uită lung la fructe, la pachetul de țigări.

— Ce să vă spun?

Directorul penitenciarului zâmbește.

— Că ești de-ai lui Wadia.

MAHARAJGANJ, UTTAR PRADESH-UL DE EST, 1991

AJAY

(*Cu treisprezece ani înainte*)

1.

Va trebui să ții seama că Ajay era doar un băiețel. De opt ani, malnutrit. Abia dacă știa să citească. Cu o privire scrutătoare în găvanele ochilor.

Familia lui era amărâtă. Dărâmată de sărăcie. Trăind de pe-o zi pe alta într-o colibă căptușită cu iarbă uscată și folii de plastic, pe o movilă înălțată peste nivelul de inundație, la o aruncătură de praștie de desișul de trestii, mai încolo de marginea de umbră a satului. Tata și mama erau vidanjori amândoi, râcâind căcatul de prin latrinele sătenilor cu bucăți de ardezie și cu mâna goală, cărând pe creștete coșuri de răchită al căror conținut era menit să fie lepădat ceva mai încolo. Urinând și defecând pe câmp, înainte de ivirea zorilor. Ușurându-se după lăsarea întunericului. Crescând legume prăpădite și frunzoase în dejecțiile împuțite. Bând apă sălcie de la o fântână de hăt departe, ca să nu polueze sursa comunității. Întinzându-le cât le e plapuma. Așa încât să nu cheme moartea asupra lor.

Mama lui Ajay, Rupă, e iarăși însărcinată.

Sora lui mai mare, Hema, paște capra.

Suntem în Tutor Pradesh-ul de Est. O mie nouă sute nouăzeci și unu.

Spre nord se ridică munții Nepalului.

Luna e vizibilă cu mult după ce s-a făcut ziuă.

Încă de la prima lui suflare, Ajay avea să fie bocit ca un mort.

2.

E o mie nouă sute nouăzeci și unu, iar districtul se află în aprigă nevoie. Proprietarii de pământ din casta superioară și camarila lor prosperă. Băiatul bate zilnic drumul până la școala guvernamentală, o cocioabă veche și coșcovită; o speranță deșartă de beton fără uși; ochiuri de geam cu cadre de lemn crăpate, pline de așchii și găuri; încăperi prea mici pentru atâția

mucoși cu părul pieptănat, dat bine cu ulei, uniforme ponosite, dar curate, luptându-se să-și țină într-un fir de ață rangul. Profesorul lipsește, adeseori beat, de multe ori trăgând chiulul, de multe ori primindu-și acasă salariul de funcționar al statului. Ajay e sărman, mai puțin decât sărman chiar, exilat în fundul clasei cu ceilalți Valmiki, cu Pasi și Kori, izgoniți, nebăgați în seamă. La prânz sunt puși să aștepte separat, pe pământ pietros, în vreme ce copiii din caste se așază în șir, cu picioarele încrucișate sub ei, pe platforma netedă și își iau masa pe frunze de bananier. Când ei termină de mâncat vine rândul celor fără de castă. Au porții mai mici, îndoite cu apă. După prânz, Ajay e pus la muncă. Mătură dușumelele, culege de prin unghere căcați uscați, curăță excrementele de șopârlă de pe terasă. Într-o zi, lângă zidul despărțitor e găsit un câine mort, zace umflat, putred, mușcat de șarpe. E pus să lege cu o sfoară laba de dinapoi și să târască leșul de acolo.

Face drumul până acasă, câțiva kilometri în dogoarea după-amiezii, ca s-o ajute pe Hema cu capra. Trece de templul lui Hanuman, trece pe lângă băieții care joacă crichet. Se ține la distanță sigură. Acum trei ani a făcut greșeala să culeagă o minge rătăcită și s-o arunce înapoi din toate puterile. Ceilalți s-au ferit de minge ca de lepră, iar Ajay a fost alergat pe întinsul câmpiei. A scăpat de ei traversând canalul de scurgere. I-au spus așa: „Mai atinge tu mingea, și-ți ciopârțim mâinile și picioarele, le punem pe foc, iar pe tine te azvârlim în puț”.

•

E o mie nouă sute nouăzeci și unu, iar peste tatăl lui s-a abătut necazul. Capra lor, scăpată din pripon, a dat iama prin spanacul unei grădini din sat. Ajay și Hema o recuperează, dar proprietarul culturii a și aflat. Apare în aceeași seară împreună cu mai-marele satului, Kuldeep Singh. Kuldeep vine însoțit de o ceată de haidamaci întărâtați. În prezența lor, proprietarul terenului cere o explicație acolo unde n-ar fi suficientă niciuna, în vreme ce tatăl lui Ajay, vânos și ciolănos, cere o iertare care nu se va ivi nicicând. Întâi se ocupă de capră. Parcă presimțindu-și soarta, animalul se stropșește, pufnește și-și apleacă spre ei coarnele, așa încât bătăușii șovăie. E nevoie să fie împinși la o parte de Kuldeep Singh, care își abate măciuca noduroasă peste capul caprei. Țeasta crapă, rumegătoarea e priponită în neant, cu picioarele surpate sub ea – arată, o clipă, ca un bebeluș străduindu-se să pășească. Kuldeep Singh îi pune genunchiul pe cap și-i retează beregata cu cuțitul. Întărâtați de sângele fierbinte, bătăușii trec la

tatăl lui Ajay. Îl trântesc la pământ, îl țintuiesc de umeri și genunchi și-l croiesc pe rând cu bețe de bambus la tălpi, urcând apoi, plini de râvnă, spre glezne, gambe, genunchi, pântece. Îl lovesc cât îi țin puterile în burtă, în piept, peste brațe. Nevasta și fiica țipă tare, se jeluiesc, îi imploră să se oprească. Ajay o rupe la fugă, dar e prins și ținut bine de Kuldeep Singh. Mâinile cele grele îl înhață de umeri. În nări îi ajunge un iz de tabac, băutură și parfum înăcrit. Ajay răsucește capul, ridică ochii spre cerul rozaliu, însă Kuldeep Singh i-l întoarce cu de-a sila, să se uite.

Tatăl lui e cuprins de febră, oasele i se învinețesc în amurg. Dimineața, deznădăjduită, mama lui apelează la cămătarul local, Rajdeep Singh, implorându-l să-i dea destul cât să-și ducă soțul la spitalul de stat care se află la douăzeci de kilometri distanță. Rajdeep Singh îi acordă două sute de rupii, cu dobândă de patruzeci de procente, după o negociere umilitoare.

Când Rupă ajunge la spital, doctorii refuză să-i interneze bărbatul dacă nu-și primesc în avans arginții, toată suma. Iau o sută cincizeci de rupii și-l leapădă apoi într-un salon, nebăgat în seamă. Alunecă din această lume la miezul nopții. Văduva târăște de una singură înapoi trupul prin beznă, legat de o sanie de lemn, și revine acasă în zori. Fiindcă în locul de îngropăciune al satului li se refuză accesul, îl incinerează ei înșiși, cu ulei uzat și cioate de lemn, întocmindu-i un rug aproape de coliba lor. Nu e destul lemn ca treaba să fie dusă la capăt. Duhoarea e de neîndurat. Sapă o groapă puțin adâncă pe lângă desișul pădurii și-i îngroapă acolo rămășițele pârjolite.

A doua zi, oamenii lui Rajdeep Singh apar să-i amintească mamei lui Ajay de datorie. Haidamacii o înconjoară pe sora lui Ajay, schimbă comentarii libidinoase, sugerează de ce-ar trebui ea să se apuce. Ajay veghează din ascunziș, tăcut, pitit în lanul din vecini. În pământul crăpat de sub talpa lui e un gândac. Își acoperă urechile ca să stăvilească țipetele și strivește insecta sub picior. Apoi o ia la fugă. Când se întoarce, două ceasuri mai târziu, sora lui suspină într-un ungher al colibei și mama lui ațâță focul.

Câteva ore după aceea, thekedarul – furnizorul local de forță de muncă – apare în ușă. Își prezintă condoleanțele și, cunoscându-le starea vrednică de plâns, propune să le achite el însuși datoria, cu totul. Îl pot răsplăti într-un fel simplu, onorabil.

3.

Ajay n-are niciun cuvânt de spus. În dimineața următoare, înainte să se facă lumină, e împins pe platforma unei camionete Tempo cu trei roți, unde se mai află opt băieți pe care nu i-a mai văzut în viața lui. E un vehicul vechi, cu cabină hodorogită și, la spate, o cușcă unsuroasă al cărei acoperiș se cască spre cer, așa că încărcătura umană poate să vadă, însă nu cutează să scape. Ajay nu are nimic pe lume în afară de boarfele lui vechi și o pătură jegoasă. Mama și sora lui se țin la distanță, apoi se întorc și pleacă. Motorul mârâie la ralanti pe pământul bătătorit de lângă canal. Apoi antreprenorul urcă în cabină, urcă și asistentul lui și se depărtează de degetele tot mai lungi ale luminii, pe drumul hopuros, către o zare neagră, străpunsă de stele. Ajay stă catatonic printre băieții posaci și scuturați de frisoane. O mână de pături le ține cu greu de cald. Se strâng unii în alții în partea dinspre cabină a cuștii, uitându-se înspre răsărit, privindu-și căminele cum se micșorează în urmă, așteptând zorii.

Se opresc la o dhaba aglomerată, puțin înainte să răsară soarele, ca să urineze. Un neon absent adună în jur molii fremătătoare. Pe gurile camioanelor aflate la popas scapă aburi. În câteva minute doar, cerul s-a făcut albicios și relieful se deslușește. Pe autostradă huruie vehicule. De cealaltă parte se întind, în pâclă, lanuri de grâu. Asistentul antreprenorului, un individ ațos, negricios și ciupit de vărsat, cu o mustață răsucită, fața alungită și ochi înguști, deschide cușca în spate. Îi avertizează să nu fugă cât îi mână către șanț să se pișe, iar ca să se asigure că așa vor sta lucrurile, se ține în spatele lor, jucându-se cu cuțitul. Ceața se întinde și se îngroașă, soarele se ivește scurt, un disc alburiu de argint, apoi dispare. Iarăși încuiați în remorcă, băieții primesc *roti* și *chai,* în vreme ce thekedarul și asistentul său iau loc la una dintre mesele de plastic din față și comandă *aloo paratha.*

Acesta este momentul.

Unul dintre băiețandrii din cușcă, cu piept îngust și păr creț, până acum pasiv, saltă de la locul lui, escaladează cușca, se aruncă de pe platformă. A atins pământul și-a luat-o la sănătoasa înainte ca oricine să poată reacționa, gonește spre dosul dhabei, mâini se întind instinctiv să-l apuce, însă băiatul le alunecă printre degete și sare peste mormane de gunoi, apoi peste canalul de scurgere împuțit și ajunge pe câmpul ascuns de pâclă. Asistentul

antreprenorului sare în picioare de îndată, răsturnând scaunul de plastic când se ia după el – fuge pe lângă toalete, se aruncă și el peste șanț, își trage cuțitul din teacă. Apoi și bărbatul și băiatul se fac nevăzuți. Camionagiii, lucrătorii de la benzinărie, băieții urmăresc evadarea cu sufletul la gură, chiorându-se la întinderea sură cu ochii mijiți, cu urechile ciulite. Doar antreprenorul, care a văzut multe la viața lui, rămâne liniștit, sorbindu-și ceaiul.

Trec cinci minute fără vreun semn.

Viața obișnuită își reia cursul.

Apoi răsună un țipăt paralizant, un răcnet care zguduie ceața. Toți câinii de pripas încep să latre.

Când asistentul se întoarce răsuflând greu, singur, pe cămașa lui albă se văd picuri de sânge. Scuipă în țărână și se așază fără un cuvânt.

Nimeni nu cutează să i se uite în ochi.

Își isprăvește chaiul, își înfulecă paratha.

Momentul e însemnat cu fierul roșu în creierul lui Ajay.

Negura de peste câmpuri se ridică și se risipește.

Merg ziua întreagă și soarele se face tăios, lumea întreagă arde luată ostatică, trec prin orășele cu răscruci prăfuite, înțesate de camioane și tarabe cu legume.

Unii dintre băieți încep să se foiască de parcă s-ar trezi dintr-un somn indus de tranchilizante, șoptind între ei, încercând să se apere de dogoarea soarelui, de praf și de vânt. Ajay, cu ochii întredeschiși, nu stă de vorbă cu nimeni; încearcă să-și amintească trăsăturile tatălui, ale surorii, ale mamei. Încearcă să-și amintească drumul spre casă. Se trezește după-amiază fără să-și fi dat seama că adormise și vede o metropolă cu bulevarde largi, clădiri grandioase și grădini de flori cu corole în culori vii, o lume pe care o socoate un vis.

Când iarăși se trezește, soarele aproape că a apus; acum se află pe o șosea îngustă ce urcă spre crestele unor munți. Țăndări de piatră cad rostogolindu-se de pe versanți și un șir de dealuri domoale se vede în urmă.

Se uită la ochii băieților din cușcă și, în cele din urmă, vorbește.

— Unde suntem?

— În Punjab.

— Și unde mergem?

Unul saltă bărbia.

— Acolo, sus.
— De ce?
— La muncă, zice altul.

*

Ajung în munți seara târziu, urcă anevoie, se târăsc pe serpentine, camioneta suind nu mai iute decât un catâr, motorul opintindu-se contra beznei adânci și torenților ce izbucnesc prin gâtuiturile stâncilor. Ajung la loc drept și într-o latură se vede, urmându-i, panglica susurătoare a unui râu. Luna se arată iar, la mărime deplină, bolta înaltă e incandescentă. Însă dedesubtul flotilei de nori ce alunecă pe cer e întunecime, sunt forme groteşti, puncte de întâlnire conspirative, un univers de umbră, zumzetul motorului. Temperatura scade și băieții se strâng unii într-alții să se încălzească, se cuprind în brațe, oase și cutii toracice zuruind la atingere. Încep apoi orele de lavă ale coșmarului, neîncetatele suișuri și coborâșuri, oră după oră de rotocoale prin văi și curbe în ac de păr, cu aerul atât de rece încât doare, Ajay ținându-se bine în așteptarea virajului următor, a platoului, a înălțării soarelui și întinderii lui asupra râului nevăzut. Așteaptă să fie dus înapoi acasă, să-l trezească mama din somn, să târâie potăi moarte afară din curtea școlii.

Lujerii se întind și noaptea ajunge la capăt, galbenul soarelui se iţeşte peste creste și moartea albastră care a umplut ceasurile din urmă e izgonită. Lumină pură și victoria răsăritului. Ajay examinează chipurile mișcând din pleoape ale băieților, care se foiesc toropiți în pături. Fețe mai vârstnice: paisprezece ori cincisprezece ani, una mai tânără, de șapte ani, poate. Verifică dacă s-au schimbat. Nu s-au schimbat. Însă au trecut printr-un portal.

Acum nu mai e nicio nădejde că se vor întoarce acasă.

•

Camioneta opreşte pentru micul-dejun la un chioșc de chai săpat precum o grotă într-un versant stâncos, vecin cu un altar dedicat zeității locale. În locul acela lățimea șoselei e abia suficientă cât să permită trecerea a doua vehicule deodată. Alături cu drumul, un râu molatic curge printr-o crevasă adâncă. Asistentul sare din cabină, își dezmorțește brațele ridicându-le deasupra capului, aprinde o *beedi* și păşeşte spre margine, unde pietre văruite în alb avertizează despre existența prăpastiei. Își curăță unghiile cu briceagul și scuipă în hău. Niște maimuțe care se despăduchează prin

preajmă sâsâie furioase, își arată colții și țopăie spre următorul cot al râului.

Băieții sunt tot în cușcă.

Motorul inert e sunetul cel mai gălăgios din lume.

Thekedarul îl salută pe *chai wallah,* care își prepară licoarea într-un vas încăpător, pe o plită cu parafină. Asistentul se întoarce de pe margine și se așază lângă el, deschizând în treacăt cușca. Cei trei bărbați stau la taclale, se țin la curent cu ultimele pățanii de pe șosea.

Asistentul fluieră la băieți.

— Dezmorțiți-vă picioarele, pișați-vă. Altă ocazie n-o să mai aveți prea curând.

Bărbații sunt relaxați, incidentul de la dhaba din dimineața de dinainte a fost uitat deja.

De data asta băieții n-au unde să fugă ori să se ascundă.

Așa că se dau jos și hălăduiesc fără țintă, holbându-se la culoarul din rocă de calcar, trăgând în plămâni cu poftă aerul curat. Ajay aude râul, în afara razei sale vizuale, curgând din acoperișul lumii.

Unul dintre băieți, poate cel mai mic, puștiul de șapte ani, pășește spre margine.

Ajay îl vede oprit acolo, transfigurat, balansându-se chiar pe muchia prăpastiei, cu ochii în jos.

Până ce asistentul îl apucă de braț și-l trage îndărăt. Și iarăși pornesc la drum.

Pe la zece soarele s-a făcut necruțător. Păturile cu care s-au înfofolit sunt preschimbate în umbrare.

Străbat munții Himalaya.

Scăpați de noapte.

Și mai rătăciți încă.

Se pun la somn.

Pe la mijlocul zilei, camioneta Tempo ajunge într-un târgușor ponosit dintr-o vale înfierbântată, înecată în unsori și motoare, o groapă de gunoi înăuntrul munților, un ceaun cu jeg. Trec râulețul potopit și îndiguit de gunoaie, a cărui punte joasă de metal e împestrițată cu prapuri de rugăciune. Ies din orășel pe alt drum și urmează printre pini cursul apei. Insule mici și ierboase îi întrerup albia. Către nord, în spațiile dintre arborii cu mireasmă de rășină, se înalță creste înzăpezite. Un nou lanț colosal, un zid alb, de

nepătruns. Ajay adoarme iar și îl visează pe tatăl lui cu un coș pe cap; corpul, mai jos, e făcut tăciune.

După-amiază, camioneta se apropie de un oraș mare, cuprins de o pantă împădurită. Străjuiește gura unei văi alungite și abrupte care spintecă până hăt departe pământul. De deasupra se prăvălesc huruitor cascade ce-și fac loc prin stâncărie și se alătură răului capricios, făcându-l sălbatic. Sătenii își spală rufele ceva mai în aval, izbind cu țesăturile în bolovani. Camioneta trece de o curbă, și râul e astupat de desișul pinilor. Străbat serpentinele pe lângă căscioare de lemn îngrijite și în cele din urmă opresc într-un spațiu de parcare dintre copaci.

Și uite-așa, cât ai bate din palme, motorul amuțește, o întristare nouă – băieții dau din pleoape nedumeriți și se ridică nesiguri, ca navigatorii ajunși la țărm după luni petrecute pe mare.

S-a strâns deja, în așteptarea lor, puzderie de lume. Thekedarul sare jos din cabină, scuipă niște *paan,* o frunză de betel, și scoate din buzunar o agendă. Le strigă fără răgaz numele, pe rând, în vreme ce asistentul deschide platforma camionetei și-i trage de-acolo unul după altul spre a-i încredința mușteriilor. Se iscă dispute mărunte, banii își schimbă proprietarii. Legături abia înjghebate sunt rupte din nou. Începe să cadă o ploaie ușoară și Ajay se așază pe vine în cușcă, așteptând. Unul câte unul, băieții sunt luați. Cei trei rămași sunt scoși la mezat.

4.

Ajay e vândut unui bărbat scund, gras, cu obraji roșiatici, haine scumpe și aer afectat.

— Poți să-mi zici Tăticu', spune bărbatul luându-l pe Ajay de mână și călăuzindu-l spre punctul de staționare a ricșelor cu motor.

Dedesubt, orașul se desfășoară în volute tot mai îndepărtate. Dincolo de pereții de pânză ai ricșei se dezvăluie crestele mai înalte, ghețari ca niște giuvaiere licărind în ploaia torențială care a început între timp să cadă. Ajay stă în tăcere, lipit de banchetă, tremurând, în vreme ce Tăticu', aplecat în față, pălăvrăgește cu șoferul. Câțiva kilometri mai sus se arată o așezare mai mică și mai pașnică, un sat împestrițat cu case negricioase în vechiul

stil muntenesc – acoperișuri de paie, pietre grele, cadre din bușteni, balcoane părăginite de lemn cioplit. Sunt amenințate de casele noi și puse pe hartă din beton, cu movile de nisip din râu adăpostite sub folii de plastic alături de mormane de piatră.

Ricșa îi lasă în dreptul a ceva ce aduce cu o mică fermă clădită pe coasta dealului, însă când pun piciorul pe drum, Ajay vede că aceasta se întinde cinci niveluri dedesubt, de parcă s-ar prelinge în josul versantului. Intră grăbiți în cabana cea mai de sus, trecând printr-un pasaj scurt și pustiu, apoi, dincolo de o ușă de lemn masiv, pătrund într-un rai de lumină și căldură, o încăpere largă, înțesată cu obiecte dezordonate, cu ferestre pe două laturi, întinse din podea până în tavan, prin care se vede minunata priveliște a văii. Odaia e plină de sofale, de covoare țesute, de ornamente și obiecte vechi, având ca piesă centrală o sobă pe lemne care-și trimite tentaculele de țevărie prin alte încăperi, în vreme ce un burlan râgâie fum printr-o fantă de aerisire de lângă geam, aruncându-l către văzduh. Un ceaun imens cu lapte bolborosește pe plită. Încăperea e îmbibată cu iz de smântână.

O femeie rotofeie, rozalie și bine mirositoare, mai plină de farmec decât oricare alta văzută de Ajay, se ridică zâmbind.

— Ea e Mămica, zice Tăticu’ apucându-l pe Ajay de după umeri.

— Bună, zice Mămica întinzându-și spre el mânuța trandafirie. Cum te cheamă?

— Haide, dă mâna, îl îmboldește Tăticu’.

Dar tot ce face Ajay e să se holbeze.

— Cum îl cheamă? întreabă Mămica, străduindu-se să-și rețină un zâmbet.

— Dă mâna, zice Tăticu’. Uite-așa.

Ia mâna Mămicii într-a lui și o strânge.

Ajay ridică ochii spre Tăticu’ și surâde tâmp.

— Ai mâncat? îl întreabă Mămica pe Ajay cu voce gângurită. Vrei niște chai?

Ajay rânjește întruna.

— E timid, zice Mămica de parcă ar diagnostica un pacient. Se apleacă în dreptul lui și îl examinează mai îndeaproape. Ești sigur că e-n stare să vorbească?

— Sigur că e-n stare să vorbească, spune Tăticu’.

Doar că Ajay nu scoate un cuvânt.

— Mă îndoiesc că știe să citească ori să scrie, zice Tăticu'. Dar de vorbit poate. Așa-i că poți?

— N-ai verificat? face, întrucâtva iritată, Mămica.

— Doar ăsta mai rămăsese, lămurește Tăticu'.

— Cum te cheamă? întreabă iarăși Mămica, luându-i mâinile între palmele ei.

Ajay e fascinat.

Șoptește atât de firav, că nu poate fi auzit.

— *Ajay.*

— Încă o dată? zice ea apropiindu-și zâmbitoare urechea de fața lui.

— Ajay, îngaimă el.

— Ajay! exclamă triumfătoare femeia și se ridică brusc în picioare, repetându-i numele de parcă ar fi cel mai melodios de pe lume. Foarte dulce.

— Ți-am spus eu că poate vorbi, se împăunează Tăticu'.

— Ce-ar fi să-i arăți camera lui?

Îl conduce pe Ajay iarăși afară; în loc să revină la șosea, cotesc pe după latura clădirii și o apucă în jos, pe un șir de trepte din stâncă pe care streașină le apără de ploaie, pe lângă o serie de terase mici și înierbate. Ajung tocmai până la parterul clădirii, cinci niveluri mai jos, și pătrund într-o încăpere îmbibată de umezeală, de parcă pământul mustind de apă ar amenința să țâșnească de sub betonul gol. E o debara cu vechituri și saci de ciment lângă care se văd o saltea jegoasă și câteva pături.

— E camera ta, zice Tăticu'. Și aici ai cheia, adaugă întinzându-i-o. Să ai grijă de ea; dacă o pierzi, n-o să-ți mai poți încuia ușa.

Ajay se uită lung la cheia din mână.

— Baia e acolo, continuă Tăticu' arătând spre o ușă. O să găsești și săpun. Spală-te și odihnește-te. Mă întorc după tine la cinci, când o să începi munca.

Ajay se holbează la o policioară de lângă saltea pe care se află câteva obiecte de uz personal, două tricouri, un caiet de școală, o minge dezumflată de fotbal, o rățușcă pe roți și o oglindă împâclită.

— Poți să le iei pe alea, zice Tăticu' aruncând o privire de afară în vreme ce închide ușa. Au fost ale băiatului de dinainte.

•

Adoarme printre pături, simțind hurducăturile camionetei încă bătându-i în inimă.

Când deschide ochii, ploaia a contenit, s-a făcut liniște afară și un licăr straniu zvâcnește în sticla prăfuită a gemulețului încastrat sub tavan, deasupra nivelului vechiturilor împrăștiate. Nu știe unde e, apoi își dă cu încetul seama; călătoria se spulberă ca un vis cețos, doar camera rămânând solidă, deconectată de orice altceva.

Zace mult timp în pături, nemișcat, cu mintea ca o pasăre zburând deasupra oceanului.

Soarele se lasă după munții de peste vale, norii s-au spart și dezvăluie un albastru pur. Iarba de pe terase scânteiază de picuri. Singurătatea se revarsă din clădirea de deasupra. Suie treptele ca să se uite mai bine, însă în clădirea principală luminile sunt stinse. Acum nu mai știe ce să facă. Toate casele din susul și din josul versantului par abandonate. Se întoarce deci în camera lui, își acoperă capul cu păturile și așteaptă.

*

— Te-ai spălat pe mâini? întreabă Tăticu'.

Ajay minte, șoptește că da.

— Mai spală-le.

E mantra acestei case.

Spală-te pe mâini. Spală-te iarăși. Spală-ți picioarele, spală-ți hainele. Spală-ți nasul ăla mic și mucos.

Lui Ajay i se dă de mâncare. Tăticu' îl îndeamnă să se îndoape zdravăn.

— La muncă trebuie să fii puternic. Mănâncă orez cu sare și ghee, bea lapte, nu lăsa deoparte bunătățile, avem ghee și lapte din belșug.

I se vorbește apoi despre muncă. Absoarbe impasibil totul.

Tăticu' are o mică fermă, la o oră de urcuș prin pădure, pe o pajiște alpină. Ajay îl înlocuiește pe băiatul de dinainte. Treaba lui e să aibă grijă de lapte, să facă ghee, să se ocupe de treburile domestice, să pregătească micul-dejun, să măture și să spele podelele, să spele rufele, să ațâțe focul, să pregătească prânzul și, după ce s-a terminat cu prânzul, să spele vasele. I se dă o farfurie a lui, o ceașcă, un castron și o lingură.

— Știi să gătești? zice Tăticu'.

Ajay scutură din cap.

— În cazul ăsta, o să-nveți. Cu începere de acum. Iar mâine, după gustarea de dimineață, o să ne ducem la fermă.

•

Mămica îi arată, în aceeași seară, cum se face de mâncare: pui și curry, *aloo gobi, palak paneer,* orez. Băiatul se minunează de bogăția ingredientelor, de mirodeniile puse cu larghețe, de lingurile pline cu ghee, unt clarifiat. Mămica e o bucătăreasă generoasă și o profesoară răbdătoare. I se dau firimituri pe dosul mâinii, de gustare, și ridică ochii mari, nevenindu-i a crede, de fiecare dată când pe limbă îi explodează arome.

— Uite-l cum zâmbește, zice Mămica.

Însă Tăticu' e cufundat în lectura ziarului.

Când se ajunge la roti, i se poruncește să le facă el însuși și sunt declarate bune, deși a fost cam zgârcit cu sarea.

I se arată apoi cum să pună masa, cum să aranjeze lingurile de servit, bolurile, talerele, iar după ce e gata cina, i se cere să se așeze la masă cu ei.

Nici nu știe cum să stea.

— Ia loc, zice Mămica și trage scaunul de alături. Uite, aici.

Se cocoață pe scaun fără să-și desprindă privirea de la ea.

— Acum servește-te.

Se uită la amândoi, șovăielnic.

— Haide.

Întinde mâna după o lingură de servit și-și pune stângaci porții mici în farfurie, iar Tăticu' se face că nu vede când lasă în urmă o dâră de sos.

Când farfuria lui Ajay e presărată cu movilițe, Tăticu' cedează nevoii de a interveni.

— Îți trebuie mai mult de-atât, zice și îndeasă pe farfuria lui Ajay niște linguroaie sănătoase de orez și dal, scăldând totul în unt topit.

— Așa-i că-i cel mai bun ghee pe care l-ai gustat vreodată? zice Mămica.

— Da, șoptește Ajay.

N-a mai pus gura pe ghee până atunci.

— Tatăl tău a murit, spune Tăticu', de parcă tatăl lui abia ar fi dat telefon să le împărtășească vestea. Iar mama ta a avut nevoie s-o ajuți cât de mult poți.

Înjgheabă o istorie.

— Ai venit aici, așadar, să muncești pentru ca toți de acasă să fie bine.

Ajay se holbează, mut.

— Mama ta nu trebuie să se mai zbată acum. Familia ta e fericită fiindcă

muncești.

Ajay își zugrăvește în minte chipul mamei privind din beznă în vreme ce el e încărcat în Tempo. Își aduce în fața ochilor cadavrul fumegând al tatălui său. Vede lanurile de grâu, se răsucește pe călcâie și fuge de țipetele surorii. Strivește un gândac sub talpă, repetându-și în minte numele Kuldeep și Rajdeep Singh.

— Știu că vii dintr-un loc unde se țin multe obiceiuri și credințe înapoiate, continuă Tăticu'. Multe reguli și tradiții legate de realitatea lumii voastre. Dar pe-aici suntem liberi de așa ceva, așa că ești liber și tu. Înțelegi?

Se uită de la Tăticu' la Mămica, apoi la tăciunii din vatră, la puiul cu curry.

— În gospodăria noastră, urmează Tăticu', avem alte reguli. Nu are a face de unde vii. Suntem ființe umane cu toții, și oamenii toți sunt la fel. Pricepi ce înseamnă asta?

Ajay nu suflă o vorbă.

— Înseamnă că dacă te-ntreabă cineva de unde vii, le spui așa: „Vin dintr-o casă Kshatriya".

Ajay își coboară ochii în farfurie.

— Zi cu gura ta, îl îndeamnă Tăticu', alungind cuvintele. „Vin dintr-o casă Kshatryia".

Ajay se uită la Mămica; femeia dă din cap a îmbărbătare.

— Locuiesc într-o casă Kshatriya, îngaimă.

— Nu, zice Tăticu'. Acum vii dintr-una, bine?

Ajay dă din cap aprobator.

— Vin dintr-una.

— Prea bine, spune. Tăticu', s-a rezolvat. Acum mănâncă.

Încearcă.

Face o bilă de orez și dal. Se holbează la ea.

Numai că n-o poate ridica spre gură. Parcă a paralizat.

— Care-i baiul? întreabă Tăticu', lăsându-și înadins lingura lângă farfurie.

— Ce-i, copile? zice Mămica și se apleacă spre el, ca Ajay să-i poată șopti la ureche.

După ce copilul vorbește, femeia îi aruncă lui Tăticu' priviri încurcate.

— Vrea să știe dacă n-ar putea să mănânce acolo, jos – aici se oprește

și-și mută privirea –, pe podea.

Tăticu' trage aer în piept, prelung, laborios, comunicându-și astfel simțămintele mai bine decât ar face-o orice cuvânt.

— Ți-am spus eu.

— Știu, replică ea.

— Foarte bine, îi zice lui Ajay, revenind la hindi. ia-ți o farfurie de metal și du-te.

Ajay sare de la masă și aduce una dintre tăvile ieftine de metal. Transferă conținutul vasului de porțelan, își mai pune niște pui și se grăbește să se retragă în ungherul bucătăriei, unde se așază cu picioarele încrucișate, cu spatele la ei, și se pune pe înfulecat. E mai mult în masa asta decât a mâncat în ultima săptămână – simte că are să-i plesnească stomacul.

După cină, când Tăticu' și Mămica se odihnesc, este însărcinat cu spălatul vaselor. Când totul a fost curățat, Mămica îi arată cum se face laptele cald cu curcuma.

— Ziua începe la cinci, îl înștiințează Tăticu', în vreme ce Ajay, ghemuit lângă foc, soarbe din pocalul cu *haldi doodh*.

Dogoarea este hipnotică. Îi vine să se lungească și să adoarmă acolo, pe loc. Însă după ce a terminat i se dau sandale și e trimis în jos pe treptele reci, scuturat de fiori în aerul umed, unde se încuie în cameră, se acoperă cu câte pături găsește și se întinde în bezna îndurerată, așteptând zorii.

5.

Iarna se sfârșește, vine primăvara, zăpezile se topesc și turma va fi iarăși dusă la păscut. I se arată la fermă vacile, e învățat cum să pună nutreț animalelor și cum să le curețe grajdurile, cum să le mâne la muls și cum să le priponească pe pajiște. În fiece dimineață, Ajay trebuie să alerge până sus și să aducă două donițe cu lapte pentru nevoile casei. Restul îi va fi furnizat băiatului de lucrătorii fermei, ca să-l preschimbe în ghee ori să-l pună în sticle pentru vânzare.

Munca este grea și e ostenit mai mereu, însă mănâncă trei mese pe zi și nu-l chinuie nimeni, nici nu amenință să-l ucidă. E o viață mai bună decât a sperat ori a cunoscut vreodată. Are parte în fiecare dimineață de paharul de

lapte proaspăt și de câteva roti fierbinți scăldate în ghee de cea mai bună calitate. Prânzurile și cinele pe care le gătește, folosind rețetele Mămicii, sunt pline de legume proaspete, iar orezul nu se sfârșește nicicând.

În clipele libere, când nu e nimeni cu ochii pe el, lui Ajay îi place nespus să se dea de-a tumba prin grădina terasată, să se murdărească prin iarbă, să sară de pe o protuberanță pe alta, coborând pe lângă casă spre fundul văii, către râul cel lat și puternic. Cu fiece săptămână, prinde ceva mai multă carne pe el, ceva mai multe cuvinte pe limbă, un hohot de râs, un zâmbet. Apoi urmează vinovăția. Se consolează cu minciuna pe care i-a spus-o Tăticu'. Familia lui trăiește bine acum datorită lui. Își înjgheabă o imagine a existenței lor zilnice. Sacrificiul lui a deschis calea prosperității lor. Își tot spune asta până ce nu-și mai amintește adevărul. Decide că îi place aici. Îi place să alerge printre copaci, să se joace cu câinii de la fermă, să-și arunce apă rece peste obraji, să stea cu Mămica lângă foc, serile. Și mai descoperă un lucru: îi place să se facă plăcut, îi face plăcere să anticipeze orice nevoie posibilă, nu doar pe cele ale lui Tăticu' și ale Mămicii, ci pe ale tuturor, ale argaților de la fermă, ale animalelor, ale prăvăliașilor. Nu doar plăcere, nu tocmai, mai degrabă e ca tamponarea unei răni, mai degrabă ca stăvilirea unui val, un sacrificiu prin care-și anulează trauma nașterii.

•

La început de vară se întâmplă ceva neașteptat: apar străinii. Sosesc în autobuze sau pe motociclete, oameni ciudați, dezlănțuiți și voioși, cu părul lung și trăgând din pipe ca înțelepții satului, care fac zarvă și cântă la instrumente și aduc o înviorare haotică vieții de pe munte, căci par să existe fără structură, ritual sau regulă. Întâiul convoi de motocicliști se ivește în mijlocul după-amiezii. Aude de departe huruitul, îl confundă cu o avalanșă ori un cutremur, asta până ce observă vehiculele cu două roți suind în șir pe drumul ce însoțește râul și dispărând dincolo de cocoașa povârnișului.

Așteaptă ciulind urechile, neîndrăznind s-o rupă la fugă, încă nepregătit pentru dezamăgire.

Îi ochește cum ies iarăși la iveală, la jumătate de kilometru de el.

Sare câte două trepte odată, aleargă spre șosea la prima motocicletă pe care o aude trecând cu vuiet, țopăind pe alături cât de repede poate, chiuind, salutându-i pe motocicliștii care-i fac și ei din mână în treacăt, o pâclă de bucurie.

Vara asta e fabuloasă. În ceasurile pe care ar trebui să și le petreacă

odihnindu-se se furișează afară din odaie, suie până în satul de lângă izvoarele cu ape termale unde-și fac veacul străinii și se uită cu gura căscată la acești oameni uluitori care stau în cafenele, fumând și sporovăind și cântând la instrumente; dă bir cu fugiții dacă vreunul încearcă să-i vorbească, copleșit peste poate, luptându-se cu timiditatea. Când își adună curajul și se apropie, străinii râd și glumesc cu el, îi zâmbesc binevoitori. Și când cineva își varsă paharul, se grăbește să-i aducă respectivului un șervețel. Când cineva are nevoie de un foc, se repede cu o cutie de chibrituri pe care o are asupra lui, scapără chibritul și privește râsul omului. Hotărăște să țină la el, pe oriunde s-ar duce, o cutie. Să aprindă, ori de câte ori poate, un *chillum,* pipa pentru cânepă indiană, sau o țigară. Băiatul cu Chibriturile. Așa îi spun de-acum străinii.

Cât e vara de lungă, cafenelele și restaurantele care au stat cu obloanele trase strălucesc acum de muzică și lumină, de izurile unor mâncăruri stranii și exotice, sunt înțesate cu femei și bărbați împodobiți cu flori. Nici n-a trecut o lună, și a și învățat o spuză de cuvinte englezești. „Te rog”, „mulțumesc”, „da” și „nu”. „Mă scuzați”.

Ba, și mai mult, Tăticu’ deschide câteva odăi de la nivelurile inferioare, cărora Ajay le dă la repezeală un perdaf, și le închiriază cu cincizeci de rupii pe noapte.

Însă când lunga vară se sfârșește, străinii se fac nevăzuți la fel de iute pe cât au apărut, un exod uriaș de motociclete și autobuze spre sud, iarăși coborând către India; iar culorile toamnei explodează și frigul își arată colții, pământul se întărește, se veștejește. Animalele sunt aduse de pe munte și băgate în adăposturile pentru iernat, iar când încep ninsorile casa e restrânsă la încăperea centrală, unde focul arde zi și noapte. Ajay doarme peste iarnă în odaia cea mare, lângă sobă. Se simte mai însingurat ca oricând aici. În licărul portocaliu, cu zăpada căzând deasă în lumina lunii, își amintește, visând, de mama și de sora lui.

6.

Șapte ani trec în acest loc care nu se face niciodată acasă. Însă e singurul spațiu unde știe să trăiască, să respire, să crească, e înlănțuit de el, locul din

care nu poate să plece. Ajay își execută corvezile, se ține după străini, învață punjabi și himachali pe lângă hindi, mai prinde și crâmpeie de engleză, germană, ebraică și japoneză, umplându-și temeliile goale pe dinăuntru ale existenței, dând nume multor lucruri. Mămica e bună cu el, câteodată se mai arată înlăcrimată ori crudă, însă are uriașa bunăvoință de a-l învăța să scrie și să citească, ba chiar să-și scrie numele în engleză.

Devine, între casă și fermă, un adolescent puternic și ascultător, musculos, fibros; învață să tragă cu pușca, moșește vacile la fătat, are grijă de hrănirea și dresarea câinilor, e atent la leoparzi și urși, mereu de strajă, mereu pe fază, niciodată prezent cu totul; zilele se prefiră ca boabele de grâu, e un slujbaș credincios al Tăticului, vital, însă de mică importanță în schemă, expus ritmurilor și curenților subterani ai sălașului său domestic, dar într-un fel aflat și la adăpost; mănâncă, bea, dă pe gât lapte, crește, pe buză îi apare o mustăcioară absurdă, învață să se bărbierească – truda îi e necontenită, cum să nu prindă puteri? Trupul său pășește în maturitate în vreme ce mintea îi e încă undeva în urmă, copilăroasă uneori, mereu căutând să se facă trebuincios mai mult decât să aibă trebuință de oricine altcineva. Doarme singur la el în odaie cât e vara de lungă, ascultând zarva petrecerilor din livezile de meri. Nopțile de iarnă și le petrece sus, dezmierdat de căldura vetrei. Se face curând mai înalt decât Mămica, decât Tăticu', deși lor nu li se pare că așa ar sta lucrurile. Iar vara, când sosesc în sat hipioții, se înghesuie cu ei prin hățișul de cafenele și pensiuni dimprejurul izvoarelor termale, continuând să învețe englezește, Ajay Chibrit, Băiatul cu Chibriturile, performer mut, clovn tăcut, mereu gata, învățând să facă mici servicii pe câțiva chara, să ruleze țigări cu iarbă pentru o rupie, să umple un chillum pe cinci, să tragă, atunci când e nevoie, pânza în calea soarelui; băiatul acesta, odinioară luat la trei-păzește de un neamț căpos, de un oarecare israelian cu purtări aspre, de un japonez împătimit după acid lisergic, acum puternic și atent și mai chipeș decât a avut vreodată dreptul să fie. Însă gata, mai presus de orice, să fie de folos, încântându-i pe aceia care se întorc acolo primăvară de primăvară, zicând: „Ajay, tu ești? Doamne, ce-ai crescut…" Iar cei care mai înainte i-au aruncat porunci fără să clipească devin acum timorați, îi cer exclusivitate, îi caută favorurile. Până și cei care n-au mai dat ochii cu el până acum sunt dornici să facă impresie. Femeile glumesc despre cât e de arătos. „E doar o chestiune de timp", zice una și se hlizesc cu toții, atotștiutori. Ciudată mai

e trecerea timpului. Ciudat mai e trupul ăsta nou. Dar Ajay nu e construit astfel. Nu are pic de șiretenie în el și știe cât de fragil poate fi un corp.

S-a interesat de soarta celorlalți băieți, a celor cu care a călătorit în cușcă. Unul a dispărut în pădure și a fost găsit mâncat de Dumnezeu știe ce, altul s-a înecat încercând să traverseze râul învolburat. Patru au fugit împreună după ce au furat de la stăpânii lor și, din aceștia patru, doi au fost condamnați pentru jaf și omor și alți doi, din ce-a aflat, au fost împușcați încă dinainte să ajungă între zidurile închisorii.

— Tu de ce nu fugi, ia zi? îl întreabă Tăticu' de fiecare dată când mai apare câte o notă informativă.

— Fiindcă nu-s prost, zice Ajay.

— Așa-i, spune Tăticu'. Nu ești prost, și mai ești și băiat de încredere. Repetă după mine, zice trecând pe engleză. Nicăieri nu-i ca acasă.

•

Cu trecerea anilor, Tăticu' extinde acea casă imensă, adâncă și pustie, renovând pereții golași ai încăperilor de la nivelurile inferioare, amenajând locul pentru oaspeți; cu fiecare etaj zugrăvit și strălucind de curățenie, hardughia aduce un profit frumușel verile. Încă o sarcină: Ajay, acum administrator al pensiunii, pe lângă treburile de la fermă, e pus să schimbe cearșafuri, să deretice prin camere, să gătească pentru musafiri, să facă tot ce e necesar.

Uneori, străinii care stau aici îi pun întrebări: „De unde ești?", „Unde sunt ai tăi?", „Te duci vreodată acasă?", „Cum e viața în satul din care vii?".

Pe toate acestea le dă deoparte cu un zâmbet sfios.

— Școală mergi? întreabă italianul cu piele tăbăcită de soare când Ajay tocmai ce-a împlinit cincisprezece ani.

Ajay clatină din cap.

— Ce faci? Pentru învățat?

— Lucrez, zice băiatul și zâmbește.

— Fost la școală înainte?

— Când eram mic, spune măsurându-și cu grijă cuvintele.

— Și când pleci?

Tăcere. Un ridicat din umeri.

— Când venit aici?

Italianul nu-l scapă din ochi, insistent, încercând să-i sondeze mintea.

— Dar banii iei, nu?

Bărbatul face semnul universal, frecându-și unul de altul degetul mare și arătătorul, făcând să apară, ilustrativ, și o bancnotă de zece rupii.

— Banii. Rupii.

Ajay se preface că nu pricepe și își vede de pregătit prânzul.

— Uite, pentru tine, ia.

Ajay se uită la bani, zâmbește și scutură din cap.

— Hai, ia.

Acceptă bancnota și o vâră sfios în buzunar.

Italianul se lasă pe speteaza scaunului și-l privește cu luare-aminte.

— Nu iei banii, nu. Așa-i?

E adevărat, Ajay n-a fost niciodată plătit. Tăticu' i-a spus că mama lui primește, lună de lună, salariul lui. Nu are de ce să fie neîncrezător, e un act de credință.

Acum însă vrea să afle detalii, ca atunci când ți se spune același basm în fiecare noapte.

Într-o după-amiază, pe când își croiesc drum prin pădure dinspre fermă, el oprindu-se când și când ca să nu-l lase pe Tăticu' în urmă, îl întreabă fără veste cum fac salariile lui să ajungă în satul mamei.

Tăticu' rămâne tăcut un timp, de parcă n-ar fi auzit. În cele din urmă zice:

— Ți-am pus salariile într-un cont, la bancă. Și mama ta scoate bani de la filiala ei.

— De la bancă?

— Da.

— Are o bancă?

— Da, cea din satul vostru, spune Tăticu'.

— N-o știu.

— Când stăteai tu acolo nu era. Abia s-a deschis.

— Și înainte de asta cum îi veneau banii?

— Îi dădea omul care te-a adus aici.

— Câți bani capătă?

— Lună de lună, primește câte cinci sute de rupii.

Ajay își învârte în cap cifra, trecând în revistă sumedenia de lucruri pe care și le-ar putea cumpăra mama lui.

Își văd de drum. Ramurile, în văpaia soarelui, par să ia foc. Mirosul dulceag de rășină umple aerul.

— Pot să o văd? întreabă Ajay.

— Cum să nu, zice Tăticu' fără să clipească. Te duci când vrei tu.

— Mi-ar plăcea s-o văd.

— Dar dacă te duci, continuă Tăticu', o să fiu nevoit să te înlocuiesc și n-o să te mai poți întoarce, îți dai seama, nu?

Gândul că un alt băiat i-ar putea lua locul îi sădește teamă în inimă.

— Nu țin minte drumul spre casă, spune într-un târziu Ajay. Cum celălalt tace, adaugă: Dar la telefon aș putea vorbi cu ea, așa-i?

— Poate, zice Tăticu' de parcă un asemenea gând nu i-ar fi trecut niciodată prin cap. Are telefon?

— Nu știu.

— Și dac-ar avea, nu-i știm numărul.

Chibzuiesc amândoi la asta, în tăcere.

— Dar oamenii care m-au adus aici? insistă Ajay. N-am putea să-i întrebăm pe ei?

— Nu mai vin de ceva ani, răspunde Tăticu'.

Cărarea se lărgește, trec pe lângă un utilaj abandonat, izul de rugină și ulei învechit stăruie în văzduh.

— Nu ești fericit aici?

— Ba sunt.

— Ai tot ce-ți trebuie. Nu tu foame, nu tu griji. Ești înconjurat de natură.

— Mă gândesc la mama câteodată.

Tăticu' oftează.

— E firesc.

— Uneori o visez.

— Mama ta a vrut să lucrezi.

— Mă gândesc câteodată să mă întorc acolo, după.

— După ce?

— După ce ați terminat cu mine. Vreau să mă întorc acolo și să fiu om mare.

— Așa?

— Când mai cresc.

— Îmi pare rău că vrei să pleci.

— N-o să plec, spune Ajay.

Ies din codru. Mai au o bucată scurtă de drum până acasă.

— Hai să facem o înțelegere, zice afectuos Tăticu'. Într-o zi, curând, o

să-ți spun tot ce știu despre mama ta și satul tău. Și-ai să hotărăști tu singur dacă vrei să pleci. Bine?

— Bine.

— Înțelegi, sper, că nu te ține nimeni aici împotriva voinței tale.

Pășesc mai departe. Cerul de deasupra văii se schimbă.

Ghețarii dinspre Ladakh se topesc.

— Când o să fie asta? vrea să afle Ajay. Când o să-mi spui totul?

Tăticu' se încruntă la nori.

— Să zicem că anul viitor, când o să împlinești șaisprezece ani.

•

Tăticu' își pierde viața câteva luni mai târziu, când mașina lui de teren Mahindra Armada se ciocnește cu un autobuz local, târziu în noapte, într-un unghi mort de pe șoseaua Bhuntar-Manikaran. Sunt ucise douăzeci și șase de persoane. Șoferul a folosit o amfetamină ilegală; taxatorul de bilete avea aceeași vârstă cu Ajay.

Corpul lui Tăticu' e găsit în următoarea zi, la douăzeci de metri mai jos de fiarele contorsionate, poposit între ramurile unui copac, îmbibat de ploaie, cu măruntaiele desfășurate precum banda magnetică dintr-o casetă peste pereții defileului.

Ajay, aproape uitat în puhoiul de îndurerare, se refugiază în acea zi la fermă, îngrijind de animale, aducând jos laptele, și abia seara se strecoară în odaia lui ca să doarmă. Moartea și incinerarea aduc înapoi vise înfricoșătoare. Imediat ce se sfârșește ultima ceremonie, la patru zile după accident, Mămica, toropită de mâhnire, e luată de familia ei înapoi în locul de baștină, o altă vale care se află aproape la șase ore distanță. Ajay privește cum e condusă la mașină, cum se depărtează. Vine lângă geam și întinde spre ea mâna, iar femeia îl vede, însă nu-i vorbește și nici nu schițează vreun gest.

Apoi se face nevăzută. Lucrătorii se întorc la fermă și el este lăsat singur în casa aceea. De multe ori a mai fost singur acolo, dar niciodată așa, niciodată fără instrucțiuni, niciodată fără vreun orizont la vedere. Face iarăși focul, și când s-a întețit bine începe să fiarbă și să smântânească laptele. Taie apoi legumele pentru o cină pe care n-are cine s-o mai mănânce. Când toate sunt gata, iar masa e întinsă, cu două șervete pregătite, își ia tava de metal, se pune pe podea și-și mănâncă în liniște porția. După cină, după ce s-a spălat, face câțiva pași șovăielnici în partea privată a

casei, până în dormitorul Mămicii și al Tăticului. Se oprește în prag și se uită îndelung la pat, la jucăriile de pluș de pe dulăpiorul Mămicii, la ceasul cel ticăitor de pe biroul lui Tăticu'. Se vârâ în cele din urmă în patul lor, pe partea unde a dormit întotdeauna Mămica, și se ghemuiește acolo adulmecând perna, îmbrățișând-o până adoarme. Ar vrea s-o întrebe sumedenie de lucruri. Despre banca mamei lui, despre datele contului și unde se află acea filială.

Se trezește dimineața cu un bărbat proțăpit lângă el, privindu-l de sus. Sare înspăimântat cât colo în clipa în care deschide ochii și o zbughește într-un ungher, cu capul plecat.

— Băi jegosule, zice omul. Ieși afară. N-ai pic de rușine?

E o rudă de-a lui Tăticu' care a venit să preia casa și ferma. Și-a adus băieții lui.

Ajay e trimis în odaia mare. Se oprește cu mintea amorțită, cu brațele atârnând moi, între bucătărie și sobă. Lucrurile au și început să se schimbe. Ordinea la care a contribuit, cea repetată și executată de-a lungul anilor, e acum făcută fărâme. Casa rezonează greșit deja, arată aiurea, deja nu mai e stabilă. Are o oră, i se comunică, să-și ia tălpășița.

— Dar pot să ajut, îngaimă Ajay.

— Nu-mi trebuie ajutor, replică omul.

— O să lucrez gratis.

Bărbatul hohotește amar.

— Asta faci deja.

Deznădejdea îi e atât de mare, încât nu se clintește, încă speră că i se va îngădui să rămână.

— Ce mai aștepți? răcnește omul și ridică un braț, cum ai face ca să alungi un câine de pripas.

— Dar unde să mă duc?

— Că tare-mi pasă mie! Cară-te acasă.

•

E aprilie 1999. Nu are acte, nici buletin de identitate, n-a fost nici educat formal, nu are salariu, nu are siguranța vieții, doar câteva posesiuni; o rățușcă cu arc, o colecție de cutii de chibrituri folosite, istețimea, faptul că rupe o vorbă-două în limbi străine și că se pricepe să slujească la stăpân. Urcă până la fermă și își ia rămas-bun de la vite, le lasă limbile fierbinți și moi să i se înfășoare peste degete, le vede nările și ochii măriți de plăcere

și recunoaștere. A ajutat la aducerea pe lume a câtorva dintre vacile acestea. Pe altele le-a văzut murind. Când coboară iarăși la casă, vede că mobilierul este deja rearanjat; camerele sunt despuiate de lucrurile Mămicii, care vor fi trimise de-acolo. Dă peste alți băieți care se ocupă de corvezi în feluri care lui i se par nesatisfăcătoare. Așteaptă un moment în care se mai domolește zarva, își ia de la bucătărie farfuria și castronul preferate, le bagă într-un sac de iută și mai șterpelește și cuțitul favorit, apoi dă fuga la el în odaie, o descuie și pune laolaltă bacșișurile pe care le-a economisit de-a lungul anilor, banii bine pitiți prin talmeș-balmeșul de lucruri, în spații secrete, protejați de umezeală în mai multe pungi de plastic. Un pic sub cinci mii de rupii, până în ziua de azi o comoară menită a fi savurată, acum o sursă de frică. La sfârșit pune într-o desagă tot ce e al lui, încuie ușa după el și o apucă spre marginea proprietății. Se suie pe zidul cel mai scund și se uită peste vale și peste râu, către câmpul de alături, își dă jos pantalonii și se pișă în direcția râului, apoi, după ce-a terminat, socotind că a fost văzut de noii rezidenți ai casei, azvârle din toate puterile cheia de la cameră în hățișul de iarbă înaltă al proprietății învecinate.

Pleacă din casa aceea pe care o știe ca-n palmă, încredințat că n-o va mai vedea nicicând. Urcă în sat pe cărări ferite, făcând zigzaguri pe țancurile abrupte de stâncă, trecând prin mijlocul pâraielor, printre livezi, prin spatele altor case, pe lângă puzderie de pisici și câini pe care îi cunoaște. Suie deasupra văii, către șirurile înălțate ale pinilor, și se cocoață pe un bolovan.

Ce să facă acum? Lumea i s-a deschis înainte. Ar putea să se ducă la Delhi dacă așa ar avea poftă, și din Delhi s-o pornească spre Uttar Pradesh. Ar putea, dacă ar încerca, să dea de urma mamei și surorii lui; dacă s-ar strădui tare de tot, ar putea încă să-și amintească pământul acela, cum arătau din depărtare poalele munților; dacă i s-ar da suficient timp, ar nimeri până la urmă. E puternic acum, e isteț. Știe să scrie și să citească, ba chiar și să vorbească ceva engleză. Ar putea s-o facă, nu e de neconceput. Numai că… ori de câte ori mintea i-o apucă pe drumul acelui gând, începe să se chircească și să se cutremure de frică. Imaginea mamei se ofilește, a surorii țipă. Oare mai ține minte măcar cum arată ele? Le zărește încă în vise, le vede cu coada ochiului chipurile, însă când încearcă să alcătuiască în stare de trezie imaginile, acestea se fac fărâme sub intensitatea îndurerării lui. Dar cu siguranță s-au îmbogățit, nu se poate altfel. Sunt fericite mulțumită lui. De asta a trudit el, de asta s-a jertfit, de asta a zăbovit atâția

ani aici. De-acum, firește, sunt îndeajuns de bogate. Dacă banii ar înceta să apară în contul ei bancar, ce-ar crede mama lui? Că a murit? Poate. Poate că l-ar boci. Poate că ar fi mai bine să se gândească așa la el însuși. Și-a plătit datoria, e liber acum.

Se ridică în picioare sub imboldul acestei bruște eliberări și coboară de pe coama muntelui, cu traista în spate, în sat. E cu putință acum să-și vadă libertatea ca pe o șansă. Poate trăi, dacă asta dorește, în felul străinilor. Acum, că nimic nu-l mai leagă, poate fi orice. Poate să lucreze o perioadă la oraș, să-și petreacă timp în Delhi făcând parale, să descopere lumea și minunățiile ei, ba chiar să călătorească până în îndepărtatul Bombay. Parcă vede totul aievea. Ar putea să muncească un timp acolo, să cunoască amândouă locurile, și abia mai târziu să își găsească mama și sora, când i-o pica bine, după ce s-a făcut putred de bogat. Însă după aceea îl cuprind îndoielile. Nu are totuși niciun act. Identitatea îi e legată de fermă, de Tăticu', de satul acesta. Și cum s-ar descurca el în oraș, un loc înfricoșător?

Intră în sat cu gândurile acestea forfotindu-i prin minte și se așază pe trepte la Purple Haze, una dintre cafenelele pentru vilegiaturiști în care și-a petrecut atâta vreme cât a fost mic, tolerat, apoi adoptat așa cum se întâmplă cu câinii vagabonzi. Proprietarul, Surjeet, s-a arătat mereu înțelegător cu el. Acum iese din incintă ca să-i prezinte condoleanțe pentru moartea lui Tăticu'.

— O-ho, da' ce-i asta? întreabă împungând cu piciorul în desaga lui Ajay. Ai pornit-o în vacanță sau în pelerinaj?

— Nu, zice sfios Ajay.

— Atunci? Te-au aruncat în stradă?

Ajay dă din cap a încuviințare și zâmbește spășit.

Surjeet clatină din cap.

— Am auzit că tipul cel nou e un hoț. Unde-o să te duci acum?

— La Delhi.

— Hei! Nu te duce la Delhi, spune Surjeet. Orașul ăla e lucrarea diavolului.

— O să lucrez acolo, zice Ajay.

— Mai degrabă o să fii omorât.

Ajay îl așteaptă răbdător să-și continue vorba.

— Uite ce-i, zice într-un târziu Surjeet. Clienții mei te cunosc deja. Și știu cât de harnic ești. Ce-ar fi să rămâi aici și să muncești pentru mine? Pe

bani, ca un salariat adevărat.

E înfricoșător cât de iute își declară Ajay acordul.

*

Se lasă luat de valul traiului de servitor. E plătit două mii de rupii pe lună plus mâncare și i se dă voie să doarmă pe o saltea de pe podeaua cafenelei, cu ceilalți băieți, întinsă după ce mesele și scaunele au fost strânse. Surjeet locuiește într-o casă din sat – pleacă pe la șase după-amiaza; băieții de la cafenea – cu toții nepalezi care lucrează de ani buni acolo – rămân în incintă după ora închiderii, gătindu-și mâncare pentru ei, fumând țigări ieftine, uitându-se la filme de pe discuri laser, vorbind cu dor despre casă, despre ce vor face într-o bună zi, când vor avea bani de ajuns puși deoparte, despre cafenelele pe care o să și le deschidă, despre utilajele de fermă pe care o să le cumpere. Nu și Ajay. Își face treaba, mătură, se asigură că totul e în ordine în cafenea, apoi se duce primul la culcare, la zece fix, ghemuit pe-o parte, nepăsător la zarvă, la râsete. Nici nu-i trece prin cap să fie unul de-al lor, să le ceară să-l primească în grup, iar lor nici nu le trece prin cap să-i solicite asta – îl acceptă ca atare, fără răutate ori curiozitate. Tot el e primul care se trezește, înainte să se crape de ziuă. Nu vrea să-i zboare printre degete norocul de a fi găsit locul acesta, nu vrea să-și șubrezească stabilitatea existenței cu obrăznicii. Îndată ce se trezește, după ce și-a împăturit așternuturile, suie cincisprezece minute prin pădure, frecându-și dinții cu o rămurică în vreme ce pășește, îndreptându-se, cu un calup de săpun în mână, spre o cascadă micuță. Se dezbracă și se spală acolo, gol, în apa rece ca gheața, uitând de tot și toate preț de o clipă, apoi se întoarce la cafenea, ia resturile din ziua precedentă și hrănește vacile, iar oasele de pui le dă câinilor de pripas din piațetă. Se întoarce la cafenea și mătură în tăcere rămășițele nopții cât ceilalți băieți încă dorm, iar după ce se trezesc, se apucă să aranjeze scaunele și mesele. Nepalezii își întind oasele, scuipă, se spală pe dinți, se înfășoară în șaluri, se uită cu ochi goi către munți, aprind țigări, îl privesc cum deretică după ei, apoi dau drumul la plite și fac chai, gătesc micul-dejun, îi aruncă priviri de blândă uluire. Curând munca lui încrâncenată le aparține lor, le e ca o mascotă. Îl lasă într-ale lui, sunt, într-un fel, îngăduitori. Lucrează așa acest prim sezon, fără crâcnire ori șovăială. Nu judecă pe nimeni, nu-și face dușmani, își ține părerile pentru el. Zâmbește și dă aprobator din cap la orice i se cere. Băieții îi poartă de grijă. Îi dau porții de hrană mai mari, pe care Ajay le mănâncă recunoscător.

Inspiră prietenie și loialitate.

Când sezonul ajunge la final, își numără banii și-și primește partea din bacșișuri. A făcut cu totul paisprezece mii de rupii – nu-i vine a crede că e așa de ușor. Aproape de parcă i s-ar fi dat bani fără să facă nimic. Devine magic, ireal. Îi place siguranța adusă de bani; acum s-ar putea duce oriunde, ar putea trăi o vreme, ar putea face propriile alegeri. Însă e un lucru totodată nu lipsit de primejdii – și acum are de luat o decizie. Iarna se apropie, cafenelele s-au închis, zăpada stă să cadă, șoselele vor fi blocate, satul va hiberna, ca în fiecare an, iar el nu are încotro se duce. Dacă rămâne, trebuie să găsească o casă în care să lucreze ca să trăiască. Îl întreabă pe Surjeet dacă poate zăbovi – Surjeet răspunde că are să plece și el, la Chandigarh, iar casa de aici va fi pusă sub cheie.

— Pot să mă ocup eu de ea, zice Ajay.

— Singur? Toată iarna?

— Da.

— N-ar fi mai bine să-ți cauți altceva de lucru și să te-ntorci la primăvară?

Surjeet și băieții lui din Nepal se consultă; Ajay e invitat să călătorească cu ei la Delhi și mai departe spre Goa, la muncă. Toți, în afară de doi, au ca destinație o căbănuță pe plajă, un loc unde se duc mereu. Îl sună pe proprietar. După ce izbutesc să prindă legătura, îl întreabă. Și da, Ajay e binevenit la lucru acolo, împreună cu ei. Peste două zile pornesc spre Delhi.

Se așternă la drum cu mult înainte să se crape de ziuă. Cuibărit în autobuz, cu capul lipit de geamul rece și privind cum se ivesc treptat munții albăstrui, urmărind relieful pe care îl cunoaște atât de bine, Ajay are acum un alt plan. I-a venit în cap peste noapte, cât n-a putut dormi, deși a fost prea agitat să-l pună în cuvinte. Acum însă e limpede, confirmat de gloria acestei porniri impetuoase. O va face, va face ce i s-a spus, lucrul de care mai înainte s-a temut prea tare ca să-l înfăptuiască: se va duce acasă.

Cum altfel?

Cu rupiile din buzunar, se va întoarce acasă.

Își va croi el drum cumva. Banii îi vor fi călăuză și apărare.

Trage aer în piept cu putere, își ia rămas-bun de la munți; inima îi palpită și mintea i se turează ca un motor la gândul imensității care i se întinde în față. Apoi, într-un târziu, adoarme.

Se trezește în aglomerație și zăpușeală, cu soarele bătând tare în latura

stângă a autobuzului, arzându-i fruntea lipită de geam. Nu e probabil decât nouă dimineața, dar s-a făcut deja mult mai zăpușitor decât ar trebui. E toropit de arșiță.

— Suntem în Delhi?

Băieții râd. Încă n-au ieșit din munți.

— E așa de cald, se minunează el.

— Acolo, jos, e și mai cald, răspunde unul dintre băieți.

S-au oprit într-un ambuteiaj din centrul unui oraș comercial, unde câteva autobuze, camioane și camionete încearcă să treacă printr-o gâtuitură a traficului. E drept, munții încă se zăresc de jur-împrejur – le vede piscurile –, dar sunt altfel, cerul e diferit, aerul e îngroșat de fumul negru al motoarelor. Îl cuprinde neliniștea. Dogoarea îi face greață, claxoanele vehiculelor îi asaltează mintea. Planul care i s-a părut atât de limpede și bine întocmit îl îngrozește deodată, pare să-i scape printre degete. Cum de i-o fi trecut una ca asta prin cap?

Senzația sporește și se consolidează pe parcursul zilei. Cum să supraviețuiască la așa ceva? Să navigheze pe această mare frământată de obiecte și trupuri? Banii din buzunar nu i se mai par tocmai îndeajuns. Gheara oribilă pe care o simte scormonindu-i stomacul nu se potolește nicicum. Când ajung în cele din urmă la Delhi, l-a cuprins deja o disperare abjectă. Metropola e copleșitoare; îl sufocă zarva, betonul interminabil, haosul întregii întocmiri. Nu deslușește niciun tipar. După ce coboară din autobuz se ține aproape de nepalezi. Băieții o apucă siguri pe ei spre locul pe care îl știu deja – un acoperiș terasat adiacent unui hotel din Paharganj unde lucrează alți nepalezi. Chiar și după ce e de mai multe ori avertizat să nu se răzlețească de grup, aproape că-i pierde de câteva ori, îmbulzit în mulțime, hărțuit de sâsâieli și vorbe de ocară. Își ține desaga în față, banii aproape. E ușurat când ajung într-un târziu la hotel, șerpuiesc pe culoarele umede și puturoase și ies pe acoperiș. Aici măcar e o atmosferă mai calmă. Ce-i mai rău din oraș e ținut la distanță. Băieții îl povățuiesc să țină asupra lui banii și actele, tot ce e de valoare. „Să n-ai încredere-n nimeni, să nu te depărtezi”. Amplasează niște saltele pe acoperiș, unde vor dormi înghesuiți unii într-alții sub stele. La apus, băieții fac o chetă din puținul pe care-l păstrează pentru plăcerea lor, restul fiind pus deoparte pentru călătorie ori trimis acasă, și se duc la magazinul de băuturi să cumpere o sticlă de whisky bun, un lux pe care și-l permit o dată pe an. Apoi, cu amicii de la

hotel, încing o petrecere pe acoperiș, aduc o plită de camping, gătesc *momos* de pui, *sewura* de porc, *tamatar jhol.* Sorb și din whisky, își trec sticla unii altora până o termină, cântă ceasuri întregi. Ajay se ține deoparte, atent, întotdeauna alert; nu se atinge de băutură, abia dacă pune gura pe mâncare, întreabă de ce nu rămân ei să lucreze la oraș. Orașul e rău, i se explică, e plin de escroci, de bandiți, e urât și murdar, nu-i de stat aici, doar bogătanii o duc bine, restul se chinuie. Își întind saltelele, se întind să doarmă. E septembrie – în noapte s-a strecurat, abia simțit, un dram de răcoare. S-ar putea să plouă, zice unul. A auzit că în Goa plouă, musonul își dă ultima suflare. „Ai mai văzut oceanul?" „Nu", zice Ajay. „O să-ți placă mult", vine replica. „Acolo e altfel, nu-i greu ca în munți. În Goa e viață bună".

Simte, cât e noaptea de lungă, vuietul depărtat al traficului pătrunzându-i în suflet, camioanele cele mari și claxoanele lor, behăitul implorator al surghiunului. Își imaginează, pe firul sunetelor, acest tărâm vast și groaznic în care s-a născut. Ideea de a pleca, de a ajunge iarăși acasă, i se pare acum lamentabilă. Este cu neputință. Nu există acasă, asta trebuie să-și reamintească iar și iar, trebuie să se dezbare de gând. Cade în adormire cu ideea asta în minte. Și de dimineață, când clopotele templelor răsună și incantațiile încep să se audă hipnotic, urcând și coborând, Ajay se ridică gata de plecare.

Ajung în Goa trei zile după aceea și-și găsesc sălaș în Arambol, într-un local care se numește RoknRoll. Aici vede Ajay oceanul, stă înaintea lui pe plajă, lasă valurile să i se înfășoare pe după glezne, să-l tragă de tălpile goale. Zilele îi sunt pline și goale în același timp, iar munca e printre cele mai plăcute din câte a făcut vreodată. Se trăiește bine în Goa. Cei de la local îl plac, e un muncitor sârguincios care nu bea și nu fumează. Un băiat care poate deja vorbi niște engleză și nepaleză. Îl plac fiindcă știe să se poarte, știe să nu se uite prea lung la femeile străine, să nu pună prea multe întrebări. Îl agreează și străinii; e atent, aleargă la bucătărie cu comenzile, se întoarce iute cu mâncare și un zâmbet. Fetele îl plac fiindcă e sfios, arătos, dinții îi sunt de un alb perfect, pe corp nu are pic de grăsime și nu se holbează, nu încearcă să le farmece cu vorbe dulci și laude de sine. E iubit de toți. Nu face decât să servească. Totul este uitat. Așa se scurge un sezon. Cel mai adesea sub soarele orbitor. Reflectat câteodată în cioburi violente. Ținându-și laolaltă periuțele de dinți în baia umedă din spate. Împărțind

restul de deodorant Axe, tricourile și blugii de căpătat. Ajay aproape că se lasă dus de val. E pârjolit de soare și pietrificat. Învață să înoate, mai întâi câinește, apoi, pe măsură ce sezonul avansează, niște străini îi arată stilul fluture și apoi craul. Învață și să cârmească o barcă cu motor, se duce la pescuit de crabi pe pietre când mareea e scăzută, în lumina lunii, și doarme pe plajă sub stele. Joacă volei, crichet și fotbal în timpul siestei de după-amiază, când afacerea e mai amorțită. Mănâncă pește, carne de vită, carbonara cu pui și cartofi prăjiți, mango, apă de cocos, ananas; se bronzează din creștet până în tălpi.

Se simte binecuvântat, mulțumit. Însă își spune în beznă: „Știi cât de fragilă poate să fie viața".

E adevărat.

Unii dintre nepalezi s-au pus pe vândut *charas*. Aduc hașișul din munți la fiecare sezon, o sută de tola în total. E un charas de munte perfect. Lipicios și verde, înfășurat în celofan. Îl vând chiar la local, iau comanda împreună cu cea de mâncare, așa e sistemul: mușteriii cer „mușchiuleț de munte pe jar", fel care nu există în meniu. Achită pe nota de plată, produsul apare pe bon împreună cu mâncarea pe care au comandat-o. Marfa ajunge la client într-o cutiuță de lemn, împreună cu restul. E un sistem bun. Proprietarul localului își ia partea, poliția la fel. Numai că unii băieți se lăcomesc, fac tranzacții și pe plajă, de capul lor, fără protecție, iar alții se duc prin alte baruri, ba chiar pe alei dosnice, nopțile. Într-o zi, unul dintre ei e găsit mort în junglă, legat de un copac, cu o cârpă îndesată în gură și mâinile retezate.

E incinerat. Totul trece în uitare.

Nimic nu este uitat.

Băieții, zdrențuiți pe la cusături, își văd de viață de parcă fiecare zi ar fi ultima. Unii și-au găsit iubite străine, fete cunoscute la cafenea cu care s-au împrietenit, cărora le-au dat droguri și pe care le-au dus apoi prin hățișurile junglei sau, pe motociclete, pe la cascadele aflate la depărtare de țărm, le-au arătat locuri ascunse, cu nădejdea vagă a unei promisiuni – „O să-ți fac chemare pentru viză, vino să locuiești cu mine". Băieții îl îndeamnă pe Ajay să-și facă și el rost de o fată. Ce mai așteaptă? Admiratoare are destule. Fetele se interesează adesea de el. Numai că e prea timid; dă înapoi. Nu poate concepe faptul, propriul său corp îl îngrozește, propriile-i necesități trupești. Îi place să-și impună limite; acele limite îl țin puternic.

Doarme încovrigat pe plajă, lipit de spinarea câinilor atrași de blândețea lui și de mirosul nevoii reciproce.

Își clădește o fantezie: se va înapoia acasă și-și va lua de acolo mama și sora. Va sosi într-o limuzină a lui, cu șofer, el pe bancheta din spate, și se vor pune pe bocit cu toții când va atinge picioarele mamei. Și satul întreg va sărbători.

7.

Ar putea s-o țină la nesfârșit cu existența asta suspendată dacă n-ar apărea, fără veste, Sunny Wadia. Sosește după ce Ajay a revenit în munți, întors din Goa la Purple Haze pentru sezonul estival din 2001.

Sunny e căpetenia unei găști mici de petrecăreți, indieni care trăiesc precum străinii, încă lucru rar la vremea aceea. Care trăiesc precum străinii, însă nu sunt străini deloc, patru bărbați și o femeie, ceva primejdios de nou și de cutezător; indieni tineri, bogați și fascinanți, netemători s-o arate, netemători să se vâre prin maghernițe, bineveniți oriunde, primiți și acolo cu bucurie. Călători pentru care autenticitatea nu e pusă sub semnul întrebării, care acceptă să se adune prin cafenele cu străinii, să fumeze chillum și să se înfrupte din mâncarea lor de excursioniști, care au venit în mașini mari și lucitoare, fără zgârieturi, în loc de autobuze ori biciclete, cu haine bune, și care s-au cazat în cele mai de soi hoteluri din sat, cu balcoane lucitoare de pin și baruri scumpe.

Ajay n-a mai întâlnit asemenea indieni. Cât ai bate din palme, mica ceată pare să pună stăpânire pe sat. Prăvăliașii trimit la hotelul lor pachete și coșuri cu bunătăți. Șoferii le dau târcoale, arzând să fie de folos, așteptând să-i plimbe, să-i transporte la petreceri, să nu fie nevoiți oaspeții în persoană să conducă. Și spre deosebire de străini, care-și chivernisesc orice para, banii nu sunt o preocupare pentru grupul acesta, banii nu sunt o sursă de griji, nu e nicio virtute în a fi zgârie-brânză. Oamenii ăștia *cheltuiesc.* Vor să se simtă bine; nu romanțează sărăcia lucie. Zvonurile despre ei și despre cât de mână-spartă sunt încep să se răspândească. Economia satului e redirecționată într-acolo. Toți angajații își vor tainul, toți sătenii vor să capete câte ceva. Însă unii străini încep să bombăne. Indienii ăștia, zic unii, nu-și înțeleg propria cultură; au fost infectați de Occident. Rătăcirea lor e un semn trist.

Însă băieții din Purple Haze încing discuții animate ori de câte ori dau cu ochii de ei, analizând în amănunt activitățile grupului respectiv. Sunt cinci! Și au atâta prestanță. Bărbații sunt așa de arătoși și de înstăriți. Și o femeie însoțită de atâția! Cu cine-i măritată? A cui iubită e? Cum e asta cu putință? De unde credeți că sunt? Chandigarh, Delhi, Bombay? Cineva decide că femeia e o actriță celebră. Altcineva crede că printre ei se găsește un jucător de crichet cunoscut. Indienii aceștia hălăduiesc prin cafenele și pufăie la charas zi de zi, plătind fără să ezite pentru hașișul de Malana. Înghit locurile pe care le frecventează, le invadează, le colonizează și pornesc mai departe. Banii au puterea asta. Aici vor prăjitură cu nuci. Colo au chef de clătite cu banane. Le place vițelul Stroganoff de altundeva. Comandă feluri de la o cafenea și cer să le fie trimise la alta. Se așază la masă în Purple Haze și comandă mâncare de la MoonBeam.

— N-aveți pic de respect, rostește o voce.

E o clientă a cafenelei, o spanioloaică slabă ca o scândură și ridată de la soare, trecută de patruzeci de ani, care le caută pricină.

— Nu poți, pur și simplu, să faci asta, continuă femeia fluturându-și brațele, stârnită. Să faci așa nu e bine. Arată spre proprietarul localului: El face de mâncare. Arată spre farfuria proprie: Și voi aduceți altceva de afară. Fără pic de rușine.

Urmăresc amuzați scena și încep să facă glume în hindi.

— Ascultă la chutiya asta… Scorpia-i dusă cu capul.

— Nu-mi râdeți în față, țipă femeia. Nu vorbiți despre mine.

— Doamnă, intervine unul din grup într-o engleză cu nuanțe molatice, londoneze. Cu tot respectul, dacă ați învăța limba acestei țări, ați ști că nu despre dumneavoastră vorbeam.

— Nu mă luați cu rahaturi, pufnește ea dând un bobârnac țigării în direcția lui. V-am văzut eu cum vă fâțâiți pe aici.

— Doamnă, nu e nevoie de cuvinte urâte, zice Sunny cu o falsă expresie inocentă care-i face pe prietenii lui să izbucnească în chicoteli.

Se aude o completare îngânată în hindi, „E razna”, și hlizelile se întețesc.

— Lua-v-ar naiba, se răstește femeia. Veniți aici cu banii și mașinoaiele voastre și credeți că puteți face ce-aveți voi chef, că le puteți porunci tuturor. Bani aveți, dar v-ați pierdut cultura.

Grupul explodează în hohote de râs.

Însă tânărul se înnegurează la față.

— Doamnă, nu ne povesti dumneata despre cultura noastră. Nu suntem animale de la zoo pentru plăcerea dumitale, nici băștinași numai zâmbet care să-ți decoreze iluminarea. Simplitatea și cinstea pe care crezi dumneata că le sesizezi nu sunt decât ochii care îți păcălesc creierul. Nu vezi și nu auzi nimic. Iar pe tipul ăsta, zice arătând spre proprietarul localului, îl doare în cur dacă aducem noi mâncare de altundeva. L-am plătit pentru privilegiul ăsta. Dacă ne-ai cunoaște cultura, ai ști și că respectul e una, dar până la urmă banii vorbesc. Și să mai înțelegi dumneata un lucru. India e țara noastră, nu a voastră. Voi sunteți oaspeți aici. Și noi suntem gazde minunate, dar nu ne tratați fără respect în propria noastră casă.

Tânărul acesta este Sunny Wadia. Înalt, impunător, șarmant. Ochi migdalați, un nas cu o formă plăcută, acvilină, o barbă scurtă, neagră tăciune. Părul îi e tuns scurt, pieptul, lat, antebrațele, puternice. E îmbrăcat cu un tricou decolorat și poartă ochelari de aviator. Pare să se afle la distanță egală de sacru și profan.

•

În câteva zile, grupul lui Sunny se oploșește la Purple Haze. Le plac atmosfera, serviciile, vibrația. Îi farmecă pe nepalezi; au un aer superior și totodată fratern, glumesc cu băieții, le cer favoruri, iau în stăpânire sistemul stereo și își pun muzica proprie. Știind că-i așteaptă bacșișuri consistente, bucătarii nu au nicio problemă să gătească feluri care nu se găsesc în meniu.

Ajay, agitat, plin de surescitare, îi studiază intens, fascinat de purtările lor, de bogăția pe care o aduc, de ușurința cu care și-o poartă. E mereu atent la ei, dar încearcă să nu se holbeze. Pe Sunny îl privește cel mai îndeaproape, sunt de-acum zile de când nu-l scapă din ochi. Câteodată Sunny râde mai tare decât oricine. Uneori își întrerupe prietenii. Însă, dacă nu pui la socoteală incidentul cu spanioloaica, le arată străinilor o politețe deplină. Invită lume să li se alăture, pune întrebări, oferă opinii chibzuite. El, cu orice ocazie, este cel care plătește.

Ajay își ia asupra lui sarcina de a se asigura că lui Sunny nu-i lipsește nimic. Dacă vede că se deschide un pachet de țigări, s-a și înființat cu o brichetă. Se ivește ca din pământ, cu un șervet, la o clipă după ce se varsă vreun pahar. Îi aduce mai întâi lui Sunny mâncarea, strânge farfuriile de îndată ce a isprăvit de mâncat, se asigură că tăblia mesei e imaculată. Cei din grup bagă de seamă. Îi amuză. „Uite la el, e *chela* al tău”. Ca să profite

de energia lui, îi dau sarcini în plus. Îl trimit să le facă cumpărături, îl plătesc să le ducă hainele la curățat, îl plătesc să le spele mașinile. Îl trimit să le facă rost de chara. Când își dau seama că se pricepe de minune să pregătească un chillum, e pus să facă și asta. E viguros și meticulos când curăță cu tifon cilindrul pipei; are mișcările agile ale unui lustragiu, ochiul unui ceasornicar; râd admirativ pe seama lui. Atâta atenție la detalii, atâta pricepere. N-ar vrea să fumeze cu ei? Scutură din cap îngrozit. Nicidecum. „Bravo", îi zic. Ajunge, nu peste mult, să facă turul odăilor lor, dimineața, înainte să înceapă lucrul, când ar trebui să se odihnească, aducându-le ce le trebuie. Lor zelul acesta li se pare ieșit din comun, uneori drăgălaș, alteori întrucâtva demn de milă. Cuiva îi trece prin cap un nume nou. Cățeluș. „Cățelușul e aici".

•

Sunny e interesat de terenuri. A decis că vrea să construiască prin zonă. Vrea o vilă sau un hotel al lui, undeva unde să evadeze, să se adăpostească. Și cumva acest lucru se află. Însă pe aici e greu să faci rost de pământ. Îi trebuie, pentru început, un partener local. Cineva din afară n-ar putea să cumpere de unul singur. Numai că, odată ce intenția îi e știută, acum, că s-a aflat că vrea ceva concret de la aceste locuri, atitudinile se schimbă: a devenit bun de fraierit. Încep să dea târcoale roiuri de indivizi care se declară agenți imobiliari, vin să stea de vorbă cu el săteni care „cunosc un loc". I se oferă loturi de calitate inferioară, iar el știe prea bine cum stau lucrurile. O să încerce să-l stoarcă și de ultima para. Sunny, înconjurat de hoitari, începe să fie iritat de tâmpenia lumii. Bănuiește că unii dintre amicii lui au trăncănit în gura mare despre interesele lui. Ajay îl aude într-o zi mustrându-i, lungiți pe pernele cafenelei, cu ceața zorilor agățată de piscurile din zare, în vreme ce o boare de ploaie cade peste străvechile cărări pietruite. Altfel, cum s-ar fi dus vorba? Sunny, mohorât, se retrage în sine. Timp de câteva zile e posac cu toți. Abia dacă mai iese din Purple Haze, fumează neîntrerupt, nu adresează nimănui niciun cuvânt, cugetă înnegurat. Distracția se oprește când are chef Sunny. Iar Ajay, lângă el, veghează atent.

Apoi, după vreo câteva dimineți de posomoreală, sosește un amic nou care izbutește să degajeze atmosfera. Un sikh înalt, cu chip asprit, pantaloni soldățești și tricou cu Superman, cu o cicatrice adâncă brăzdându-i fruntea, despicându-i nasul. Își face apariția într-o mașină de teren accesorizată la

maximum, un Gypsy, și e cât pe ce să se izbească de zidul cafenelei când oprește cu scrâșnet din pneuri, cu muzică rock de anii șaptezeci bubuind atât de zgomotos din boxele-i indecente, că o mulțime de gură-cască ies din prăvălii, de prin case și cafenele ca să-i fie martori la sosire. Sunny dă fuga să-l îmbrățișeze. Prietenii lui Sunny, care au stat potoliți, i se înșiră pe urme.

Bărbatului i se spune Valvârtej.

— A-nceput învârtejeala! chiuie el.

A venit glonț de pe un teren de golf din Chandigarh, explică tipul. A băgat mingea din prima, ieri după-amiază. Ceilalți l-au săltat pe umeri, s-au dus la club și s-au pus pe machit până au terminat toată pileala. La patru dimineața, pe șosea fiind, a decis s-o ia spre munți, către nord, să mai dea niște zvâc petrecerii. Auzise că Sunny ar fi pe acolo. S-a dus acasă, și-a trezit nevasta, a luat ceva boabe și-un pic de acid din sertar, apoi, la cinci dimineața, a ieșit din oraș și a condus fără oprire, cu un bax de douășpe beri și o jumătate de whisky pe post de tovarăși, plus un teanc de bani de șpagă pe la gabori.

Se întoarce grăbit spre vehicul, înțesat cum e cu doze goale de bere, și scoate din torpedou o pipă italienească de formă conică, sculptată manual.

— Dă-i-o lui, zice Sunny arătând spre Ajay cu degetul, îți face un amestec mortal.

Nou-venitul îl strigă pe Ajay direct.

— Hei, zice pocnind din degete, pune mâna pe tifon!

Lui Ajay îi crește inima.

•

Sunny și Valvârtej petrec patru zile fără oprire, cu muzică hipnotică zvâcnind ritmic din camera de hotel a celui din urmă. Hotelierul a fost plătit regește. Ajay e însărcinat să le aducă bere, să-i aprovizioneze cu hașiș și cu câte un platou cu gustări. Ceilalți amici ai lui Sunny, cei cu care a venit, se retrag pe la alte hoteluri sau pornesc spre casă cu automobilele, fug de pe munte, incapabili să țină pasul. Când Ajay le aduce cele trebuincioase, pătrunzând în camera pâcloasă de la fum, cu beculețele cu ultraviolete aduse de Valvârtej licărind, cu draperiile trase, cu podeaua înțesată de cutii de pizza, tăvi cu mâncare, scrumiere care dau pe dinafară și crâmpeie de tifon folosit la umplutul pipelor, cu orice aparență a decenței și sobrietății spulberată, nu arată nicio emoție, nicio părere, nicio reacție. Face doar cum

i s-a spus.

În dimineața a cincea, Sunny și Valvârtej sar în Gypsy și o pornesc hurducându-se pe șosea.

Peste sat, fără veste, se lasă liniștea. Gata cu vârtejul, înapoi la Purple Haze, înapoi la existența lui obișnuită. Privit pe sub sprâncene de ceilalți băieți nepalezi pentru că s-a sustras treburilor de acolo, Ajay se simte pustiit.

Însă două zile după aceea Sunny revine în sat dinspre versantul împădurit, singur, desculț, cu hainele murdare și zdrențuite. Parcă s-ar întoarce de la război, așa arată, parcă nu s-ar recunoaște pe sine. Umblă clătinându-se pe picioare până ce Ajay dă cu ochii de el și-l aduce la cafenea, îl călăuzește spre o banchetă capitonată mai ferită, îi aduce o cană de ceai verde, îi rulează un cui. Sunny fumează cuiul și rămâne pironit așa vreme de un ceas, cât e ocupat Ajay cu alți mușterii, apoi îl strigă și cere o bere, dar până să se grăbească Ajay să i-o aducă, Sunny zice:

— Ajay. Uită-te la mine.

Ochii lui sunt larg deschiși, mai întunecați decât de obicei. Respiră precipitat. Stă agățat de marginea unui tărâm pe care nu-l mai zărește nimeni altcineva. E pentru prima oară când i-a zis lui Ajay pe nume.

— De unde ești? întreabă Sunny.

— De aici.

— Nu, face cu exasperare celălalt, nu. Bate cu pumnul în masă. Nu. Nu ești de aici, n-ai sânge de muntean, spune uitându-se întunecat în ochii lui Ajay. De unde, atunci? Zi-mi.

— Uttar Pradesh, rostește șoptit Ajay.

— Da! exclamă Sunny. Da, din U.P. ești. Își umflă pieptul cu aer, se așază mai bine. De unde din U.P.? întreabă iar.

— Nu știu, zice Ajay.

Sunny se uită la băiat prelung și pătrunzător.

— N-are importanță, declară în cele din urmă. Noi doi suntem din aceeași țărână. Suntem frați. Închide ochii și, șezând cu spatele drept, ține pleoapele strânse, în clipa următoare, pe buze îi apare un surâs dezarmant: Acum du-te și adu-mi rahatul ăla de bere.

— Ai grijă de mine, zice când se întoarce Ajay.

— Da, domnu'.

— Și nu vrei nimic în schimb.

Cuvintele nu sunt formulate ca o întrebare. Ajay nu știe ce să zică.

— Unde ți-e familia?

Sunny își apucă berea, încercând să pară mai sobru.

— Nu știu.

— Păi, de ce nu știi?

— Tatăl meu a murit, zice Ajay.

— Și ai fugit de acasă?

Ajay clatină din cap.

— M-a trimis mama.

— Apoi?

— Am lucrat într-o casă de aici, dar bărbatul a murit.

Ceva în imaginea asta îl calmează pe Sunny. Se lasă pe spetează și închide o clipă ochii, apoi iarăși îi deschide, de parcă bezna ar fi prea de tot.

— Îți place aici? întreabă. Nu vrei mai mult de-atât?

— Mai mult de-atât, se aude Ajay îngânându-l.

— Ți-ar plăcea să faci ceva cu viața ta? Ceva important?

— Da.

Sunny se chinuie cu portofelul. Încearcă să se uite înăuntru, dar nu reușește să se concentreze, așa că i-l întinde lui Ajay.

— Ai fost bun cu mine, spune. N-ai încercat niciodată să capeți ceva.

Ajay ține portofelul în mână, nesigur de ce ar trebui să facă. Oricum, în portofel nu-i niciun ban.

— Scoate unul din cartonașele cele albe, îi cere Sunny. Ajay pescuiește o carte de vizită.

— Ia-o, spune Sunny. E a ta.

Înapoiază portofelul și examinează cartea de vizită. Pe față, cu litere cenușiu-închis, sunt inscripționate două cuvinte: SUNNY WADIA.

Ajay silabisește mut numele.

— Dă-o încoace, zice Sunny. Și adu-mi un pix.

Ajay înapoiază cartea de vizită și aleargă să caute pix.

— Eu o să plec, continuă Sunny când puștiul revine. Dacă vrei de lucru – mâzgălește ceva, cu mare efort, pe dosul cartonașului –, vino în Delhi la adresa asta. Spune-le la poartă că vrei să-l vezi pe Tinu. Dă-le cartea asta de vizită. Să zici că Sunny Wadia a trimis după tine.

8.

Viața obișnuită își reia cursul la Purple Haze, însă Sunny Wadia i-a furat inima lui Ajay. Tot ce a fost stabil cândva capătă alterări subtile. Nu a spus nimănui ce ofertă i-a făcut Sunny. Nu are, ca dovadă, decât cartea de vizită. O ține în portofelul lui maro și jerpelit, care i-a fost dăruit de un oaspete german și care se îndoaie prea ușor, precum cartonul vechi. Scoate când și când cartea de vizită și o trece printre degete, câteodată o și adulmecă, simte izul slab de colonie, bogăție și fericire, de fiecare dată diminuat, și bucățica de carton începe să se ferfenițească de la atâta pipăială. Știe că ar trebui s-o pună bine, dar nu se poate abține să n-o privească, să n-o prețuiască. E ultimul lucru pe care îi cad ochii înainte să adoarmă. Dar poate el să facă un asemenea salt? Trec șase săptămâni, sezonul montan se apropie de final. Nimic nu se schimbă, nu-l mai vizitează nimeni nou, nu i se mai revarsă încântări proaspete în viață, totul asurzește și e secătuit de culoare după Sunny Wadia. Începe să se gândească serios la asta. Visează cu ochii deschiși la ce s-ar putea întâmpla dacă s-ar duce. Să lucreze în Delhi, să lucreze pentru Sunny Wadia. Într-un magazin, poate? La vândut de haine? Sau pe la vreun birou? Să poarte și el haine elegante, cămașă și cravată, să fie modern ca Sunny. Însă acolo visul se sugrumă. Dincolo de asta nu-și poate imagina nimic despre cum i-ar fi cu adevărat viața. Bagă dreptunghiul de carton la loc și închide portofelul.

Când se termină sezonul la cafenea, se presupune că va călători, ca de obicei, până la Goa cu băieții.

Însă în după-amiaza de dinaintea voiajului, îndată după ce-și primește salariul și partea din bacșișuri, își adună pur și simplu banii, hainele și puținele lucruri pe care le mai are într-o geantă de sport și pornește peste coasta muntelui către stația de autobuz. Prinde cursa de șase după-amiaza spre Delhi și ia loc pe banchetă, dorindu-și ca motorul să pornească odată.

Crede că nu va fi în stare să doarmă tot drumul, dar de îndată ce autobuzul o ia din loc, se stinge ca o lumânare. Somnul îl dezorientează. Se trezește în toiul nopții, hurducându-se pe nenumăratele pliuri ale terenului muntos, sute de kilometri, către câmpie. „Mă pot întoarce”, gândește. „O să văd doar cum e”. Însă o parte din el știe că nu se va mai întoarce nicicând. Și plecarea are ceva eliberator, e drept, e o ușurare să arunce peste umăr

atâția ani și să pornească în marș spre o viață măreață.

•

Când ajunge în oraș, lepădat la Autogara Interstatală, abordează un grup de tineri pierde-vară care caută să facă un bănuț oferind camere cu chirie și îi roagă să-l îndrume. Recită din memorie adresa, puștanii se uită unii la alții, unul zice că are drum într-acolo și că îl poate duce direct. Ajay se suie cu el într-un automobil, și fără veste li se alătură alți trei din ceată. Parcurg o distanță scurtă, opresc pe o alee dosnică, tinerii îl bat măr și îl jefuiesc de tot ce are.

Câteva ore după aceea hălăduiește fără țintă pe străzi, în stare de șoc, cu nasul însângerat și fața tăiată în câteva locuri, plângând pierderea tuturor posesiunilor sale. Fără băieții nepalezi care să-l ghideze, totul e nepământean și amenințător; orice făptură, un potențial atacator. Hoinărește așa, în nicio direcție anume, sperând să-i iasă în cale un răspuns, dar nu poate rezolva ghicitoarea orașului și se teme să întrebe.

Nimerește într-o zonă mai înstărită a orașului, cu bulevarde largi și case cu verande înconjurate de copaci, păzite de agenți de poliție. Trece pe lângă un asemenea echipaj, iar oamenii legii îl ușuiesc de acolo ca pe un vagabond.

După încă un ceas riscă să ia loc pe terasa unei ceainării de lângă o intersecție aglomerată. Un șofer binevoitor se interesează de el, îl întreabă ce a pățit la față. Când își adună curajul de a-i spune despre cum a fost furat și ce caută până la urmă în oraș, șoferul îi cumpără chai și *bun-makhan,* apoi îi promite că-l va duce unde are nevoie să ajungă. În clipa aceasta de nădejde, Ajay își amintește de cartea de vizită. Se caută în cămașă – da, acolo e, în buzunarul de la piept. Mânat de un val de speranță și de mândrie, scoate la iveală cartonașul, arătând adresa scrisă în grabă, cu litere piezișe, pe verso, însă pe șofer nu-l interesează decât numele de pe față. Uimit, fluieră ușurel.

— Tu știi cine-i ăsta?

— Da, răspunde Ajay. E un om bun.

— Și o să lucrezi acolo? Norocos ești, puștiule. Cui îi mai pasă că te-a scuturat careva, zice șoferul înapoindu-i cartea de vizită. Hai să mergem, spune și îl cuprinde pe Ajay cu brațul pe după umăr. Și să nu-ți uiți prietenii.

S-a lăsat seara când intră pe strada îngustă, plină cu mașini lucitoare,

mormane de nisip pentru construcții și ansambluri de locuințe de lux nedeslușite, ascunse pe după porți uriașe. Ajay e flămând și neliniștit, e plin de vânătăi și crestături pe față, însă adrenalina îi crește până la cer când vede porțile acelea imense, măreția clădirilor pe care le străjuiesc.

— Aici e, zice șoferul arătând cu degetul spre poarta din față, înaintea căreia stau doi paznici înarmați.

Clădirea e un bloc solid, întunecat și de nepătruns, de cinci niveluri, cu ziduri netede și zdravene camuflate de lăstărișuri cățărătoare și cu geamuri reflectorizante care ascund secretele din interior.

Când coboară, paznicii îi aruncă priviri neprietenoase, mâinile lor se strâng pe puști.

— Ce vrei, mă? zice unul. Dacă ai venit să cerșești de mâncare, n-ai decât să te duci la templu.

— A venit pentru un loc de muncă, țipă șoferul. Și cineva trebuie să mă plătească și pe mine.

— Șterge-o, se răstește la el un paznic.

— Ce pofte*ș*ti? i se adresează celălalt lui Ajay.

— Vreau să îl văd…

Vocea lui Ajay e așa de pierită, că abia se face auzit.

— Ce? Mai tare.

— Vreau să îl văd pe Tinu, zice cu voce mai desluș*i*tă Ajay.

Paznicii râd cu hohot.

— Tinu-ji? Ce vrei de la Tinu? Ce să vrea Tinu cu o javră ca tine?

Ajay ezită. Apoi duce mâna la buzunarul de sus. Buricele degetelor lui alintă marginea cărții de vizită. O scoate, face un pas înainte și le-o arată ridicată în mâna tremurândă, ca și cum s-ar teme că se dezintegrează.

— Vedeți, spune, rugându-se să funcționeze. Sunny Wadia a trimis după mine.

•

E dat un telefon, porțile sunt deschise și e condus de un paznic pe o alee de acces înțesată cu limuzine impecabile până la o ușă mică, lăturalnică, a casei monumentale. Trec printr-un pasaj bine luminat, ca o peșteră, ajung pe alt coridor, străbat încă unul, se învârt prin labirint, așteaptă un ascensor de serviciu, coboară un nivel și o apucă iarăși pe un coridor. Trece pe lângă zeci de oameni, bucătării și încăperi cu paturi și mese de lucru, vede bărbați și femei în uniformă.

Îl întreabă pe paznic:

— E un hotel?

Paznicul însă nu vorbește.

După încă vreo câteva minute de învârteli, e condus într-o odaie mică și îmbâcsită, ca o cabină de vapor. Un bărbat îndesat, la vreo cincizeci de ani, cu burtică și o față turtită pe care doar o mamă ar putea s-o îndrăgească, stă întins pe un pat și se uită la televizor, îmbrăcat cu maiou alb și pantaloni de culoare închisă. Se foiește un pic, își reprimă un râgâit, se încruntă la paznicul care salută și pleacă.

— Așa, zice răsucindu-se ca să se uite la Ajay, despre ce-i vorba?

— Domnu', sunteți Tinu-ji?

Bărbatul trage o cămașă pe el, își piaptănă părul. Arată spre o folie cu tablete.

— Dă-mi alea.

Ajay îi întinde pastilele.

— Aciditate, mormăie bărbatul. Își aruncă una în gură, apoi: Da. Eu sunt Tinu.

Ajay îi prezintă cartea de vizită.

— Domnul Sunny a trimis după mine.

Tinu întinde brațul după o pereche de ochelari de pe noptieră – cu lentilele cocoțate pe vârful nasului, arată ca un birocrat de provincie ori un conțopist-șef, durul de mai devreme acum înmuiat. Își plimbă privirea între chipul lui Ajay și cartea de vizită.

— Ce-ai pățit?

— Domnu', m-au jefuit unii.

— I-ai lăsat să te tâlhărească. N-are a face, zice și iarăși își aruncă privirea peste cartonaș, îl strânge între buricele degetelor, apoi îl lasă jos, alături. De unde ai ăsta?

— Domnul Sunny mi l-a dat.

— Da, încuviințează din cap Tinu. Unde?

— La Manali. Acum șase săptămâni.

— Așa, face Tinu, fără să pară impresionat. Și ți-a oferit de lucru?

— Da, domnu'.

— De ce?

Ajay e blocat de întrebare. Înalță neajutorat ochii. Tinu ridică din sprâncene.

— Te-am întrebat ceva.

— Domnu', l-am ajutat.

— L-ai ajutat?

— Da, domnu'.

— Ești băiat de local?

— Da, domnu'.

— L-ai ajutat să cumpere droguri…

— Nu, domnu'…

— Atunci cu ce l-ai ajutat?

— Comisioane, domnu'.

— Comisioane… zice Tinu uitându-se la ceas. E târziu de-acum. Am face bine să-ți dăm o cameră.

Apasă pe butonul unei sonerii și-un băiat care aduce destul de bine cu Ajay își face apariția.

— Dă-i un pat pentru noaptea asta, du-l la bucătărie să mănânce, spune Tinu uitându-se la Ajay. Ne ocupăm dimineață de tine. Du-te.

— Domnu'? face Ajay, pe picior de plecare.

— Ce mai e?

— Cartea de vizită, domnu'.

Tinu dă ochii peste cap, însă i-o înapoiază, Ajay face o mică plecăciune și dispare.

E condus pe alte pasaje și culoare, în jos pe o scară până la un dormitor comun aflat în măruntaiele clădirii. I se arată unul dintre cele patru paturi suprapuse, dintre care cele două de jos sunt ocupate deja.

— Alege-ți unul, îi spune servitorul arătând spre paturile de sus. Ai un dulăpior pentru lucruri. Dar unde-ți sunt lucrurile?

— N-am nimic.

— Du-te la bucătăria din capăt și mănâncă ceva, zice servitorul arătând vag cu brațul către direcția dinspre care au venit. După aia culcă-te.

Nu-i ia mult să adoarmă. A văzut submarine în filme. Își imaginează că e în interiorul unuia, că navighează acum pe sub Delhi. Ascultă pocnetul țevilor și zgomotele surde care se aud dinspre bucătăria din capătul culoarului. Niște bărbați intră și se întind pe paturi, care au perdele ce pot fi trase pentru intimitate, ca într-un vagon de dormit.

Dimineața, încăperea e goală. Se așază pe pat, cu perdeaua dată în lături, îmbrăcat complet, așteptând. Un alt băiat vine după el și îl duce la bucătărie

să-și ia micul-dejun, apoi la un croitor care își are atelierul în pivniță, unde capătă o uniformă care-i vine ca turnată, trei maiouri, trei cămăși albastru-deschis și două perechi de pantaloni negri, o curea, trei perechi de șosete și niște pantofi negri pe măsura lui. La un mic ghișeu ca de farmacie de lângă atelier i se înmânează săpun, șampon și periuță de dinți, niște deodorant și o unghieră. I se spune să se spele cu săpun de două ori pe zi, să folosească deodorantul, să se spele pe mâini la câteva ore sau după orice activitate care ar putea să implice mizerie pe degete, să se spele mereu înainte să pună mâna pe alimente și după ce se duce la toaletă și să-și mențină întotdeauna unghiile curate și scurte. Își ia hainele și obiectele de toaletă înapoi în cameră, face duș și se schimbă, după care, dându-i-se prilejul să vadă, pentru întâia dată, străfulgerări ale lumii de afară, e dus la etajul al doilea al clădirii, într-un cabinet unde un oarecare domn Dutta, cărunt și cu aer studios, cu urechile năpădite de smocuri de păr și o mustață subțire, stă după tăblia unei mese de lucru pline ochi cu catastife, trăgând din țigară.

— Cine ești?

— Ajay, domnu’.

Domnul Dutta îl inspectează mai îndeaproape, în tăcere, lăsând țigara deoparte.

— Ești băiatul după care a trimis Sunny?

— Da, domnu’.

— Norocosule.

Urmează un șir lung de întrebări.

— Bei alcool?

— Nu, domnu’.

— Fumezi?

— Nu.

— Droguri iei?

— Nu, domnu’.

— Vinzi?

— Nu, domnu’.

— Dar știi ce-s drogurile, așa-i?

— Da, domnu’.

— Fiindcă ești ospătar.

— Am lucrat la o cafenea, domnu’.

— Știi să conduci?

— Da.
— Cu două roți, cu patru?
— Orice, domnu'.
— Camioane și autobuze?
— Nu, domnu'.
— Deci nu chiar orice.
— Nu, domnu'. Dar știu să merg cu un tractor, domnu'.
— Ai crescut în munți.
— Da, domnu'.
— Făcând ce?
— Am muncit la o fermă. Făceam ghee.
— Făceai ghee. Foarte bine.
— Apoi la cafenea.
— Ai fost și în Goa?
— Da, domnu'.
— Și droguri n-ai vândut?
— Nu, domnu'.
— Trebuie să fi văzut tot felul de mârșăvii, este?
— Da, domnu'.
— Oameni nebuni.
— Da, domnu'.
— Știi și tu câte chestii de tot felul fac oamenii.
— Da, domnu'.
— Și ești discret.
— Domnu'?
— Atent. Îți ții gura.
— Da.
— Poți să păstrezi secrete?
— Da.
— Și ești credincios?
— Da.
— Știi cine e Sunny Wadia?
— Domnu', e un om de seamă.
— Este fiul unui om însemnat. Tot ce vezi aici se datorează tatălui lui, Bunty Wadia. Toți îi datorăm lui fericirea noastră. E o persoană excepțională. Deocamdată poți să răspunzi în fața lui Sunny, dar toți

răspundem în fața lui Bunty-ji. Bunty-ji e Dumnezeu. Să nu uiți asta.

— Da, domnu'.

— La școală te-ai dus?

— M-am lăsat la opt ani.

— Dar te duce capul?

— Știu să scriu și să citesc, domnu'. Înțeleg englezește. Mai știu și ceva ebraică, germană și japoneză, domnu'.

— Căsătorit?

— Nu, domnu'.

— Copii ai?

Clatină sfios din cap.

— Câți ani ai, de fapt?

— Nu știu, domnu'. Optsprezece? Nouăsprezece?

— Bun atunci, să-ți dăm o zi de naștere. Să zicem… 1 ianuarie 1982?

— OK, domnu'.

— Fetele îți plac?

Ajay nu știe ce să spună.

— Nu peste mult o să lucrezi cot la cot cu fete. Dacă te atingi de ele, n-o să fii cruțat.

— Da, domnu'.

— Dacă ai chef de fete, du-te pe centură.

Ajay n-are habar pe unde-o fi și asta.

— Dacă te iei de femeile de pe-aici, îți tăiem fuduliile.

— Da, domnu'.

— Și dacă ești prins că furi, îți tăiem mâna.

— Da, domnu'.

Domnul Datta își aprinde o țigară.

— Bun așa. De unde ești de fel?

— Din Uttar Pradesh.

— Familia ți-e acolo?

— Nu știu.

— De ce?

— Am plecat de mic.

— Și nu te-ntorci?

— Nu. Tatăl meu a murit.

— Deci fără zile libere de Diwali. N-o să-ți iei, sper, trei zile libere ca să

te-ntorci după trei săptămâni.

— Nu, domnu'.

— Bun. Card bancar ai? Vreun cont?

— Nu, domnu'.

— Bani?

— Mi-au furat tot ce aveam.

— Cum adică?

— Ieri, când am ajuns în Delhi.

— Asta ai pățit la față?

— Da, domnu'.

— Cât de mult ai pierdut?

Ajay își pleacă bărbia în piept.

— Treizeci și două de mii, domnu'.

Domnul Dutta fluieră și clatină din cap, își notează ceva, închide catastiful și se uită o clipă lung la învelitoare.

— *Chalo,* du-te la Elite Salon din piață să te tunzi și să te bărbierești. N-o să ai de plătit. O să punem după aia un doctor să se uite la fața ta. Îți deschidem un cont bancar și un salariu de început de cinci mii pe lună. O să capeți și un telefon. Să-l ai mereu la tine, cu bateria încărcată. Iar aici – spunând asta, trage un sertar și înșiră pe tăblie cinci bancnote de o sută de rupii – ai avansul.

— Mulțumesc, domnu'.

— Restul ține de Sunny, lui îi dai seamă. Acum el ți-e șef. Fă ce zice, și o să fie totul bine.

— Da, domnu'.

— Și zâmbește. Ești, de-acum, unul dintre oamenii Wadia. Nimeni n-o să mai fure vreodată de la tine.

•

Se tunde și se rade în piață, iar când se întoarce, un doctor îi îngrijește tăieturile de pe față, îi curăță rănile și îi dă un analgezic și un antibiotic. I se arată spațiile destinate servitorilor de la subsol, locurile unde are și unde nu are voie să se aventureze, apoi, după-amiază, e trimis sus, la Sunny. Încă nu poate cuprinde cu mintea dimensiunile acestei case; nu seamănă cu nimic din ce a văzut vreodată. Un băiat în uniformă îl poartă pe coridoare pe care crede că le știe, însă când ajung la parter pe un șir de trepte înguste, împrejurimile se schimbă subit, gresia funcțională și luminile albe lasă

locul covoarelor și mobilierului ornamentat, tablourilor pe pereți, fabuloasei expuneri a avuției. Urcă pe o scară centrală, cu trepte de marmură, unde la fiecare etaj se ajunge, dincolo de mai multe uși grele, în felurite apartamente. Vede intrând și ieșind servitori. La etajul al treilea, o apucă pe una dintre aceste uși și pătrund în alt hățiș de coridoare, luminate delicat, decorate cu statuete de zei și muzică sacră, liniștitoare, în vreme ce tălpile îi calcă pe marmură albă cu picățele negre. La capătul unui coridor vede un lift. Intră în cabină, el și băiatul cel tăcut în uniformă, și urcă până la etajul al cincilea. De îndată ce ascensorul se oprește, sunt întâmpinați de o ușă roșie capitonată și de o scară ce dă către dreapta. Băiatul sună la ușă, iar un tinerel dolofan, cu ochi laconici, deschide și îi lasă să intre.

O izbucnire de lumină și aer. Apartamentul lui Sunny e la ultimul nivel al clădirii. Ajay pătrunde într-o încăpere vastă, plină cu divane plușate și măsuțe joase, înțesate cu teancuri de cărți cu coperte cartonate; o platformă înălțată către dreapta, cu alte sofale și un televizor gigantic; pe pereți sunt picturi luminoase, în culori bătătoare la ochi; sculpturi stranii și lămpi împestrițează locul; vede platouri cu fructe tăiate îngrijit; și dincolo de platformă e și o bucătărioară înghesuită, care nu se armonizează cu restul. Către stânga e o altă secțiune, cu o masă de sufragerie și opt scaune, dincolo de care niște uși de sticlă dau către ceva ce pare o piscină, prin care se prefiră lumina caldă a după-amiezii. Lui Ajay îi pare că locul există într-un univers doar al său, detașat de sistemul digestiv al uriașului imobil, de opulența amuțită și austeră a celorlalte etaje. Da, după strivitoarea autoritate a clădirii, după apăsarea lipsită de ferestre a dormitorului la comun, apartamentul acesta îi lasă impresia paradisului.

Rămâne năuc pe loc, inhalând totul. Apoi aude vocea după care a tânjit atâta dinspre o ușă din străfundurile apartamentului.

— Arvind? strigă vocea.

— Da, domnu'.

— Cine-i acolo?

— Domnu', a venit băiatul cel nou, răspunde servitorul rotofei.

— Ce băiat nou?

— Domnu', cel de pe munte.

Urmează câteva clipe de tăcere.

— Trimite-l la mine.

— Du-te, șoptește Arvind.

Ajay pornește spre vocea lui Sunny, se oprește în prag.

— Vino încoace!

Când intră, e izbit de șuierul înghețat al aparatului de climatizare. Încăperea nu are geamuri, abia dacă e mobilată. Podele de marmură, pereți crem, un pat mare și jos pe care Sunny șade gol până la brâu, rulându-și un joint.

— Domnu', zice Ajay.

Sunny ridică privirea și îl cercetează impasibil.

— Ce-ai pățit la față?

— Domnu'… se precipită Ajay.

Tocmai când e pe cale să-și recapete stăpânirea de sine, se deschide o ușă în spatele patului, iar fata din munți, „actrița", se ivește purtând un șort de mătase și o cămașă bărbătească.

— E Cățeluș, exclamă. A venit. A, ce drăgălaș! Dar ce și-a făcut la față?

Se aruncă pe pat, iar Ajay nu știe unde să-și mai ferească ochii.

— Vreau cafea, zice cu voce lenșă fata.

— Du-te să faci, poruncește Sunny. Sunt boabe în bucătărie.

Ajay e încremenit locului, copleșit de tot și de toate.

— Chutiya, țipă Sunny. Ce mai aștepți?

9.

Ziua de lucru începe oficial la șase dimineața. Se trezește în fiecare zi la patru și petrece o oră bună în baia comună frecându-se bine pe corp, spălându-se pe dinți, curățându-și unghiile, dându-și cu ulei și pieptănându-și cu cărare părul, asigurându-se că pantofii îi sunt lustruiți, iar hainele, călcate și apretate imaculat.

Sarcina lui e ca dimineața totul să meargă strună. Când se trezește Sunny, nu vrea să vadă deșeurile nopții trecute. În majoritatea serilor Sunny e vizitat până târziu de prieteni. Uneori, când intră în apartamentul lui, Ajay simte că i-a ratat pe toți la secundă. O țigară încă arzând în scrumieră, un CD încă auzindu-se în surdină. Și-a făcut o rutină, mai întâi adună sticlele goale, cu grijă mare să nu răsune niciun clinchet. Urmează la rând paharele goale. Scrumierele. Apoi începe măturatul. Caută pe fundul pachetelor

goale de țigarete după charas uitate pe fund, scoate ce găsește, vede dacă nu-s și alte droguri în punguțe și le pune la loc sigur în sertar. Verifică apoi sofalele de telefoane rătăcite, bani sau carduri de credit, înfoaie pernele, spală podeaua cu mopul.

Preferă să fie singur. Însă cam două sau trei zile pe săptămână dă acolo peste Sunny cu amici de-ai lui, cu jaluzelele trase și luminile scăzute, cu fum cețos plutind prin odaie și un film la televizor, alteori sunt câțiva afară, lângă piscină, ascultând muzică întinși pe șezlonguri. Atunci trebuie să fie și mai grijuliu, mai discret, să pună în balanță dereticatul cu deranjul pe care l-ar putea provoca. Știe să plece urechea la nevoile oamenilor. Știe că cei rămași treji la ora asta nu vor să se aprindă lumini stridente, nu vor să li se pună întrebări frivole, nu vor să le pară rău de ce-au făcut. Știe să se facă folositor, dar și invizibil. Mai știe să aducă pături și să le pună la îndemână, să facă un ibric de ceai de mușețel și să îl lase pe masă, să-i maseze picioarele lui Sunny dacă e necesar.

Sunny, află, e meticulos cu anumite lucruri. Igiena e unul dintre ele. Mai este și temperatura. Aerul condiționat trebuie menținut zi și noapte la 17 grade Celsius.

La șapte treizeci dimineața, asta cel puțin într-o zi normală, după ce apartamentul e dereticat, trebuie să aducă la căpătâiul patului lui Sunny apă caldă cu lămâie și rădăcină rasă de curcuma și să pună Gayatri Mantra la nivelul 14 de volum. Peste douăzeci de minute îl servește cu o cană cu cafea la filtru, un bol cu fructe, suc de portocale și cornuri proaspete, trimise în fiecare dimineață de brutăria din Oberoi. Îi încropește după aceea o baie cu apă fierbinte rău, picurând uleiuri înmiresmate ori săruri și răsfirând la suprafață petale de trandafir. La nouă aduce toate ziarele și revistele cele mai recente. Cam pe la nouă și jumătate se face vremea micului-dejun. Câteodată șuncă și sandvișuri cu brânză, altă dată *bhurji* de ouă cu pâine albă prăjită și ketchup, uneori *aloo paratha,* alteori absolut nimic. După masă, Ajay îi rămâne la dispoziție în vreme ce Sunny decide cu ce-o să se îmbrace în ziua aceea: îi aduce hainele alese din dressing, le întinde alături de accesorii, îi ascultă lecțiile despre armonizare și asortare și finețurile croitului, pe care Sunny afirmă că le-a deprins în Italia. Apoi, cât se îmbracă stăpânul său, Ajay îi pregătește servieta pentru ziua în curs, îi pune laptopul și încărcătorul, hârtiile și documentele, țigările – Treasure London – și bricheta Zippo. După ce pleacă Sunny, Ajay se apucă de făcut

inventarul, căci trebuie să reaprovizioneze frigiderul și barul, care sunt golite noapte de noapte. Bere, vin și șampanie sunt înșirate în cuprinzătorul agregat frigorific, vodca și ginul sunt puse la congelator, iar prin dulăpioare sunt refăcute stocurile de whisky, rom și coniac. Sticlele se aduc dintr-o cămară gigantică de la subsol, monitorizată de camere de filmat și zăvorâtă cu parolă. Sunt acolo mai multe varietăți de alcool decât a văzut vreodată Ajay, cutii după cutii și lăzi peste lăzi clădite unele peste altele. Adesea, Ajay zăbovește acolo încercând să memoreze fiecare marcă, să învețe pe de rost culorile sticlelor, etichetele și numele. Dacă stăpânul e acasă peste zi, prânzul lui – dal, roti, curry de pui sau de oaie, *sabzi* – este servit la ora unu, în vreme ce Sunny răspunde la e-mailuri sau se uită la televizor. Ajay îi oferă o țigară odată ce masa s-a încheiat, i-o aprinde și-i aduce cafea. Simplă, cu două cubulețe de zahăr.

Ia o pauză între două și trei, timp în care mănâncă de prânz și el (ce-a rămas de la masa lui Sunny). După-amiezile și serile nu au o structură clară. Câteodată e de curățat piscina de pe terasă, alteori e trimis cu un șofer după comisioane ori are de dus ceva la vreun hotel unde ar putea să se afle Sunny în acel moment. Uneori nu are decât să aștepte.

La șase după-amiaza i se termină tura. E timpul pentru *apetitivo,* pentru migdale cu șofran, măsline coapte, bulbi de anghinare, pentru Negroni Sbagliato (aroma lunii), Campari, vermut Cocchi Storico din Torino și prosecco Bisol Cartizze Valdobbiadene, puse la îndemână împreună cu măsurica din metal, paharele pentru cocktailuri, găletușa și cleștii pentru gheață, lămâia și portocala, cuțitul de mărunțit și țigările proaspete, în pachetul deschis, cu primele două ițindu-se afară, una săltată doar un pic mai mult decât cealaltă.

Apoi așteaptă.

Acestea sunt momente încordate.

Dacă Sunny a avut o zi proastă, Ajay are să afle curând. Stăpânul va sosi morocănos, va căuta pricină la tot ce vede, se va așeza să-l privească pe Ajay cum amestecă băutura și va clătina din cap, îl va pune să arunce totul și s-o ia de la capăt. „Nu-ți iese nimic acătării”, va zice. Și totuși, de cele mai multe ori, Sunny va sosi mulțumit de viață, va lua loc, își va trage picioarele sub el, se va apuca singur să-și pregătească băutura, va explica dinamica preparării ei, va povesti câte ceva, îl va regala cu un Once Upon a Time în Piazza San Carlo, apoi îl va încuraja să-și prepare singur unul (doar

pentru a fi aruncat după o sorbitură, e numai ca să știe ce gust are).

La șase și jumătate, Arvind ar trebui să-i preia îndatoririle, dar adesea întârzie. Asta îl frustrează pe Ajay, indolența colegului său, dar e recunoscător totodată că i se mai dă puțin timp, că-i poate vedea sosind pe prietenii lui Sunny, că poate întrezări primele scântei ale nopților după care culege cenușa.

După ce termină programul, Ajay se întoarce în camera lui, face duș, se schimbă, își pune hainele noi cumpărate de la piață – cămăși și pantaloni pe care la munte nu i-ar purta în veci. Cina și-o ia la măsuța din dosul bucătăriei centrale, mestecă încet, fără conversație, trecând în revistă evenimentele zilei, apoi e liber să iasă la plimbare pe străzi. De la șapte și treizeci până la zece, în cele mai multe nopți, memorează străzile din zonă, studiază prăvăliile, ajunge să cunoască ce se petrece prin vecini. Zăbovește o țârâ la o ceainărie ori pe o bancă, urmărind cum se preumblă lumea, hrănind câinii de pripas cu resturile de pui pe care a izbutit să le strângă. Se ține mereu în mișcare, eliberând energia statică a zilei; în aceste ore se luptă cu singurătatea, cu dorul de munți, de o cărare pe care s-o suie, de o pădure în mijlocul căreia să dispară. Se plimbă tocmai până la AIIMS, Institutul de Științe Medicale, se învârte prin jurul spitalului; ceva legat de mulțimea de sărmani disperați să capete vreun leac ori vreo veste ori să afle soarta celor dragi îi dă un sentiment de siguranță perversă. Chipul îi e scăldat în lumina verde și fosforescentă a tuturor farmaciilor înșiruite afară. Se întoarce acasă. Da, e acasă acum. Își amintește de șoferul care l-a ajutat în prima zi. Își imaginează că-l revede, că se ciocnește de el în mijlocul drumului, că-i arată omului recunoștința sa oferindu-i un prânz, făcându-l să priceapă cât de departe a ajuns pe lume. Poate că șoferul – cum îl chema? – l-ar invita pe la el pe acasă, ar ajunge să-i cunoască familia, să fie binevenit printre ei, să stea în parc cu fiul lor, poate s-ar afla și o fiică în peisaj ori vreo nepoată. Încearcă să-și imagineze ceva coerent și dincolo de acel punct, numai că nu-și mai amintește chipul șoferului, darămite numele.

•

La trei luni de când a început lucrul, domnul Dutta îl cheamă pe Ajay în cabinetul lui.

— De-acum lucrezi și serile, îi spune. Îl servești pe Sunny când are musafiri. Poți s-o faci? Zi și noapte?

— Da, domnu’.

— O să ai niște ore în plus ziua, să dormi. Și ține minte, nu vezi nimic.
— Da, domnu'.
— Nimic nu iese din apartamentul ăla.
— Da, domnu'.
— Salariul tău e acum de cincisprezece mii pe lună.
— Mulțumesc, domnu'.
— Bine, du-te.
— Domnu'?
— Ce-i?
— Dar cu Arvind ce s-a întâmplat?
— Bufonul ăla? A trebuit să-i tai fuduliile.

•

În aceste noi și fantastice nopți, Ajay e martor al gloriei din care până acum nu a întrezărit decât ecouri: flăcările hipnotice iluminând apartamentul, aprinzându-l cu zvon de muzică și cuvinte și răcnete bețivănești, care par, cu trecerea orelor, să se facă tot mai sălbatice și mai fantastice. În aceste nopți potopitoare vede dezintegrarea unora dintre cei mai frumoși oameni din câți a cunoscut vreodată, invizibili pe măsură ce membrii găștii se iau la harță; râd și dezbat și urlă și se sărută și se bat și țopăie. Bărbații se insultă unii pe alții și povestesc. Femeile îi insultă pe bărbați și spun bancuri. Lumea se oprește să se schimonosească în fața oglinzilor, se adună în grămezi bârfitoare și hohotitoare, se aruncă în piscină.

— Ajay.

A devenit un nume. De chemat și de folosit. Pornit ca un robinet. Iarăși închis.

Numele lui strigat, brațe înălțate fluturând pahare goale.

Ajay iute ca prâsnelul, umplându-le recipientele, aducând gheață proaspătă, curățând ce se varsă.

La asta se pricepe bine de tot. Descoperă cine e de treabă și cine e crud și-și impune să se ocupe mai întâi de cruzime.

Dar Sunny…

Sunny e deasupra a tot și toate.

Fără Sunny nu există nimic. O mână invizibilă se odihnește pe inima ce bate în pieptul stăpânului său.

Adunarea devine un vacarm turbulent. Sunny istorisește cum a ajuns

Ajay în viețile lor.

— L-am găsit în munți, zice în râsetele celorlalți. A văzut totul. *Totul.* De ce credeți că l-am adus încoace?

În mijlocul serii i se cere de mâncare. Ajay sună jos, la bucătărie. „Ce se poate pregăti? Foarte serios acum. O putem face? E posibil?" Dând fuga spre bucătărie, e izbit de liniștea de acolo, de felul în care ațipește clădirea enormă, cum personalul alunecă într-o tăcere aurită, cum se revarsă dorința, precum sângele, din viața îmbelșugată a lui Sunny. Aduce bucatele, le aranjează pe platouri, îi servește în boluri, se asigură că toți își primesc porția. Roti proaspăt cu unt alb. Pui. Chiftele și cartofi prăjiți. Biriyani de oaie.

Uneori e trimis să ridice din afara casei mâncarea. Ia un șofer și urcă într-una dintre nenumăratele mașini. Trebuie doar ca cineva să zică: „Vreau kebab de la Aapp Li Kantir" ori „Du-te la Karol Bagh după niște pui *changezi",* și o și pornește în noapte prin Delhi-ul aburit. Vede metropola din locul acesta al puterii, lunecând pe străzi, ascultând trăncăneala despre univers a șoferului, privind milioanele de chipuri ca al lui, însă lipsite de norocul său. Și intră prin localuri, ia comenzile, plătește din teancurile de bancnote care i s-au încredințat cu atâta nonșalanță. Învață să verifice dacă felurile corespund cu comanda, să se asigure că mâncarea e proaspătă și fierbinte, apoi scoate bancnotele cu încetineală, informându-i pe cei de la restaurant că e în serviciul unui om de seamă, iar în localurile cele mai bune, unde o notă de plată e mai mult decât salariul lui pe o lună, află ce înseamnă puterea unui nume, care face ca un neica nimeni precum el să fie tratat cu un respect grijuliu. Își asumă atitudinea cu pricina. Devine unul dintre oamenii casei Wadia.

•

Adesea, musafirii părăsesc fără veste locul. Opresc muzica ori filmul neterminat și ies buluc pe ușă. S-ar putea ca într-un asemenea moment să le servească de mâncare. Ori să amestece băutura cuiva. Se fac însă nevăzuți, și Ajay e lăsat singur, să stea neclintit în tăcere, savurând talmeș-balmeșul, savurându-și viața înainte de a se apuca de curățenie pentru ca totul să fie impecabil la înapoierea lui Sunny. S-ar putea întoarce cu toții într-un ceas ori deloc. În cazul din urmă se va duce la culcare, cu telefonul și pagerul puse lângă ureche, așteptând apelul lui Sunny. Nu e mereu așa. Sunt și zile mai lente, mai calme, în care Sunny nu se dă jos din pat până după-amiaza.

Zile când nu sunt decât ei, Ajay servind ceaiul, Sunny purtându-se melancolic sau grosolan. Zile în care Ajay știe să nu-i stea în cale. Sunt și zile cu femei. Unele pe care le recunoaște din nopțile de chiolhan. Când revine, îl găsește pe Sunny iarăși singur.

10.

Un an trece în acest ritm, fără să-și dorească nimic, fără timp să gândească. Frecventează una dintre sălile de forță din *basti,* mahalaua din apropiere, o cutie șubredă și dărăpănată de testosteron și camaraderie, cu acoperiș de tablă și aparate vechi, cu piese improvizate, unde se adună servitorii migranți și șmecherii de prin zonă. I se acordă, ca membru al casei Wadia, un respect extraordinar. Nimeni nu-l silește să se dea jos de pe banda de alergat. Nimeni nu-l ia în râs când trage de fiare. Nimeni nu pune întrebări. Petrece aici câte un ceas pe zi, clădindu-și corpul cu greutăți. Diminețile iese la alergat în Deer Park, atunci când are posibilitatea, cum fac bogății. În oglinda sălii de gimnastică repetă un nume.

Ajay Wadia.

Încet-încet devine conștient de faima lui Sunny. Știe că stăpânul său e cunoscut în oraș și asta îl umple de mândrie. Pentru întâia oară în viață se vede pe sine ca pe un obiect menit îmbunătățirilor, cheltuie bani pe îngrijire corporală, își face manichiura o dată pe lună, pedichiura la două luni, scalpul i se masează la Dilip, în Green Park. Cumpără. Consumă. Vizitează mallurile cele noi. Ia cu el o listă cu lucrurile pe care vrea să și le cumpere. Caută să deslușească vorbele străine pe care și le-a trecut pe foaie în baia lui Sunny – Davidoff Cool Water, Proraso, Acqua di Parma, Santa Maria Novella, Botot, Marvis –, sacre precum scripturile străvechi. Își cheltuie timpul liber și leafa prin malluri, descoperind alternative la ele. Axe. Old Spice.

Mallurile acelea.

Acum îi vine mai ușor să umble prin ele.

Își amintește însă de întâia oară când a încercat să pătrundă într-unul, în prima lui zi liberă din prima lună de slujbă. Uite-l acolo, trezit înainte să se crape de ziuă. I-a fugit somnul. I-a intrat în cap ideea de a-și cumpăra haine noi. Însă pe față are încă vânătăile; arată ca un nimeni, mai rău de-atât chiar

– în boarfele lui vechi de pe munte, pare un imigrant prăpădit. Devine brusc conștient de sărăcia lui. Se apropie de detectorul de metale și probabil că duhnește, sărăcia îl trădează. Paznicul, un tip pe care-l recunoaște drept unul dintre aceia care fac bani mai puțini decât el, îi blochează intrarea. E umilitor să vadă cum pe lângă el trec familii înstărite și tineri cocheți, în haine frumoase, să vadă tinere moderne în fuste, ținându-se de braț, înfruptându-se din înghețată, să vadă și cum câte unui străin murdar și ponosit de călătorii și pe jumătate dezgolit i se oferă tratamentul regal, ba chiar și un salut plin de deferență, în vreme ce străjerul porții îl împinge în lături pe Ajay Wadia. Învață câte ceva din asta. Și nu poate decât să-și arunce privirea înăuntru, pe coridoarele de marmură cu aer condiționat, cu toate magazinele sclipind, simțindu-se lepădat, rușinat ca un cerșetor.

„Cum să-mi cumpăr îmbrăcăminte de calitate dacă nu pot intra în locul unde se vinde?” Această problemă spinoasă îi zumzăie în creier. Dedică mai multă atenție garderobei lui Sunny, învață frazele, terminologia – Rubinacci, con rollino, Cifonelli, batistă la piept, pantofi de gală. Răsfoiește asiduu revistele din salon când e singur, memorizând nume de mărci, liniile care diferențiază ce e slab de ce e forte, ia niște pagini rupte din numere mai vechi, se duce la un croitor din vecini și încearcă să-i explice ce i-ar plăcea să poarte. Peste câteva zile se opresc asupra unei idei. Costumul albastru și elegant care iese din asta, împreună cu două cămăși, o cravată și o pereche de pantofi îl costă leafa pe două luni, însă merită din plin. Când încearcă sacoul cel nou, e parcă un altul, transfigurat, e cineva în orașul ăsta, cineva dincolo de poziția lui, dincolo chiar de Sunny, dacă poate să viseze la una ca asta. În următoarea zi de repaus se costumează în acest om liber și iese, băgând de seamă șuierăturile și murmurele paznicilor, chicotelile cameristelor, apoi oprește o ricșă cu motor și se duce la mall.

Iar de data asta, da, trece.

Trece drept cineva care are timp de omorât.

Cu toate temerile lui, paznicii de la mall nici măcar nu se uită la el când navighează pe sub arcadele detectorului de metale și pătrunde în țara de lapte și miere.

Poate acum să facă tot ce vrea.

Abia după ce a pășit în interior i se schimbă dispoziția. Fiindcă prin buzunare îi șuieră vântul, simte că ceva nu miroase a bine, are o senzație apăsătoare de risipire și frică. Acesta e locul judecății; începe să suspecteze

că toți ceilalți știu. E un impostor. Nu doar în privința hainelor, ci și a purtărilor. E o trăire nouă, niciodată nu i-a mai păsat de părerile altora despre el. Devine conștient. Îi simte pe vânzători privindu-l, cântărindu-l. Ei știu că nu face decât să treacă drept ce nu este. Așa că în anumite magazine nu cutează să intre, nici măcar ca să arunce o privire. Prefăcătoria ar fi dezvăluită dacă ar deschide gura. Până la urmă intră la toaletă și se refugiază, asudat, într-o cabină. Se uită în jos la hainele cele ridicole, atât de strâmte. La ce s-o fi gândit? Arată ca un clovn. Iese din cabină, se uită la fața cea tâmpită din oglindă și îi vine să-și șteargă reflexia. Decide să o ia cât mai iute la sănătoasa. Trage în piept aerul străzii, aspiră cu recunoștință gazele de eșapament, prinde un autobuz la întoarcerea spre casă, nemaivoind să arunce bani pe ricșă, dar nici să piardă timp cu mersul pe jos. Odată ajuns, își smulge de pe el costumul, se spală, își îmbracă iarăși uniforma, cămașa albăstruie și nădragii negri, jerpeliți, atât de alinătoare veșminte, atât de armonizate cu sufletul lui, și pune sub cheie sacoul cel costisitor. Peste câteva săptămâni se întoarce la mall îmbrăcat cu hainele de lucru. E luat drept ce este, servitorul unui bogătan care face cumpărături pentru stăpân. Dacă întreabă cineva, ceea ce nu e cazul totuși, poate spune încrezător că are un comision de făcut pentru șeful lui, poate să scoată și teancul de bani la iveală dacă e necesar. Își poate expune lista de cumpărături. Davidoff Cool Water, Proraso, Acqua di Parma, Santa Maria Novella, Botot, Marvis. Poate să se preumble cătinel prin magazine, pretinzând că face achiziții pentru stăpânul său cât strânge replici ale obiectelor personale ale lui Sunny.

•

Într-o zi, după mai bine de un an de serviciu, când Sunny a plecat pentru trei zile și Ajay nu prea are de făcut mare lucru decât să aștepte în odaia lui, să mătură când și când apartamentul, să dea de mâncare crapului ornamental sau să învețe rețete noi din cărțile de bucate de pe etajerele lui Sunny, e chemat în cabinetul domnului Dutta și i se spune că a fost promovat la funcția de valet personal al lui Sunny; un rol pe care, oricum, îl îndeplinește deja. Domnul Dutta îi spune că, într-o bună zi, Sunny va ocupa o poziție majoră în cadrul imperiului clădit de tatăl lui și că, prin urmare, are nevoie de sprijin suplimentar. Pe lângă responsabilitățile pe care le îndeplinește deja, îl va însoți de acum înainte pe Sunny ori de câte ori participă la diverse evenimente de familie, îi va ține servieta în scaunul de

lângă șofer, va face comisioane pentru el ori de câte ori va fi necesar, îi va căra bagajul în călătorii, îi va fi pavăză contra lumii, va fi gata în orice ceas, îi va lega, dacă e nevoie, chiar șireturile; „dacă trebuie să își sufle nasul, îi vei oferi batista ori mâneca ta”.

Salariul îi este crescut la douăzeci și cinci de mii pe lună și, în loc de un pat în dormitorul comun, i se dă o cameră doar a lui. Iarăși i se iau măsurile și, după o săptămână, i se aduc trei costume de lână subțire, identice, gri-oțel, cu linii elegante, minimaliste.

— Domnul Sunny, zice radios croitorul, le-a conceput cu mâna lui.

Siguranța va fi o necesitate. Capătă instruire de la unitatea de protecție. E pregătit de Eli, un israelian tânăr, fost ofițer în armată. Eli provine dintr-o familie de evrei din Kerala; are pielea aurie și părul cârlionțat până la umeri, un trup înalt, cu mădulare lungi. După stagiul militar a pornit să hoinărească prin lume, cum fac atâția dintre camarazii lui. A petrecut timp cu compatrioții în Himalaya, făcându-și creierii praștie, umblând pe motociclete Royal Enfield, apoi și-a găsit drum spre Bombay. Și-a încercat norocul ca model, însă îi sărea țandăra prea iute, era prea volatil. A ajuns să se implice în care prea multe încăierări, a fugit de arest, a izbutit să ajungă la Delhi. Un vechi prieten din Israel l-a pus în legătură cu Tinu. A fost adus la pază, a crescut în ierarhie. Acum îl duce pe Ajay la poligonul de tir al familiei Wadia, la o fermă din Mehrauli, pe o bucată de pământ acoperită de livezi și pâlcuri de pădure. Îi face cunoștință cu arma pe care o va ține mereu asupra lui, un pistol Glock 19. Pe parcursul următoarelor șase săptămâni, în intervalele dintre însărcinările sale obișnuite, Ajay devine un expert nu doar cu pistolul Glock, ci și cu arme precum Jericho 941 și IWI Tavor TAR-21. Se obișnuiește cu AR-15, cu AK-47, cu automatul Uzi, cu Heckler & Koch MP5. Cum să le mânuiască, în ce chip să le desfacă, să le curețe și să le reasambleze, cum să aibă grijă de ele, când să le folosească și când nu, cum să le facă părți din corpul său. Abilitatea de țintaș a lui Ajay este exemplară. Când s-au încheiat cele șase săptămâni de instructaj, i se dă permisul de portarmă și i se dăruiește propriul său pistol Glock 19 semiautomat, împreună cu un toc de umăr și două cutii cu muniție, de ținut la loc sigur, sub cheie, în dulapul din cameră, și de purtat asupra lui ori de câte ori îl însoțește pe Sunny în afara locuinței familiei.

Eli începe să-l antreneze pe Ajay în Krav Maga.

Patru zile săptămânal, câte două ore odată. Însă cu toate că Ajay se

instruiește ascultător, urmând la literă indicațiile lui Eli, acesta din urmă e frustrat. Deși Ajay se descurcă cu armele de foc, poate face obiectele de metal să cânte, îi lipsește fluența cu propriul trup. Și chiar dacă poate respecta în detaliu orice tehnică, poate stăpâni secvențele și combinațiile, îi lipsește scânteia.

— Tu prea mult reții la tine, zice Eli în engleza lui stricată. Trebuie te duci în locul violent. Aici, face și se plesnește peste inimă. Încă o dată.

*

Ajay îl poartă pe Sunny în mașină, singur – îi e acum șofer, majordom, îi e tot. Ajunge să petreacă ore în șir în Audi, în Toyota Land Cruiser. Se familiarizează cu manevrarea lor, cu viteza, devin prelungiri ale corpului, se mândrește cu felul în care le poate manevra prin metropolă, taie calea altor mașini, se simte extraordinar. E trimis, în Land Cruiser, cu treburi. Cel mai adesea să transporte încoace și încolo alte persoane, prieteni de-ai lui Sunny. Mare parte sunt fete, între care recunoaște multe de la petrecerile din apartamentul lui Sunny. E bun la memorat nume, chipuri, băuturi preferate, capricii. Le culege de cine știe pe unde pe fetele acelea, din piață, de la vreun restaurant, de la intrarea în vreun parc, și le aduce, cel mai adesea, la intrările din față ale unor hoteluri de cinci stele, unde le lasă fără un cuvânt. Câteva ore mai târziu face drumul invers, asta dacă nu îi spune altceva Sunny, le duce unde vor ele să meargă. Nu suflă un cuvânt nimănui. Aude alți șoferi bârfindu-și stăpânii, pe amantele acestora și ce se petrece între ei, dar Ajay nu scoate niciodată o vorbă.

Ies tot mai mult în afara metropolei. Câteodată iau un avion privat. Ajay e inima palpitândă a lumii lui Sunny. Fără cuvinte, fără chip, mulțumită.

11.

După doi ani, o fată nouă intră în scenă. Se ivește subit. Apare într-o după-amiază cu Sunny la apartament, iar lucrul acesta e straniu – niciodată nu aduce fete acasă în mijlocul zilei. Mascându-și surpriza, Ajay înclină capul, împreunează mâinile cu o plecăciune și se strecoară spre bucătărie să aducă de băut.

Fata asta e, în multe privințe, altfel. Nu își cultivă aere de divă și nu pare topită după Sunny. Mai mult, îi vorbește lui Ajay direct, se uită în ochii lui,

pune întrebări. I se pare că e prea vizibil în încăpere, asta îl neliniștește. Prepară băuturi și sandvișuri și rămâne apoi în pragul bucătăriei, într-o latură, ciulind cât de bine poate urechile, încercând să deslușească ce se petrece. Fata pleacă după o oră. Îi află numele, Neda. Duduia Neda. Ajay o escortează pe duduia Neda până la mașina ei rablagită. Vede un abțibild cu PRESA pe lunetă și se simte ușurat să o știe plecată.

Îl așteaptă pe Sunny lângă Park Hyatt, câteva săptămâni după aceea, când o vede iarăși, ieșind din hotel, cu un aer absent, așteptând ca valetul să-i aducă mașina. Nu îl vede, o preocupă altceva, scoate o țigară, vorbește la telefon. Recunoaște o anumită expresie pe chipul ei.

Curând, Neda devine un element cotidian în existența lui Ajay. I-a cedat lui Sunny și el e gondolierul dragostei lor, de la camera de hotel până acasă. De la locul ei de muncă de lângă Connaught Place până la un hotel de cinci stele sau altul în care o așteaptă Sunny. Femeia se bizuie pe Ajay. Conspiră cu el. „Mulțumesc, Ajay", spune când coboară de pe bancheta din spate a mașinii, la capătul nopții.

Cam după șase săptămâni din această nouă fază, Sunny e acasă, uitându-se la televizor. Se dau știrile, în oraș sunt tulburări, vreo colonie amărâtă e devastată. Sunny stă înclinat înainte și se uită la ecran cu încordare, cu mâinile încleștate. Închide apoi televizorul și se întinde în tăcere pe divan, cu o încruntătură de concentrare nedumerită.

În seara aceea Sunny iese în oraș singur, însă îi spune lui Ajay să pornească spre ferma din marginea orașului, locul unde a învățat să tragă cu arma și unde se construiește pe îndelete un conac nou.

Sunny apare cu Neda peste câteva ore. Sunt posaci amândoi. Ajay aduce gheață și vodcă, apoi i se cere să aștepte afară.

O simte – ceva bizar se petrece.

Se plimbă pe lângă arbori pe întuneric, cu telefonul în mână, fără să scape din ochi șantierul pustiu.

În ceva mai puțin de o oră, farurile altor trei automobile se apropie din capătul aleii de acces.

Opresc la oarecare distanță de vilă.

Știe din instinct că trebuie să-l avertizeze pe Sunny. O zbughește prin beznă; în clipa aceea se aprind alte lumini puternice, scoțând din umbră șantierul de afară. Când se uită peste umăr, îl vede pe tatăl lui Sunny coborând dintr-o limuzină.

O cursă contra-cronometru.

Ajunge lângă piscină.

— Domnu', tatăl dumneavoastră!

Neda și Sunny sunt în apă.

Nu e vreme de zăbavă. E vreme de panică.

Sunny îi ordonă lui Ajay să o scoată afară pe Neda, s-o ascundă. E împinsă în toaleta de lângă piscină exact la vreme. Ajay se furișează în vilă și trage după el o ușă lăturalnică tocmai când Bunty Wadia și oaspeții săi misterioși se apropie de spatele clădirii.

Nu știe ce se petrece, știe însă că Neda nu se poate afla acolo. Așa că își face datoria.

Când calea e liberă, după ce bărbații au intrat în vilă și s-au pus pe discutat, o scoate din ascunziș și o duce acasă.

*

După noaptea aceea, Neda dispare din existența lui Sunny. Iar viața lui Sunny se modifică drastic. În zilele următoare plutește senzația că ceva înspăimântător s-a întâmplat, că o înfruntare groaznică s-a produs între Sunny și tatăl său – vestea se insinuează de la etajul bătrânului, e auzită de zeci de servitori și pusă șoptit în circulație. Nu peste mult, Tinu îl cheamă pe Ajay, îi poruncește să vină la el în birou. Îi cere îndată cartelele telefonice, telefoanele, bateriile. Tot ce i-a dăruit Sunny trebuie predat. I se dă în loc un telefon nou, cu număr nou. Când revine în apartament, dă peste Sunny în salon; se holbează mut la pereți, cu spinarea întoarsă spre intrare și pumnii încleștați. De parcă s-ar aștepta să fie pocnit. Se aude un ciocănit în ușă.

— Vezi cine-i, zice.

Bunty Wadia intră în spațiul sacru al fiului său, urmat de șapte bărbați pe care Ajay nu i-a mai văzut niciodată, indivizi aspri care duhnesc a tutun și a băutură, tipi de pe stradă. Se apucă să facă praf și pulbere apartamentul, zdrobesc totul cu bâte și răngi, iar Sunny stă neclintit cât se întâmplă asta, resemnat, în vreme ce Ajay e paralizat de stupoare. Apartamentul, acum ruinat, e șocant de golaș.

•

În dimineața următoare Sunny apare devreme, cenușiu la față, grav, îmbrăcat într-un costum închis la culoare, sobru. Ajay îl duce cu mașina până la unul dintre birourile concernului Wadia din Greater Noida – sediul

operațiunilor lor imobiliare –, unde Sunny rămâne întreaga zi. În ziua aceea și în următoarele.

•

S-a terminat cu petrecerile. Neda s-a făcut nevăzută. Sunny se duce zilnic la birou, se întoarce acasă serile și stă posomorât, singur, în apartament. S-a zis cu viața de noapte spumoasă, sclipitoare. Sunny e tot mai taciturn și mai secretos.

Trec săptămâni, iar asta devine noua rutină. Dispoziția lui Sunny devine mai rece și mai aspră. Nu arată nicio emoție, însă începe să-i încredințeze sarcini noi lui Ajay, iar Ajay nu trebuie să se încreadă în nimeni altcineva. Trebuie să ia mașina, să se asigure că nu-i urmărit, apoi să treacă prin ciur felurite hoteluri ieftine și soioase de două stele de prin oraș, ale căror nume Ajay le primește pe foi de hârtie. Are de verificat nivelul lor de siguranță, de intimitate, trebuie să vadă dacă nu sar prea mult în ochi și să raporteze. Fiecărui hotel i se dă un nume de cod, A, B, C, D, E, F. Când aduc vorba despre ele nu trebuie să le folosească numele reale.

Sunny începe să petreacă ore, la intervale neregulate, prin diverse hoteluri ieftine. Ajay îl lasă acolo, așteaptă la câteva străzi mai departe, în mașină, să fie chemat. Își închipuie mai întâi că Sunny se vede cu Neda, apoi că e vorba despre altceva. În rândul personalului se vorbește despre o criză în sânul familiei, nu se știe ce soi de răfuială oribilă. Sunny a făcut o chestie groaznică. Câțiva dintre servitori trag de Ajay ca să obțină ceva informații despre activitățile patronului său. Ajay o face însă pe prostul, pretinde că habar nu are de nimic. Tinu îl cheamă la el când Sunny e ocupat și îi cere vești despre starea de spirit a tânărului, despre îndeletnicirile acestuia, despre fata cu care avea obiceiul să se vadă. Îi amintește lui Ajay că nu Sunny îi este stăpân. Pe Bunty Wadia îl servește el. Fără tragere de inimă, Ajay rostește numele Nedei. Spune unde locuiește, unde lucrează. Însă nu suflă o vorbă despre hotelurile pe care le-a găsit Sunny.

*

Ajay se simte atras într-un război civil grotesc a cărui cauză, cumva, este Neda. Își imaginează tot soiul de grozăvii nedeslușite despre ea. Că a apărut tocmai ca să-i distrugă lui Sunny viața, să tulbure blânda și luxoasa armonie de dinainte. Poate că, în tot acest timp, Neda a spionat.

Fiece zi e încărcată cu o tensiune pe care abia o poate îndura, abia o poate descifra. Ca și cum ar fi pe picior de război. În spațiul personal,

Sunny rămâne mânios și retras. În public, cu tatăl său, cu Tinu, la birou, își menține o aură de profesionalism detașat, de indiferență robotică.

Într-o duminică, Sunny primește un telefon care îl alarmează. Îl ia deoparte pe Ajay și îi spune să pornească imediat spre biroul din Greater Noida. „Fii discret. Fă să pară că ai alt drum. Dar du-te acum și, de pe stradă, nu scăpa biroul din ochi. Fii atent la Neda".

— Să ai grijă de ea, zice Sunny. Serios vorbesc. Ai grijă. Nu lăsa să i se întâmple nimic.

Dar ceva tot se întâmplă. Așteaptă pe o bretea, la distanță mică de clădirea firmei. E puțin mai încolo de drumul expres, într-o parte dezolantă a orașului-satelit al capitalei, numai teren agricol și șantiere. Stă cu orele în mașină, uitându-se după ea, apoi îi ochește automobilul pornind înapoi spre Delhi pe întuneric. Păstrează distanța, ținându-se pe urmele ei la câteva sute de metri. Mașina Nedei trece în Delhi pe la podul Kalindi Kunj și se îndreaptă către Okhla.

Distanța pe care a menținut-o înseamnă că nu vede accidentul. Vede doar cele două mașini tamponate, oprite pe părțile opuse ale unei intersecții largi și pustii dintr-o zonă industrială. Vede doar doi bărbați dând târcoale mașinii Nedei, izbind cu pumnii în capotă și în geamuri, răcnind spre ea, și încă un bărbat scoțând o bâtă de crichet din celălalt vehicul. Fără să stea pe gânduri, accelerează de mai să dea peste ei și îi orbește pe cei doi indivizi cu farurile. Iese grăbit și atacă. Atacă feroce, cu toată violența care s-a adunat în el, încordată ca un arc. Se termină în câteva secunde. Nici nu-și amintește ce a făcut exact. Știe doar că la pământ zac trei bărbați răniți, însângerați, că și-a tras arma din toc. Se uită în habitaclul mașinii, de unde Neda, cu mâinile încleștate pe volan, îl țintuiește cu ochii căscați.

Îl sună pe Sunny, iar acesta îl instruiește s-o ducă pe Neda la hotelul D. E supărată, suferă în urma șocului. Când Sunny deschide ușa, îl lovește. O trage înăuntru și îl trimite pe Ajay de acolo. Neda petrece câteva ore în incintă, în vreme ce Ajay revine la locul accidentului ca să ducă la reparat mașina femeii. După ce o lasă la un atelier, revine la hotelul D și așteaptă. Când, în cele din urmă, e chemat să o ducă acasă, Neda e beată, domolită și nespus de tristă, însă mânia i s-a topit. O tot privește în oglinda retrovizoare.

După acest incident, Ajay începe să aibă vise dureroase, frământate. Visează violență. Uneori visează mădulare frânte. Alteori, trupuri arzând. Și

alteori o visează pe Neda.

12.

Trec luni fără Neda. Sunny nu-i mai menționează numele. N-o mai sună. Nu se vede cu alte femei. Începe să-și petreacă timpul cu un nou amic pe nume Gautam Rathore, un tip crud și înspăimântător care îi aruncă lui Ajay rânjete bolnăvicioase. Sunny ia mereu cina cu el, bea cu el. Arareori mai vede pe altcineva. S-a cufundat într-o mohoreală generalizată, în depresie.

Îl întreabă pe Ajay:

— Care-i lucrul de căpătâi în viață?

— Munca, domnu', zice Ajay fără să ridice privirea.

— Familia, îl corectează fără convingere Sunny. Zilele astea bea mai mult. De unul singur.

Bea cu Gautam Rathore.

Trage coca în apartament cu Gautam.

Ajay nu vede nimic.

Și curând Ajay e trimis să se întâlnească cu cineva pentru o tranzacție nocturnă. Îl așteaptă o oră pe omul cu pricina, un nigerian tânăr și prietenos. Cumpără de la el cocaină pentru Gautam Rathore. Sunny îi subliniază asta, se asigură că Ajay a priceput.

— Nu este pentru mine.

•

Fără veste, în noiembrie, Ajay și Sunny pleacă la Gorakhpur cu avionul, Sunny la clasa întâi, Ajay la a doua. Ajay, care cândva a avut obiceiul să caște gura la cer, privind cu uluire zborul aeronavelor, adoarme acum înainte ca aparatul să decoleze. În clipa în care, după ce-au aterizat, însoțitoarea de zbor îl atinge pe umăr, își vine în simțiri încruntând fruntea, simte iz de sudoare în aerul stătut când pasagerii se ridică și își înșfacă deja bagajele în vreme ce avionul rulează spre terminal. Cerul e opac, pâclos. Iarna se năpustește din munții aflați spre nord.

Abia acum îi spune Sunny că au venit să se vadă cu unchiul lui, Vikram „Vicky" Wadia, un personaj despre care Ajay a auzit verzi și uscate, însă doar rostite în șoaptă. „Vicky-ți face iarăși probleme". „Vicky-ți se ocupă de chestii în U.P". „Între Vicky-ți și Bunty-ji sunt tensiuni în perioada

asta”.

Ajay recuperează de pe bandă valiza lui Sunny. Sunt întâmpinați în holul aeroportului de un pâlc de năimiți și de o escortă armată a poliției. Ajay își vede stăpânul neliniștit. Încearcă să nu lase să se observe. Se ține drept, trăgându-și tăria de la arma ascunsă în toc. Însă oamenii lui Vicky sunt autentici: grosolani, amenințători, plini de aur pe ei. Rânjesc a dispreț spre Ajay, cu costumașul lui și părul netezit cu gel. Îl despart de Sunny, îl îndrumă spre o altă mașină. „Ce-ar zice Eli?” Tot antrenamentul lui e inutil acum. Ascultă fără să crâcnească.

Merg trei ore cu mașinile prin tărâmul acesta al trestiei-de-zahăr și al orășelelor prăfuite și dărăpănate, iar Ajay se uită pe geam încercând senzația unui necontenit déjà vu, o amintire pe care nu poate ori nu cutează să o asocieze cu locurile.

În cele din urmă se abat de la șosea spre stânga și trec prin niște porți de fier, pe sub o arcadă de beton care se fărâmițează în mijlocul absolut al nimicului, înaintează pe un drumeag nepietruit, trec pe lângă camioane parcate și corturi de muncitori, cu trestia-de-zahăr înaltă de amândouă părțile, până ce ajung la un petic ruginit, dar funcțional, de tehnologie, un punct de extracție a zahărului, în umbra căruia se opresc.

Gărzile ies buluc din mașini, fără cuvinte, cu armele zăngănind și țăcănind. Gâtlejurile sunt curățate de flegmă cu zgomot, se scuipă *paan* roșu în praf, unde se îngroașă și moare. Ajay e apucat de un braț, nu prea tare, de parcă ar exista riscul s-o rupă la fugă. Se simte neobișnuit de apăsat, îngreunat. Soarele se lasă pe după nori, făcând să apară un halou. Unul dintre oamenii lui Vicky urinează nestingherit într-o margine a cărării.

Privește la mașina din capul convoiului, așteptând să iasă din ea Sunny. Cum secundele se scurg, dă să se îndrepte într-acolo, însă mâna îl înhață mai strâns.

— Chutiya, nu mișca!

Alți bărbați se ivesc din clădirea făbricuței de trestie-de-zahăr, cu toții ducând automate AK-47.

E în aer o vibrație ceremonioasă.

O învârtejire care vestește furtuna.

Nu peste mult se arată Vicky Wadia. De unde anume a apărut, Ajay n-ar putea spune. Pare să se fi ivit în mijlocul a toate, la dimensiuni depline, un uriaș îmbibat în sălbăticie, purtând *kurta* neagră, cu cărare în mijlocul

părului negru și lung, cu șuvițe trecute pe după urechi, cu un *tilak* roșu și galben întins către josul frunții, ochii străbătători conturați cu *kohl, o* mustață stufoasă, virilă, deasupra buzei. Pășește întins spre Sunny, de parcă ar fi accelerat de-o viață. Ajay stă neajutorat și se uită. Soarele iese iarăși și face să scânteieze multele inele de aur de pe degetele lui Vicky. Degetele se răschirează, se întind gata parcă să apuce, să sugrume și să ucidă. Însă Vicky nu face decât să-și îmbrățișeze nepotul, să-l tragă la pieptul lui, să-i cuprindă în căușul palmei ceafa, în vreme ce brațele lui Sunny atârnă moi pe lângă corp. Vicky dă un pas înapoi, îl cercetează dintr-un unghi, apoi din altul. Apoi se uită către Ajay.

— E al tău băiatul? Mâna de pe biceps e retrasă, mercenarii îi deschid drum. Un păpușel drăguț îmbrăcat bine, zice cu dispreț.

Îi face semn lui Ajay să se apropie. Tânărul se trezește pășind în tărâmul nimănui. Vicky surâde batjocoritor.

— Dar ce față nevinovată… Face cum i se spune?

Sunny nu vorbește. Apoi Ajay e uitat.

— Haide, băiete, spune Vicky apucându-și nepotul de grumaz, spune-mi ce vești ai de acasă.

Vicky îl conduce spre un bungalow mic de lângă punctul de procesare și, cât ai bate din palme, se fac nevăzuți.

Ajay rămâne singur sub norii iute mișcători, cu mercenarii înarmați trândăvind în praf. Firul încordat dintre ei se înmoaie pe măsură ce prezența lui Vicky se diminuează. Unii se reazemă de vehicule ori se tolănesc în scaune de plastic, alții se întind în hamace sub o prelată. Ajay se simte golaș, îi e greață. Trebuie, subit, să ia distanță. Prefăcându-se nonșalant, se răsucește pe călcâie și se depărtează, se îndreaptă spre drumul lung de pământ. Se așteaptă ca o voce să-i spună să se oprească, dar nu aude nimic. Așa că merge și tot merge, iar la fiecare pas parcă i se ridică o greutate de pe piept. Numără până la o sută înainte să întoarcă discret capul și să se uite în urmă.

Bărbații sunt mai mărunți, nu mai arată atât de amenințători. Se iscă un vânticel. Își deschide nasturii de sus ai sacoului, își curăță cu palma pojghița de praf umezit de pe ceafă.

Încă o sută de pași.

Bărbații se retrag în neant.

Se uită la toate pe îndelete, își umflă nările de mirosuri.

Privește la șirurile de trestie-de-zahăr care încadrează drumeagul, la păsările care săgetează cerul. Adulmecă izul bogat de țărână.

Își ia timp să simtă.

Ceva se frământă. Vântul foșnește printre trestii. Și își dă seama, fără veste, că știe acest loc. Îl cunoaște. A mai fost acolo.

Dar cum? Își scormonește prin minte, găsește puțuri adânci și negre din care nu poate extrage nimic, vede râpe lungi și negre în care refuză să pătrundă. Se mai plimbă nițel, cu pielea ca de găină. Un imbold îl face să se aplece și să-și scoată pantofii și șosetele din picioare.

Își urmează impulsul. I se supune, tălpile lui goale apasă pământul. Picioarele i s-au făcut albicioase, moi. Să fi trecut atâta vreme de când hălăduia fără încălțări prin acele de pin ale pădurilor himalayene, atent la leoparzi? Și înainte de asta… înainte de asta… un alt soi de ac îi străpunge inima.

Cât de departe a ajuns?

Își înfige mai adânc degetele în sol. Le împunge acolo cu de-a sila, vârându-și pământ pe sub unghiile pedichiurate. Ceva mai încolo, pe drumeag, corturile lucrătorilor migranți se ridică umile, precare. E atras de prelata lor albastră, uită de pantofi și de șosete. Curând ajunge la acest pâlc, la adunătura pestriță de cămine improvizate, și privește cu luare-aminte cum freacă femeile plăci de metal cu nisip și pietricele, cum pun pe focurile pâlpâitoare ceaune cu orez. Vede copii goi, cu burțile umflate de malnutriție, alergând după pui și după căței, jucându-se cu anvelope și bețe. Se oprește la câțiva pași de marginea taberei și se uită lung la ei. Câțiva îl privesc la rândul lor. Ochii copiilor, pustiiți și inexpresivi, ochii femeilor, temători. Cei ai bărbaților sunt bănuitori. Detectează cu coada ochiului ceva lângă el, pe jos; un gândac mare care dă să se furișeze printre bulgării de pământ. Și, cu intenții mârșave, în inimă cu o surprinzătoare violență, calcă pe insectă. O strivește sub călcâi.

Și, în strălucirea acestei morți, totul îi revine în minte.

Trupul arzând al tatălui.

Mama, îngropând cadavrul pârjolit.

Sora lui, înconjurată de bărbații aceia.

Lașitatea lui înaintea lui Rajdeep și Kuldeep Singh.

•

În așteptarea ultimului avion de întoarcere la Delhi, târziu în noapte, în

jalnica și strălucitoarea zonă a plecărilor din aeroportul nou, cu zborul amânat, stau amândoi căzuți pe gânduri. Sunny își masează gâtul și se uită la mesaje pe telefon. Dintr-odată, îi trage lui Ajay un șut în gambă.

— Chutiya, m-ai abandonat azi.

Ajay nu scoate un cuvânt.

— Care ți-e problema, futu-i?

— Niciuna, domnu'.

— Ei, rahat. Știi cum m-ai făcut să par?

Ajay își coboară ochii.

— Pare rău, domnu'.

— Ce ți-au spus?

— Domnu'?

— Ce-au spus?

— Cine?

— Oamenii lui Vicky. Păi, cine altcineva, nenorocitule? Au vorbit de mine?

— Domnu', nu a vorbit nimeni.

Sunny mijește ochii.

— Atunci… ce s-a întâmplat?

— Nimic, domnu'.

— M-ai făcut de râs.

Ajay dă din cap a încuviințare.

— Nu știi cum e. Nu știi cum e aici. Cu unchiul meu. Pe-aici trebuie să fii dur. Nu e ca la Delhi. Nimic nu e la fel.

•

„Nimic nu e la fel". Asta îi tot răsună în urechi. Încearcă să alunge țiuitul, dar nu se poate dezbăra de el. Nu se poate desprinde de imagine. Gândacul e un mesager, un portal. Și acum un cordon îl conectează de copilul care a fost cândva. Timp și spațiu împăturite, parcă pentru a elimina cu totul viața dintre pliuri.

13.

De când cu călătoria asta, Sunny s-a făcut și mai gânditor. Stă mai mult treaz nopțile și bea. Îl trimite pe Ajay să-i cumpere cocaină. Câteodată îl mână în puterea nopții și, când Ajay se întoarce, îl găsește pe Sunny încă treaz, neclintit. Apoi Sunny doarme până la patru, se trezește și iarăși bea

înainte să se ducă la Gautam Rathore.

Într-o dimineață neguroasă, în ianuarie, Sunny se trezește devreme și vrea să alerge. N-a dormit decât trei ore, e agitat, cu capsa pusă, poate beat încă. Arată ca naiba, dar îi cere lui Ajay să-l ducă în zona împădurită din Sanjay Van. E șapte dimineața. Sunny arată nelalocul lui îmbrăcat în trening. O știe prea bine. Chiar vrea să facă asta?

— Vii și tu, îl înștiințează pe Ajay.

Ajay își scoate sacoul, lăsând la vedere cămașa și corpul de sub ea. Ochii lui Sunny trec peste mușchii bine conturați ai lui Ajay, peste aspectul lui tânăr. E invidie oare?

— Ia și arma, zice Sunny.

Ajay pricepe că Sunny e speriat.

— Te duci la sală? întreabă Sunny cât își întinde mădularele.

Ajay face semn că da.

— Steroizi bagi?

— Nu, domnu'.

Ajay își scoate pantofii și șosetele ca să alerge în picioarele goale.

— Ține-ți pantofii în picioare. O să te tai, zice Sunny.

— Sunt în regulă, domnu'.

— Nu, o să calci pe vreun ac. Și-o să te îmbolnăvești de vreun căcat de SIDA. Nu vreau să-mi aduci SIDA în casă. Te împușc ca pe-un câine. Pune-ți, în mă-sa, pantofii la loc.

•

Aleargă jumătate de ceas, cu Sunny opintindu-se din greu, pedepsindu-se chiar, cu Ajay pe urme, abia asudând nițel. E însă bucuros că se află acolo cu el, că împărtășește acest moment. Creierul i-a fost în flăcări. Simte că aici e capătul lucrurilor. Simte că sunt amândoi pe cale să se prăbușească.

— Domnu'?

— Ce-i? gâfâie Sunny.

S-au întors la mașină.

Ajay vrea să vorbească, se codește însă, așa că Sunny schimbă pe engleză.

— Ce-i? Mă calci pe nervi.

— Domnu', vreau să-ntreb…

Nu poate…

— Zi dracului odată!

— Domnu', ce s-a întâmplat cu mama dumneavoastră?

Întrebarea îl oprește pe Sunny în loc. Bruschețea ei. Îngheață.

N-a adus niciodată vorba despre mama lui în fața lui Ajay, iar Ajay n-a mai pus nicicând o asemenea întrebare personală, nici despre asta și nici despre altceva.

Ca lovit în moalele capului, zice:

— Cine ți-a spus despre maică-mea?

— Nimeni.

Sunny se proțăpește în fața lui Ajay.

— Rahat cu ochi, șuieră. Să nu mă minți.

— Nimeni, domnu'.

— Vicky a fost, așa-i?

— Nu, domnu'.

Sunny începe să răcnească.

— Cine căcat ți-a spus ție de maică-mea? Cu cine crezi tu că vorbești? Trage Glock-ul lui Ajay din toc, îl îndreaptă neîndemânatic spre fața tânărului. Ar trebui să te împușc aici, pe loc!

Ajay nu reacționează, doar se uită fix în ochii lui.

— Nu uita cine ești, zice Sunny.

— Cine sunt? răspunde cu calm Ajay.

Cuvintele astea îl mototolesc pe Sunny mai mult decât ar putea arma lui să o facă.

Lasă în jos țeava armei și înapoiază precipitat pistolul, apăsându-l în mâinile lui Ajay.

— Treci în mașină.

•

Sunny conduce el însuși spre casă, prea repede, prea imprudent.

Când trec de porți și ajung în curtea interioară, în parc, Ajay îi simte răsuflarea grea. Cu mâinile încă pe volan, se întoarce spre el.

— Ce dracului e în neregulă cu tine? Sunny oprește motorul. Ce ți-a venit să întrebi de mama?

Ajay se uită cu privirea pierdută spre torpedou.

— Nimeni nu întreabă de mama, niciodată, continuă Sunny. Își aprinde o țigară. A murit, zice și trage un fum.

— Vă gândiți la ea? întreabă Ajay.

Sunny se luptă cu impulsul de a tăcea.

— Mă gândeam mult, altă dată. Acum nu mă mai gândesc deloc.

— M-am oprit și eu din gânditul la ea, după ce am început să lucrez pentru dumneavoastră. Cugetă la asta, apoi continuă: Poate dinainte, chiar. Dar ea există.

Amândoi sunt surprinși să audă cu atâta limpezime vocea lui Ajay. Sunny îl privește de parcă, pentru întâia oară, ar fi o persoană.

— Nici n-am știut că ai o mamă.

— Oricine are o mamă.

— Am crezut că e moartă.

Emoția îl cuprinde; pare pe cale să se topească.

— Am făcut un lucru greșit, murmură Ajay.

— Ce lucru?

— Când eram mic, zice rostind cu o uriașă concentrare cuvintele, tata a fost omorât. Pentru plata unei datorii am fost dat pe mâna unui thekedar, dus în munți și vândut. Ar fi trebuit s-o ajut pe mama să trăiască, ar fi trebuit să trimit bani acasă. Omul care m-a cumpărat mi-a spus că leafa mea are să-i fie trimisă ei. A zis că mama va avea bani destui și că, datorită mie, nu va duce lipsă de nimic. Doar că n-a trimis o para. Și eu am știut de la bun început, dar m-am prefăcut că-l cred. Apoi, când am mai crescut, am ajuns să cred minciuna. Am decis că mama și sora mea mai mare trăiesc bine. Când am ajuns aici, când am început lucrul și am făcut în sfârșit bani, puteam să le ajut cumva, dar n-am mișcat un deget. Am uitat. Stăpânindu-și glasul, adaugă: Atunci când l-am văzut pe Vicky-ji mi-am amintit de ele. Și acum trebuie iarăși să le găsesc.

Sunny nu mai poate îndura.

Dă ușa de perete și iese afară, lăsându-l singur pe Ajay.

14.

Ajay îi dă târcoale stăpânului său în următoarele câteva zile. Sunny rămâne închis în sine, Ajay își execută sarcinile cu un profesionalism exemplar. Însă abia dacă mai aruncă vreo privire în oglindă. Nu poate să doarmă noaptea, răscolit de gândul la ce a făcut.

Se întoarce la marginea câmpului, fugind să se ascundă, în vreme ce sora țipă după el. O aude acum, târâtă de acolo. Vede în țărână gândacul. Îl

definește lașitatea. E un fugar mititel. Știe de ce l-a trimis mama lui departe. Începe să arate tot mai dărâmat. Sunny îl ține continuu sub observație. Ajay se teme să nu fie dat afară. Alungat din reședința familiei Wadia.

— Chiar vrei să dai de ea? zice pe nepusă masă Sunny într-o dimineață, când Ajay îi aduce cafeaua.

— Vreau, răspunde tânărul fără ezitare.

— Cum? întreabă Sunny. Cum o s-o găsești?

— Nu știu.

— Măcar știi de unde ești de fel?

— Cred că am crescut pe lângă locul ăla unde am fost.

— Făbricuța de zahăr?

— Am recunoscut pământul.

— Arată ca prin multe alte locuri.

— Dar l-am simțit, domnu'.

Sunny chibzuiește.

— Nu te pot lăsa să te duci. Am nevoie de tine aici. Curând o să se întâmple chestii.

Ajay înclină din cap, se întoarce spre ușă.

— Stai.

Ajay se oprește.

— Scrie tot ce-ți amintești, zice Sunny. Nume. Puncte de reper. Școli, temple. Cum îi cheamă pe oameni. Orice.

— Da, domnu'.

— Și o să văd ce pot găsi.

— Mulțumesc, domnu'.

— Între timp, am nevoie să-mi fii alături.

— Da, domnu'.

— Mâine zburăm spre Goa.

În noaptea aceea, Ajay stă în capul oaselor, în pat, și pune totul pe foaie. Scrie tot ce crede că știe, cum se vede muntele de la colibă, ce formă au câmpurile, școala, terenul fermei și templul, numele de mult uitate ale locurilor din apropiere, nume de localnici, numele directorului școlii, numele tatălui și al mamei lui, apoi, în sfârșit, numele celor doi barosani, Rajdeep și Kuldeep Singh.

Îi înmânează foaia împăturită la îmbarcarea în avion, când, în drum spre

locul lui de la clasa a doua, trece pe lângă Sunny, care stă la clasa întâi. În timpul zborului nu se poate gândi decât la cei doi bărbați, la locul coșmarurilor sale de mult uitate, la acele lucruri pe care a încercat o viață să le lase în urmă.

Se cazează la un hotel de cinci stele din marginea capitalei statului Goa, Panaji, într-o vilă de pe malul mării care are și o cameră pentru servitori. Miercurea și joia sunt petrecute alături de Sunny pe la diferite întruniri de prin oraș. Serile, după obligatoriile cine de afaceri, Sunny stă singur în grădinița vilei și se uită lung, peste zid, la mare. Abia dacă scoate câte o vorbă, nu mănâncă și nu bea.

Vineri, Ajay e însărcinat cu închirierea unei mașini mici și a unei motociclete Royal Enfield, care sunt plătite cu bani gheață. După-amiază, Sunny îi cere să rezerve o cameră într-un hotel ieftin din oraș, Windmill. Apoi îi dă un număr de zbor și-i spune:

— Du-te la aeroport cu mașina închiriată. Duduia Neda aterizează la opt seara.

•

E o ușurare imensă când o vede pe Neda ieșind pe ușile de la Sosiri și croindu-și drum printre șoferii de taxi. A așteptat-o ceva mai încolo; își face loc prin grămadă și-i ia bagajul, ea îi zâmbește sfios, familiar. Își lasă o palmă pe umărul lui cât merg spre mașină, un Maruti cu numere locale, fără ca vreunul să scoată o vorbă.

O roagă să stea în față, ca să nu-l creadă poliția taximetrist pirat.

E ciudat s-o aibă lângă el.

Poate să-și îngăduie un moment de plăcută halucinație – deși e scandalos, imposibil de imaginat pentru mai mult de o clipă – că el este Sunny însuși, că Neda este a lui, că are o viață normală, o viață asupra căreia deține controlul.

Cu Neda întoarsă în existența lui Sunny, simte că lucrurile ar putea să se îmbunătățească.

— Ești prima oară în Goa, Ajay? îl întreabă ea.

Ca din senin.

Lui îi place să-și audă numele rostit de Neda.

— Nu, doamnă.

E un plus de siguranță s-o numească „doamnă”. Recad în tăcere.

— Doamnă, de fapt, spune peste câtva timp, surprins că vorbește

neîntrebat, am mai lucrat pe aici.

— Serios, chiar așa? face ea, interesată cu adevărat. Când asta?

Îl pălește timiditatea.

— Mai demult.

Ea chicotește moale.

— Unde?

— La Arambol.

— Fainã plajă acolo. La un local?

— Da, doamnă.

— Cu prieteni?

— Da.

— Și o să te vezi cu ei de data asta?

— Doamnă, zice, am venit aici cu treabă.

Și iarăși se lasă cuprinși de tăcere.

•

O conduce la hotel potrivit planului, apoi pleacă. Revine la cazarea de cinci stele a lui Sunny, parcând mașina pe o stradă rezidențială la ceva distanță, lângă motocicleta Royal Enfield, și se întoarce pe jos. Trece prin detectorul de metale depunându-și pe o tavă arma, își arată permisul, apoi se duce în dependința destinată servitorilor din vila lui Sunny și așteaptă. Se așază pe pat, cu spatele drept ca o scândură, cu palmele pe coapse și ochii închiși, de parcă ar medita. Se gândește la drumul în mașină cu Neda, la vântul călduț, la tăcerea lor. Și-o zugrăvește apoi la ananghie, atacată. Își aduce aminte în ce fel și-a simțit pumnii izbindu-i agresorii. Să fie prima oară când cugetă la asta? Dinții i se încleștează, pumnii i se strâng. Simte fiece lovitură, iarăși și iarăși, implicarea despre care i-a vorbit Eli, dedicarea întru violență. Ce simțăminte iscă ea în el? Atașament. Nu e dorință trupească. Solidaritate. Posibil. Ori poate invidie? E invidios pentru cât de apropiată e de Sunny. Un loc în care nu poate ajunge. Deschide ochii înainte să se piardă prea mult. Se ghemuiește în pat. Încearcă să doarmă. La miezul nopții primește un mesaj de la Sunny. „Adu motocicleta la hotel, la cinci dimineața”.

E o plăcere să străbată încetișor orașul pe Enfield, cu aerul cald mângâindu-i fața și huruitul sacadat al motorului puternic reverberând pe străzile pustii, scăldate în haloul gălbui-bolnăvicios al corpurilor de iluminat stradale. Așteaptă la recepție pe când cerul se face tot mai palid. Și uite-i.

Predă cheile. Rezervorul are plinul făcut. Permisul lui Sunny e în taşca cu fermoar de deasupra rezervorului. A avut grijă de tot.

— Ajay, zice Neda, ce-ar fi să te duci să-ţi vezi amicii?

— Să te întorci până mâine-seară, îi spune Sunny. La şapte.

Apoi se fac nevăzuţi.

•

Aşteaptă până ce îi ies din raza vizuală, imaginându-se în chipul unei prezenţe solide şi stoice dacă întâmplător vreunul dintre ei s-ar uita peste umăr, dacă ar fi nevoiţi, cine ştie de ce, să revină, să se întoarcă la el. Mai aşteaptă niţel, până ce pârâiturile motorului se estompează de tot. În clipa aceea se răsuceşte pe călcâie, intră în clădire să achite nota şi, când totul e în regulă, se întoarce pe jos, cinci kilometri, la hotelul de cinci stele.

Are treizeci şi şase de ore.

Treizeci şi şase de ore, timp doar al lui, timp pe care trebuie să-l omoare.

Se posomorăşte.

Ce să facă acum, să-şi viziteze vechii prieteni?

Stă pe pat şi aşteaptă. Se gândeşte să încuie şi s-o ia din loc.

Dar îi sunt prieteni măcar?

Stă pe marginea patului, cu ochii închişi, spatele drept, palmele iarăşi pe coapse.

Cugetând.

Imaginându-şi că se duce acolo cu maşina.

Şi-a mai derulat în cap scena. Parcă o vede aievea.

Ar apărea într-o maşină de teren neagră, şmecheră, în uniformă, dar cu nasturii desfăcuţi la gât, să arate că nu e în timpul programului. S-ar purta degajat, cu un zâmbet enigmatic care s-ar preschimba într-un hohot în clipa în care ei l-ar recunoaşte. Cineva l-ar îmbrăţişa, i-ar simţi umflătura armei şi ar fi uluit, ar cere să o vadă. Le-ar arăta pistolul, i-ar scoate încărcătorul, ar verifica să nu aibă glonţ pe ţeavă, l-ar trece tuturor. Ar râde pe seama băiatului care a fost cândva, ar depăna amintiri din vremurile de altă dată, ar spune istorii despre Delhi, despre cum trăiesc oamenii de vază. Le-ar arăta că e un bărbat de-acum, un bărbat care ştie cum merg lucrurile pe lume. Şi ei ar zice: „Ai reuşit, frate”.

Aşa şi-a imaginat.

Dar ce poveşti va trebui să spună despre el însuşi?

Ce istorisiri poate împărtăşi, când abia dacă ştie să vorbească?

Acolo. Vede iarăși totul în fața ochilor: camioneta Tempo, cușca, pe mama și pe sora lui uitându-se cum se micșorează în zare. Ceilalți băieți înghesuiți în el peste noapte, micul lui sine temător și înfricoșat, îndepărtându-se de căminul lui prăpădit, dispărând în munții albaștri, imenși.

Iarăși îl vede: cadavrul pe jumătate ars al tatălui său.

Îi e din ce în ce mai greu să respire.

•

La amiază își lasă deoparte arma cu tocul ei, intră în clădirea propriu-zisă a vilei și începe să deretice, asigurându-se că bucătăria e imaculată și că hainele lui Sunny sunt puse în ordine. Se oprește buimac în mijlocul camerei de zi, în lumina difuză, negândindu-se la nimic și neavând încotro să se ducă. Intră în bucătărie și deschide frigiderul, vede berea și vinul înșirate în ușă, resturile de mâncare de care Sunny nu s-a atins, închide la loc frigiderul. Nici măcar nu îi e foame. De băut nu bea. Nu are nimic de făcut.

Însă când seara stă să se lase și soarele se afundă în ocean, străbate grădina vilei, iese pe poarta cu uluci albe și coboară pe plaja privată. Sunt câteva șezlonguri pe care stau lungiți străini ce sorb din pahare, într-un turn e un salvamar, panglica de plajă e patrulată de doi paznici care alungă câinii vagabonzi ori vânzătorii ambulanți de pe rezervația cu nisip alb destinată bogaților.

Încă e în uniformă, asudând un pic în cămașa de corp purtată pe dedesubt. Își desface nasturii de sus, își freacă cu degetele pielea umedă din jurul gâtului, se apropie de țărm. Simte un impuls copleșitor să se arunce în apă. Își dă jos pantofii și șosetele, se dezbară de sacou și îl așază lângă pantofii aranjați frumos. Pășește spre mare, scoțând la iveală sub apăsarea tălpilor udeala nisipului. La primul val închide ochii și se oprește. Apoi intră în apă.

Înaintează încetișor în unde, cu ochii închiși și o expresie reverențioasă pe chip. Apa îi vine până la brâu acum.

Se oprește în spulberarea valurilor, deschide ochii și lasă să pătrundă lumina crepusculară a soarelui.

— Hei, se aude o voce. Hei.

Se uită într-acold – paznicii s-au oprit în spatele lui, pe plajă.

— Nu ai voie aici.

Ajay se uită printre ei, apoi își îndreaptă iarăși atenția spre ocean.

— Nu ai voie. Plaja e doar pentru oaspeți.

Rezistă alte câteva secunde, dar momentul de extaz s-a sfârșit. Se răsucește pe călcâie și o ia spre plajă, trece printre cei doi paznici, își culege sacoul, pantofii și șosetele și se întoarce la vilă.

15.

Pe Neda n-o mai vede în Goa. Sunny o lasă la aeroport înainte să se întoarcă. Apoi cei doi iau avionul spre Delhi. Sunny pare mai calm, mai decis. Câteva zile mai târziu, stă pe sofa cu laptopul în poală, uitându-se pe niște proiecte arhitecturale, când vine Ajay cu cafeaua.

— Uite.

Sunny rupe din agendă o foaie și o ridică spre el.

— Domnu'?

— Aici locuiesc mama și sora ta.

Ajay despătureste hârtia și se uită lung la ea.

— Ai să-i mulțumești pentru asta lui unchiu-meu, adaugă Sunny. Vicky a găsit-o.

A rămas cu gura căscată, i-au secat vorbele.

— Îți dau patru zile, zice Sunny. După aceea o să am nevoie de tine. După aceea totul are să se schimbe.

AJAY II

1.

Ajay călătorește din Delhi până la Lucknow cu trenul, iar din Lucknow mai ia un tren spre Gorakhpur și de acolo un autobuz local. Își amintește acum totul. Praful și fumul, mirosul de plastic ars din orășelele acelea, turmele de bivoli, câmpurile de muștar, porumb, grâu și trestie-de-zahăr, uleiul de motor picurând în țărână, amestecat cu gunoaie și vegetale putrede. Mai sunt și fantomele. Cu brațele tăiate, beregatele retezate, capetele crăpate. Cadavre azvârlite în puțuri. Fecale umane. Oameni arzând. El s-a înălțat însă. E la un nivel superior. Parcurge kilometru după kilometru în pielea unui om reconstruit, scotocindu-și prin trecut, trecutul din interiorul prezentului, cu sacoul lui din pânză subțire și chipul arătos, corpul zvelt, arma apăsându-l în coaste. Și banii. Ah, banii. Are în geanta de voiaj trei teancuri de rupii, câte o sută de mii fiecare, neatinse, înfășurate în hârtie de împachetat care la rândul ei e înfășurată în pânză. Trei sute de mii pentru mama lui, toate salariile din lume, lângă o cutie cu muniție de rezervă, un schimb de haine și o periuță de dinți.

Îl va vedea și totul va fi bine. *Ele* îl vor vedea. Mama și sora lui. Altfel, mama lui era însărcinată când și-a lăsat el viața cea veche în urmă, dar acest fapt i-a ieșit din minte, așa cum a pierdut amintirea durerii. Ce vor spune? Nu s-a gândit temeinic, e drept, la ce-o să găsească acasă. Nu și-a imaginat nimic în afara tușelor groase – pentru el însuși ține povestea simplă: „Ele sunt vii, există. Eu exist. Mă întorc acasă. Mă întorc întocmai cum am spus că voi face, cum a fost menit să fie. Mă întorc om de seamă, cu posibilități materiale, un succes”. Însă chiar când își imaginează această întoarcere triumfală, o parte întunecată din el știe că e o minciună.

Autobuzul lui face pană la lăsatul serii.

Pasagerii gem și murmură adormiți pe banchete, înfășurați în șaluri, așteptând să fie schimbată vreo piesă. Nu se schimbă nimic. Li se spune curând să coboare. Cei mai mulți se opresc pe marginea drumului, zgribuliți în mrejele frigului. Alții, care știu drumul, o iau la pas.

Coboară și el, cu geanta de voiaj, și începe să meargă. Face semn unui camion.

•

Stă în cabină lângă șofer, înaintând cu repeziciune prin noapte. Merg așa de-un ceas, fără să fi schimbat mai mult de zece vorbe. Ajay cercetează șoseaua din față în lumina farurilor. Începe, sau așa crede, să recunoască puncte de reper, monumente ale amintirilor adânc imprimate ale exodului.

Șoferul camionului, un bărbat îndesat și bărbos trecut de cincizeci de ani, care pufăie fără oprire din țigarete rulate, îi studiază aerul reverențios.

— De unde ești? întreabă.

— Delhi, zice Ajay.

Mai trece o bucată de timp.

— Dar cunoști drumurile astea.

Ajay nu răspunde.

— Cu ce te ocupi?

— *Kaam.*

Muncă.

Camionagiul râde.

— Toți muncim, zice, apoi, după câteva clipe: Ce fel de muncă?

Ajay se descheie la cămașă, lasă briza rece a nopții să-i sufle peste piept.

— *Accha kaam.*

Muncă bună.

Merg mai departe, cu cele două cuvinte levitând prin aer, ambigue și stranii.

— Au fost probleme luna asta, zice într-un târziu șoferul. Lupte între bande. Multe camioane deturnate. Poate nu-i așa de sigur.

Ajay se întoarce spre el.

— Pentru mine, adică?

Arma lui Ajay e în toc, pe interiorul sacoului.

Camionagiul își ferește privirea.

Pentru o clipă, Ajay a uitat ce caută pe-aici.

Se lasă cu spinarea pe banchetă, închide ochii, scuturat de un fior scurt, se desfată cu puterea sa.

— Pentru cine lucrezi? întreabă camionagiul.

Vocea îi e egală, neprefăcută.

Chiar vrea să știe.

— Vicky Wadia.

Brusca tăcere a șoferului spune totul.

•

Opresc la o dhaba în puterea nopții. Licărul beculețelor hipnotice agățate prin copaci. Ajay stă singur la o masă, afară, în cel mai depărtat ungher, cu picioarele scaunului de plastic îndoindu-se sub greutatea lui. Oale aburinde cu mâncare și voci bețivănești nocturne răsunând de pofte bețivănești.

Îl vede pe camionagiu aruncându-i priviri de la altă masă, ghicește cam ce discută cu alți camionagii, cu ospătarii de la dhaba. Discută despre el, li-l arată pe omul familiei Wadia, cel în sacou elegant, cu armă și tot dichisul.

Îi dezbat intențiile.

Nu se poate opri să nu simtă mândrie.

E temut, respectat.

De necontestat.

Își aruncă ochii asupra celorlalți, în majoritate șoferi de camion. Mai sunt și o mână de familii care-și văd de-ale lor. Uitătura îi trece alene peste întreaga dhaba. Apoi se oprește.

Un băiat de dhaba, un lucrător. Urechi mari, un ciuf de păr negru, bolnăvicios de slab, de cam doisprezece ori treisprezece ani. Muncește la *tandoor* cu sudoarea adunându-i-se pe frunte și o grimasă pe chip. Ajay îi scanează corpul, din creștet până în tălpi. Lanțul. O gleznă osoasă înlănțuită de baza plitei. În ochi îi joacă reflexiile flăcărilor ce pâlpâie înăuntrul cuptorului.

O altă amintire resuscitată. Dhaba, terenurile agricole din spatele ei, înțesate cu gunoaie. Zidul de beton care ascunde groapa budei. Cum de-a uitat? Băiatul sărind din cușca unde erau cu toții închiși, fugind din Tempo de-a latul câmpurilor împâclite, vânat de asistentul thekedarului. Răcnetul de la finalul urmăririi. Cuțitul însângerat. O clipă, Ajay crede că se află acolo. Că aici, acum, e atunci. Lumea e șubredă.

El să fie? Acela e băiatul? L-au adus înapoi? N-a scăpat niciodată?

Se ridică și pășește alene spre oamenii din ceainărie, dă roată meselor, se învârte prin local știind că privirile tuturor sunt ațintite asupra lui. Trece pragul bucătăriei, ignorând protestele lucrătorilor, și se postează dinaintea băiatului. Acesta se oprește din lucru și se uită la el, tremurând ca un câine bătut. O voce spune din spatele lui Ajay: „*Behenchod*”. *O* vorbă urâtă, de ocară, ăla de i-o trage soră-sii. Se răsucește și vede un bucătar pântecos, cu

un satâr în mână. „Ce faci acolo?” Bucătarul ridică dramatic satârul, însă Ajay nici nu tresare măcar și un alt lucrător se grăbește să-i șuiere ceva la ureche, să-l tragă înapoi. Bucătarul coboară brațul cu satârul, își lasă în pământ privirea și se depărtează, lăsându-l pe Ajay în pace.

Băiatul își îndreaptă iarăși atenția supra cuptorului. Ajay vede acum că e străin. Încă un băiat care nu a reușit să scape. „Ce rost ar avea să-l eliberez? Am alte treburi pe cap”.

Se întoarce la masa lui gânditor, și pentru întâia oară își spune: „Eu sunt eu”.

I se aduce chai, plus un platou cu *rajma chawal* stropit din belșug cu *desi ghee.*

— De la patron, zice ospătarul arătând cu mâna spre un bărbat îmbrăcat bine și așezat comod la una dintre mesele de lângă casa de marcat. Nu costă nimic.

•

Camionagiul așteaptă răbdător ca Ajay să termine. Când tânărul se scoală de la masă, se ridică la rându-i și pornesc îndată la drum. Înainte de revărsatul zorilor, șoferul anunță apropierea orașului.

— Oprește, zice Ajay. O să merg pe jos restul drumului, își ia un moment ca să-și trezească trupul amorțit în vreme ce camionul se îndepărtează, apoi o ia din loc. Se ține după șanțul canalizării până ce ajunge la maghernițe, la coloniile înjghebate ilegal. Trece un pod făcut din tablă și ajunge pe un teren de crichet lăsat în paragină, unde pasc capre. Ziua începe să se arate pe cer. Dă peste un grup de bărbați strânși lângă o clădire de beton, încălzindu-se la un foc care abia mai pâlpâie. Le arată foaia de hârtie. Întreabă unde se află colonia. Oamenii îi cercetează hainele, fața, îi indică drumul, spunându-i însă:

— N-ai ce să cauți acolo, oamenii ăia sunt gunoi.

Trece pe marginea câmpului unde copiii joacă crichet în lumina dimineții. O minge le scapă, se îndreaptă spre el, se oprește. Copiii îl strigă. Vor să le arunce înapoi mingea. Își dă seama că nu e în stare.

2.

Colonia e un loc împuțit. Șiruri de colibe din cărămidă și lemn acoperite

cu foi de tablă ruginite și prelate, construite în nămol, înconjurate de mormane de gunoi. Femeile gătesc la focuri mici în fața căminelor mizerabile. Se oprește printre ele, dezgustat. Dezgustat de el însuși pentru că s-a așteptat la ceva mai de soi. Însă asta se va schimba de acum. Se va schimba totul. Trece în lungul unui șir de magherniță, croindu-și drum printre focuri, copii și câini. Bărbați și femei ridică privirea spre el temători, disprețuitori. Se retrag în sinea lor. Încearcă să le zâmbească. Se străduiește să se uite după ea. Ar trebui să fie o surpriză. Nu așa ar trebui să decurgă lucrurile.

O femeie într-un sari albastru imaculat îl strigă.

— Ce pofteți?

Ajay se oprește să se uite la ea.

Se gândește la cuvintele pe care le va rosti.

Trupul, de parcă l-ar pune să se arunce de pe o culme, nu vrea să se supună minții.

Trebuie să se forțeze.

— O caut pe mama.

Cuvintele, pe buzele lui, par fragile.

Se face tăcere, apoi se aud vorbe rostite înfundat, cuvintele lui sunt repetate, o unduire de înțelegere străbate mulțimea.

Nu e cu totul prietenoasă. Nu sună a bun-venit.

— Deci tu ești acela, zice un bătrân lungit într-un pat de frânghii.

Încă o femeie se ridică în picioare, face un pas înainte, îl cercetează cruciș și curmeziș cu dispreț.

— Au zis că o cauți.

— E aici? izbutește să îngaime.

— N-ai pic de rușine!

Se holbează la ea uluit.

— Unde e?

— Ar fi trebuit să te ții departe.

— Mama! răcnește Ajay și se întoarce spre mulțimea tot mai numeroasă. Unde e?

O gașcă de tineri se apropie, păstrând însă o anume distanță.

Femeile în vârstă își arată simțămintele.

Cu ostilitate, o femeie arată cu degetul spre o construcție mică și joasă din beton de la capătul șirului lor, către care se revarsă puzderie de oameni.

— Acolo e. Numai că Mary nu vrea să te vadă.

— Mary? Cine-i Mary? Pe mama o cheamă Rupa, zice.

— N-o mai cheamă.

•

Se oprește în pragul construcției joase. Trebuie să se încovoaie doar ca să se uite în interior. Înăuntru sunt multe scăunașe îndreptate spre partea din față, unde se află o platformă cu amvon, în spatele căreia statui ale lui Shiva și Krishna flanchează un tablou mare înfățișându-l pe Iisus Hristos așezat în poziția lotusului, formând cu degetele o *mudra.*

O biserică. Asta e o biserică.

Își aruncă ochii prin mulțime, răsuflarea i se întețește, inima îi zvâcnește în tâmple. „Mama!”, țipă din rărunchi. Nu o vede pe nicăieri. Însă cei dinăuntru se întorc spre el, tresar și murmură, se iscă o învălmășeală. Acum aproape toate capetele îl privesc. Toate.

În afară de unul.

Îi vede ceafa, părul cărunt și rărit, umerii osoși, puternici, însă căzuți.

Și-apoi o vede pe fata de lângă ea, de treisprezece ani, fixându-l cu o privire îndurerată. În ochii ei și-i recunoaște pe ai lui.

Sora pe care nu a văzut-o nicicând, născută după plecarea lui.

— Mama, răcnește și începe să-și facă loc prin mulțime. Preotul n-a sosit încă. Slujba încă nu a început.

Acum, el e slujba.

Ajunge într-un sfârșit la mama lui. Femeia are chipul sever, fălcile strânse, ochii nu i se mișcă de pe portretul lui Hristos.

— Mama!

În încăpere se iscă rumoare.

O voce strigă:

— Mary, uite, s-a întors!

— S-a întors din morți!

— E un miracol, Mary!

Alte voci.

— E-un impostor!

— Diavolul!

— Mama! zice el. Eu sunt. Ajay. Fiul tău.

3.

E în fața lui acum, îmbătrânită și zbârcită, pustiită de durere, într-un sari zdrențuit de culoarea lămâii verzi, nu e deloc femeia groaznică și strălucitoare care îl vizitează în vis.

— Mama, rostește.

Mulțimea a amuțit.

— Mama, zice și fata cea delicată și înspăimântată, agățându-se de brațul ei.

Ajay nu poate să tolereze asta. O apucă de brațe.

Iar acum ea se dezlănțuie, își arată furia.

— Nu mă atinge! se răstește. Nu te cunosc.

Ajay a rămas fără cuvinte. Brațele îi cad, înmuiate.

Femeia trece printre oameni, șontâc, îndreptându-se spre ieșire. Nu se uită în urmă la el.

Câțiva din adunare ridică acum vocea în favoarea lui, mișcați de scenă.

— Mary, e fiul tău.

Ea se oprește. Clatină din cap.

— Ba nu e.

Furia lui dă în clocot. Pornește după ea.

— Sunt aici! Sunt fiul tău!

Se întoarce spre el, iar mânia lui încremenește, se întărește ca un pietroi.

— Stai aici, dar nu-mi ești fiu. Fiul meu a murit.

Dă să pornească spre ieșire, spre șirul de colibe.

— Nu sunt mort, zice el.

Când încearcă să i se țină pe urme, se iscă o nouă busculadă.

— Părinte, părinte, părinte, zic vocile. Părinte Jacob…

Un bărbat în sutană intră, chel și dolofan, cu ochi cercetători. Se pune în calea lui Ajay, întinde palma liniștitor spre el.

— Părinte Jacob… A venit băiatul lui Mary.

Însă Ajay trece pe lângă preot, aproape îmbrâncindu-l.

Femeia s-a oprit ceva mai încolo, cu spatele la el. Fără să se miște.

— Am venit să te caut, se jeluiește el, simțind că-i dă pe dinafară senzația violentă a nedreptății. Pricepe, în clipa când le pronunță, cât de goale îi sună cuvintele, așa că încearcă iarăși: Te-am căutat. Nicio clipă nu

te-am dat uitării.

Îl ia cu ameţeli. Are bani, haine arătoase, a reuşit în viaţă; acum, în pofida tuturor piedicilor, a ajuns om de seamă. Şi s-a întors. Zeci de locuitori ai coloniei s-au adunat întinzând gâturile, şoptindu-şi, îmbulzindu-se să vadă spectacolul.

— Chiar dacă m-ai trimis de-acasă, continuă, eu m-am întors. Ştiu că n-ai avut încotro. Ştiu că ai fost nevoită să mă trimiţi la muncă. Am trudit din greu, mamă, pentru tine am făcut-o. Mi-au spus… că ţi-au trimis bani lună de lună…

Ea se întoarce şi păşeşte şchiopătând spre el.

— N-a trimis nimeni nicio para, spune cu ciudă.

El coboară privirea.

— Şi nici n-avea de ce să trimită careva. Te-am vândut, zice Mary. Asta-i. Te-am vândut, dar te-aş fi dat şi de pomană!

Dinspre mulţime se aud icnete uimite.

— Mary!

— E *fiul* tău!

— Nu e! mugeşte ea, apoi, întorcându-se spre Ajay: Era mai bine dacă mureai.

— Mary!

— Mama…

— Din cauza ta, urmează femeia. Totul din cauza ta.

— Nu, mama… tu m-ai trimis departe. Am făcut cum mi-ai spus.

— A fost vina ta.

— Nu, mama…

— Ai dat drumul caprei! Ai scăpat-o pe câmpul ăla!

— Mama…

Mintea i se învârteşte. Ce tot spune acolo? Cum se poate ca el…

— Dacă nu erai tu, n-ar fi venit la uşa noastră!

Atâţia ani de durere ies la iveală, făcându-i vorbele ca nişte ghiulele.

Sora pe care Ajay n-a apucat s-o cunoască vine iute lângă mama lor, îi spune cuvinte liniştitoare, o imploră să se oprească, însă e trântită la pământ.

— Şi apoi… când… după…

Ochii mamei lui s-au umplut de lacrimi.

În clipa aceea îşi dă seama.

Hema.

Unde-i Hema?

— Ai fugit!

Unde-i sora lui?

Mama lui continuă.

— Ai fugit când i-ai văzut venind!

— Nu! țipă Ajay. M-am luptat cu ei!

— Te-ai luptat? Fricosule. Ai fugit.

Sora lui cea mică, prăbușită în țărână, plânge în hohote.

— Unde-i Hema? întreabă cu voce scăzută Ajay.

— Și-au venit să te cumpere pe tine, și te-am vândut.

— Unde-i Hema? repetă, căutându-și în amintire chipul ei.

— Iar acum… strigă mama lui în culmea furiei, acum uite că te-ai întors. Ai tupeul să te întorci așa, fără pic de rușine. Un om important, cu îmbrăcăminte scumpă. Lucrezi pentru aceiași demoni care ne-au făcut asta?!

— Ce tot…?

— Frații Singh! Care ți-au omorât tatăl. Care ți-au stricat sora. Oamenii lor au venit la mine, mi-au spus că vii încoace. Lucrezi pentru ei acum. Se aruncă asupra lui, dă să-l zgârie, urlă. Cum îndrăznești să-ți arăți fața aici?

Niște bărbați dau fuga s-o potolească.

Iar Ajay?

Nu schițează niciun gest. Doar stă acolo, înlemnit.

Amorțit.

•

Se așază pe jos, lângă biserică.

Deznădăjduit.

Catatonic.

Mama lui a fost luată de acolo.

Bărbații încă stau cu ochii pe el, neștiind ce să facă, neștiind ce-o să facă el. Îi discută cazul, Ajay însă nu aude.

Într-un târziu apare sora lui cea mică. Îngenunchează lângă el.

— A suferit prea mult, zice fata.

Durează o veșnicie ca vorbele să-i ajungă la creier, întoarce capul în direcția ei.

— Cine ești?

— Sarah, zice fata.

Simte o gheară în piept și amețeală în cap. Zumzetul din minte îi îngreunează vorbitul.

— Unde e? Unde-i sora mea?

— S-a dus.

— Unde?

— La Benares, când aveam eu șapte ani.

— De ce?

— Și nu s-a mai întors.

— Ce s-a întâmplat? De ce a plecat?

— Ar trebui să pleci de-acum, spune Sarah.

Dă să se ridice, însă el o apucă strâns de brațe. Fata se strâmbă de durere.

— Ce s-a întâmplat?

— Te rog, mă doare!

Femeile și bărbații din jur așteaptă urmarea.

— Ce s-a întâmplat după ce m-au luat pe mine?

— Nu știu.

— Ce s-a întâmplat?!

O altă voce, a mamei lui, îi ajunge la urechi.

— Ce s-a întâmplat? rostește vocea.

Femeia stă în picioare, la mică distanță, și îl fixează cu privirea.

— Ce s-a întâmplat cu Hema? întreabă el pe un ton imperativ, dându-i drumul lui Sarah.

Fata dă fuga la maică-sa.

— Ce se întâmplă cu toate fetele, când bărbații s-au dus, replică mama lui.

— Eu nu am făcut asta, zice Ajay. Eu m-am întors pentru tine.

— Ca unul din ei.

— Nu sunt unul din ei, pledează Ajay. Lucrez pentru familia Wadia. Nu pentru frații Singh.

Maică-sa clatină din cap, se răsucește pe călcâie să plece.

— Și pentru cine crezi că lucrează ei?

O privește cum se îndepărtează.

O privește și pe Sarah plecând.

N-a mai rămas nimic din copilăria lui.

Totul e praf și pulbere.

Se întoarce spre mulțimea care încă observă scena.

— Unde-s Rajdeep și Kuldeep Singh?

— Ar trebui să știi.

— Întreabă-ți oamenii.

— Ne stăpânesc viețile.

— Ne terorizează.

Scoate din geantă pistolul Glock. Se uită la el gânditor.

— Unde sunt?

Un tânăr de vârsta lui face un pas în față.

— E un hotel în oraș, îi zice. E al lor. Palace Grande. O să-i găsești acolo.

4.

Palace Grande e o monstruozitate cu patru niveluri ridicată dincolo de nodul rutier care marchează capătul șoselei ce dă spre orășel. E numai geamuri reflectorizante și panouri de plastic ieftin, materiale proaste îmbinate prost lăsând iluzia luxului. Un vestibul răsunător căptușit cu marmură, candelabre bătătoare la ochi, un palmier chinuit în ghiveci. Un coridor dă către o sală de festivități, către odăi urcă ascensoare. Bărbați afișând o prosperitate îndoielnică își expun bijuteriile înăuntru, întinși pe divane așezate vizavi de recepție, lipiți de telefoanele mobile.

În momentul acela Ajay intră pe ușile rotative.

Perechi de ochi se abat asupra lui, cumpănindu-l, introducându-l în ecuație.

Se apropie de recepție orbit de furie, de răzbunare. Și ridică privirea.

Pe peretele de după pupitru, o fotografie imensă cu ramă aurie și culori saturate ridică în slăvi doi bărbați într-o scenă stradală. În imagine se desfășoară o procesiune. Cei doi sunt împodobiți cu ghirlande, se îmbăiază în mulțimea de adoratori.

Rajdeep și Kuldeep Singh.

A fost lovit în moalele capului.

Luminițe albe îi explodează în creier.

Recepționerul îl întâmpină cu un rânjet onctuos, ca un dihor.

— Așa-i că-s impresionanți?

Trebuie să se stăpânească, să-și măsoare vocea, să nu lase ochii să-i trădeze focul inimii.

— Vreau o cameră, zice.

— Câte nopți?

— Una.

— Actele de identitate.

Ajay îi întinde permisul de conducere, cel pe care i l-a făcut Tinu.

— Doar în trecere?

Dihorul îi examinează cu vigilență permisul în timp ce vorbește, însă Ajay nu-l aude, e pierdut înaintea chipurilor de pe perete.

— Onorabilii frați Singh, îi explică Dihorul ridicând iute privirea. Rajdeep-ji e proprietarul hotelului. Statut de WIP. Un om bun ca pâinea caldă.

— Și celălalt? întreabă Ajay.

Dihorul se întoarce cu tot corpul, admirativ, spre tabloul cu cei doi.

— Kuldeep-ji e reprezentantul nostru în Parlament. Un erou al orașului. Face lucruri mărețe. Ne-a ajutat pe toți să prosperăm. Poți să întrebi pe oricine.

„Poți să întrebi pe oricine”.

Dihorul îi înapoiază permisul.

— De la Delhi vii?

— Da.

— Și ce profesie ai?

„Răzbunarea”.

— Lucrez în servicii.

— Servicii?

— Da. Vreau o cameră cu vedere la șosea, zice.

„De ce? Ce crezi că vei face?”

— Are să fie greu…

Ajay trage teancul de bani, cojește din el câteva bancnote de-o sută de rupii, le pune pe tejghea.

Recepționerul zâmbește.

— Dar se poate aranja.

•

Camera 302 miroase a dezinfectant și a năluci de pofte omenești. Ventilatorul e apucat, când și când, de bâțâială. Ferestrele sunt opace,

camera e întunecată până ce o apăsare pe comutator aprinde neoanele cu lumină tăioasă, fluorescentă. Ajay încuie ușa, trage siguranța și se mută la fereastră, se uită către șoseaua înțesată de trafic care se întinde spre zare.

Simte cum îi urcă prin piele un val de mâhnire. Lasă cicatrici.

Se așază pe marginea patului.

Ajay Wadia.

Priponitorul Caprelor.

Își duce mâna la gură, îngrozit.

El a provocat totul? Lumea întreagă, așa cum o știe, a fost iscată de propriile-i acțiuni? Încearcă să se ducă în urmă cu gândul, să-și vadă copilăria cu ochii minții, încearcă să-și aducă aminte, însă memoria îi e căptușită doar cu absență. Și-a construit viața în jurul poveștii exilului. O ficțiune convenabilă care l-a alimentat, i-a adus alinare.

Acum totul e o minciună.

Viața îi e minciună.

Durerea acestui fapt e insuportabilă.

Se poate îndoi de vorbele ei, ale acestei femei care i-a fost mamă cândva, însă nu se poate îndoi de realitatea de care e cuprins. E disprețuit. Provoacă scârbă.

Ce poate face ca să rezolve asta?

Începe să se dezbrace, își dă jos sacoul cu nasturi și pantalonii, întinde hainele de-a curmezișul patului. În bluză de corp, șort și șosete, cu arma în toc, stinge lumina și se apropie iarăși de fereastră, își lipește de geam palma, simte soarele slab, iernatic. Pe șoseaua principală, un cerșetor fără picioare își cumpănește trunchiul prin forța brațelor. Trei mașini de poliție Ambassador își împing prin trafic râturile. În iarba din mijlocul sensului giratoriu dorm oameni. Alții joacă cărți. O zi ca oricare alta.

Întoarce spatele ferestrei, scoate din toc pistolul, își trece degetele peste metalul țevii, țintește către ușă. Se surprinde în oglindă, trupul zvelt, musculos al unui individ pe care nu l-a cunoscut niciodată cu adevărat.

•

Visul potopit de violențe imposibil de rostit se dizolvă la trezire. E întins pe pat, a uitat unde se află. Crede că a dormit noaptea întreagă și că e o dimineață însorită în Delhi. Sunny îl așteaptă probabil. Se ridică în capul oaselor. Apoi ochii îi cad pe armă și își amintește.

Este propriul său distrugător.

A venit să lecuiască rana.

Încearcă, până și acum, să-și imagineze o altă cale. Ar putea să sune la recepție. Să bea o cola, să comande mâncare de linte. Să iasă la o plimbare matinală. Să se îmbete. Să ceară să i se trimită sus o fată. Iar dimineață să ia autobuzul înapoi spre Delhi. Să uite de tot și toate. Să accepte cine este.

Dar cine este? La ce i-ar folosi o fată?

E o insulă. E naufragiat.

Fără trecut, fără viitor.

Cu numele celor doi cioplite în inimă.

Kuldeep și Rajdeep Singh.

5.

— Da?

Dihorul ridică privirea.

— Zi-mi o chestie, spune Ajay. Cum fac să mă întâlnesc cu frații Singh?

— Depinde ce treabă ai cu ei.

— Vreau să lucrez pentru ei.

— Multă lume vrea asta, încuviințează știutor Dihorul. Dar nu trebuie să te vezi cu ei pentru asta.

— Vreau să le prezint respectele mele.

— Înțeleg, face celălalt și îl măsoară pe Ajay cu ochi mijiți. Frații, de obicei, sunt de găsit în oraș. Suntem adesea binecuvântați cu prezența lor chiar la noi, la recepție. Numai că – aici se apleacă spre Ajay – în momentul ăsta situația e foarte încordată. Au fost niște încurcături, între noi fie vorba, orașul e tensionat. Dușmanii fraților Singh au făcut anumite mișcări. Acum frații sunt cu oamenii lor, discutând cum să răspundă.

— Și când se întorc?

— Imposibil de zis, face Dihorul cu un zâmbet și palmele întinse. Ca niște copii, așteptăm cu toții.

•

Ajay se oprește lângă ascensor, voind să se întoarcă în cameră, când un tânăr cu mutră de șmecher, într-o cămașă cu model sclipicios, i se strecoară alături. Ușile se deschid. Intră în lift amândoi.

— Vrei să-i cunoști pe frații Singh? zice tipul îndată după închiderea

ușilor. Te-am auzit vorbind, continuă precipitat. Zic toți că e imposibil, dar se poate aranja, numai nu-ți pierde vremea cu chutiya ăla de la recepție. Numai vorba e de el, e-un peștișor, nu știe nimic.

— Tu cine ești?

— Vipin Tyagi, se prezintă celălalt lipindu-și palmele într-un *namaste.* Rezolv chestii.

— Vreau să-i întâlnesc, zice Ajay.

— Am înțeles.

— Să-i văd față în față.

— Dificil. Dar nu imposibil.

Liftul se deschide la etajul lui Ajay.

— Cât costă? întreabă el.

Vipin își proptește corpul între uși, împiedicându-le să se închidă.

— Șșșș. Nu așa vorbesc oamenii cinstiți. Ce-ar fi să ne întâlnim diseară, să discutăm? La nouă? În spatele templului lui Hanuman. La terenul cel vechi de crichet. Frumușel, fără zarvă. Adu cu tine niște bunăvoință și hai să vorbim la umbra zeului.

6.

Orașul se frământă, cuprins de înserare. Ultimele raze de lumină, subțiri, se frâng și se pierd în înfrigurarea nopții. Vânzătorii ambulanți oferă, la tarabe peste care se ridică aburi, *aloo tikki, kachori, shakar-kandi chaat,* ceai fierbinte, îndulcit. Vălătucii de fum de la focurile făcute cu lemne se ridică pe fundalul amurgului. Clopotele templelor bat. Ajay toarnă pe el o căldare de apă rece.

Știe că sunt riscuri mari să fie atras într-o capcană.

Dar ce altceva să facă?

La șapte se îmbracă, își verifică sub sacou umflătura armei, pune în geantă banii. Își ia o omletă de la toneta de vizavi și își trece timpul hoinărind pe alei, ținându-se la umbră cât de mult poate. Atmosfera este febrilă. Se preumblă grupuri de tineri cu aspect de duri. Pe la felurite puncte de control vede agenți de poliție. Nu se poate ști în slujba cui se află aceștia. Trece pe lângă *mandir*-ul lui Hanuman, dar se ține la distanță, veghind din umbre. Pe la opt și jumătate străzile încep să se golească,

recepția hotelului e pustie. O ia înapoi pe străduțele dosnice.

Ajunge la templul încuiat și părăginit cu câteva minute înainte de ora nouă. În timp ce adastă pe aleea din spate, simte că cineva îl ține sub observație dinăuntru. Ar trebui să plece îndată. Ar trebui să pună mâna pe armă. Ar trebui…

— Prietene, ai venit.

Nu e un loc bun pentru o întâlnire.

Ajay începe să dea înapoi.

— Dar unde te duci, prietene? Nu vrei să-l vezi pe Kuldeep Singh?

— Am făcut o greșeală, zice Ajay.

Propria-i voce îl face să tresară. Pițigăiată, slabă.

Dă să plece, însă descoperă o armă îndreptată spre fața lui. Un bărbat pe care l-a văzut, parcă, pe stradă? Îi e greu să se concentreze asupra înfățișării celuilalt cu arma ațintită spre el.

— Stai pe loc, frățioare, îi spune afabil Vipin. Te vede toată lumea. Ești deja celebru. Mai bine să intrăm și să discutăm.

Haidamacul îi face semn cu arma către vocea lui Vipin Tyagi, iar Ajay pătrunde în clădire.

— Sper că nu te deranjează, zice Vipin, care are alături încă un gealat. Mi-am adus niște amici. Până la urmă, ar fi o prostie să te vezi singur cu un străin, noaptea, în orașul ăsta, nu crezi?

Ajay nu are cuvinte. Ce neghiob a fost! Ce inutilă credința lui că ar putea să modifice lumea.

Vipin face un pas spre el.

— Ai face bine să dai încoace geanta aia.

Bătăușul de lângă Vipin trage o macetă din teacă, în vreme ce tipul cu pistol împunge ceafa lui Ajay cu țeava armei.

— Nu știți cine sunt, spune Ajay.

Vipin Tyagi râde, iar hohotul îi e urmat de râsetele celorlalți nelegiuiți.

— Aruncă-mi geanta.

Ajay o așază la picioarele sale.

— Ți-am zis s-o arunci, behenchod!

— Lucrez pentru Vicky Wadia, spune Ajay.

Vipin se oprește, îl privește pieziș. Apoi iarăși se pune pe râs.

— Așa să fie? Lucrezi pentru Vicky-ți? face Vipin Tyagi și mișcă mustrător din deget. Dacă ai lucra pentru un asemenea om, n-ai avea de ce

să apelezi la mine. Nerăbdător, plictisit, ridică bărbia spre cel cu arma. Ia geanta. Și după aia lichidează-l.

Totul se petrece în doar câteva clipe.

Dintre cei trei, pistolarul moare primul. El e acela care întinde mâna după geantă, cel care își ia ochii de la pradă. Lui Ajay nu-i trebuie decât instinctul, revelația fulgerătoare că pistolul nu-i mai este proptit în ceafă, ci îndreptat spre cer. Se rotește în jurul axei. Nu se gândește că ar putea să moară, că i-ar putea exploda creierul, că s-ar putea face terci în țărână. Se răsucește și apucă încheietura mâinii pistolarului, iar arma se descarcă în vreme ce cad la pământ amândoi. El reacționează cel dintâi. Are să-i mulțumească lui Eli pentru asta, pentru ceasurile interminabile de antrenament sec, mecanic, însă cui să mulțumească pentru furia sălbatică? Lui Sunny? Mamei lui? Cad, iar Ajay îi rupe brațul pistolarului. Gealatul cu macetă dă năvală deja. Însă ceva din pocnetul osului rupt îl face să atace fără tragere de inimă, iar lui Ajay atât îi trebuie ca să facă un salt înainte și să-l doboare, să-i pironească sub genunchi mâna cu maceta și să-l lovească iarăși și iarăși în plină figură. Apucă între mâinile lui capul haidamacului și îl izbește de pământ. Înșfacă maceta și îi retează gâtlejul, apoi o abate asupra căpățânii pistolarului cu brațul frânt. Când se rotește iarăși, gâfâind, cu ochii o pojghiță de sânge, Vipin Tyiagi a prins rădăcini parcă, cu ochii holbați și gura căscată larg.

— Te pot duce la ei, frate! țipă Vipin.

Însă lui Ajay nu-i mai pasă. Peste el s-a lăsat o ceață roșie. Face un pas mare spre Vipin, ridică lama și îl izbește în plină figură.

7.

E două dimineața acum, în camera de hotel. Stă așezat pe podeaua rece, cu spinarea lipită de perete și arma îndreptată spre ușă. Orașul e un vacarm. Bărbați care scandează și răcnesc. Urlă ca fiarele, cerând sânge.

Toate celulele din corpul lui Ajay ard ca focul.

E un ucigaș. A ucis.

Mai devreme a ieșit de pe alee cu geanta, având încă în mână maceta, s-a împleticit peste terenul de crichet, cu fața și sacoul stropite cu sânge și inima bubuind ca un ciocan pneumatic. Ar fi fost mai înțelept să fugă chiar atunci? Să dea fuga direct spre marginea orașului? Nu, fuga ar fi fost cel

mai rău lucru. I-ar fi adus condamnarea la moarte. Trei cadavre și un străin care s-a făcut nevăzut din hotel. Un străin care întrebase de frații Singh. L-ar fi hăituit. L-ar fi adus înapoi și l-ar fi sfârșit de zile. L-ar fi torturat. I-ar fi torturat mama și pe sora cea mică. Ar fi eșuat în toate chipurile, ba și mai rău de atât.

Și-a urmat deci furișatul pe străduțele în beznă până ce a ajuns la o cișmea, a apăsat pe mâner și s-a clătit pe mâini și pe față, a înhățat un șal de pe o frânghie din fața unei case și s-a înfășurat în el. Și s-a întors în orașul cu obloanele trase. A umblat pe străzi, fremătând de adrenalină, încercând să nu se lase zărit.

S-a uitat atent la hotel, de pe cealaltă parte a șoselei.

A așteptat douăzeci de minute până ce un grup mare și lăudăros a ieșit din sala de festivități.

S-a strecurat în incintă odată cu ieșirea lor sub luminile albe, strălucitoare.

Dihorul nu era la post.

A tras concluzia că nu fusese observat.

Ajuns în cameră, și-a rupt de pe el, fâșii-fâșii, costumul însângerat și l-a îndesat pe fundul genții de voiaj. S-a frecat temeinic sub duș, și-a frecat părul până ce la tălpile lui apa s-a limpezit. Vedea însă, la fiecare închidere a pleoapelor, izbitura macetei, căderea acelui corp. Ori de câte ori închidea ochii, vedea fața lui Vipin Tyagi despicându-se ca un pepene roșu.

•

E trei dimineața acum, iar Ajay contemplă epava propriei vieți.

Răzbunare. Nici măcar asta nu-i iese cum trebuie.

Aude forfota străzii.

Cadavrele au fost, cel mai probabil, găsite.

Cât mai face acum pielea lui?

Strânge patul armei în palmă.

Îi așteaptă să vină.

Să tragă în ei? Ori să se împuște?

•

S-a făcut patru dimineața, iar claxoanele, țipetele și huruitul motoarelor au început să se destrame. O picoteală se lasă afară, în cer se ivește o geană de lumină.

Poate ăsta e momentul să fugă? Să predea camera, să se poarte degajat și

s-o tulească. Nu. Nu. Ar da de bănuit. Și unde să fugă? Înapoi la Sunny? Nu, l-ar găsi până la urmă. Și cum mai poate lucra pentru familia asta? Imposibil. Așadar, are să dispară. Să găsească refugiu undeva. În munți? În Goa? Sau într-un loc în care n-a mai pus piciorul. E în stare să o facă. Să fugă și atât.

Apoi îi vine în minte.

Benares.

Va fugi la Benares.

Își va căuta acolo sora.

Singurul lucru de care se mai poate agăța.

Se ține bine de gândul acesta.

Închide ochii. Bezna îl înghite.

•

Se trezește când lumina zilei se prefiră prin geam.

Încă are arma în mână, încă stă cu spatele lipit de perete.

Cât e ceasul?

Se uită la încheietură.

Aproape nouă dimineața.

Trupul îl săgetează dureros, însă dimineața aduce trebuințe noi. Se piaptănă, se bărbierește, încearcă să-l întruchipeze cât mai bine pe slujitorul cel șters și nebăgat în seamă în care s-a transformat la loc. Are o zgârietură pe obraz și o privire pustiită. Dar nu e momentul să se gândească acum la asta. Trebuie să coboare la parter, să plătească. Speră din răsputeri să nu fie abordat, luat la întrebări. Să-și ia arma cu el? Nu. Mai bine să aștepte până ce poate pleca netulburat. Trage acoperământul metalic de pe unitatea de aer condiționat zuruitoare și pitește acolo arma.

Când ascensorul îl leapădă în holul recepției, e întâmpinat de o mare de zgomot.

Un televizor e dat tare. Și Dihorul e la post, flutură spre el din mână, pare încântat.

— O dramă în toată legea, prietene, chiuie spre el, tensiune la cele mai înalte cote, ia să vezi.

Nu se vede niciun semn de bănuială.

— Am auzit gălăgie noaptea trecută, zice Ajay ferindu-și privirea.

— Cum să dormi într-un așa moment? zbiară Dihorul, nebăgând în seamă dispoziția tânărului.

— Vreau să predau camera, zice Ajay.

— Cum să predai într-un așa moment?! Trei dintre muncitorii lui Kuldeep au fost omorâți, chiar lângă templul lui Hanuman. Îți închipui una ca asta? Sunt sigur că-s cei din banda Qadari.

Arată cu mâna spre televizorul prins în colțul peretelui. Se vede o mulțime de bărbați. Un reporter se află la locul crimei, la lumina zilei – corpurile celor uciși sunt acoperite cu cearșafuri pătate de sânge. Camera se mută pe un grup de cam cincizeci de oameni înarmați cu săbii, cu fâșii de culoarea șofranului legate peste frunți, protestând zgomotos, mărșăluind prin orășel.

— Dumnezeu s-a supărat, declară unul dintre cei aflați la recepție.

Altul:

— Dumnezeu trebuie să aibă grijă doar la Kuldeep Singh.

— Prostii. Frații Singh au șters-o ca iepurii. De aia se ascund. Se ascund de zile întregi…

— Mai tacă-ți gura, urlă primul, sau te împușc acuma, pe loc.

Tocmai când pare să se iște sămânță de scandal, emisiunea de știri îl arată pe Kuldeep Singh.

Vorbește de lângă vila lui, în kurta albă și cu eșarfă galben-șofran, cu ochelarii negri de soare trași în susul frunții lăsând să i se vadă ranchiuna din priviri, perorând despre valul acesta de violență care întinează puritatea orașului lor, despre nevoia urgentă de răzbunare. Li se adresează celor care îl numesc laș. Da, a auzit și el minciunile. Are să regleze el socotelile.

— Nu vom ceda, exclamă Kuldeep Singh. Ne vom arăta de un milion de ori forța. Și dacă acele persoane dintr-o *anumită comunitate* ni se opun, le facem bucăți.

— Dramă în toată legea, zice iarăși Dihorul, aproape frecându-și mâinile de desfătare. Frații Singh o să facă un miting de protest prin oraș, în după-amiaza asta. Și ghici ce! E adevărat. Protestul o să se încheie chiar aici, zice și se răsucește iarăși spre Ajay, cu un zâmbet cercetător. Dar zi… parcă voiai să predai camera, așa-i?

— Nu, spune Ajay. Rămân.

8.

Aude marșul cu mult înainte să-l vadă. Motoarele ambalate, țipetele stridente ale claxoanelor mașinilor și motocicletelor, megafoane revărsând sloganuri care îi proslăvesc pe Dumnezeu și pe Kuldeep Singh. Privește din odaia lui cum se ivesc pe șosea, câteva sute de bărbați purtând galben-șofran, strângând macete în pumni, săbii, pancarte și drapele, câțiva ținând ridicate deasupra capetelor carabine vechi ori pistoale, iar în jurul acestora, alte sute, cetățeni veniți să caște gura, privitori care încurajează, o priveliște uluitoare, o imensă șerpuire umană în direcția lui. Odată ce mărșăluitorii se apropie, îi deslușește în inima mulțimii pe frații Singh, fiecare în câte o mașină de teren, Kuldeep în picioare, cu brațul înălțat, primind adulația mulțimii, Rajdeep fluturând o sabie. Tot mai aproape de hotel.

Larma e asurzitoare, vocile scandează: *„Jai Shri Ram. Jai Kuldeep Singh”*.

Vede prin mulțime multe stindarde purtând efigia zâmbitoare și cucernică a lui Vipin Tyagi, cetățean onorabil. Frații Singh coboară din jeepuri. Strâng mâinile întinse ale susținătorilor.

Sunt cinci rânduri de scaune de plastic îndreptate spre tribună, apoi o sofa lungă și largă pe o platformă înălțată din spatele lor. Un cordon de polițiști separă această arie VIP de mulțime. Un muncitor urcă la tribună, bate cu degetul în microfon, proclamă curajul și onestitatea lui Kuldeep Singh.

Kuldeep Singh urcă pe scenă.

Rajdeep Singh se așază pe sofaua persoanelor de vază, leonin.

lată-i aici, chiar înaintea lui.

Vede, pe fețele lor, chipul tatălui său.

Și toate fanteziile despre fugă se spulberă precum fumul.

Nu va mai avea niciodată o asemenea ocazie. Știe ce înseamnă asta. Își poate găsi, în cele din urmă, un scop în viață.

Scoate Glock-ul din aparatul de aer condiționat și-l pune la brâu.

Se înfășoară peste piept cu șalul furat.

Sub șal are un deget pe trăgaci.

Iese din cameră, își lasă și geanta în urmă.

Pornește pe culoar către ascensor.

Apasă pe butonul pentru parter.

•

Când iese în holul aglomerat al recepției, se descoperă cugetând la Kuldeep Singh, mai precis, la moartea acestuia. Odată ce-a scos pistolul, mai are… cât? Două secunde să tragă? Mai puțin? Va porni în fugă spre el?

Va păși agale? Își va spune numele? Îi va trage un glonț în cap? Pulsul i-o ia razna, palmele i se fac lipicioase. Cinci secunde? Trei secunde? Un crâmpei de secundă, atât doar, va dura să explodeze. După aceea? Rajdeep Singh. Va fi timp suficient ca Rajdeep să-și vadă răpus fratele. Și, dacă e calm, îl poate împușca și pe Rajdeep de pe scenă. Să descarce în el restul magaziei.

Ori va păstra pentru sine un glonț?

Îi va trebui măcar?

Că doar ceilalți se vor ocupa îndată de el.

E pe cale, așadar, să săvârșească fapta.

Asta îi este viața.

Își face drum prin holul aglomerat până în față. O ușă laterală duce către grădina unde a fost înălțată tribuna. Prin preajmă mișună lucrători.

Ajay dă cu ochii de Dihor, care stă lângă ușă. Se apropie de el.

— Aa, aici erai, prietene! exclamă Dihorul.

— Te căutam, replică Ajay.

— E ziua ta norocoasă!

Știe? Suspectează ceva?

— Vreau să ajung mai aproape, spune Ajay strecurând un teanc de rupii în palma Dihorului. Vreau să-l văd pe Kuldeep din latura tribunei.

— Hai cu mine, zice Dihorul.

De unde s-au poziționat, într-o latură a scenei, îl văd pe Kuldeep pregătindu-se să pășească în față. Văd și sofaua aducând a tron pe care stă Rajdeep Singh și, în spate, mulțimea fremătândă.

— E fantastic, nu? țipă ascuțit, peste zgomot, Dihorul. Ți-am spus doar, niciun om de aici nu e mai puternic decât…

Însă chiar când rostește vorbele acestea…

9.

Își face apariția Vicky Wadia. Uriașul înfricoșător. Străbate marea de corpuri, trece de cordonul poliției, suie pe sofaua persoanelor de vază,

purtând un șal *shahtoosh* peste kurta neagră, cu aceleași plete negre, cu corpul în același timp masiv și vânos, cu inelele de pe degete scânteind, și îndată rânjetul arogant al lui Rajdeep se schimonosește când Vicky se postează lângă el, dominându-l cu statura, și atunci Rajdeep sare în picioare, înclină capul lipindu-și palmele una de cealaltă și-i face loc, trăgându-și trupul într-un ungher pentru ca Vicky să poată sta exact la mijloc, picior peste picior, cu brațele lăbărțate peste spetează.

Acum Kuldeep Singh se îndreaptă spre mijlocul scenei, către microfon. Vorbește despre puterea, poziția, sfidarea sa.

— Cultura ne este amenințată, proclamă Kuldeep. Felul nostru de-a fi. Vor să ne măcelărească în puterea nopții. Vor să ne facă să trăim în frică. Toate relele care ne îmbolnăvesc, bandiții care vor să profite de bunăvoința noastră. Asemenea lucruri se petrec acum. Contrabanda, traficarea copiilor noștri, violarea femeilor noastre, uciderea fraților noștri. Vin toate de la o amenințare din afară pe care o cunoaștem prea bine. Trebuie să îi rezistăm și să ne conservăm modul de viață. Trebuie să menținem ordinea, cu forța, dacă e necesar. Prea multă vreme am tăcut. E necesar să ne ridicăm împreună, să ne unim vocile contra unui dușman comun.

Jai Shri Ram. Jai Kuldeep Singh.

„Acum e momentul”, își spune Ajay.

Kuldeep Singh, cu brațele ridicate deasupra capului, mulge adulația și furia mulțimii.

Acum e momentul.

Dă să apuce, pe sub șal, pistolul de la centură.

Are deja un cartuș pe țeavă.

Știe.

Acum e momentul.

Poate sări pe scenă.

Poate să tragă.

•

— Chutiya.

O voce, deasupra, rostește calm cuvântul.

Laconic și baritonal, cu o nuanță de amuzament șugubăț.

Ajay ridică ochii și îl vede pe Vicky Wadia zâmbindu-i de sus.

Iar Dihorul, ferindu-și privirea, se trage înapoi temător.

Vicky își trece brațul peste umărul lui Ajay.

— Am auzit că ești în oraș.

Se agață de el ca un prieten vechi, își vâră o țigară în gură, strânge cu mai multă putere brațul drept peste grumazul lui Ajay, aprinzând-o.

— Am stat cu ochii pe tine.

Ajay a înghețat. „Nu era acolo, sus?” Se uită înspre zona VIP-urilor, așteptându-se să-l vadă pe Vicky așezat pe sofaua-tron. Așteptându-se ca cel de alături să fie o iluzie. Nu.

Nu.

Chiar e aici.

— Ai avut treabă, toarce aprobator Vicky. Ți-ai văzut, după atât timp, mama. Ba chiar ai avut și vreme să-ți faci prieteni noi.

Se apleacă atât de aproape de obrazul lui Ajay, încât mustața i se atinge de pielea moale. Vicky chicotește, suflă fum.

— Iar după aia i-ai omorât.

Ajay încearcă instinctiv să se smulgă, încearcă să găsească o rută de evadare, însă brațul imens, ca un șarpe boa, îl ține încremenit locului. Ochii îi umblă în toate părțile, alarmați. Simte că dispare, că se pierde înăuntrul făpturii enorme a lui Vicky. Doar mâna, sub șal, e liberă să apuce arma.

— Șșș, îl liniștește Vicky. Nu te teme. Slăbește strânsoarea, îi dă o palmă binevoitoare peste umăr și-l asigură: Sunt bun la ținut secrete.

Dă drumul țigării, o strivește sub talpă.

Inspiră. Respiră.

Mâna lui Ajay trage ușurel, încetișor, Glock-ul de la centură. Binișor, încercând să nu încovoaie degetul pe trăgaci.

— Și ce-ai de gând, anume, să faci cu arma aia? îl iscodește Vicky.

Ajay încearcă din răsputeri să-și înghită nodul din gât, să nu se piardă cu firea.

— Dacă nu ești atent, continuă Vicky, o să-ți zbori coaiele. Pe buze îi mijește un surâs. Și o să am lămuriri de dat.

„Prins. Ești prins”.

— Ia te uită, oftează Vicky trasând cu brațul liber o linie peste orizont, de parcă ar admira un apus de soare, în vreme ce mulțimea întărâtată îl ovaționează pe Kuldeep Singh și mugește, cu armele înălțate în aer, cerând sânge. Oamenii ăștia toți. Gata să-și facă inamicul harcea-parcea. Nu că-s frumoși? Inhalează aerul, izul de mânie și violență e ca un parfum pentru el. Întotdeauna e bine să ai cinci sute de oameni la îndemână ca să facă terci

vreo chestie. Dar mai importanți sunt cei zece mii din spatele lor, toți fricoși până la unul, zice cu hohot, ținând zdravăn capul lui Ajay. N-ai idee ce vorbesc, așa-i, băiete? începe să prefire printre degete părul lui Ajay. Dar sunt mândru de tine, reia peste câteva clipe. Să omori trei oameni nu-i puțin lucru. Eu aveam doisprezece ani când am privit întâi în ochii unui puști care o mierlea. N-o să-i uit mutra cât oi trăi. Își dă un moment ca să îngăduie amintirii să se înfiripe: Mirare. Era mirat. Și cum au arătat ăștia trei? La capătul vieții lor. Au părut surprinși? Au avut timp să fie? Sunt sigur că au meritat-o. Smucește înainte și înapoi capul lui Ajay, pe axul gâtului, de parcă ar fi o jucărie, în timp ce vorbește mai departe: N-ai tu grijă, n-o să le ducă nimeni dorul, chiar dacă lasă altă impresie. Asta-i numai pentru show. Ca să fiu sincer, mi-ai făcut un favor. Haosul ăsta dă bine în afaceri. Dar ce încercai tu aici? întreabă făcând un gest spre Kuldeep Singh. Să ajungi la câinele ăsta? La căcatul ăsta cu ochi? Ca să-l mântuiești de zile? Să-i lichidezi fratele. Și-apoi ce? Aveai de gând să mori și gata?

Lasă în suspensie întrebarea. Urmăresc amândoi ce se petrece la tribună într-o tăcere lugubră, timp în care Ajay simte că stomacul îi e smuls din trup, lepădat pe jos.

— Să-ți spun un mic secret, zice iarăși Vicky. Ăștia doi, Kuldeep și Rajdeep Singh, nu înseamnă *nimic*. *Sunt* nimicuri. Ți-ai risipi viața de pomană dacă i-ai omorî în momentul ăsta. Plus că îmi mai sunt folositori. Așa că îți spun eu ce-o să faci. O să faci stânga-mprejur, o să-ți iei frumușel valiza și-o să te întorci la Delhi. Du-te înapoi la Sunny și uită de tărășenia asta, mai fă-o ceva timp pe fata în casă.

Degetul lui Ajay tremură așa de tare pe trăgaci, încât în ochi i se adună lacrimi.

Parcă s-ar roti, s-ar roti necontenit.

Și ar cădea într-un puț negru, adânc.

— Iar după, la momentul potrivit, o să ți-i dau pe mână. Rajdeep și Kuldeep Singh. Și-o să-i poți schingiui cum pofțești. Poți să le tragi dinții din gură, poți să le tai limbile, să le scoți ochii, le poți smulge inimile din piept. Promisiunea asta ți-o fac. Și, după ce s-a sfârșit, o să-ți mai dau ceva. Pe soră-ta. Poate că mama ta e pierdută, dar îți rămâne surioara. Da, e vie. În Benares. Am văzut-o cu ochii mei. Se gândește des la tine. O să te duc la ea. Dar numai dacă faci cum ți-am spus.

10.

Ajay ia trenul de noapte și sosește la Delhi în următoarea dimineață, devreme. Ignorând glumițele nevinovate ale paznicilor, se duce direct în camera lui și încuie ușa. Simte, cu toată liniștea de aici, că nu e în siguranță, că Vicky îl supraveghează. Scoțându-și din geantă arma, își amintește ce i-a spus la despărțire Vicky.

— Ești cine ești, trecutul s-a dus. Acum trebuie să iei prezentul în stăpânire.

Scoate banii din geanta de voiaj, îi pune bine. Extrage de pe fundul genții costumul mototolit, mânjit și pătat de sânge.

În viața asta a avut o șansă, își spune, să fie un om simplu. Un om bun.

Acum e un om al clanului Wadia.

La amiază îi dă raportul lui Sunny.

— Ai întârziat, zice Sunny, deja în mână cu un pahar de whisky.

— Scuze, domnu'.

— Ți-am spus doar. Aveam nevoie de tine.

— Da, domnu'.

Începe să strângă paharele goale, le duce la bucătărie.

— Deci? întreabă Sunny.

Ajay se oprește.

— Domnu'?

— Ți-ai găsit mama?

•

Încearcă să doarmă în după-amiaza aceea, însă nu poate. Se duce în schimb la sala de forță din cartier, să ridice greutăți. Încordarea, apoi sleirea care-l cuprinde după ce se opintește în fiare sunt binevenite. Însă când lasă haltera, când nu o mai poate ține, pe umăr îi poposește o palmă. Reacționează violent, se răsucește și își apucă de gât atacatorul. Nu-i decât Pankaj, un amic de la sală.

— Frate, eu sunt, se vaită Pankaj, șocat de agresiune, apoi se uită la obrazul zgâriat al lui Ajay și i se face frică. Ce-ai pățit? întreabă.

•

Se întoarce la datorie la șase după-amiază, îi pregătește un cocktail lui Sunny. Acesta se retrage în dormitor cu paharul, ia cu el și sticla de whisky

și trântește ușa în urmă. Gautam Rathore apare la opt, trece pe lângă Ajay, se trântește pe sofa, se apucă de răsfoit reviste și cere la rândul lui o sticlă de whisky.

Arată cu bărbia spre dormitorul lui Sunny.

— Știoarfa aia e cu el înăuntru?

Ajay îi aduce sticla lui Gautam, împreună cu gheață și sifon.

— E singur.

— Atunci zi-i să vină încoace! Repejor.

Ajay ciocănește o dată, discret, și așteaptă. Nimic.

— Oare ce-o face el acolo? mormăie împleticit Gautam. Tot nimic.

— Domnu', rostește Ajay, a venit Gautam.

Sunny se arată cu o lentoare meditativă pe chip.

— Lasă-ne singuri, zice. Te sun eu când am nevoie de tine.

Ajay se întoarce în odaia lui.

Două ore mai târziu, e sunat. Ajay trebuie să pregătească mașina. Fără șofer. Doar el.

Se ridică din pat, se îmbracă, pune sub jachetă pistolul și se îndreaptă spre garaj, unde ia cheile de la o Toyota Highlander. Semnează de primire fără un cuvânt, urcă, pornește motorul. Scoate automobilul pe poartă și oprește lângă Mercedesul aparținându-i lui Gautam Rathore.

RAJASTHAN

SCÂRBAVNICUL GAUTAM RATHORE

(Șaisprezece ore mai târziu)

1.

Gautam își vine în simțiri.

Fără să aibă habar pe unde e, fără vreo idee despre cum a ajuns acolo.

Întins pe spate, se uită absent la firele de praf care plutesc într-o rază de soare.

Clipește ca o șopârlă.

Pelicula conștienței se rupe.

Atunci începe durerea.

Zvâcnetul creierului inflamat înăuntrul craniului mândru, regesc.

Momentele precum acesta nu sunt rare.

Dimpotrivă, s-a tot bălăcit în ele.

Azi însă ceva e altfel, azi e ceva foarte greșit în peisaj.

E crescut în puf.

•

Dar nu ca Sunny Wadia.

Avuția lui e străveche, legendară.

Bogat în proprietăți, sărac în numerar.

Mulți nu și-ar da seama; aparențele înșală, căci el se trage din stirpe de magicieni, e întâiul născut al familiei Rathore din Bastragarh, neam vestit pentru papucii brodați cu nestemate și vânătorile de tigri. Conducători, într-un fel sau altul, ai unei bucăți vaste din statul Madhya Pradesh.

Numai că se omoară cu zile.

Se întoarce pe dos.

Întoarce spatele.

•

Îl disprețuiește pe Sunny Wadia.

Dar a fost cu el noaptea trecută.

Nu-i așa?

Atunci ce caută aici?

•

Încearcă să deslușească prin pâclă gaura neagră a ochiului minții.
În străfunduri nu e nimic.
Ba nu, o pâlpâire de alb.
Un chip ivindu-se.
Doamne, o fată îmbrăcată în zdrențe.
Implorând.
Cu ochii mari.
Tot mai mari.
Mâinile întinse rugător.
Ce vulgar, nu poate fi în regulă.
Se cutremură, se chircește.
Fata e cuprinsă de o lumină orbitoare.
Tăcere în sală.
Totul e de o serenitate maiestuoasă.
Parfumul luxului.
„Sunt OK”.
„Sunt OK”.

•

A fost cu Sunny astă-noapte.
L-a stors de parale, pfuai.
Și apoi?
„Gândește, creiere”.
A mai fost ceva. Sunny avea o chestie importantă de zis.
Își amintește sosirea la club.
Cum au intrat țanțoși.
Pe după draperia de catifea.
Literalmente de catifea. A pășit în separeul VIP-urilor cu un rictus încremenit pe mutră. Apoi?

Ochii lui Gautam cad asupra pereților de lut roșu, asupra paravanului străvechi în stil rajastani. Neclintirea acestui loc. Și afară, atâta lumină.

Își pierde șirul gândurilor.
„Unde ești, din nou?
Ce cauți aici?
Știi încăperea asta?”

Bărbați ca el de obicei o cunosc.

Descoperă că o cunoaște și el.

E Vila Jasmine de la hotelul Mahuagarh Fort Palace.

Da, întocmai.

Bârlogul bătrânului Adiraj.

La două sute de kilometri de Delhi, în pustiul Rajasthanului.

„Ce mama dracului cauți aici?

Că doar, în principiu, nu mai ai voie să pui piciorul prin preajmă. După incidentul cu fermoarul și pomeranianul arabului din Emirate”.

Interiorul nu trădează nimic. Niciun indicator de „beție crâncenă” într-o cameră în care obiectele nu par clintite din loc. Niciun semn lăsat de vreun alt musafir. Nu sunt haine aruncate pe spătarele scaunelor. Nu zărește urme pârlite de jarul țigărilor, nici scrumiere care dau pe dinafară, nu e niciun pahar spart, nicio sticlă goală pe dușumea. Nici sânge nu e. Totul, cel mai probabil, s-a întâmplat altundeva.

Nu-și amintește decât că l-a întovărășit pe Sunny.

Ce noapte îndrăcită o fi fost!

Verifică dacă nu s-a scăpat pe el; în dimineți precum acestea, probabilitățile sunt măricele.

Dar nu! E curat ca un copilaș abia scăldat.

„Doamne, ce ușurare, ha!”

Și totuși *poartă* pijamaua altcuiva: cu dungi roșii, cam mică pentru el.

Iar în fundul gâtlejului simte, ca pe scurgerea unui robinet, senzația picurătoare de după cocaină.

Însă asta e de așteptat.

Ochii îi umblă prin cameră, căutând portofelul și cheile.

Căutând orice.

Dar nimic.

Scenariul e tot mai stufos.

„Pfuai”.

Dă așternutul în lături, își saltă labele picioarelor pe podeaua de teracotă.

Doamne, ce durere!

E ca și cum, după ce-ar fi căzut din șa, l-a mai și călcat calul.

Intră împleticindu-se în baie, în mijlocul unui acces de tuse, se îndoaie de șale, își curăță gâtlejul, scuipă ruginiu în vasul de porțelan.

Și se ridică spre oglindă.

Doamne sfinte!

Nu cutează să miște.

Din oglindă îl fixează un animal sălbatic.

Un dictator extras dintre dărâmături, gata de spânzurătoare.

Doi ochi negri și hidoși, un nas cabalin peste care a fost întins un plasture.

Ridică mâna la el.

Ce noapte drăcească o fi fost!

•

— Vin, croncăne în telefon, acoperă receptorul, își strânge peste piept halatul de baie, își drege răgușit glasul.

— Da, domnule?

— E o urgență.

— Aveți nevoie de un doctor?

— Nu, am nevoie de vin.

— Vin, domnule?

— Vrei să stau aici și să tot repet la nesfârșit?

Un moment de tăcere.

— Ce fel de vin?

— Genul care e ud.

O voce femeiască, mai rafinată, preia conversația.

— Domnule, mă tem că nu vă putem trimite alcool în cameră la această oră.

Strigător la cer.

— Păi, de ce? Nu văd niciun motiv întemeiat.

— E prea devreme, domnule.

— Aberant. Soarele, sunt sigur, este perpendicular. După orice sistem de măsurare civilizat, ar fi rezonabil să am parte de vin.

— Domnule, îmi pare rău, însă este…

— Ce? Ziua abținerii? Sfânta zi de naștere a lui Gandhi-ji? Abstinență! Ce mai fel de a sărbători! Ai citit, fără îndoială, ce le-a făcut nepoatelor lui. Și ar trebui să suferim cu toții din cauza sobrietății lui serbede, din pricina groaznicei lui lipse de autocontrol!

— Domnule?

— Atunci măcar un Bloody Mary trimite-mi! O băutură cinstită de micul-dejun. Ceva whisky în terciul de cereale, dacă e musai.

— Domnule, e trecut de amiază.

— Zici că dacă era dimineață îmi făceai pe plac?

— Domnule…

— Adiraj e pe-acolo?

— Stăpânul Adiraj?

— Da! Adiraj. Gentlemanul care pilotează această navă statică. Dă-mi-l la telefon.

— Domnule, stăpânul Adiraj e indisponibil.

— Indisponibil? *Disponibilizează-l* atunci, fă-mi legătura, ori măcar ai decența să-l suni înainte să cobor acolo personal! Să dăm trebii ăsteia de capăt!

•

Chiar o vrea cu adevărat?

Ce va găsi acolo, jos?

Mai multă mizerie.

Mereu e mai multă.

Închide, se chinuie să se dea jos din pat, se clatină până la fereastra din față, se uită printre jaluzele cu ochi paranoic.

— Ce naiba caut aici? Și ce s-a întâmplat, în numele cerului, astă-noapte?

Vede terasa, pustie.

Trage de ușă, pășește afară.

E trecut bine de amiază. S-a făcut două, poate trei.

Deșertul se dizolvă într-un orizont vast, opac.

Face câțiva pași șovăielnici.

Lespede călduță sub tălpi.

Își târâie picioarele spre margine, pe lângă piscină, se cocoață pe zidul gros.

Își pune mâinile în șolduri.

E la înălțime, într-o latură a fortului, și se uită în jos, în lungul versantului golaș. Vântul îi umflă cămașa de noapte. Se simte îngrețoșat.

Voce de ghid turistic în cap: *Vila Jasmine e îndeobște utilizată pentru intimitatea persoanelor de rang înalt și pentru rangul înalt al intimității.*

Se uită hăt departe, în zare, înspre clădirea principală a fortului.

Îl cuprinde o neliniște adâncă.

Nici țipenie cât vezi cu ochii. Niciun suflet în lumina blândă, iernatică.

Au plecat cu toții, neîndoielnic, să se plimbe călare pe elefanți.
Bob și Peggy din Kansas City.
Având parte de o Experiență Indiană Completă.
Ce n-ar da să aibă acum o pușcă cu lunetă!
Mimează că trage.
Și iarăși străfulgerarea.
Nu o țeavă de pușcă, ci o fată, ochii ei.
Mâna ei.
Gura.
„În numele cerului, vreau ceva de băut”.
Ceva care să pună ambarcațiunea pe linia de plutire.

•

— Chiar trebuie să insist, spune în receptor.
— Domnule?
— În privința unei băuturi. Și dacă nu sosește nimic de îndată, o să cobor eu însumi. Sunt sigur că voi *face* o scenă. V-ar plăcea? Nu prea cred. Pentru început, sunt îmbrăcat cu hainele altcuiva.
— Domnule, numai o clipă, vă rog…
O jumătate de minut glacială.
— Alo! Gautam, dragă.
O voce familiară.
— Adiraj! scâncește Gautam. Se pare că m-am trezit din greșeală în hotelul tău.
— Ei, hai acum…
— Știu că am, tehnic vorbind, interdicție aici, dar chiar nu e vina mea.
— Să nu mai vorbim de asta, spune Adiraj.
Gautam lasă capul în piept, mijește ochii.
— Am făcut pace?
— Sigur, dragă. Cele rele să se spele.
Ceva nu-i în regulă.
Adiraj nu a fost în viața lui atât de îngăduitor.
— Nu cumva, se aventurează Gautam, știi cum de am ajuns în… hmm… sălașul tău?
— Păi, cu taxiul, cum altfel, da, aseară târziu, cam pe la miezul nopții, de fapt. Da, sigur la miezul nopții.
— Miezul nopții?

— Păi… cam da.

— Cu taxiul, spui?

— Da.

— Și ai fost anunțat din timp?

— Păi… hm, mi-ai făcut o surpriză, n-am ce zice. Erai cu chef, nu glumă!

— Și… m-ai lăsat pur și simplu înăuntru?

— Ce-a fost a fost, dragă.

Gautam strânge din pleoape.

— Singur… am venit?

— A, da, cât se poate de singur.

„Minte”.

— Zici că am luat un taxi de la Delhi…

— Singur-singurel.

— … cu intenția exclusivă de a veni la hotelul tău.

— Singur cuc.

— Singur.

„Minte”.

— Absolut.

— Păi, de ce mama dracului aș face asta?

— N-aș ști să îți spun, rostește celălalt coborând brusc tonul. N-am cum să-mi dau seama ce-i în sufletul tău.

Gautam se scarpină în cap, pierdut.

— Sunt îmbrăcat cu hainele altcuiva.

— Cine-s eu să judec?

— Iar hainele mele au fost luate. La fel, portofelul, cheile, plus că n-am idee pe unde mi-am lăsat mașina. Mi se pare, trebuie s-o spun, foarte straniu, iar răspunsurile tale nu mă liniștesc deloc!

— Ai vrea să bei ceva?

— Da, te rog.

Un oftat imperceptibil.

— Trimit imediat ceva.

•

Bagă mare, Gautam, băiete dragă, dar păzea!

Acolo sunt monștri.

Ce știi tu?

Ce ești tu?

Ți-e silă de Sunny Wadia, dar te agăți de el ca de o vestă gonflabilă.

Ca un Saint-Bernard cu butelca lui de rom, oferindu-ți alinare în nămeți.

Sunny, care a apărut într-o după-amiază în apartamentul tău fluturând demonstrativ o sticlă cu pileală rară, japoneză!

— Ah, ai zis, sarcastic ca întotdeauna, știi cum se spune? *Zenshin massāji wa ikagadesu ka? Waribiki shimasu!*

Sunny, pretinzând că nu bagă de seamă devastarea, carnagiul, căderea din rai, istoriile scabroase. Sunny, ultimul dintre Prinții din Delhi, armăsarul cel tânăr, partida secolului, să apară așa, fără vreun avertisment, oferindu-i whisky unui bărbat care pur și simplu… nu… dădea două parale.

Ce mână joci?

Gautam a luat băutura. Și-a turnat un pahar, l-a dat de dușcă.

Când asta? Acum șapte sau opt luni? Opt luni întregi. August 2003 sau cam așa? Doamne, ți s-a dus pe copcă memoria.

Au trecut deja opt ori șapte luni de când s-a insinuat Sunny în viața ta?

Oferind bani gheață, whisky, câte și mai câte? Știi la ce mă refer.

În schimbul a ce?

Povețe? Prietenie?

Remunerație pentru servicii de consultanță.

•

— Servicii de consultanță?

— Da, a întărit Sunny.

Voia să construiască hoteluri. Ăsta îi era negoțul. Iar Gautam avusese de-a face cândva cu industria ospitalității, hăt, demult, în acea scurtă și luminoasă fereastră a vieții sale în care nu se lăsase nici pradă viciilor și nici nu sleise linia de credit a tatălui său. Zilele glorioase de odinioară. Păr des în cap, o bosumflare virilă, gambe drepte ca țeava de pușcă și coapse de înotător. O dependență de alcool tipică înaltei societăți. Cheile regatului! Cum de se alesese praful?

•

Păi, din cauza poftelor, dragă.

Și avea câteva.

La naștere a secat de lapte țâța doicii. Nu se putea sătura. Maică-sa, în orice caz, avea și ea darul suptului. Cocktailuri White Russian cât cuprinde. Cât despre tatăl lui? Prasad Singh Rathore. Un om viclean, având drept singură adicție un viciu care își curăță singur urma.

Puterea.

•

Tatăl lui Gautam făcea parte din a doua generație a Indiei moderne. În 1948, tatăl *lui* – bunicul lui Gautam – venerabilul Maharaja Sukhvir Singh Rathore (adorat de britanici, de o fermă indiferență când venea vorba despre cauza independenței), și-a văzut regatul dizolvat în republica nou-formată. Cum să fie compensat pentru o pierdere atât de regală? Păi, cu un „venit princiar", un stipendiu menit să-i țină rangul care avea să fie utilizat pentru a negocia putere feudală și control.

Și a fost bine cât a ținut. Însă au sosit anii '70. Vremurile sovietice de atunci. Dictatoarea Indira a abolit această concesie. Neamul Rathore a rămas cu abia mai mult decât un taler pentru cerșit și o mână de fortărețe între care să-și întindă frânghiile de rufe.

Bogați în proprietăți, săraci în bani gheață.

Asta i-a marcat teribil pe toți.

Doar Prasad, întâiul născut, tatăl lui Gautam, a fost îndeajuns de isteț să întoarcă foaia.

Prasad Singh Rathore înțelegea că politicienii sunt regii viitorului. Și-a încercat deci mâna în branșă, nesocotind aristocratic sila pe care o simțea familia sa pentru asemenea chestiuni grosolane și pământești, și a fost ales pe dată, cu venerație, parlamentar. Curând după aceea, și-a convins trei verișori să candideze pentru adunarea legislativă. N-a durat mult până ce Sunil, vărul de-al doilea al lui Prasad, a devenit prim-ministru al statului. Pactul cu diavolul și toate cele. Și iată-i acolo, în familia unde-și găsiseră locul. În această lume avea să se nască Gautam Rathore, unicul fiu al lui Prasad.

2.

Se întinde pe șezlong, sub o umbrelă, pe terasa de lângă bazinul privat al piscinei, așteptându-și nerăbdător pileala. Străduindu-se încă să-și amintească. A ajuns aici la miezul nopții.

Chiar așa?

Nu se potrivesc orele, nu au cum.

La miezul nopții era cu Sunny. Atâta lucru știe.

De ce nu-și poate aminti motivul? De ce, atunci când încearcă să scormonească prin mâzgă, nu vede altceva decât fața unei sărăntoace?

Însă chipul ei îi amintește de cineva.

Nu vrea să stăruie cu gândul acolo.

Se concentrează în schimb asupra lui Sunny.

•

„Summitul sticlelor de whisky” nu fusese prima ocazie când li se întâlneau cărările, la drept vorbind. Fuseseră, chiar dacă pentru scurt timp, colegi de școală. Pe la începutul anilor ’90, Gautam era cu două clase de liceu înaintea lui Sunny. Era cireașa de pe tort, aristocrat în vorbă și purtări, uns cu ceva din alifiile politice ale tatălui. Și cum se prezenta, mă rog, Sunny Wadia pe atunci? Un neică nimeni, fiu de gangster mărunt din U.P., cu engleza la fel de rudimentară ca și manierele, cineva de luat în râs, un individ la care strâmbi din nas, un parvenit care-și cumpărase locul în școală și-i înhățase prestigiul ca un găinar.

— N-ai rezistat teribil de mult, totuși? a pufnit Gautam, în mână cu paharul de whisky Nikka.

Vorbea despre exmatricularea lui Sunny.

Sunny: un surâs cu buzele strânse.

Gautam și-a mai turnat un pahar.

— Dar bătrânul Malhotra nu și-a dat seama ce l-a pocnit! După tine nu a mai fost niciodată la fel. Îl lua tremuriciul numai dacă adulmeca turul vreunul jucător de hochei. Păcat că n-ai apucat să guști din fructele trudei tale, ți-ar fi plăcut, dar presupun că nu se poate scăpa basma curată cu asemenea violență. Ce ziceai că ți-a făcut până la urmă?

Sunny a încrucișat brațele fără să scoată o vorbă. Gautam și-a dat seama că îl calcă pe bătături.

— A, da, acum îmi aduc aminte…

— Nu mă interesează să vorbesc despre trecut, i-a tăiat-o Sunny. Am treabă cu viitorul.

După liceu (și după ce Sunny, evaporat, fusese dat uitării), Gautam a fost trimis la Oxford (Brookes), ca să studieze finanțele. Cărțile nu-l interesau câtuși de puțin; căpătase, între timp, un apetit rapace pentru păcatele carnale. În anii adolescenței bifase câteva servitoare tinere de la conacul familiei, își făcuse de cap cu prostituate de câte ori scăpase de la internatul liceului, ba chiar îi căzuse în plasă una dintre prietenele maică-sii, căreia îi

ridicase cu neobrăzare fustele chiar pe terenul de polo. În Anglia împărțise patul cu câteva aristocrate din familii lipsite de anvergură – nepoata unui conte, fiica unui baron etc. –, dezvoltându-și totodată o înclinație spre orgii sado-masochiste presărate cu cocaină, folosind femei de închiriat găsite pe „afișe promoționale" de prin cabinele telefonice. Îi plăceau cele care se costumau în profesoare. Escapadele de la sfârșit de săptămână însemnau desfrânare pură. „Cravașa disciplinei" era numărul lui preferat. Dar vai, mărul de aur avea un vierme în miez. Rezultatele dezastruoase la examene au declanșat o revenire urgentă în sânul familiei, unde i se pregătea o căsătorie cu fiica ascultătoare a unui aristocrat devenit politician în statul Himachal. Dornic să scape de terorile vieții domestice, și-a negociat doi ani de grație, în care avea să se facă folositor transformând una dintre cetățuile dărăpănate ale familiei într-un hotel boutique menit elitei rafinate a lumii.

A fost un triumf. La început, cel puțin.

S-a dovedit o gazdă primitoare. A organizat întâlniri cu presa și, pe parcursul lor, i-a copleșit pe preacinstiții jurnaliști și jurnaliste cu daruri de preț și mese somptuoase, a prezidat serate sofisticate îmbrăcat în veșminte de maharajah. Gautam-sufletul-petrecerii, pozându-se alături de craniile animalelor uriașe vânate cândva de bunicul său, regalându-i pe ziariști cu pățanii parcă desprinse din romanele de aventuri, masacre prin curți de palate, mâncători de oameni, preafrumoase prințese acoperite de bijuterii aruncându-se în fântâni ca să nu fie pângărite de hoardele invadatoare. Un mișmaș de istorie reală și născociri proprii. După povești urmau escapadele în cătun, la fetele dansatoare, cu văluri roz, vaporoase, cu zâmbete sfioase.

S-a desfătat cu succesul. Și-a văzut numele în revistele trebuincioase.

Era Prințul Gautam al Distracției.

Maharajahul.

Dinamicul Rathore cel Scânteietor.

Remarcabilul aristocrat ce transforma Madhya Pradesh fort după fort, cum titrau ziarele.

A pozat pentru o revistă de modă celebră, fotografiat de un renumit artist armean înaintea portretului bunicului, cu turban pe cap – adaos la o bluză de mătase cu imprimeu Versace Cornici care-i plăcea la nebunie – și cu o blană de tigru înfășurată strategic peste pântece.

Portretul a fost răspândit prin lumea întreagă.

India era numai strălucire.

În același timp însă luau amploare bârfele, nu doar cele despre indescriptibilele cantități de cocaină cu care se delecta alături de vinul de Porto, despre mașinile de epocă neprețuite pe care le distrugea pe drumuri hopuroase ori despre arma străveche pe care o folosise ca să rănească în braț un jurnalist cu ocazia unui duel bețivănesc sau despre seara când se cocoțase pe masă, în mijlocul unui ospăț, și se ușurase peste tocana din creier de vacă, ci și despre angajați de-ai săi – fetișcane care aduceau apă de la puțurile de prin preajmă și care rămâneau gravide una după alta. O asemenea fată, într-o noapte, s-a azvârlit de pe zidurile cetățuii.

Însărcinată în trei luni.

A lăsat un bilet lămuritor.

Vorba s-a dus.

S-au adunat gloate furioase. S-a dat foc la vehicule.

Oaspeții străini au fost evacuați în pripă, în toiul nopții.

S-a dat vina pe o dispută locală obscură.

Familia fetei a fost mituită.

Poliția a fost însărcinată să-i reducă la tăcere pe turbulenți.

Presa a primit un avertisment sever.

Totul s-a dezumflat și s-a stins.

Însă tatăl lui Gautam a luat măsuri ferme.

Și-a trimis fiul pachet la Delhi, într-unul dintre apartamentele lor dintr-o clădire magnifică de pe Aurangzeb Road. Acolo urma să se răcorească de fierbințeală cu o alocație modestă – o sută de mii de rupii pe lună –, în dizgrație mută.

•

Te-ai fi gândit că și-a învățat lecția.

Dar nu. A dat strechea în el.

Căpos fusese dintotdeauna, însă în Delhi încăpățânarea i s-a înmiit. Amestecată cu o deznădejde teribilă, până atunci neștiută.

Dintr-odată, s-a pornit puhoiul.

S-a înfipt cu putere în măruntaiele metropolei. Nesupravegheat, își putea satisface toate viciile.

A început să umble după cele mai ieftine și murdare opțiuni, simțindu-se astfel încă și mai recompensat.

Târfe de pe G.B. Road. Băieți din Connaught Place. Dopuri vârâte în

fundurile soțiilor unor foști colegi de școală. Imaginează-ți ilustra adunare.

Tineri de viță nobilă dezlănțuiți: Musicalul.

Desfătându-se pe seama reputației câștigate.

Grotescul Gautam Gathore.

Neprecupețind niciun efort.

Încă mai bea cu amicii din școală, cu cei de la polo, și iarăși bea și se grozăvea. Limba îi era ascuțită. Insulte, remarci tăioase erau lăsate să zboare. Își făcea dușmani. Prin holuri de hotel se iscau scene revoltătoare ce se revărsau pe șosele. Făcea avansuri nerușinate, rânjea lubric și pipăia și batjocorea și trăgea pe nas și se pișa pe el, până ce tovarășii de altă dată începeau să-i evite apelurile. Îi convenea de minune și așa.

Unde eram, așadar?

Alocația i se termina până la mijlocul lunii, după care restul intervalului era petrecut într-o deznădăjduită penurie. Cameristele.

Neplătite.

Abuzate.

Fugeau mâncând pământul.

Îi mai rămăsese doar șoferul.

Stătea cu Shivan pe canapea, la televizor.

Îl bușea râsul.

Și noaptea târziu ieșea în oraș ca să-și facă rezerve noi.

•

În aceste zile pestilențiale s-a nimerit să dea buzna pe scenă Sunny Wadia. Parvenitul de odinioară, acum transformat. Costumele la comandă, pielea înrourată, petrecerile, viziunea. Dar ce-i păsa lui Gautam?

— Îți dau o rentă, a zis Sunny. Trei sute de mii pe lună.

— Hai să fie cinci, a contracarat Gautam.

— Cinci, a încuviințat Sunny.

— Dacă am aranjat asta, a zis cu voce alintată Gautam, atunci să consumăm. A extras din buzunarul interior o punguță conținând cocaină șocant de albă și a azvârlit-o pe măsuța de cafea. Are origini îndoielnice. O parte e talc, una aspirină, una laxativ și o parte coca. Plus o parte și jumătate de speed. Dar, oho, merge ca unsă.

A rupt cu dinții capătul punguței, a dat deoparte cu palma rămășițele de pe tăblia de sticlă și a răsturnat acolo întregul gram.

— Servește-te, a zis.

— Nu-mi trebuie, a replicat Sunny.

— A, nu, mă tem că nu asta e chestiunea. Vrei sfatul meu lucrativ? Despre *hoteluri?* Atunci trebuie să-ți faci de lucru cu cocaina mea cea proastă. A scos o bancnotă nouă-nouță din portofel și i-a întins-o lui Sunny. Ai experiență?

— Normal.

Cu un card de credit, Gautam a început să întindă patru liniuțe proeminente.

— Dovedește-ți valoarea.

Sunny nu i-a luat în seamă vorbele, dar a început să ruleze bancnota.

— Știi ce, a zis Gautam, ți-am văzut reclama aia. Pe două pagini. Foarte emoționantă. Toți antreprenorii buni își spală reputațiile în perioada asta.

— Așadar, în legătură cu slujba, ce părere ai? l-a întrebat Sunny ignorându-i iarăși comentariile.

Gautam s-a oprit din tocatul cocainei, a lepădat cardul pe masă, a apucat bancnota.

— Slujba? a replicat cu o anume uluire, plimbându-și pe limbă termenul exotic.

S-a aplecat de șale și a tras pe nară o liniuță, și-a lăsat capul spre un umăr, a tras iarăși cu putere în piept, și-a umflat obrajii, și-a dezvelit dinții, și-a încleștat degetele în tăblia mesei, a închis ochii o bucată de timp, rămânând așa, încremenit. Apoi s-a uitat după o țigară.

— Aproape prea frumos ca să fie adevărat. Dar scuză-mă, trebuie să mă cac.

Iarăși i-a întins lui Sunny bancnota, s-a ridicat și a ieșit.

Când a revenit, cinci minute mai târziu, a văzut că Sunny nu se atinsese de liniile lui.

— Ce-i? a întrebat în batjocură Gautam, cu țigara atârnându-i depravat între buze. Ai mâncat deja?

— Nu-i de asta.

— Dar ce?

— E a ta.

— Hai, slăbește-mă. Nu fi plictisitor. Ăsta e costul afacerilor.

A sesizat o urmă mică, mititică de regret când Sunny a apucat bancnota făcută tub, s-a aplecat și a tras din cocaina cea proastă. Știa și el una-alta despre regret.

Își dădea seama că Sunny n-avea chef să se afle acolo.

Atunci, care îi era jocul?

3.

Un bărbat se ivește pe treptele ce urcă spre terasă, ducând o tavă cu o sticlă de vin.

Este înalt, negricios, cu păr lung și cârlionțat. Poate din Kerala.

Cu siguranță nu-i un puști din Rajasthan. Nu se holbează ca prostul, nu are tuleie de mustață, ci doar ochelari de soare negri care-i acoperă și tâmplele, o cămașă albă apretată, nădragi închiși la culoare.

Lasă impresia de… pază și protecție?

Se oprește alături de Gautam, îl scrutează de la înălțime.

— Tu cine mai ești, tinere?

E mereu potrivit să-și asume cu nonșalanță dominația.

„Tânărul” însă nu răspunde. Așază pe masă platoul și se apucă de deschis vinul.

— Ești nou pe-aici?

Vede cum se încleștează mandibula celuilalt.

— Chiar ești teribil de încordat.

Vinul e deschis cu un pocnet sec. Bărbatul lasă jos sticla și trece la extragerea dopului de plută, iar când a isprăvit, așază dopul lângă sticlă, ținând mai departe tirbușonul în mână, de parcă l-ar putea folosi îndată ca unealtă de sfredelit.

— Hai odată, zice Gautam, toarnă mizeria aia.

Tipul așază tirbușonul pe masă, ia sticla, paharul și toarnă. Lasă vinul să gâlgâie încet, umple până la buză pocalul.

— Oprește!

Lichidul trece de margine, se revarsă, începe să picure pe lespedea înfierbântată.

— Care-i problema ta?

Gautam se saltă din șezlong, dă să înhațe vinul.

— Pentru numele cerului!

Însă bărbatul continuă să toarne. Jumătate de sticlă s-a dus.

— Ești nebun?

— Un pic.

Are un pronunțat accent israelian. Îi întinde lui Gautam paharul. Gautam lungește brațul să-l ia.

•

Devine iar conștient când izbucnește la suprafață, căutând aer.

— Ce morții mă-sii? scânceşte Gautam. M-ai aruncat în piscină!

Bate apa, se apucă de-o margine a bazinului cu brațele care îl dor. Israelianul se pune pe vine, își ridică ochelarii de soare pe creștet. Ochii îi sunt căprui, expresia dură. Arată cu bărbia spre un ghemotoc înfășurat în hârtie, legat cu sfoară.

— Alea hainele tale. Te duci înăuntru și te îmbraci.

— Și dacă nu vreau?

Israelianul aruncă o privire spre zidul fortului.

— Vedem dacă poți zbura.

— Știm amândoi că nu pot să zbor, zice Gautam.

4.

Jumătate de ceas mai târziu, israelianul îl însoțește pe dispepticul Gautam pe o alee destinată personalului care străbate coasta măgurii, pe o poartă de lemn, apoi câteva trepte în jos pe o terasă ascunsă, a cărei platformă protuberantă dă către câmpiile din jurul fortului.

Terasa lui Adiraj.

Numai că Adiraj nu e prezent.

Vede acolo un bărbat mai bătrâior, însă energic, cu aer rafinat, purtând un costum de bumbac scump, dar nebătător la ochi, cu ochii protejați de ochelari negri cu lentile înguste. Stă la o masă de fier forjat din mijlocul terasei și examinează o foaie de hârtie. Un clondir lunguleț cu whisky, o carafă cu apă și două pahare fără picior sunt așezate în centru, iar lângă palma dreaptă se odihnește un plic cafeniu.

Alături mai e desfăcut un scaun, așteptând.

Israelianul se oprește în josul treptelor și ridică brațul, arătându-i lui Gautam că ar trebui să-și continue drumul.

— Ia-o la picior, Johnnie.

Gautam, purtându-și acum propriul sacou de culoarea somonului, zice:

— Nu prea depinde de tine, așa-i?

Și-a recăpătat aplombul.

E din pricina hainelor.

Și din pricina înțelegerii că toate acestea sunt un joc.

•

Bărbatul cu aer stilat se ridică chiar în acel moment de la masă, își aruncă ochii la ceasul de buzunar, întinde spre scaunul vacant un braț, strigă: „Vă rog”. Israelianului îi zice:

— Mersi, Eli, asta e tot.

Gautam înaintează, trecându-și palmele peste sacou.

— Mi-ați adus unul dintre cele mai de soi.

— Te asigur că n-am avut nimic de-a face cu asta, zice bărbatul cu aer elegant. Însă șoferul dumitale a fost *extrem* de amabil. Pare să-ți cunoască preferințele.

Accentul îi e snob, de școală particulară, imposibil de situat.

— Te rog, continuă bărbatul, ia loc. Avem multe de discutat, iar timpul *este* un factor în toate acestea.

— Cum mi-ați intrat în apartament? vrea să știe Gautam.

Un zâmbet amabil.

— Cu cheile dumitale, bineînțeles, domnule Rathore.

— Ah, da. Mă întrebam eu ce s-a ales de ele. Tare mi-ar plăcea să le recapăt.

— Toate la vremea lor.

Gautam bagă de seamă cicatricile care brăzdează chipul celuilalt.

— Și dumneata cine ești, *exact?*

— Mă numesc Chandra, spune bărbatul. E tot ce trebuie să știi.

Gautam bolborosește grăbit, cu voioșie silită:

— Trebuie să știu, la naiba, mult mai mult de-atât!

Chandra surâde, ia loc.

— Ți-ar plăcea niște whisky, domnule Rathore?

— Chiar mi-ar plăcea, că veni vorba, zice Gautam cu vocea mustind de dispreț. Eram pe cale să mă delectez cu niște vin mediocru mai devreme, însă gorila dumitale a considerat nimerit să mă arunce, în loc de asta, în piscină. Ai noroc că încerc o mahmureală deosebit de intensă, altminteri aș fi peste poate de înfuriat.

Chandra ia clondirul și îi toarnă lui Gautam o porție generoasă, adaugă

un strop de apă, împinge paharul, atent, peste tăblia mesei.

Gautam îl ia, îl duce la nas.

Un zâmbet.

O încruntare.

— Știu ce-i ăsta.

— Sigur că știi. Ai, neîndoielnic, gusturi fine.

Gautam duce paharul la buze, lasă whiskyul să-i joace pe limbă o clipă, și-l aruncă pe gâtlej.

— Da. Aș recunoaște oriunde așa ceva. E japonez.

— Foarte bine.

Bea tot, dintr-o înghițitură.

— Mai vreau.

— Hai să jucăm ceva. Whisky contra răspunsuri. Are o dinamică minunată:

Gautam ciocănește cu paharul în masă.

— Toarnă.

— *Ești* nerăbdător.

— *Toarnă.*

Chandra o face. De data asta, cantitatea e mai mică.

Gautam nu-l așteaptă să-i toarne și apă. Dă nerăbdător băutura peste cap.

— Nu prea ești genul discret, bag seama, spune Chandra.

— Ce vrea Sunny? se răstește Gautam.

— Eu pun întrebările, domnule Rathore.

— Dar el te-a trimis, așa-i? Sau, cel puțin, ești aici în numele lui.

Încearcă să-și toarne singur un al treilea pahar, însă Chandra trage clondirul deoparte.

— Cum ți-ai caracteriza relația cu Sunny Wadia?

— Pur tranzacțională, răspunde Gautam.

— În ce fel?

— Fac consiliere pentru el.

— Mai precis, te rog.

— Eșec. Dau consultații de eșec. E specialitatea mea. Sunt expert. Observ că e priceput și el.

Chandra soarbe la rândul lui din whisky.

— Îi oferi sfaturi în domeniul hotelier.

— Da. Chestia asta începe să mă obosească.
— Îi apreciezi tovărășia în societate?
— Nu ne futem, dacă la asta te referi.
— Nici nu mi-a trecut prin minte.
— Acum sunt sigur că ți-a trecut, pufnește Gautam.
Chandra surâde subțire.
— Mda.
— Pentru numele cerurilor, omule, dă-mi de băut. O duș că pe cinste. Măcar cât Patiala de mare.
— Câtă cocaină ai utilizat în ultimele luni, domnule Rathore?
— Câtă a vrut Tati să-mi dea.
— Tati?
— Tăticul universal din ceruri.
— Relația dumitale cu propriul tată este…
Gautam miorlăie a batjocură, își plesnește cu zgomot palmele.
— Ești psiholog!
— Doar avocat.
— Crezi că am ajuns unde sunt azi fiind un nerod? zice Gautam.
— Tatăl dumitale te-a dezmoștenit în principiu, așa este?
— Aș cuteza să spun că e viceversa.
— Și te satisface situația actuală?
— *Arăt* eu satisfăcut? întreabă și bate cu degetul în pahar. Dă-mi să beau.
— Spune-mi ceva despre Sunny.
— Nu-și suportă tatăl.
— Ceva ce nu știm deja.
Gautam ezită.
— Plănuia să se desprindă de el. Cum îți sună știrea asta?
Chandra toarnă de băut.
— Și l-ai încurajat în această privință?
Un râs amar.
— I-am ascultat nemulțumirile, ca un prieten bun și credincios.
— Și cocaina?
— Ce-i cu ea?
— De unde provenea?
— O doamnă adevărată are buzele pecetluite.
— Era a lui?

— Pff. Sub nicio formă. Știu mulți oameni.

— Dar Sunny a plătit pentru ea?

— Evident.

— Și a consumat și el.

— Evident. Dar despre ce-i vorba?

— Nu ești măcar puțin curios, domnule Rathore, să afli de ce ai ajuns aici? Să știi ce caut eu aici, cu dumneata?

Un nor înnegurează chipul lui Gautam. Un moment de seriozitate. Își dă pe gât dușca, împinge paharul pe tăblie înaintea lui.

— Mai vreau.

— Ce-ți amintești, mai exact, despre noaptea trecută?

— Mai vreau.

— Am nevoie de dumneata relativ treaz, Gautam.

— Mi-ar trebui mult mai multe de-atât ca să mă îmbăt.

Chandra îi mai toarnă un deget de alcool.

— Și o țigară.

Chandra îi oferă pachetul.

— Păstrează-l.

— Chiar *sunt* bucuros să vorbesc. Gautam ia bricheta de aur a lui Chandra, își aprinde țigara și vâră bricheta în buzunar. Nu sunt, cum spuneam, idiot.

— Bricheta aș vrea-o înapoi.

Gautam pare nedumerit, dar o scoate, îi face vânt pe tăblie spre celălalt.

— Ai obiceiul să pui mâna pe tot ce ai chef?

— Ne-am întors la psihologie?

— Vezi lumea ca și cum, în esență, ți-ar aparține?

— Chiar îmi face plăcere să vorbesc.

— Astă-noapte…

— Ce-a făcut Sunny?

— Astă-noapte…

Gautam se îndreaptă subit de șale.

— N-a murit sau ceva, nu? zice încruntându-se. Nu a…

— Ce?

— Ce-a făcut?

— Ce crezi că a făcut?

— Nu știu.

— Ați fost împreună la club, asta ții minte?

Iarăși gaura aceea neagră.

Îl cuprinde un fior.

— Uite ce-i… Sunny a apărut, într-o zi, la ușa mea. Nu avea de ce s-o facă. A apărut ca din senin, a deschis sticla de whisky și m-a întrebat despre hoteluri. Hoteluri? Nu-s tâmpit. N-avea de ce să mă întrebe despre asta. Îmi știu reputația. Știu exact ce gândește lumea despre mine. Și, sincer îți spun, nu-mi pasă. Să nu crezi că nu l-am întrebat ce caută acolo.

— Dar de ce crezi că a venit la dumneata?

— Nu știu.

Gautam scutură țigara pe masă.

— Ce crezi că voia de la dumneata?

— Nu știu. Dar – aici coboară conspirativ vocea – era slăbit. Singur.

— Ai văzut asta?

— Întocmai.

— Și după aceea?

— Nimic.

— L-ai exploatat.

— Ne-am exploatat unul pe celălalt. Lui îi trebuia un umăr pe care să plângă. Cineva care să-i înțeleagă durerea unică pe lume. Iar eu aveam nevoie de cineva care să-mi cumpere coca. Toată lumea a fost mulțumită.

— Sunny lua cocaină și el?

— *Bien sûr! Naturellement.*

— Câtă?

— Aa, era un sac fără fund.

— Și despre ce vorbeați voi, așa, în general?

— Discuții de băieți. Cum ne-ar fi mai bine amândurora dacă tații noștri ar da în primire.

— Ți-ar fi mai bine?

— De fapt, nu despre mine era vorba, zice și dă un bobârnac țigării peste marginea terasei. E mort cumva?

— Tatăl tău?

— Sunny.

— Nu.

— Of.

— Pari dezamăgit.

— Cred că și sunt…

— N-ai pic de loialitate.

— Ar fi fost din cale-afară de dramatic. Loialitate? Față de Sunny? Nu. Nu sunt loial nimănui. Ciocănește cu degetul în pahar: Toarnă.

— Nu.

Gautam se holbează la paharul gol, la soarele molatic, la terasă, la deșertul de dincolo.

— Am obosit.

— Am obosit cu toții.

— Dar nimeni nu e chiar atât de obosit ca mine.

— Ce știi despre tatăl lui Sunny?

— Asta *da* întrebare.

Vântul suflă ușor prin părul mătăsos al lui Chandra. Scoate din buzunarul sacoului un telefon mobil.

Formează un număr, duce telefonul la ureche. Așteaptă o clipă.

— Da, spune, e aici.

Așază aparatul pe masă, între ei, comută pe difuzor.

Gautam se holbează la telefon, așteptând.

Nu se aude nicio voce.

Chandra, în schimb, ia plicul cafeniu de pe latura mesei, îl deschide, scoate cinci cadre fotografice mari din interior. Le pune pe masă cu fața în jos. Un moment le ține apăsate cu degetul, apoi le împinge spre Gautam.

— Ce-i asta? întreabă tânărul aruncând ocheade neliniștite spre telefon, ascultând liniștea de la celălalt capăt.

— Vezi și singur.

— Nu, zice cu intonație infantilă. Nu vreau.

Nu vorbește nimeni. Nu mișcă nimeni.

Până ce o voce lentă, narcotică se insinuează din telefon.

Rostește:

— Întoarce-le.

Gautam simte că i se strânge stomacul.

— Nu vreau, îngaimă și își trece prin păr amândouă mâinile. Dă-mi ceva de băut.

— Întoarce-le, repetă vocea.

— Doar de o secundă ar fi nevoie ca Eli să te arunce peste margine, îl informează Chandra. Cred că a și făcut oferta. Cu toată sinceritatea ți-o

spun, nu cred că ar avea cineva dubii, în momentul de față, dacă ți-ar veni să te sinucizi. Nu cu alcoolul pe care-l ai în sânge acum. Nu după viața pe care ai dus-o. Nu după ce ai făcut astă-noapte.

— Dă-mi de băut.

— Și, odată săvârșit lucrul, totul va ajunge în presă.

Gautam tremură.

— N-am făcut nimic.

— Întoarce-le pe față, zice vocea. Și o să capeți toată băutura de pe lume.

Gautam închide ochii.

Pune palmele pe hârtie.

Ia colțurile între degete, întoarce foile.

•

Corpuri. Trupuri moarte. Leșuri stâlcite, înșirate pe stradă. Mădulare rupte și strâmbe, ochi deschiși larg, buze strâmbate în zâmbete oribile, dinți rânjiți, globi oculari, dâre de sânge luminate de blițuri. Cadre luate de poliție. Corpuri pe trotuar, corpuri în zdrențe, și o mașină, Mercedesul lui, cu numărul lui de înmatriculare. O adolescentă zdrențăroasă, cu sânge prelingându-se din vidul dintre picioare. Cadavre. Înșiruite acum într-o morgă de spital. Sunt cinci. Zdrobite și contorsionate. Corpuri. Și, în fine, Chandra îi întinde o fotografie Polaroid. Și acolo e chiar el, Gautam Rathore, cu fața boțită în airbagul de la volan.

•

Întoarce imaginile pe dos, le face vânt cu atâta putere încât ajung să se împrăștie pe podea.

— Nu e real.

Chandra îi toarnă încă un deget de whisky.

Gautam îl primește cu mâini tremurânde.

Apoi Chandra ia telefonul, deconectează difuzorul, îl duce la ureche, ascultă o clipă și închide.

— N-am fost eu, șoptește Gautam.

Dă de dușcă paharul, scoate o țigară, încearcă să se ridice, dar e amețit. Se așază la loc, își vâră între buze țigara. Chandra se apleacă peste masă și i-o aprinde, recuperează apoi fotografiile de pe jos.

— Mașina ta. Amprentele tale. Fața ta. Martori care te situează la locul accidentului.

— N-am fost eu.

— Cred că tocmai începi să-ți amintești.

Străfulgerarea de lumină.

Servitoarea aceea cu brațul întins.

Trupul lui Gautam se înmoaie.

Apoi pieptul îi zvâcnește, un spasm de greață.

Chandra se uită vreme lungă la una dintre fotografii. O pune pe masă.

— Fata era însărcinată, zice.

Gautam, pustiit.

— N-am fost eu.

Chandra își aprinde țigara proprie.

— Ba da. Tu ai fost. Doar că… nu e neapărat să fie așa.

Cuvintelor le trebuie mult până să-și limpezească sensul.

Gautam ridică privirea.

— Cum?

— Domnule Rathore. Dacă, miraculos, iese la iveală că n-ai fost dumneata?

Clipește prostit.

— Ce?

— Nu peste mult timp vei fi arestat. Asta dacă nu sari. Poliția te va lua în custodie, poți fi *sigur.* Vei ajunge *cu siguranță* la închisoare. Poți să protestezi cât vrei, să scornești istorii bizare, să încerci să arunci vina în cârca altora, însă asta n-ar face decât să înrăutățească situația. Ai mai fost la închisoare? Nu cred că ți s-ar potrivi. Nu fără bani, cel puțin. Familia dumitale n-o să te ajute. Creditarea lui Sunny a expirat. Ai poziția socială, așa e, și asta te va proteja până la un punct. Dar ți-ai făcut și dușmani. Ai vrea să fii dușmanul angajatorului meu? Știi ce înseamnă asta? Îți putem face viața amară. Se oprește din vorbit o clipă, apoi continuă: Dar dacă nu ar fi adevărat? Dacă ai putea întoarce roata timpului? Chandra vâră la loc poza în plicul cafeniu. Momentan, în custodia poliției se găsește un tânăr, așteptând să fie dus înaintea judecătorului. S-a oferit să ia vina asupra lui, cu costuri personale imense. Și-ar putea schimba declarația cât ai bate din palme, iar acest Polaroid în care apari ar putea, la fel de ușor, să ajungă pe mâna presei și a poliției.

Gautam închide ochii.

— Ce vrei de la mine?

— Asta așteptam.

— Zi-mi odată.

— Vrem… să te faci bine.

Gautam ridică privirea, cu fața strâmbată de o grimasă.

— Ce?

— Afară așteaptă o mașină. Eli o să-ți arate. Înăuntru se află o valiză, pașaportul dumitale, câteva obiecte de toaletă, o sumă de bani care să-ți fie de ajutor pe drum, nu că ți-ar trebui, dar e o chestie psihologică. Te vei îndrepta spre Jaipur. De acolo, cu un avion particular, la Bombay. De la Bombay vei zbura spre Geneva. E în regulă cu viza.

— E?

— Odată ajuns acolo, vei fi escortat la o clinică. Un loc încântător din munți, prielnic recuperării.

— Recuperare?

— Din viciile dumitale, domnule Rathore.

— Mă trimiteți la dezintoxicare, sau cum?

— Și vei rămâne acolo oricât va fi necesar. Vei munci din greu să-ți revii, având noaptea asta și libertatea proprie săpate în minte. Și după ce ești pe deplin recuperat, fie că vor trebui pentru asta șase luni, opt luni sau doi ani, te vei întoarce la reședința familiei dumitale. Te vei căsători. Te vei purta cu onoare și bună-cuviință. Îți vei lua locul de drept ca moștenitor.

— Nu înțeleg.

— Într-o zi, ți se va cere un serviciu. Nu va fi nimic care să-ți dea bătaie de cap. De fapt, făcând acest favor, vei deveni puternic și totodată extrem de bogat. Averea îți va crește precum bulgărele de zăpadă la vale, la fel ca și puterea. Nu trebuie decât să dovedești familiei că te-ai cuminți. Că ești demn de numele dumitale.

Chandra se ridică, își încheie nasturii la costum, îi face semn lui Eli să li se alăture.

— Nu înțeleg.

— Nu-i nevoie să înțelegi, domnule Rathore. Îți trebuie doar credință. Sus fruntea. Ești cu Bunty de-acum.

AJAY III

Penitenciarul Tihar

1.

E dus din biroul directorului într-o celulă nouă, în altă aripă a clădirii. Pe drum trece pe lângă sumedenie de celule pline ochi, unde prizonierii chiuie și ovaționează, se stropșesc și scuipă; sunt și din cei cu mâinile încleștate de gratii și cu priviri moarte, unii care nu clipesc, alții posomorâți, dormind, gătind, plângând în hohote prin unghere. Toate celulele sunt supraaglomerate, cu câte doisprezece, ba chiar cincisprezece oameni de fiecare, însă celula în fața căreia se opresc conține doar doi. Scena din interior: pașnică, luminoasă, primitoare chiar. Pe o masă lipită de perete e un televizor la care rulează un serial de comedie; pe o altă masă, joasă și rotundă, se află o sticlă de Black Label, două pahare, o carafă cu apă, un pachet de cărți împrăștiat și un teanc gros de rupii. Imagini cu munți pâclоși în culori saturate și postere cu actrițe de Bollywood decorează pereții. Sunt două paturi cu saltele groase și încă o saltea pe covor. Cei doi deținuți lenevesc acolo, uitându-se la televizor și mâncând din găletușe pui prăjit în unt.

Unul aduce a căpcăun. Înalt, puternic, mătăhălos, într-un maiou prea strâmt pentru burta umflată ca un butoi, fără altceva pe el în ciuda frigului. Are o claie de păr sârmos, ochi porcini și o față îngustă pe care se văd, trasate cu o stranie claritate, contururile oaselor craniului. Celălalt e mărunțel, aduce cu un șacal și rânjește tăcut.

Gardianul împinge ușa nezăvorâtă și o deschide.

— Ce-i, mă?! mugește Căpcăunul.

— Ți-a venit amicul, zice paznicul și îl împinge pe Ajay înăuntru.

Căpcăunul își mută ochii de la televizor, îl măsoară pe Ajay de sus până jos.

— Deci tu ești ăla, zice cu un râgâit amestecat cu hohot. Ești mai

frumușel decât mă așteptam. Bate cu palma în saltea, ochii i se întorc spre ecran. Vino încoace, stai jos, mănâncă, n-ai grijă, ești cu prieteni, zice arătând cu bărbia spre șacal. Chutiya ăsta e Bablu. Culege de pe jos o farfurie de carton, o încarcă cu pui, sos și naan. Iar mie-mi spune Sikandar cel Mare, zice și iarăși croiește salteaua cu palma. Orice ai făcut, acuma ești baștan. E timpul să te odihnești. Să te răsfeți.

•

Odihnă. Răsfăț. Urechile lui Ajay țiuie de violență. Pielea îl furnică de lame și vânătăi și frig.

— Da' știu că i-ai învățat minte pe rahații ăia! zice Sikandar. Erau alde Gupta, pricepi? Te-au crezut un bobocel! O frumusețe de băiat cum ești tu. Li s-a părut că-i rost de cărniță proaspătă! De unde să știe ei! Le-ai arătat tu, așa-i? Pe unul mai că l-ai omorât. Au tuns-o ca iepurii. Și asta, înainte să știe cine ești. Acuma știe toată lumea! Da, prietene, s-a dus buhul! Și-acuma-s toți cufuriți. Le-ai arătat cine-i jupânul. Să nu uiți atâta – aici flutură spre el din arătătorul unsuros –, că aici jupânul e numai unul și că ăla-s eu.

•

Sikandar e șeful din penitenciar al bandei Acharya. Reprezintă între zidurile închisorii interesele lui Satya Acharya. Respectivul Acharya e din Lucknow; a început cu extorcări, acum a pus stăpânire pe traficul de Mandrax. Gruparea lui are câteva laboratoare stradale unde se fac tablete valorând sute de mii; chimistul lor, Subhash Bose, e un geniu. Munca i s-a răspândit până în Africa de Sud, Kenya, Mozambic. Trimit pilulele ambalate ca paracetamol. Ajung și aici, cu complicitatea doctorilor și a paznicilor. Toată lumea vrea să guste. Bagi o boabă ca să te blănești rapid. Ba, și mai bine, iei o sticlă de bere, îi spargi de podele fundul… numai că, în loc să tai cuiva fața, apuci gâtul sticlei, îi umpli pâlnia cu carton în care ai făcut găurele, pui tabac și Idduki Gold, presari pilula de Mandrax mărunțită, aprinzi mixul, inhalezi prin buza sticlei și te pregătești pentru euforia și bezna de tuș a pântecului matern.

•

Afară, Sikandar vindea nuci de cocos. A avut o tarabă în margine de Lucknow, un șopron și o masă și un bec alb, niște capre priponite și o mână de găini alergând primprejur. Alături, unchiul său ținea o tarabă cu fructe. Sikandar le-a spus tuturor că ar fi fost proprietarul unei plantații în

Karnataka, le-a spus că avea pământ cu nemiluita, îți lua zile ca să-l străbați dintr-o parte într-alta, și au râs cu toții, neîncrezători. Însă avea cele mai bune nuci de cocos și adeseori le oferea pe degeaba. Când cumpăra cineva patru, mai punea două de la el. „Bacșiș". Făcea asta cu mai toți. Dacă voiai o nucă, îți oferea două. „Bacșiș". Zece dacă voiai, îți punea cincisprezece în traistă. „Bacșiș". Era în stare să arunce o nucă de cocos în sus, cu ochii închiși, s-o prindă în palma stângă, să-i reteze creștetul în clipa în care poposea și să vâre la repezeală un pai. Țac-pac. Mânuind maceta printre hohote de râs. Glumind cu toți mușteriii. Polițaii veneau să se lase luați peste picior. Golanii veneau să se lase tachinați de el. Știa tot ce mișcă pe stradă. Pe lângă asta, a fost și casap pentru Satya Acharya. „Un cap e ca o nucă de cocos umană", zice. E într-o dispoziție meditativă. Despică aerul cu maceta imaginară și vede creierul dezvelit în vreme ce corpul se prăbușește. Îi e dor de arma lui favorită. Și de soția de-a doua. A murit. „Aici eram, în Delhi", îi spune lui Ajay. „Și orașul cel mare i s-a urcat la cap femeii". I-a făcut ochi dulci unui vânzător de înghețată; era de față. N-a putut să accepte. A omorât-o la India Gate. În jurul lui, puști care mâncau înghețată, perechi întinse pe iarbă, și el, acolo, omorând-o în bătaie pentru un zâmbet. De aia e la bulău acum. Dar nu-i nimic. Din celulă îl reprezintă pe Satya Acharya. Are telefoane mobile, TV, rețou, aer condiționat, are subordonați, o duce fain de tot. Doar maceta îi lipsește, plus nucile de cocos și nevasta de-a doua.

•

E ochii și urechile lui Satya Acharya, îi e dinți, pumni, ciocan, măciucă și sabie. Își mustruluiește trupele cu sânge, sudoare și frică. Au mai bine de optzeci de oameni aici. Cu unii sunt în război, de pildă, cu gașca lui Gupta. Cu alții, precum clanul Sissodia, au alianțe fragile. Când se face vremea ieșitului în curte, la aer, ies împreună, găștile aliate, ca să schimbe informații și bunuri. Cei din banda Acharya formează un pâlc dens având-l pe Sikandar în mijloc, așezat comod pe un scăunaș de trestie, cătând către soarele iernatic cu desfătare în suflet.

•

— E adevărat? întreabă unul dintre ei. E adevărat că lucrezi pentru el?
Întrebarea nu îi e adresată lui Sikandar. „El" nu este Acharya.
Bărbații înghesuiți tac și așteaptă răspunsul lui Ajay.
Ajay, o nălucă în sacoul cu nasturi.

— Gura, tembelule, zice Sikandar. Vrei să-ți fac căpățâna zob?

— Cum de i-ai rupt așa de nasol pe chutiya ăia? vrea altul să știe. Unde ai învățat să faci treaba asta?

— Tacă-ți fleanca! răcnește Sikandar. Orice căcat cu ochi poate. Vă crăp în momentul ăsta capetele la toți.

— Dar uită-te la el, ridică neîncrezător vocea unul dintre bărbați, e jumate cât ești tu. Chiar i-a învățat minte pe jegoși. Poate e-n stare să te omoare și pe tine!

— Nimeni nu mă omoară pe mine, în afară de Dumnezeu din cer! proclamă Sikandar ridicându-se de pe tronul de trestie.

— Gautam Rathore, zice cu voce searbădă Ajay. Lucrez pentru Gautam Rathore.

Se lasă tăcere. Priviri nedumerite.

Sikandar hohotește.

— Ați auzit, da? Lucrează pentru Gautam Rathore.

— Cine-i ăla?

Sikandar se lasă iarăși pe speteaza scaunului.

— O jigodie din lumea largă.

•

Apa se face apă, laptele se face lapte. Știu cu toții că Ajay e omul lui Bunty Wadia. Telefonul fără fir al închisorii e iute ca fulgerul. Ajay le-a dat o lecție celor din gașca lui Gupta și e omul lui Bunty Wadia. Așa merge vorba. Numele este șoptit în întuneric. El te aude când i-l rostești. Așa zice lumea. El vede totul. Aude totul. Se ridică mai presus de orice. Sikandar a primit vorbă de la Satya, telefonic. Satya i-a zis așa: „O să avem un VIP. Să ai mare grijă de el". „Cine-i chutiya ăsta?", a vrut să știe Sikandar. „Unul din oamenii lui Bunty Wadia".

Fluieră printre dinți. Unul din oamenii lui Bunty Wadia. Un copil al lui Dumnezeu. Dar copilul a fost abandonat de Dumnezeu, de viață, de soartă. Și mai ales de fiu, de fiul lui Bunty. Ultimele cuvinte pe care i le-a spus Sunny: „O să am grijă de tine". Înainte ca metalul armei să-l izbească în față.

Acum i se spune să stea cuminte, să nu se încordeze. „Ești scutit de corvezi. Așa că dormi. Uită-te la televizor. Freacă-ți-o. Trage de fiare. Intră în echipa de crichet. Meditează. Fumează Mandrax dacă ai chef. Regulează-te. Se poate aranja. Mereu se găsește prospătură. Dacă vreunul

dintre băieții chikna îți fură ochii, împrietenește-te cu el. Distrează-te, că meriți. Numai să pleci nu poți".

Se cufundă în zeama tulbure a zilei. Abia dacă pune ceva în gură. Abia dacă doarme. Abia vorbește. În unele zile mintea îi e rătăcită. Se tem de el. Își dau cu presupusul în privința faptelor lui. E un ucigaș, atâta lucru se știe sigur. Dar e și nebunie acolo. Ba nu. Nebunia e de fațadă. E aici ca să ucidă iarăși.

•

Nu aude ce se șoptește. Totul vine spre el de departe. Cuvintele parcurg cale lungă până la el. O viață de om revine prin cețuri și prin lumina lunii. Copilăria îi inundă peisajul minții. Prin pâclă se înalță anii tineri, prin pâclă arde tatăl lui, prin ceață îi plânge în hohote sora și prin noapte se depărtează el. Soarele răsare și arde. Se trezește și nu mai știe cine-i, ce caută acolo. Se trezește și e într-un Tempo, sub crestele munților. Se trezește și cadavrele sunt răspândite pe șosea. Se trezește îndurerat și nu se poate ascunde. Gânduri vechi fâlfâie ca niște demoni flămânzi. Morți pe străduțe dosnice. Pârâitul craniului lui Vipin Tyagi. Un smoc de păr cleios de sânge strâns în pumn. În somn îl întoarce pe mort spre el, se trezește din coșmar înainte să vadă chipul. În întunericul celulei îi vede pe Neda și Sunny, pentru totdeauna împreună pe bancheta din spate a unei mașini. Timpul este elastic. Mama lui nu mai e. Femeia aceea, Mary, i-a luat locul. Și sora lui. Oare mai e vie? El stă și se uită din Tempo. I-o fi făcut din mână în semn de la revedere?

„Ce s-a ales de ea?"

„Ce se alege de toate fetele când bărbații se duc".

Atâția ani acolo, în munți, pretinzând că totul va fi bine. Se întinde pe patul Mămicii și plânge. Se trezește dând cu pumnii în pereți. Sikandar trebuie să-l țină bine, să-l țină într-o strânsoare de urs imens și puturos. „Jigodie nebună. Mai du-te pe afară. Dă o raită prin curte. Caftește-te cu careva. Vezi dacă încearcă vreunul să te omoare. Omoară-l tu. Fute-te cu cineva. Ieși de aici".

•

Cinci sute de flotări pe zi. Cinci sute de abdomene. Ochii lui cercetători. Cu corpul o carapace goală, fără vreun țel pe lume. Cui aparține el? De cine ascultă? Ce s-a întâmplat cu băiatul? Ce se întâmplă cu toți băieții când familiile lor se duc. Nopțile, cu ochii deschiși cât sforăie Sikandar,

călătorește înapoi în timp.

Se gândește la băieții nepalezi.

Purple Haze.

Prima oară în viață când a fost liber.

Și prima oară când și-a legat libertatea de gard.

•

Ceva se întărește. Împietrește în el.

Își îngroapă trecutul tot.

Își îngroapă bunătatea.

Găsește o altă cale de a trăi zi după zi.

2.

Aerul se face călduț, zilele devin sclipicioase și dogoritoare. Unii deținuți se liberează. Sosesc alți pușcăriași. Carne proaspătă. Sunt sortați, evaluați, amenințați, puși la respect. Cei puternici își aleg o bandă. Cei cu bani își vor cumpăra protecție. Cei care au bani cu nemiluita își pot cumpăra orice. Cei care nu au nimic cad pradă. Pot fi slujitori, pot fi sclavi. Curăță toalete, spală haine. Apare un băiat de nouăsprezece ani, slăbuț, cu pielea ca laptele, pometi înalți, ochi adânciți în orbite, o gură ca un mugurași roz. Frumos. Înspăimântat. Băgat la închisoare pentru furtul unui telefon mobil. Nu trece neobservat. O floare, un premiu. Sikandar se linge pe bot. „Arată ca un vițeluș", zice. Trei din gașca Sissodia îl înconjoară pe băiat în curte, emit comentarii scabroase, îl îmbrâncesc. Puștiul se chircește când încep să-l mângâie, să-l pipăie, să-i șoptească la ureche, să-l apuce de încheietură ca să-l tragă deoparte. În ultima clipă apare Sikandar. Le dă brânci celor din gașca Sissodia, pe unul îl lasă lat, îl cuprinde pe puști cu brațul pe după umeri și îl duce de acolo.

•

Sikandar cel blând. Îi spune băiatului să nu plângă, îl călăuzește spre partea lor de teritoriu. Are un prieten acum, nu-i va lipsi nimic. „Cum te cheamă?" „Prem", zice băiatul. Prem. Sikandar se joacă cu numele. Îi oferă o țigară, mâncare bună, săpun să se spele, ceva să-i ostoiască durerea. Aranjează ca Prem să fie transferat în celula lor. Îl primește cu

brațele deschise. „E greu pe-aici fără prieteni, fără un ban, și încă așa de tânăr. Sunt mulți lupi, dar nu totul e rău, nu toți trag doar ca să se salte ei. De-acum n-o să se mai ia nimeni de tine. Sunt jupân aici, ai văzut ce-am făcut. De mine se tem. Dar mănâncă ceva. Ia o pătură. Uită-te la televizor.” Prem se așază pe saltea. Îl trage aproape, într-o îmbrățișare. „Ia un păhăruț de whisky. Ăsta e Bablu, ți-e prieten. Ăsta-i Ajay. E criminal, dar nu-ți face nicio problemă. Numai să stai pe lângă mine”.

•

Afară, în curte, Sikandar îl ține pe Prem aproape. Se aud măscări, icnete deșucheate, provocări și vorbe răutăcioase. Sikandar face cu ochiul, rânjește, dă din cap, se scălămbăie. Lui Prem îi spune: „Nu-i asculta pe ăștia. Sunt geloși. Vor să-ți ia chestii”. Prem se străduiește din răsputeri să nu plângă. „Care-i baiul?”, întreabă Sikandar. „Te temi? Nu, nu. N-ai de ce să te temi. Îi vezi acolo pe tipii care aveau de gând să-ți facă rău? Acum se uită la noi. Uită-te și tu la ei. N-au ce să-ți facă. N-au tupeu. Uite, îți demonstrez acuma. Du-te acolo. Du-te și pune-te drept în fața lor.” Prem scutură din cap. „Hai odată”, zice Sikandar și îl apucă de braț. „Nu-ți fie frică. Hai să ne ducem până la ei acuma. Amândoi mergem, eu și cu tine.” Îl târăște pe Prem peste întinderea curții penitenciarului. Cei din gașca Sissodia rămân nemișcați cât se apropie, Prem e un copil parcă, Sikandar, o cotoroanță venită să-i ia în tărbacă pe băiețandrii din vecini. „Uite la ei numai”, chicotește Sikandar. „Uite ce mai fricoși”. Bărbații se încruntă și se înfoaie la auzul batjocurii, dar nu fac nimic. „Uită-te la ei”. Sikandar apucă ceafa lui Prem, îi silește grumazul să se înalțe. „Uită-te”. În voce i-au apărut muchii tăioase. „Uită-te. N-o să-ți facă nimic”. Îi dă drumul, face un pas înapoi. Fața i se strâmbă, râde mânzește în fața celor adunați.

„Fii atent. Se tem. Oprește-te acolo și uită-te la javrele alea în ochi.

Stai pe loc. Stai pe loc și uită-te în ochii lor.

Uită-te, îți zic”.

Sikandar pășește tiptil înapoi, peste întinderea curții.

„Stai și te uită, nu te întoarce, uită-te în ochii lor de jigodii. N-or să-ți facă nimic. Să vezi numai”.

Sikandar abia își poate stăpâni veselia. Se plesnește peste coapse și-și mușcă pumnii.

„Vezi?”, strigă din cealaltă latură. „N-ai de ce te teme”. Prem e lăsat

singur, nas în nas cu derbedeii din clanul Sissodia.

„Acu arde-i!”, țipă Sikandar. „Pocnește-i cât de tare poți!”

Prem se cutremură.

Cu un mârâit gutural, unul dintre derbedei se întinde să-l înhațe.

Prem o tulește cât îl țin picioarele de-a latul curții, înapoi lângă Sikandar; Sikandar îi trece un braț pe după grumaz. Și, uite-așa, devine știut de toți că e băiatul lui Sikandar.

*

Sikandar se îmbată și-i dă și lui Prem de băut. Îl face să soarbă din pahar cât bocește cu sughițuri, și tot printre smiorcăieli îl silește pe băiat să-i maseze labele picioarelor. „Nu plânge”, spune uriașul. „Ești la loc sigur. N-o să-ți facă nimeni nimic. Trebuie doar să te prinzi care-i mersul. Chestiile merg într-un anumit fel pe aici. Lumea își știe locul. Trebuie să-ți știi locul dacă vrei să trăiești.” Sikandar, încă și mai beat, îi povestește lui Prem istoria cu nevasta lui de-a doua. „O chema Kushboo”, zice. Când Prem, beat și el, se ridică să urineze, Sikandar îi poruncește să se ghemuiască pe vine.

— Fă-o ca fetele, zice.

Apoi, când termină, Sikandar descheie nasturii cămășii băiatului, dezvelindu-i pieptul neted, și-i leagă femeiește poalele.

— Cum te cheamă? îl întreabă.

— Prem, zice băiatul, aproape în lacrimi.

— Nu, șoptește Sikandar, nu-i bun așa.

Îl trage în jos către pântecele lui pe băiat, îl apucă de umăr într-o groaznică strânsoare.

— Kushboo, rostește hârâit. Kushboo te cheamă. Vrei să stai cu mine aici, Kushboo? Sau poate vrei să te arunc iarăși în gura lupilor?

Prem întoarce capul către Ajay.

— Nu te uita la el, șuieră Sikandar. Cum te cheamă?

— Kushboo, îngaimă Prem.

Numele ieșit de pe buzele lui Prem îi face lui Sikandar pielea ca de găină, îi stârnește văluriri de plăcere.

— O să-ți fac viața ușoară, Kushboo, gângurește răgușit, mângâindu-i părul.

Trage de pe el pantalonii de trening și împinge în jos gura tânărului.

După ce a terminat, pregătește o pipă cu Mandrax pentru Prem cel

înlăcrimat

— Uite, ia-ți aici cadoul.

În orele târzii ale nopții nu mai e zarvă. Prem e pierdut în cețurile Mandraxului, Sikandar și Bablu, beți, sforăie. E treaz doar Ajay, cu moartea în suflet.

•

Acum Sikandar pune să i se cumpere veșminte femeiești. Un salwar kameez *albastru cu roz,* chunni, *brățări și cercei. I le înfățișează ceremonios băiatului, îi spune să le încerce. Prem, amuțit, nu opune rezistență. Face cum i se spune. Sikandar scoate la iveală ruj și* kajal, *pe care le aplică aproape reverențios pe chipul lui Prem, vrăjit de transformare.*

— Acum, Kushboo, uite care-s regulile.

Lui Prem i se spune că are de îndeplinit îndatoririle femeiești ale celulei: măturat, spălat, gătit, dereticat, și că pe lângă asta se va ocupa de necesitățile lui Sikandar. Nu va vorbi neîntrebat, nu va face pipi decât cu acceptul lui Sikandar. Va vorbi ca o fată. Va păși ca o fată. Va fi nevasta de pușcărie a lui Sikandar. Dacă face asta cum trebuie, dacă răsplătește dragostea lui Sikandar, va fi o regină, va fi copleșit cu lucruri frumoase. De nu, va fi aruncat lupilor, ba chiar mai rău.

— Și-acuma spune-mi. Cum te cheamă?

Prem se holbează la podeaua celulei. Își reține lacrimile.

— Prem.

Sikandar, înfuriat, îl înhață de beregată.

— Kushboo! se văietă Prem.

Sikandar slăbește strânsoarea, surâde.

— Mai zi o dată.

— Kushboo.

Sikandar inhalează mireasma numelui.

Îl trage la piept, închide ochii și-și trece palma peste țesătura hainelor, șoptește:

— Kushboo… Kushboo. Niciodată să nu mă mai minți.

*

Căldura se furișează înăuntru, soare pârjolitor peste zi, țânțari peste noapte. Izul rânced de sudoare. Prem e nevasta de pârnaie a lui Sikandar, sclavul acestuia, trudește, slujește și e violat. Zi și noapte. Zile și nopți.

Vine luna mai. Îl violează Sikandar, apoi Bablu, cu conștiința plină de mândrie al primului. „O nevastă bună trebuie să-i servească și pe amicii soțului.” Sikandar îl îndeamnă până și pe Ajay să se înfrupte. Ajay însă nu se lasă momit.

— Ehei, te răzgândești tu odată și-odată! râde Sikandar.

Prem îndură chinurile, deopotrivă fizice și sufletești, toată ziua și toată seara, până la doza de Mandrax. Drogul, luat în asemenea doze, acoperă totul cu o euforie melancolică.

•

Vreme de mai. Dogoarea e insuportabilă. Sikandar bănuiește că un membru al gărzii lor transmite secrete poliției și altor bande – câțiva dintre trepădușii lui Satya au fost împușcați afară. Sikandar îl pune pe Bablu să investigheze. Crede că și-au dat seama. Decide să îl tortureze pe suspect, un anume Shakti Lal. Sikandar aranjează să i se aducă în celulă un bloc de gheață, o bucată ridicol de mare, de aproape doi metri lungime. Începe de îndată să picure. Își anunță acoliții că în celulă se va ține o petrecere și că vor avea parte de mâncare, whisky și băuturi reci, plus gheață din belșug. La televizorul dat tare e un meci de crichet. Se minunează cu toții de dimensiunile blocului de gheață. Prem le servește băuturi. E o noapte de chiolhan dezlănțuit. Însă, la un semn convenit din timp, Sikandar și Bablu se aruncă asupra lui Shakti Lal, îl cotonogesc în vreme ce restul stau și se uită, îi îndeasă o cârpă în gură, îi pun căluș, îl despoaie, îl întind pe lespedea de gheață și-l țin așa, lipit, până ce pielea îi arde de frig. Însă omul nu-și mărturisește vina. Așa că Sikandar îl pune pe Bablu să-l târască în cabina de duș. Îl spânzură acolo și cheful continuă. Își pregătesc băuturi cu gheața pe care l-au torturat, până ce se topește, îmbibă saltelele și au parte de un somn răcoritor.

•

Ajay visează un rug aprins, își visează numele. În toiul nopții se trezește speriat, dintr-o cușcă, dintr-o odaie însingurată, din lumina farurilor pe șosea, și, prin pâcla Mandraxului, lipit de corpul cărnos al lui Sikandar, Prem se uită la el, el se uită la Prem, stau și se privesc, ochii lui Prem deznădăjduiți, rugători, umili, iar de dincolo îl fixează Ajay cu uitături ca niște băltoace de durere, negre și dure.

— De ce nu mi-o faci și tu ca ei? întreabă Prem.

Ajay caută pe chipul lui Sikandar, care sforăie, vreun semn că ar fi treaz,

dar e beat mort.

— Nu-s ca ei.

— Visezi urât, zice Prem. Te văd cum plângi în somn.

Ajay se răsucește pe spate, își ferește privirea.

— Ești un ucigaș.

Nimic.

— N-ai vrea să mă omori și pe mine?

Nimic.

— Dacă ți-aș cere?

— Era mai bine să te lupți cu tipii din Sissodia, rostește într-un târziu Ajay. Trebuia să te lupți cu ei, chiar dacă te băteau. Din toate puterile trebuia să lupți, nu s-o iei la fugă. Și atunci nu mai erai așa.

— Așa am fost eu mereu.

•

Iese la iveală turnătorul: Bablu. Satya Acharya le dă tuturor vestea. Gâtlejul lui Bablu, la întoarcerea din curte, e retezat. Sikandar o face cu mâna lui.

*

Acum are o problemă. Cine să se ocupe de Mandrax? A fost treaba lui Bablu. Se ține o ședință restrânsă. Sikandar răcnește la ei. Nu se poate încrede în niciunul. Nu se poate baza că-s în stare să facă ceva ca lumea. Poate că au și știut de Bablu în tot timpul ăsta. Poate-s ciripitori și ei. Va trebui să o facă singur. Ajay deschide gura din ungherul lui de lângă perete. „Mă ocup eu”.

•

Cine e Sikandar să spună nu unui VIP? Mișcarea-i destul de simplă. Trebuie să se ducă la doctorul închisorii. Doctorul prescrie anumite tablete legale, directorul semnează formularul de achiziție, Ajay recepționează Mandraxul în cutii, de la farmacia penitenciarului, le duce în celulă, ungând gardienii pe drum. Apoi își face turele, împarte Mandraxul peste tot.

•

Ajay e fericit aici. O fericire amorțită. Mulțumit că nu e el prada.

Oricum, e un criminal. Nu are nimic de pierdut.

Mai bine așa decât în halul lui Prem.

Se uită la Prem cu…

Dezgust.
Sau altceva.
Îngrețoșat, cu șinele dislocat.

•

Sikandar îl trimite pe Prem pe la amici, cu „comisioane”. Îl trimite oricui plătește. O nevastă bună face cum îi spune soțul. Membri ai bandei lor. Alte găști. Alți indivizi din clanul Sissodia. Cei trei băieți Sissodia din curte, Pradeep, Ram Chandra, Prakash Singh plătesc bănuți frumoși, plătesc în plus ca să-și stingă țigările de pielea lui Kushboo. Ajay îl simte pe Prem alunecând la vale, dizolvându-se printre bărbați, afundat în Mandrax și durere, diminuat în supunere și frică și presiune psihologică.

•

Trage în piept tot ce apucă.
Ar face orice pentru un fum care să-i trimită crâmpeie de uitare în creier.
Câteodată, după doză, abia mai poate să meargă.
Ajay îl descoperă pe Prem prăbușit pe culoar, râzând de unul singur.
Își coboară privirea spre el.
Milă, groază.
Prem întinde brațele, îl apucă de glezne.
Ajay încearcă să se smulgă, însă nu izbutește să se arate brutal.
Se ghemuiește alături.
— Prem, zice.
Prem se holbează cu ochi umezi.
— Prem a murit.

•

Când Sikandar bea, și Kushboo bea cot la cot cu el.
Black Label. Sikandar e la a doua sticlă a serii.
Acum pui și roti.
Și cincisprezece bărbați înghesuiți în celulă, uitându-se la televizor.
Rulează filmul Khal Nayak.
Sunt acolo membri ai bandei Archaya, sunt și din clanul Sissodia.
Se uită cu febrilitate.
Cincisprezece bărbați, plus Ajay și Prem.
Așteptând cântecul.
Cântecul începe.
„Choli Ke Peeche Kya Hai?”

— Dă mai tare, mugește Sikandar.

*

E *miraculos felul în care se înviorează Kushboo la auzul melodiei. Ca o marionetă săltată dintr-o moțăială de bețivan. Transfigurată de muzică. Cu ochii în lacrimi. Se pune în fața televizorului, absorbită de rolul lui Madhuri. Zâmbește de parcă n-ar avea o grijă pe lume. Sikandar urlă la ea, azvârle cu oase de pui. Se cutremură de spaimă, însă începe să danseze. Un suflet transformat. Bărbații sunt încântați, încep să ovaționeze. Se mișcă grațioasă prin celulă. Dansând. Izgonindu-și prin dans durerea. Se apropie dansând de Sikandar, rotindu-se și unduindu-se.*

Bărbații chiuie întărâtați.

Sikandar savurează spectacolul.

— Vedeți cum dansează nevastă-mea pentru mine?!

— A, să vezi tu cum dansează pentru Karan! țipă ca răspuns unul dintre băieții Sissodia.

Chipul lui Sikandar se schimbă într-o clipită. Apucă o sticlă de whisky goală și o azvârle în televizor. Îl dărâmă, îi sparge ecranul.

— Karan? mugește.

Cântecul tot se aude, Kushboo tot se învârte și se unduiește, pierdută în transă.

— Dansezi pentru Karan?

Karan Menta. Un tinerel dintr-o familie bogată de comercianți. O anomalie în această lume. Arătos, domol la vorbă. O barbă moale, părul lung până la umeri, ochi însuflețiți.

A renunțat la studii ca să se alăture clanului Sissodia.

E țintaș de elită.

A făcut optsprezece victime, așa se spune.

Sikandar e cuprins de o gelozie turbată.

— Afară, răcnește la toți. Ieșiți de-aici!

Kushboo încă se învârte, râzând.

Însă când Sikandar începe bătaia, Prem e cel care țipă. Prem, în timp ce membrii găștii se retrag grăbiți, e pocnit în stomac, lovit cu piciorul în coaste. Prem apucă, împinge, se roagă pentru viața lui. Sikandar, înnebunit, urlă că ea e mereu la fel, că mereu, orice-ar face, ajunge să-l înșele. Își abate pumnii peste fața lui Prem.

— Te omor, zice.

Sângele țâșnește din nasul rupt. Lui Ajay îi revine sarcina de a interveni. Ia de pe podea o halteră și izbește cu ea la rădăcina craniului lui Sikandar.

•

„L-ai omorât”.

Totul e mut, în afară de televizorul spart din care încă se mai revarsă hărmălaia muzicii. Sikandar a căzut lat peste cioburi de sticlă. Ajay azvârle pe jos haltera.

„L-ai omorât”.

Se apleacă să se uite la el. Nu.

E încă viu.

Respiră.

Are să se trezească dimineață cu un cucui strașnic.

A căzut, beat fiind.

Doar atâta e de spus.

Ajay îl târăște pe Sikandar pe saltea, îl întoarce ca să-l așeze. Îl învelește cu pătura, îi pune în mână o sticlă goală de whisky. Se oprește preț de o clipă. Trece un paznic. Ajay ridică privirea.

— A spart televizorul. L-a terminat băutura. O să doarmă și-o să-i treacă.

Gardianul arată către Prem, aflat și el la podea.

— Cu ăsta ce-i?

— Mă ocup eu de el.

•

— Cine ești?

Prem abia dacă e conștient. Ajay îi spală sângele de pe față.

— Ia-mă în brațe.

Ajay pregătește gâtul de sticlă.

Îi dă lui Prem să tragă, deși inhalatul îi trimite înțepături prin coastele fisurate.

— Ține-mă la pieptul tău, îngaimă Prem.

Ajay îl așază pe saltea.

Îi mai dă un fum.

— lamă în brațe, spune iarăși Prem.

•

Îl ține în brațe cu orele. Și, în beznă, vorbește.

— Sunt dintr-un sat, spune Ajay. Din Uttar Pradesh-ul de est. Sunt dalit. Familia mea a fost chinuită. Pe tata mi l-a omorât un om important. M-au dus în munți și m-au vândut. Am lucrat la o fermă. Mi s-a cerut să spun că sunt ksatriya.

Se vede pe sine.

Întins pe pat, cu cutiile de chibrituri și rățușca de jucărie uzată.

Încercând să-și aducă aminte chipul mamei.

Tăticu' e sus, ațâță focul.

Ca să supraviețuiască trebuie să le facă hatârul celorlalți.

•

— Am fugit de-acasă când aveam paisprezece ani, îngaimă ca prin vis Prem, alegându-și cu greutate cuvintele. Pe lângă Kampur am crescut. Aveam o soră și o mamă, pe mama am iubit-o mult de tot, dar a murit. Tata s-a însurat iar. Plângeam mai mereu. Nevasta cea nouă mă ura. M-a prins dormind cu hainele cele vechi ale mamei. Ascunsesem câteva când femeia aia s-a pus pe aruncat tot. Mi-a tras o bătaie soră cu moartea. Am fugit în Delhi. Am lucrat într-un laborator de cofetărie. Făceam jalebi. *Aveam mână bună. Numai că proprietarul m-a obligat să fac chestii.* A *zis că dacă refuz, anunță poliția că-s hoț și o să mă închidă. Am fugit și de acolo. Am dormit pe stradă, la gară. Am avut alte slujbe. Tot timpul se găsea câte un loc de muncit. Dar mereu câte cineva încerca să obțină ceva de la mine.*

— În ziua când am ajuns în Delhi, zice Ajay, am mâncat bătaie de la o gașcă. Mi-au furat tot ce aveam.

Amuțește.

— Nu chiar tot ce aveai, zice Prem.

Tăcere.

— Aveam un loc în care să mă duc. Mi se promisese de lucru acolo.

— Și?

— M-am dus.

— Și după?

— Am slujit.

•

Să asculți. Să servești. Să fii răsplătit cu protecție, scop, ba chiar și iubire. „O să am grijă de tine", i-a spus Sunny. Putea fi nespus de simplu. Ar fi putut exista o lume unde aceste cuvinte să sune adevărat, să aducă alinare, să-l nutrească, să-i dea ceva în care să creadă. Ce simplu ar fi fost.

Loialitate neclintită. Dorința de a face pe plac. Sunny ar fi zis: „Vei lua asupra ta vina. O să am grijă de tine”. Iar Ajay i-ar fi răspuns: „Da, da, da”.

•

Numai că a trebuit să-și scarpine mâncărimea aflată de la început acolo. Ce fusese? Să-i vadă îndrăgostiți pe Neda și Sunny? Își amintește cum s-a băgat singur în ocean, în Goa, înainte să fie alungat. De câte ori nu a fost aproape să cedeze? Cum de-a izbutit să îndure atâta?

„Cine ești?”

Vorbele i se învârt prin cap fără oprire.

„Cine ești?”

Ajay Wadia. Băiatul lui Sunny.

Credincios.

Gata să slujească.

Din nou și din nou.

Preferă să nu se gândească deloc la asta.

Preferă să fie aici.

Un ucigaș de seamă.

Gândul îl ia prin surprindere.

E cu putință să fie adevărat?

•

Când anume s-a lăsat pe el însuși în urmă?

Destrămare.

Se tot întoarce în încăperile din Palace Grande. Imediat după ce i-a omorât pe Vipin Tyagi și pe ceilalți doi. Așteptând ciocănitul în ușă. Așteptând ca ușa să fie scoasă din țâțâni. Cu arma în mână. Așteptându-și moartea. Și când moartea n-a venit, a purces el să și-o caute. Acesta era, cu siguranță, sfârșitul. Voia să moară. Da, trăiește în moarte.

•

Îl ține pe Prem la piept mult după ce Prem a căzut într-un somn ca o genune. Atingându-i chipul delicat, acum zdrobit, cu mâinile lui, odată frumoase și ele. Inflorescența buzei despicate, falca umflată grotesc. Își trece degetele prin părul blond-închis, încleiat pe craniu. Nu-și amintește să fi fost vreodată atât de aproape de vreo altă ființă umană, cu excepția momentelor când a încercat să ucidă ori să împiedice să fie chiar el ucis. Dinții încep să-i clănțăne. Nu vrea să se desprindă.

Se desprinde.
Se ridică și verifică dacă Sikandar mai e în viață.
Apoi se apucă de măturat prin celulă.

*

A dereticat, a pus frumușel într-un ungher televizorul spart.
Face chai, coace roti pe plita cu gaz.
Sikandar își vine în simțiri cu un spasm, cu aerul prins în gâtlej, se ridică în capul oaselor ca un monstru de basm și se uită la sticla din mână.
Dă cu ochii de Prem, zdrobit, învinețit și chircit în somnul său de drogat.
Și de Ajay lângă plită.
Ajay îi aruncă o privire, se întoarce la ce face.
Așteaptă.

•

Așteaptă momentul.
— Ce mai noapte… geme Sikandar.
Își freacă cucuiul.
Se uită la rămășițele televizorului.
Începe să-și amintească unele lucruri.
Se oprește lângă patul lui Prem.
Se uită la Ajay.
— Femeile, zice. Toate-s o apă și-un pământ.

•

Prem e trimis la infirmerie.
Sikandar stă și clocește posac în celulă.
E adus un televizor nou. Se uită la el cât e ziua de lungă.
Nu-și amintește tot ce s-a petrecut, dar numele și-l amintește.

•

Prem zăbovește o săptămână la infirmerie.
Sikandar primește informări – Karan a fost acolo să îl viziteze.
De multe ori i-a plătit Karan pe gardieni.
L-a vizitat pe Prem.
L-a ținut de mână, în pat.
Karan.
Sikandar știe că a fost trădat.
Vrea să rupă legăturile cu banda Sissodia.
Dar Satya îi spune că nu are voie.

•

Prem revine după o săptămână.

Se duce fără zarvă la salteaua lui, cu nasul rupt, fără machiaj, îmbrăcat în haine bărbătești.

Sikandar îl ignoră, se uită mai departe la televizor.

Prem își dă pe buze cu ruj, cu kajal pe la ochi, se ghemuiește la picioarele lui Sikandar.

Sikandar îl împinge deoparte.

— Nu. Nu ești Kushboo, zice de parcă abia ar fi aflat acest adevăr.

A doua zi anunță că a divorțat. Nu mai are nevastă.

Și că Prem e de vânzare.

3.

Un membru al legislativului din Uttar Pradesh, Charanjit Kumar, vine în vizită. Efectuează o inspecție a penitenciarului. Kumar face parte din partidul lui Ram Singh, aflat la guvernare. E momentul să se afle cu toții în treabă. Ajay e înscris la un curs de arte plastice unde n-a pus niciodată piciorul, doar pentru statistică, să lase impresia a ceva productiv. Directorul le-a spus: „E un curs de arte plastice, desenați vreo chestie simpatică, arătați-o musafirului nostru, totul va fi bine". Deținuții urmează instrucțiunile profesorului. Desenează naturi moarte, flori, fructe de plastic. Apoi schițează din memorie, cum li s-a spus, ceva care îi face să se simtă fericiți. Își închipuie pe foi mamele, frații, familiile. Arbori și câmpuri și râuri. Ajay stă înaintea foii, cu creionul pregătit în mână, și nu desenează nimic.

4.

Parlamentarul Kumar este impresionat. Închisoarea este exemplară. Administrată la standarde pe care nici măcar penitenciarele occidentale nu le ating. Spune asta în fața camerelor de filmat. A adus cu el un fotograf, un jurnalist. La capătul vizitei, parlamentarul cere să vorbească între patru

ochi cu niște deținuți, să le afle opiniile sincere. Pușcăriașii sunt aleși la întâmplare. Interviurile se țin într-unul dintre birourile direcțiunii. Ajay e printre cei aleși. Când îi vine rândul, Kumar îi pune câteva întrebări banale, la care Ajay răspunde monosilabic. Îl trimite pe Ajay de acolo și cheamă următorul deținut. Însă, când Ajay se îndreaptă spre ușă, Kumar rostește:

— Vicky îți trimite urări de bine.

5.

Lui Ajay aproape i se taie picioarele.

La ieșire, asistentul lui Kumar îi ia pe Ajay deoparte.

— Prietenul nostru comun ar dori să te ocupi de ceva.

Îi strecoară lui Ajay un petic de hârtie. Îi spune să îl citească.

Scrie: KARAN-SISSODIA.

Asistentul îi ia hârtia din mână.

— Știi de ce ești aici.

•

Nu există pământ ferm.

Revine în celulă.

A crezut că e la adăpost.

N-a fost niciodată la adăpost.

— Te-ai distrat? întreabă Sikandar.

E și el băgat în asta?

Și Prem?

Sunt băgați cu toții?

E cu putință să fie o coincidență? Are impresia că lucrurile sunt controlate, că îi pot citi gândurile, că-l supraveghează necontenit. Că Vicky Wadia joacă un rol complicat.

•

Nu din loialitate a încuviințat să se ducă la închisoare. A fost și din frică. Teama de ce-ar putea face Vicky. De ce l-ar putea sili să facă. Să-l spioneze pe Sunny… și mai ce? Să-i vatăme familia. S-a gândit că în închisoare ar putea să scape. Cât de nerod a fost?

Chiar e necesar să facă asta?

Pare imposibil.

Există vreo altă cale? „Să vorbesc poate cu cineva”, își spune. Apoi se oprește. Cu cine să vorbească? Să-i spună ceva lui Sunny? Ce să-i spună? Sunny e la fel de departe ca soarele, ca luna. Sunny, a cărui viață a știut-o cândva, e dus pe vecie.

6.

Karan face o ofertă pentru Prem. Douăzeci de mii de rupii.

„Zi-i că nu-i destul”, îl îndeamnă Sikandar pe Ajay. „Du-te să-i spui. Fă-ți traseele, oprește-te la el în celulă și spune-i.”

•

E pentru prima oară față în față cu Karan. Acesta are o prezență liniștitoare, pace în ochi, zâmbește blând. Își trimite de-acolo colegii de celulă. Îi spune lui Ajay că douăzeci de mii e un preț bun.

— E bun pentru oricare altul, zice Ajay. Dar nu pentru tine.

Are o lamă de ras în buzunar. Vede sângele zvâcnind prin gâtlejul lui Karan:

Îl privește în ochi.

Ar putea să acționeze în clipa asta, s-ar putea arunca asupra lui.

Însă făcând asta ar începe un război.

Foarte probabil, el însuși ar muri.

— Cincizeci de mii, zice Karan. E-un preț mai mult decât corect, dacă se ia în considerare că a fost deteriorat deja.

Ajay încuviințează din cap. Va transmite mesajul. Ezită.

Se întreabă ce-l face așa de calm pe Karan.

Se întreabă ce secrete ascunde.

— Ce-i? zice Karan.

— De ce îl vrei așa de mult pe Prem? întreabă Ajay din ușa celulei.

— Fiindcă îl iubesc, răspunde celălalt.

•

Se întoarce cu oferta. Sikandar râde cu hohote groase.

— Ai auzit, Prem? Te iubește! Dar o să afle el îndată cum stă treaba.

Sikandar îi spune lui Ajay să-l perpelească pe Karan. Să nu-i dea încă niciun răspuns.

•

Încă niciun răspuns. Karan e încă viu. Sosește o scrisoare, destinată lui Ajay. I se transmite direct în celulă. Nu are nici măcar vreun nume pe ea, doar un plic opac. E chemat lângă gratii de un gardian. Nu e nimic scris, în plic e doar o poză. O femeie de douăzeci și ceva de ani întinsă pe un pat, într-o cămăruță curată și îngrijită, în ciuda aspectului precar, cu un mic altar pe o măsuță de lângă pat și o reproducere cu o cascadă agățată de perete. E un bordel. Femeia poartă un sari înflorat, însă are sânii dezveliți. E și un bărbat într-o latură a cadrului, la marginea patului ei, îmbrățișându-i bețivănește picioarele. Cu toți anii care au trecut, Ajay o recunoaște pe fată.

•

Hema.

— Arrey, *hopa, chutiya, ce-i asta?*

Hema, sora lui.

Sikandar îi smulge din mână fotografia.

Vederea ei e îndeajuns să-l învioreze. Șuieră printre dinții urâți și râde.

— Ia uite la târfa asta. Te așteaptă afară? Deci nu ești eunuc până la urmă. Dar uite ce-i, nu cred că stă după tine. Are destulă pulă să-și treacă timpul!

Ajay dă să apuce iarăși poza, însă Sikandar îl împinge cât colo. Râde în felul lui spart, hidos.

— Lasă-mă să mă uit pe îndelete. Huiduma întoarce fotografia pe verso. Și asta ce-i? Citește cu glas tare cuvintele scrise: FĂ CUM ȚI SE SPUNE.

Ajay nu mai poate să îndure. Se aruncă asupra lui, sare și-l prinde de braț, îi sucește încheietura, încearcă să-i tragă dintre degete fotografia. Îl izbește cu genunchiul în piept. Sikandar nici nu se sinchisește. Cu mâna liberă și forța-i enormă, îl apucă pe Ajay de beregată. Îl azvârle prin aer. Se apleacă asupra lui. Îi aruncă o uitătură sumbră.

— Ești protejat, deci nu te pot omorî. Dar nimeni nu mă atinge pe mine așa. Și încă trebuie să faci cum ți se spune.

DOI

LONDRA, 2006

Visase dintotdeauna să locuiască în străinătate.

Nu voise niciodată să facă ce i se spune.

— Neda, rostește profesorul.

Iarăși s-a pierdut în gânduri.

— Te plictisim astăzi?

E american, încă tânăr, îi place să iasă la un pahar cu studenții, îi place să le fie amic.

Însă Neda e un zid.

— Nu, domnule.

E în al doilea semestru al celui de-al doilea an.

Studiază pentru o licență în antropologie socială la London School of Economics.

Are, în cea mai mare parte, zece pe linie.

Profesorul, către restul sălii:

— Așadar… doar eu te plictisesc?

O undă de amuzament, nu însă și dinspre Neda.

Bărbatul se întoarce la catedră.

— Poate, zic și eu, ar fi nimerită o noapte de somn neîntrerupt? Ceva mai puțină distracție cu băieții?

Îi aduce aminte de Dean.

— Nu mă distrez cu băieții.

Acum hazul e pe seama ei; dintre colegii de curs, e cel mai puțin probabil ca ea să se distreze cu cineva, cu oricine.

*

Da, a visat necontenit să stea în străinătate, să aibă un apartament al ei, o viață interioară bogată și intensă, aventuri amoroase întortocheate, prieteni adevărați cărora să le mărturisească oful. Ceva despre care să scrie acasă. Un cămin din care să poată scrie, până la urmă, acasă.

Nu asta.

•

Se furișează afară din sală cu capul plecat, cu șuvițe de păr peste față, cu cărți baricadându-i pieptul.

Nici măcar nu știe ce mai caută pe aici.

Își imaginează că, la momentul potrivit, o s-o lase baltă.

O să iasă pe ușă, uite-așa, în ziua de dinaintea examenelor, și n-o să se mai întoarcă.

Fiindcă, de fapt, nu contează.

Fiindcă, de fapt, banii nu contează.

•

Zi de zi, la bancomatul HSBC, își verifică contul ca să vadă dacă-i mai are.

Și negreșit îi găsește acolo. O sută de mii de lire.

Orice ar face: 99 878 devin 100.000; 96 300 devin 100.000.

Orice ar face, oricât ar cheltui, banii tot acolo sunt, recompletați cu necruțătoare precizie.

De parcă el ar sfida-o.

L-a sfidat și ea o dată, făcând o donație de douăzeci de mii de lire unui azil pentru oamenii străzii.

Suma a revenit iarăși la o sută de mii de lire în următoarea zi.

Acum îl sfidează cheltuind cu țârâita.

*

Iese din campus și pornește pe Southampton Row către barul polonez de după Holborn. E puțin populat în perioada prânzului; cadrelor le place să vină aici și să se facă muci serile, după ce se termină lucrul. Se așază pe locul ei obișnuit, cu spatele la perete, cu ochii la ușă. Comandă *śledź,* hering, un țap de Żywiec, un păhăruț de Chopin. Singurul ei alint. Același lucru zi de zi. Mănâncă într-o tăcere mecanică, soarbe din bere, păstrează vodca pentru final. Nu comandă niciodată mai mult. Din afară ar putea părea o disciplină excentrică.

•

E atât de ancorată în rutină, încât proprietarul a învățat să-i aducă nota cât încă își mai face de lucru cu vodca. La fel și azi, i-o întinde cu zâmbetul lui subțire, înțelegător.

Astăzi însă ea face un lucru neașteptat.

Cere încă un păhăruț de Chopin.

Chipul lui trădează o ușoară uimire.

— Sărbătorești? zice.

— Da, răspunde ea. E o aniversare.

•

A sosit la Londra în aprilie 2004, extrasă din epava vieții sale din Delhi, parașutată în acest pustiu aurit. Aerul mirosea a nimicnicie. Și situația ar fi fost comică dacă n-ar fi fost clădită pe moarte.

•

În aprilie 2004 a ajuns aici, astăzi însă este 24 februarie – doi ani de la ziua în care viața i s-a schimbat irevocabil. În acești doi ani a izbutit, mai mult sau mai puțin, să țină lucrurile laolaltă, să păstreze pojghița unei vieți respectabile, tihnite. A făcut-o printr-o formă de auto-abnegație – nu doar financiară, ci și spirituală, însă azi totul se duce pe copcă. Astăzi, 24 februarie, este ziua de *nasha,* uitare prin intermediul beției.

*

Îi aduce paharul. Fără să-l atingă, Neda ridică privirea.

— Aș mai vrea două.

Băutura îi e în sânge.

Ezitarea lui, curiozitatea, ba chiar și preocuparea sunt întâmpinate de recea dezolare a privirii ei.

Și omul încuviințează din cap. Înțelege, în momentul respectiv, ceva.

E la fel de limpede ca plânsetul cuiva în biserică.

Când se aduc țoiurile, le împinge ceremonios spre locurile goale de la masa ei, către stânga și către dreapta.

Neda ridică paharul din față și îngână o rugăciune.

O împărtășanie cu nălucile ei.

•

E unu și jumătate după-amiaza. O zi posomorâtă, o zi de umbrele și faruri. Norii acoperă vârfurile clădirilor. Ploaia se rotește ca un zmeu dansând în văzduh. Lasă o bancnotă de cincizeci pe masă, iese. Mai scoate patru sute de la bancomat.

•

Până la Princess Louise e o plimbare scurtă. Intră prin lateral, trage un scaun înalt într-unul dintre separeurile de lemn ornamentat care dau către bar, cere o halbă de Alpine, își reazemă umărul de vitraliu. Nu se uită nimeni la ea. Nu-i vorbește nimeni. Și dacă i-ar vorbi, dacă ar întreba-o careva ce citește, i-ar arăta o copie imprimată a ultimului articol scris de

Dean, „Să ne amintim de cei uitați: singuratica moarte a cinci oameni ai străzii și viețile pe care le-au lăsat în urmă”, și orice discuție s-ar opri.

Nu-l citește nici măcar ea.

Se holbează în schimb la semnătura lui Dean, sub numele revistei obscure la care a ajuns să scrie, cu toate că el nu ar admite niciodată nuanța, nu ar admite nicicând că și-a aruncat la gunoi strălucitoarea carieră pentru un principiu, un scrupul, o *boussole morale.*

Dean ar susține că a fost devotat adevărului.

În e-mailuri cărora ea nu le răspunde niciodată, o ține întruna că și ea i s-ar putea dedica.

În e-mailuri cărora ea nu le răspunde niciodată, declară: „S-ar părea că ți-ai găsit locul”.

•

E însă necredincioasă. E necredincioasă și ideii de sine; cea care, după o grijulie analiză, a fost diagnosticată drept cauza beteșugurilor ei. Și-a găsit deci echilibrul pe parcursul acestor doi ani acceptând nimicnicia, neantul radical. Muncește din greu ca să-și mențină această cochilie lipsită de farmec. Are grijă să se limiteze la fapte și nimic altceva.

•

A parcurs un drum greu. Cele mai rele au fost primele luni. Fără ancoră, în derivă, îndurerată. Purtând în ea un copil. Aproape că s-a omorât cu băutura. Acum nu-i mai place să se gândească la lunile acelea. Reușește să le blocheze. Se întorc însă atunci când bea. Și azi, 24 februarie, bea.

•

La patru după-amiaza e întuneric. Iese din Princess Louise după patru halbe, trece printre băltoace și corpuri de iluminat stradal, traversează șoseaua și se strecoară în British Museum, pe lângă autobuzele doldora de turiști, pe lângă tonetele cu cârnăciori și castane coapte, trece prin cetele din Great Court, o apucă prin spate, coboară treptele pe lângă Coranul străvechi, iese către Senate House. Face la stânga înspre Tottenham Court Road, cotește și se întoarce pe alee către Bradley’s. Coboară la subsol, către izul de bere trezită și urină, și ascultă muzica de la tonomat în vreme ce se înmoaie într-o halbă de bere spaniolă. A depășit măsura. Atrage atenția. În ea se duce o luptă. De ce face asta oare? Nici n-a pus bine piciorul în local, că vrea să plece.

În anii aceștia din urmă, plimbările i-au menținut fragila stabilitate. Cu

CD-playerul în mână. Ascultând discurile pe care le-a adus de acasă. Bjork. Talvin Singh. Nusrat Fateh Ali Khan. Umblând haihui prin Hampstead Heath, Golders Green, hoinărind prin suburbii până la epuizare. Spre est până pe Old Street, Bethnal Green, Hackney, Clapton, Lee Valley, până ce nu mai poate duce. Dacă nu s-a ținut de studiat, atunci s-a plimbat. Și, câtă vreme se plimbă, nu se îneacă.

•

Doamne, cât îi lipsește Delhi! Îi e dor de roti, de murături și brânza dulce. De fetele care forfotesc în jurul ei prin saloane cosmetice minuscule, fără geamuri. De *golgappa* în Khan Market. De mulțimile din Old Delhi. Porumb dulce pe marginea drumului, presărat cu chili, *chat masala* și lămâie. Îi e atât de dor de tăticul ei, încât doar gândul la el face să-i dea lacrimile. Îi e dor de mămica. Cu toate că abia dacă vorbește cu ei. Nu le răspunde la telefon, refuză să-i lase să vină în vizită. Să se ducă ea, asta iese din discuție. A fost de acord cu exilul. „Nu înțeleg ce se întâmplă cu tine", îi scrie mama ei. „Nu știu ce s-a schimbat. Poate că ai fost întotdeauna așa. Îl superi mult de tot pe tatăl tău. I-ai frânt inima, dragostea mea".

•

Dean trecuse pe la ei. Îi scrisese s-o înștiințeze. „Nu renunț la asta", scria. Ce le zisese părinților ei? Ce îi întrebase oare? De unde presupuneau ei că vin banii?

*

Poate că o să se ridice și-o să dispară. O s-o apuce brambura. S-o ia pe jos către Edinburgh, ce-ar fi? Să-și ia cardul bancar, un rucsac, niște bocanci de nădejde și s-o pornească la drum. Să umble din han în han, ca în vremurile de altă dată. De ce nu? Să urce către Scoția. Să găsească un sălaș montan. Să locuiască într-o cabană, pe lângă vreun loch. Să nu mai vorbească niciodată cu nimeni. Ce-ar fi?

•

Se leagănă ușor, cu ochii închiși. Un tip îi răcnește în ureche. Bradley's. Tonomatul, aburul corpurilor de iarnă în spațiul închis. A întrebat-o de unde e și a făcut greșeala de a-i spune adevărul. Ei, dar se gândise el. Ori asta, ori Israel. I-a arătat brățara de santal cumpărată în Dharamsala. A ajuns pe-acolo cu doi ani în urmă. Și în Goa.

— Ai fost vreodată? Am citit Bhagavad Gita acolo!

— Bravo ție.

— Odată ce-ai fost în India, răcnește individul, nu mai ești la fel. Îți intră sub piele.

„Hai, nu mă înnebuni”.

Tipul încuviințează din cap.

— Și filosofia! E mult mai profundă. „Conștiința se știe pe sine”, n-a zis Krishnamurti asta, parcă?

— Pe el ar trebui să-l întrebi.

— Ești ciudățică.

Ea își vâră o țigară între buze.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur, face el.

— Ce știi despre dansatul la stâlpul de Armindeni?

— Pardon?

— Dansatul la stâlpul de Armindeni.

Tipul rămâne o clipă pe gânduri, se încruntă și scutură din cap.

— Nimic.

Ea își aprinde țigara.

— Atunci ce căcat să știu eu despre Krishnamurti?

•

O frântură de clipă. Afară pe stradă, exalând fum în frig și ploaie, se delectează cu scârba ei.

Măcar e un sentiment.

Unul vechi. Cum e și sinele ei de altă dată.

A avut gură bogată cândva.

A fost, în lipsa unui cuvânt mai bun, „impertinentă”.

E periculos să-și amintească asta. Exuberanța de altă dată. Voioșia. Putea să fie așa de voioasă. Și i-ar fi destul de ușor să dea iarăși voioșiei cale liberă. De bucurie îi e cel mai frică.

•

Încearcă să nu se gândească la el, la clipele lor împreună, să nu se întrebe dacă vreo părticică din el s-a putut vreodată numi bucurie.

Vrea să spună: „Sper să mori. Să mori în chinuri, de cancer. Să te molipsești de Ebola și să-ți curgă sânge pe ochi. Să te faci bucăți într-un atac terorist. Ori să mori singur și atât”.

I-a scris mai multe e-mailuri pe care nu i le-a mai trimis.

A urlat și a bocit în acele prime câteva luni.

Și-a verificat zi după zi poșta electronică, așteptând, îngrozindu-se. Voia ceva. O scrisoare, un apel telefonic. *Ceva, acolo.* Și-a repetat replicile, a repetat în cruciș și-n curmeziș. Dar cine era ea să aibă pretenții ori să aștepte ca pretențiile să-i fie satisfăcute? Cine era? El nu i-a scris un rând. N-a sunat niciodată. Nu i-a răspuns decât prin tăcere și prin banii aceia din contul pe care i l-a deschis reprezentantul tatălui său, bărbatul care-și spunea Chandra.

*

Barul de la Dukes Hotel. Locul unde a dus-o Chandra în acea noapte în care au aterizat amândoi de la Delhi, când era încă amorțită, bulversată și durerea încă nu se instaurase, când credea încă, ce naiv, că ar putea s-o ia de la început. Chandra cel vesel, cu purtări părintești. Nu ea ceruse asta? Nu a ei fusese ideea? Nu, nu, nu!

Plânge în taxi. Mintea îi e împâclită. Nu mai poate să repare zilele trecute, a încetat să se mai străduie, le-a îngropat și, acum, când sapă după ele, vede că hoitul a fost profanat. „Ți-e bine, scumpo?", întreabă taximetristul. Dă din cap că-i e bine, își alungă lacrimile cu dosul palmei. Își potrivește expresia moartă pe chip, își vine în fire. Opresc în față la Dukes Hotel. „Mă descurc". Astăzi nu s-a dat deloc cu kohl. S-a îmbrăcat cu o cămașă drăguță, pantaloni negri, ghete negre și un trenci negru, lung, știind prea bine că va ajunge în seara asta aici. Pășește în recepție și zice fără emoție că ar vrea o cameră, cea mai bună disponibilă, și o masă de o persoană, la bar, într-o oră. Împinge spre recepționer cardul Amex.

•

Vomită în odaie. Bocește și țipă îngenuncheată, se izbește în palmă cu cealaltă mână făcută pumn, se ghemuiește pe dușumea, apoi se târăște în cabina de duș și se curăță. Se îmbracă iar, încetișor. Scoate kohlul din poșetă și se dă cu el. Își încondeiază cu negreață ochii. Ia apoi coca pusă deoparte de luni bune, se duce în dormitor și-și face o linie. Ah, s-o vadă colegii de an acum! De-ar ști ei, măcar pe jumătate!

•

Își ia în primire masa la bar, comandă un martini, își aprinde o țigară.

Se uită la cei doi afaceriști de vârstă mijlocie care o scrutează.

I se toarnă băutura, rece ca gheața.

Asta nu schimbă nimic.

•

Dă camera în primire la unu dimineața. Le spune că și-a schimbat planurile. „De ce faci asta?”, se întreabă în taxiul care o poartă spre casă.

•

Locuința este în Angel. Un complex modern, de lux. Nou-construit. Nu a fost alegerea ei. Locuiește la etajul al șaselea. Un apartament cu un dormitor, fără pereți interiori, numai sticlă și metal, mirosind a tapițerie proaspătă. E înconjurată de avocați la început de carieră, de bancheri în domeniul investițiilor, de tineri profesioniști anonimi. Câteodată se întâlnește în lift cu ei. Miros a duș făcut după ce-au mers la sală. Intră, își aruncă pe blatul din bucătărie cheile, scoate sticla de vodcă din congelator, își mai întinde o liniuță de coca. Camera licărește albastru și singuratic în noapte.

•

Aude portiera unei mașini deschizându-se în stradă. Mai că aude lumina izbucnind din ea, mai că adulmecă hohotele de râs. E 2.20 dimineața. Burnițează. Niște păsări ciripesc în lumina reverberelor. Pavajul are iz de ploaie. Vocile acelea despică întunericul, ricoșează din clădiri. Iese pe balcon și se uită în jos. Portiera se trântește, mașina pleacă; e lăsată cu țăcănitul unor tocuri și, iarăși, cu răsuflarea proprie. Revine la masă, în camera de zi. Scoate din sertar bricheta lui, un Vietnam Zippo. Citește inscripția gravată: *35 lichidați. Dacă mi-ai recuperat corpul, naiba să te ia.*

Își aprinde țigara de la brichetă.

— Încântător.

*

Crede uneori că i-au ascuns în apartament o cameră de filmat. A căutat-o, dar nu a găsit nimic. Acum tratează situația cu aceeași indiferență pe care o manifesta pe vremuri privitor la zei și masturbare. Și dacă ar urmări-o, ce importanță ar avea?

Când vine vorba despre laptop, pe de altă parte, își acoperă camera web cu bandă adezivă. Își ține mereu VPN-ul pornit. Se uită fix la ecran. Mai aprinde o țigară, încă o liniuță întocmită cu grijă. Deschide Gmail-ul, apasă pe „Scrie”.

„În regulă, Dean. Ai câștigat”.

Apoi se oprește.

Nu se poate abține.

Deschide o pagină nouă.

Închide ochii.
Trage aer adânc în piept.
Îi deschide.
Și scrie în motorul de căutare numele lui.

NEW DELHI, 2003

NEDA

1.

Sunny Wadia. Îi tot aude numele de ceva timp. Sunny așa, Sunny pe dincolo. Povești umflate circulând prin venele și arterele metropolei, lăsând impresia că personajul ar fi orașul însuși.

Umbla vorba că ar face comerț cu obiecte de artă, că ar organiza petreceri, că ar restaura, că ar provoca. Potrivit zvonurilor, era fiul unui multimilionar din State. Ori el însuși un îmbogățit din tranzacții online. Nimeni nu părea tocmai sigur. Era însă avangarda, arhitectul, oblăduitorul, cel aflat în fruntea a tot ce era nou, ațâțător sau bizar. Iar ea lucra ca reporteriță începătoare pe domeniul financiar la *Delhi Post* – și, începând să se sustragă obligațiilor oficiale, își stabilise singură misiunea de a i se pune pe urme.

Însă nu de aceea se afla aici, așezată într-un cerc cu prietenul ei de altă dată din școală, Hari, pe un acoperiș șubred cu terasă din cartierul South Extension, într-o noapte de aprilie, în căldura unduitoare.

Îl sunase pe Hari după un an în care nu vorbiseră – chiar era o situație din categoria „nu ne-am văzut de-un car de vreme”. Văzuse un articolaș despre el în suplimentul de cultură al unui alt cotidian și, la început, nici nu-l recunoscuse măcar: în fotografia prost imprimată din dreapta sus apărea facsimilul hlizit al unui tip pe care-l știuse cândva ca pe buzunarele ei. Doar că acum purta un tricou de bumbac prespălat, își ținea coatele lăbărțate și avea sub palmele nedeslușit conturate un set de platane Technics. Și un nume de DJ după care să se ascundă.

WhoDini.

Se uitase la liniile de tuș cu mai multă luare-aminte. Se afla în automobilul ei Maruti cel ponosit, pufăind din țigară.

— Ce glumă mai e și asta? bombănise.

Hari cel sfios și cu aere de tocilar se transformase într-un fel în care păreau să se fi transformat cu toții în ultimul timp prin oraș. În afară de ea. Îi trimisese un SMS pe vechiul lui număr, gândindu-se că nici acela nu mai exista, însă el îi răspunsese imediat, același tip ca întotdeauna, surescitat și

politicos, cât se poate de dispus să se vadă cu ea, ba chiar să-i facă cinste cu cina în seara respectivă (ăsta era un lucru nou), însă numai după ce dădeau o tură să-și ia ceva de fumat. „Doar cinci minute durează”, îi promisese când Neda urcase alături de el în automobilul Esteem. „Gagiul mi-e dator vândut”.

Asta se întâmplase cu aproape două ceasuri în urmă.

Acum erau aici, pe acoperiș. Ea, Hari și o mână de tipi fumați.

În vreme ce zăpușeala care usca până la oase a începutului de vară din Delhi contenea, pierzându-se într-un albastru profund, astral.

Era blană de-acum. A închis ochii și vocile lor s-au amestecat, devenind una singură.

Și-apoi iarăși el.

Sunny.

Numele.

— Mă, ai auzit de cheful lui Sunny? A adus cu avionul din Iran caviar de cinci mii de parai.

— Nu, frate. Aia a fost carne de vită Wagyu din Japonia. Cu un avion particular. Douăzeci de mii de dolari l-a ajuns. E-o demență totală.

— Ai fost tu de față?

— Cât primești de douăzeci de mii? O vacă întreagă?

— Ai fost tu acolo?

— Au adus o vacă cu avionul?

— Ha-ha, mai taci, mă.

— Prinsă în hamuri sub motor, pârpălită pe drum.

— Ha-ha-ha-ha.

— Numai închipuie-ți, o vacă în avion.

— Omule, ai fost acolo?

— Nu da pe gură prea tare rahatul ăla cu vaca, frățică, o să te audă domnul Gupta.

Le-a privit îndelung chipurile.

Cine erau tipii ăștia?

— Am auzit că odată s-au dus cu un elicopter privat în Leh, au aterizat la o mănăstire și-au pus-o de-un bairam. Cu călugării înăuntru. S-au dus cu măști de oxigen și tot dichisul.

— Pe naiba. Nici nu-ți trebuie măști de oxigen.

— Mai probabil că a fost oxid de azot!

— Știi că a crescut în Dubai.
— Ba nu.
— Maică-sa e o actriță celebră.
— Ha-ha.
— Ghici cine?
— Maică-ta.
— Nu, taci, mă. Uită-te la ochii lui, o *știi*.
— Pe mă-ta o știu.
— Oooh.
— Ține un tigru în baie.
— Nici n-ai habar cum arată la față.
— Aa! Hai, că asta-i prea de tot. Ce fumezi acolo, omule?
— Ce bagi și tu, boule.
Chillum-ul trecut din mână în mână, pătând tifonul, arzând noaptea.
Când pipa a ajuns la Neda, ea s-a îndreptat de spate și-a zis:
— Dar cine *este* el?

•

— Coaie, a rostit o voce, credeam că-i în presă fătuca.
Neda a scos un Classic Mild din geantă, a întins mâna după chibriturile din mijlocul cercului.
— Se ocupă de subiecte pe bune, a zis Hari. Infracțiuni și rahaturi.
— Nu basme și mitologii.
Și-a potrivit cu încetineală țigara între buze. A scăpărat chibritul și l-a urmărit cum arde pe fundalul dogoritor al cerului.
— Eu nu citesc știri, a pufnit altul. Știrile pe bune nu-s acolo.
Neda a râs.
— Mare dreptate ai, a zis ea.
Și-a aprins țigara și, lăsându-se iarăși pe puf, a fluturat prin aer chibritul să-l stingă, privind capătul de jar al țigării și cerul de deasupra, zmeiele dând roată pe curenți, avioanele aterizând necontenit în depărtare, clopotele bătând ritmic într-un templu din apropiere, chemările la rugăciune din multele moschei întrețesându-se pe cerul cuprins de noapte. Își iubea orașul.
— Nu-i vina ei, l-a auzit pe Hari. E un chutiya pe-acolo care-o pune să muncească pe brânci. Nici n-o mai văd.
— Care chutiya?

— Unul, Dean.

— Cine-i Dean?

— Șeful ei.

— Nu-i șeful meu, s-a auzit murmurând.

— Pardon, *mentorul* ei, a accentuat sarcastic Hari.

— Zici că și-o trage cu el, adică?

— Coaie, nu și-o trage cu el.

— De unde știi tu?

— Nu mi-o trag cu el, a zis ea.

— E un *gora?*

Un alb.

— Nț, e din Bombay. Un băiețaș de prin Bandra.

Cu pleoapele strânse, s-a lăsat pradă șuvoiului de vorbe.

— Nu mă fut cu el, a zis. Nu mă fut cu nimeni. A adăugat apoi: Cel puțin nu astăzi.

De ce-a făcut asta?

Fiindcă suna destupat. Mereu i-a plăcut ca bărbații s-o considere destupată.

•

Dar *aproape* că și-o trăsese cu el, nu? Ori, cel puțin, se gândise la asta. Era o partidă bună Dean R. Saldanha. Băiat de ispravă din Bombay, născut și crescut în parohia catolică Mount Mary: „Dacă arunci o piatră de la geamul meu din copilărie, garantat nimerești un porc, un preot ori un Pereira”. Când împlinise treisprezece ani îl trimiseseră la New York, să stea cu o mătușă din Queens, după care urmase Școala de Jurnalism Columbia și, în fine, revenise la Bombay în calitate de reporter tânăr și plin de promisiuni, parcă prea plin de râvnă. Dăduse zelos în vileag un scandal de corupție cu terenuri în fosta sa comunitate, în inima arhidiocezei. Tatăl lui se simțise ofensat. „De ce nu scrii despre ceva real?”, îl mustrase. Așa înțelesese Dean că se făcuse vremea s-o ia din loc.

Prin urmare, se mutase la Delhi. În octombrie 2002 fusese angajat de *Post.* Ajunsese să se piardă prin cotloanele capitalei, în vreme ce lumea întreagă se zguduia sub șocul evenimentelor din 11 septembrie 2001, obsedat de terenuri, de ceea ce numea „instabilitatea dinamică a vieții urbane marginale”. Așa și vorbea. Descria tensiunile dintre clasa de mijloc și sărăcimea orașelor, denunța evacuările și demolările mahalalelor care se

petreceau peste tot, la lumina zilei. Cita plin de silă *le discours du jour* al neoliberalilor, care proslăveau „metropola de nivel mondial”. Voia să zugrăvească în cuvinte acest oraș versatil, instabil, voia să imortalizeze neajunsurile de zi cu zi ale cetățenilor săi. Era singur în birou, își punea rock clasic în căști. Aerul era îmbâcsit de pâcla tutunului. Se îmbrăca precum un poet în mijlocul unui meci de baschet, înalt și deșirat, cu părul șaten și țepos. Afla cât ai bate din palme numele și numerele de telefon ale tuturor polițailor, escrocilor și derbedeilor cu ceva însemnătate. Mânca și bea pe la cantine și spelunci. Avea contacte de toată mâna, de la agenți mărunți de ordine publică până la atotputernici chestori de poliție. Și era în stare să scrie minunat. Nu era nici tocmai în vârstă, avea douăzeci și opt de ani, pe lângă cei douăzeci și doi ai ei. Evident că într-o zi aveau să și-o tragă, păi, cum? Doar că ei nu-i lua mult să se plictisească.

•

— Nu-i asculta pe ratații ăia, a zis Hari.

Îi lăsaseră în spate pe fumători. Coborau pe scara interioară a clădirii, pe lângă multele uși împodobite cu zei ce străjuiau căminele unor cetățeni cu frica lui Dumnezeu din clasa de mijloc.

— Nici nu-i cunosc prea bine, a adăugat el.

— Nu-i nimic.

— Plus că habar n-au despre ce vorbesc.

Au trecut pe lângă o ușă deschisă. În interior, palele ventilatoarelor din tavan se învârteau iute, parcă gata să decoleze cu acoperiș cu tot. O telenovelă bubuia de la televizor; sunetul, dat prea tare ca să acopere vuietul mașinăriei, se auzea distorsionat, cu pârâituri. Pe undeva, cineva prăjea ceapă.

— M-am cam spart, a zis ea, și m-a luat foamea. Cât e ceasul?

— Nouă.

— Kebab?

— Hai să luăm niște cola întâi.

•

Au apucat-o pe bulevardele largi ale cartierului Lutyens, fumând, sorbind din sticlele de coca-cola, cu izul greu al inflorescențelor și al ierbii ridicându-se din giratorii. Hari a pus muzică nouă. Bas săltăreț, ițindu-se pe sub zumzet de *tanpura.* A zis:

— Mă bucur că ai sunat.

— Mda, a îngânat ea aruncându-i o privire și zâmbind.

— M-am gândit la tine zilele astea.

— Chiar așa?

Neda a închis ochii.

De-ar fi putut continua să șofeze în felul ăsta, totul ar fi fost în regulă.

— Ai ieșit de sub radar, a spus el. Mi-am zis mai întâi că ai făcut-o până la urmă, ai plecat afară.

Neda a tras îndelung din țigară, încruntându-se vag.

— Nu, am fost pe-aici. Numai că la muncă… e-un haos în perioada asta.

— Da? Și îți place?

— N-am zis asta.

— Mă tot uit după numele tău.

Ea a zâmbit:

— Păi, normal. Așa ești tu, de treabă.

Credincios, asta voise să spună. Ca un cățeluș.

— Întotdeauna îl văd alături de al lui.

— Numele meu? Cine? La Dean te referi?

— Dean H. Saldanha. Reporter secund: Neda Kapur.

A strâns din umeri.

— Mă pune să alerg pentru el.

•

Toate acestea erau adevărate. Însă uneori avea parte și de aventură. Precum cele câteva luni fericite petrecute sub acoperire, documentând faptele de corupție de la niște hoteluri ale Ministerului Turismului, gestionate de parcă ar fi fost regate suverane, cu petreceri somptuoase pentru birocrați de la vârf, familii de miniștri ocupând etaje întregi, mașini și piese de mobilier aparținând hotelului șterpelite și vândute în folos personal, totul pe cheltuiala contribuabilului. Îi plăcuseră bârfele și dramatismul acelei ocazii. Și-i plăcuse să fie sub acoperire, să se pretindă altcineva.

•

— Deci nu ești cu el?

— Hari, s-a burzuluit ea îndreptându-se de șale. *Serios?*

— Hm, a făcut el clătinând din cap. Poate nu-i genul tău.

Neda s-a relaxat.

— Exact, nu e genul meu.

— Țin minte cu ce tipi ieșeai când eram în școală. Niște nesimțiți cu mașini babane.

— Mă știi doar, Hari. De cele mai multe ori ieșeam doar pentru plimbare, a zis ea dând pe gât restul de cola. Și-acum, uite, toată lumea mă lasă în urmă.

— Vechea gașcă?

A început să numere pe degete.

— Londra. New York. Boston. Manchester. Durham. Stanford. Geneva. Ba, unul a ajuns tocmai la Tokyo. M-am gândit să dau și eu o raită pe acolo, să predau engleză. Numai că… sunt blocată aici.

— Chiar nu ești fericită, așa-i?

A scuturat scrumul.

— Uneori, pur și simplu nu fac față.

— La ce?

A dat din umeri, a privit săgetarea corpurilor de iluminat.

— Tatăl tău? a întrebat el. Am auzit că are cancer.

— Mda, nu-i niciun secret.

— Deci? E prea mult de dus?

— Nu. Acum e mai bine. Și s-a făcut foarte cuminte. Aproape că mi-e frică de cum s-a înmuiat.

— Atunci?

— Mă calcă pe bătături mama. Știa că nu joacă cinstit, însă nu se putea abține. A vorbit mai departe: S-au terminat banii, complet, în mijlocul tratamentului tatei. Adică și înainte de asta aproape că nu mai aveam o lețcaie, după ce s-a dus afacerea la fund, știi doar, dar acum banii au secat *complet.* I-am zis să vândă casa. S-o vândă și gata, dar a zis că nu, casa aia ne ține pe toți laolaltă. Dacă ar fi vândut casa, tata ar fi putut să facă o chimioterapie de calitate, iar după asta eu aș fi putut să plec afară. Am fi putut avea niște vieți ale noastre, dar nu, ea ne trage pe toți înapoi.

— Îmi pare rău.

— Să lăsăm asta. A oftat și s-a spălat mintal pe mâini, apoi s-a întors spre el numai zâmbet. Dar uită-te la tine, ca scos din cutie, înțolit și cu nume de scenă. WhoDini. Hari WhoDini, ce mama dracului! Tu l-ai scornit?

— M-au ajutat unii.

— Ești un artist al evadărilor.

— Mă descurc.

— Păi… vreau și eu o copie a CD-ului, semnat și tot tacâmul.

— Cum să nu.

— Și un poster cu tine, să-l pun pe peretele din dormitor.

— Lângă Luke Perry.

— Ha! a exclamat ea dând un bobârnac chiștocului pe geam și uitându-se cum capătul de jar explodează pe asfaltul înfierbântat. L-am dat jos de niște ani.

Noaptea era grea de mireasma iasomiei.

— Dar te vezi cu *cineva?*

Ea a clătinat din cap.

— Tu?

— Când și când, a zis Hari. Mai mult gagicuțe de pe la petreceri.

— O-ho! a râs ea. I-auzi la el. Gagicuțe de pe la petreceri!

— Dar niciuna specială.

— OK, iubărețule, ce-ar însemna „specială”?

— Habar n-am, a zis el devenind sfios. Cineva la care să te întorci acasă. Să mănânci mâncare chinezească la televizor.

— Nu-mi dau seama dacă faci bășcălie ori nu.

— Nu, vorbesc serios.

— Om bun, ce-aș vrea să-mi doresc și eu ce-ți dorești tu!

— Dar tu ce-ți dorești?

— Habar *nu* am.

— Mereu te uiți spre alte zări, asta-i problema ta.

— Poate de aia mă și simt așa de bătrână.

Pe Hari l-a bușit râsul.

— Ce te mai dai în stambă! Ai douăzeci și doi de ani. Știi ce-ar trebui să faci? Să te muți de acasă. Ia-ți un apartament, trăiește singură.

— Mda, poate. Dar am și senzația asta că m-am dedicat Delhiului.

— Și ce? Care-i problema? Chiar nu te-ai prins, așa-i? Se întâmplă chestii grandioase. Delhi e *exact* locul.

*

Hari a început să descrie proiectul artistic în care fusese băgat, o „acțiune” într-un depozit de la marginea metropolei. Se intenționa o petrecere imensă, dementă, liberă, ca la New York. Nu doar muzică…

— …o fază ușchită la maxim, totul la liber, mâncare, pileală, jocuri,

sofale, haleală făcute de chefi pe bune, baruri de cocktailuri, hamace, paturi supraetajate, pereți cu graffiti, lasere, mașinuțe care se izbesc, numai chestii razna total și totul secret. A apărut deci tipul ăsta la mine în studio, am dat mâna și s-a pornit să vorbească de nu știu ce muzici am pus anul trecut, la o fermă de pe lângă Jaipur. Și fii antenă, mi-a dat pe loc, bani gheață, o sută de mii de rupii. Mi i-a pus în mână iac-așa. Ceva despre cum e să mergi pe încredere. Ținea morțiș să-i fac show.

— Sună fantastic.

A privit-o cu luare-aminte.

— Și-acum ghicește numele gagiului.

Neda a cugetat o clipă.

— N-am idee.

— Gândește-te un pic. Începe cu S.

— Aaa, a exclamat ea. Sunny Wadia cel misterios?

— Ăla e.

— Deci de fapt îl cunoșteai?

— Ți-am spus că băieții ăia habar n-au de ce vorbesc.

— Ha. Și cum e?

— E chiar marfă omul.

— Dar care-i treaba cu el? Vine din State?

— Nț.

— Nu-i nici milionar al internetului?

— Noo.

— Vreo beizadea de politician?

— Nici.

— Atunci?

— E doar… Sunny.

— Dar e plin de parale, așa-i?

— Taică-său e om de afaceri, mda. Dar nu-i genul de puști bogat. E, gen, altfel.

— De unde e?

— De prin U.P. N-ai ști locul dacă ți-aș spune. Și e foarte mișto tipul.

— Ce face taică-său?

— Nu știu, e fermier, ceva. Îngrășăminte, crește găini, rahaturi din astea.

— O grămadă de rahat, n-am ce zice, a replicat ea aprinzându-și încă o

țigară. Speram la ceva mai romantic.

— Tare mai ești snoabă.

Asta a făcut-o să dea din umeri.

— Și ce s-a întâmplat cu petrecerea?

— Au oprit-o gaborii înainte să înceapă.

— După toată faza?

— Mda. Au apărut și ne-au luat pe sus din prima noapte. Voiau să ne aresteze.

— Numai că?

— Sunny a dat un telefon și s-a rezolvat.

— I-a mituit cu îngrășăminte?

— Mă, chiar că nu știu. Cert e că nu ne-au percheziționat, nu ne-au făcut nimic. A dat un telefon, atâta, și ne-au lăsat în pace. Ceea ce e de bine, fiindcă… aveam o căruță de marfă la noi. În orice caz, după aia ne-am dus la el acasă – e tare de tot la el. Eram cam zece de toți, poate doișpe, știi, miezul, organizatorii. Aveam valul ăsta de adrenalină în noi, am petrecut trei zile întregi. Am pus muzică în apartament. O demență. La volum maxim. Am pierdut șirul zilelor. După o așa chestie ajungi să stabilești o legătură. A înființat o casă de producție. A zis c-o face, spart fiind, cum mai spune lumea într-o doară. Numai că, după o săptămână, uite că studioul era gata de treabă. O să-mi scoată piesele acolo.

— Și-o să mănânci și cu el mâncare chinezească la televizor?

— Mai taci. Ești geloasă.

— Deci… când o să-l cunosc și eu pe omul ăsta?

— Unde crezi că ne ducem acuma?

— Pe bune? a zis ea și s-a apucat să se cerceteze în oglindă. Arăt ca naiba.

— Știi că nu-i așa, i-a replicat Hari.

•

A crescut în lumea ei de elite culturale, cu amândoi părinții din mediul universitar, „strâmtarați”, „mândri”. Familii bine educate ajunse, subtil, la o situație bună în perioada colonială. După independență, poziționate avantajos. Ghilimelele întotdeauna necesare pentru descrierea lor. Expresii precum „săraci în numerar”. Locuiau acum într-un „modest” cămin cu cinci dormitoare din Malcha Marg, într-un perimetru înverzit, îngrădit și aproape de Parlament, o adresă care duhnea a apropiere de putere.

Banii și-i făcuseră din exporturi de țesături în anii ’80, în perioada limitărilor comerciale. Succesul lor fusese un rezultat al intelectului, rafinamentului, eticii muncii și al unei iscusite navigații prin labirintul de permise întru obținerea de contracte scutite de taxe prin intermediul unor amici bine situați.

Cu toate acestea, vădiseră un radicalism autentic în activitățile politice – marșuri, suit pe baricade, strângeri de fonduri. Preocuparea lor de căpătâi era justiția. Vedeau banii – și niciodată averea – ca pe o rușine măruntă de care erau dornici să se dezbare.

Adevărata avere era reprezentată de cunoaștere. Când Neda, la vârstă școlară, era vizitată acasă de colegi, odraslele unor recent îmbogățiți, mama ei nu rata niciodată ocazia să întrebe: „Așadar, ce citiți acum?”

Adevărata avere însemna acumularea tot mai multor experiențe. Cum o dovedea eleganța căminului lor, cu smochinii, palmierii și papagalii din parc, covoarele persane în culori șterse întinse peste marmură, lucrările de artă semnate dăruite de prieteni care, întâmplător, ajunseseră între timp celebri. Rafturi de cărți mărgineau mai orice perete, cu măruntaiele zdrențuite emanând miresmele îngălbenite ale nobleței. Casa aceea era un lăcaș al memoriei. Un depozit al cunoașterii.

Iar pentru ea, o cușcă.

„Vrem să-ți atingi maximul de potențial”, îi spusese mama ei. „Vrem să fii fericită”. Ar fi trebuit să arate recunoștință pentru completarea lămuritoare – lucru mai degrabă rar la părinții ei. Numai că fericirea este supusă interpretării. Mama ei n-ar fi avut nimic împotrivă dacă i-ar fi adus acasă vreun băiat sărman, musulman (nepracticant) de la universitate. Însă un tip precum Sunny Wadia la masa ei? Sub nicio formă.

•

Hari a oprit în parcarea unui centru comercial pustiu.

— Unde suntem?

— La Moti Bagh.

A recunoscut brusc locul, pe lângă care trecuse de o sută de ori cu mașina. Una dintre acele piețe dintre colonii. Pe timp de zi, prăvălii care vindeau obiecte de plastic și electrocasnice de doi bani. Noaptea, obloanele erau trase și totul se cufunda în neclintire. Muzica din difuzorul lui Hari a fost înlocuită de coloana sonoră a unor lătrături câinești, de claxoanele unor camioane auzindu-se departe, pe șoseaua către aeroport, de avioane

coborându-și trenurile de aterizare.

A condus-o pe drumeagul pietruit către centrul comercial, o clădire de beton cu un singur nivel, pătrățoasă, în stil brutalist, având în mijloc o pajiște goală de ciment. Prin fisuri creșteau bălării. Niște becuri solitare atârnau peste pasajul coborâtor.

Hari și-a aprins o țigară. Fumul s-a ridicat peste claia lui deasă de păr. Ea era încă foarte luată de la iarbă. Corpul lui înainta legănat și agil, ca un pădurar prin desiș. Starea de confort pe care i-o adusese interiorul mașinii se disipa acum către cer. Neda era neliniștită. În față se auzeau voci. Hari a coborât iute scările de ciment, a dat colțul, s-a făcut nevăzut. Asta era lumea lui, în care ea se simțea străină. L-a urmat, purtându-și ochii peste prăvăliile ponosite, fiecare cu câte un număr zugrăvit deasupra intrării bine zăvorâte, apoi l-a zărit pe Hari cu brațele desfăcute larg, chiuind un salut. Una dintre prăvălii nu avea oblonul tras, iar dinăuntru se prelingeau muzică și lumină. Pe când se apropia i s-a înfățișat o stranie reconstituire a unei sufragerii sovietice, ca o secțiune dintr-un bloc de locuințe decupată de bombardament. O masă lungă, cu mușama înflorată. Flori și pe tapet. Un post est-european la televizorul cocoțat pe perete. Masa era înțesată cu bărbați și femei puși pe băut. Tăvi de plastic puzderie, sticle de vodcă și păhărele. Platouri uriașe cu carne, salată de cartofi, castroane cu borș. Și acolo, în capul mesei, aplecat înainte, cu degetele apucând marginea și ochii arzători de toate posibilitățile existenței, misteriosul, imaculatul Sunny Wadia.

— …și ascultă, ascultă… am fost acolo, în Anglia, am văzut cu ochii mei această „Britanie Mișto”. Oasis, Tony Blair. Dumnezeu s-o apere pe afurisita de regină. Dar dacă zgârii suprafața, vezi că se sfărâmă, că-i pe moarte, că nu-i niciun viitor pe insula aia infectă. La fel și-n America. Nu mi-a venit a crede. Credeți că India e săracă? Să dați o tură prin America numai. Și-n timpul ăsta vreun drumeț cu rucsacul în spinare umblă de colo-colo prin Paharganj deplângând sărăcia noastră, clătinând din cap plin de milă, făcând poze ca să le arate amicilor de acasă. Mai bine s-ar uita în curtea lui. Învață istorie, om bun! Ai tăi ne-au jumulit, ne-au luat tot, ne-au furat comorile. Și-acum vii, te uiți la noi și zici: „Sunteți așa de spirituali, atâta de știutori, aveți atâta înțelepciune, sunteți așa de… simpli”. Mda, suntem simpli, căcat cu ochi. O să vă distrugem, pur și simplu. Ei nu ne vor… nu vor să fim puternici, să avem inimă, istețime, tărie, ingeniozitate,

bogăție, putere, numai că noi suntem și avem totul. Le-am îndurat mizeriile o groază de timp, numai că acum se întoarce foaia. A venit vremea noastră!

A ridicat păhărușul. Toți ceilalți au făcut la fel.

— Ce vă spun eu e următorul lucru: Vom transforma orașul ăsta, țara asta, ne vom schimba viețile, ne vom pune pe transformat lumea! Ăsta e secolul Indiei. Veacul nostru! Nimeni n-o să ni-l ia!

— Și s-aducem înapoi diamantul Koh-i-noor, a răcnit o voce de bețiv.

— Aduc eu diamantul înapoi! a strigat Sunny. Imediat după ce-l înfig în cur prințului Charles!

•

Ea a urmărit discursul cu detașare, ca dintr-o cabină etanșă. Sunny purta un sacou de in subțire, de vară, cafeniu-închis, cu cămașă albă apretată și cravată neagră. Părul negru și zburlit îi cădea pe obraji, ochii de culoarea migdalelor sticleau cu febrilitate. Barba deasă, îngrijită, tăiată scurt îi dădea un aspect de cărturar, de revoluționar. Își tot trecea degetele prin păr. Era înalt, zvelt, atletic. Însă nu izbutea să-i surprindă esența. Cu toate că accentul părea să țină de un tărâm al nimănui, internațional, în vorba lui se ghicea o vigoare aspră și rustică pe care câțiva ani de șlefuire nu izbutiseră s-o ascundă. Îi plăcea asta.

Și încordarea lui.

S-a uitat la cei așezați și i-a recunoscut pe câțiva: un artist video pe cai mari, un model ajuns fotograf, un regizor bengalez de scurtmetraje experimentale, o tânără creatoare de modă. Cu câțiva făcuse și interviuri la ziar. Erau cu toții aici ca să se închine la altarul lui Sunny. Foarte probabil că și pe aceștia îi sponsoriza. S-a întrebat dacă altminteri respectivii i-ar fi zis măcar bună ziua. Dar le dădea parale, ei îi făceau galerie, așa era mersul lumii. Însă dincolo de asta, Doamne, ce magnetism avea! Între timp, Hari fusese absorbit de grup. Știa că ar fi trebuit să se prezinte, dar a început să șovăie, să se codească.

— Neda, a strigat-o Hari.

A schițat un surâs, i-a făcut din mână. Un scaun liber a fost găsit alături de Hari. Sticla de vodcă a ajuns în dreptul ei. S-au schimbat saluturi din cap și uitături de recunoaștere între Neda și unii dintre cei pe care-i intervievase. Recunoaștere a ce? A dezaprobării? Se simțea inferioară tuturor celor de față. Cu toții erau în largul lor, în vreme ce ea nu-și găsea locul. Hari i-a umplut o farfurie cu mezeluri, salată și colțunași și Neda s-a

apucat să mănânce, fiindcă era prea flămândă și prea se blănise. S-a uitat la Sunny pe furiș, ferindu-și îndată privirea când și el s-a uitat la ea.

•

A făcut ce știa să facă. Un truc de școlăriță. S-a ridicat și a pășit spre pragul restaurantului, și-a aprins o țigară fixându-și privirea asupra betonului centrului comercial pustiu, și-a scuturat de câteva ori țigara, a zăbovit, a scobit cu vârful pantofului în pietricele.

A așteptat…

A simțit pe cineva în spate.

Și-a dat seama că nu era Hari.

— Am o întrebare, a zis fără să se întoarcă.

Jucase la risc… dar îi ieșise. Sunny ținea în mână o sticlă de vodcă și două pahărele. I-a întins unul și i l-a umplut.

— Care ar fi?

— De ce-ai vrea să înfigi un diamant în curul prințului Charles?

El a izbucnit în râs.

— Pare cam prea de tot, a continuat ea.

— E o metaforă.

— Chiar *așa*?

Sunny a ridicat cu naturalețe din umeri.

— Mă joc cu mulțimea, atâta tot.

— Asta recunosc, a zis ea aruncând o privire în urmă și surprinzând un moment privirea lui Hari. Îți mănâncă din palmă.

— Dar tu?

— Eu sunt cinică de felul meu.

— Deci nu te-am impresionat?

— N-am spus asta. Ai vorbele la tine, asta-i limpede.

— Dar ai vrea să vezi dacă am și banul.

I-a întins mâna.

— Sunt Neda.

El a proiectat spre ea degetul mic al mâinii cu care ținea paharul.

— Sunny.

L-a luat între degetul mare și arătătorul ei.

— Mda, știu cine ești.

— Neda? a întrebat el cercetător.

— E un nume persan.

— Și tu ești…? a zis Sunny dând capul puțin pe spate, parcă pentru a o examina iarăși.

— Punjabi din creștet până în tălpi.

— Bun, ia să vedem. S-a încruntat ca un ghicitor de gânduri de vodevil. Părinții tăi sunt intelectuali de stânga, din soiul celor care nu cred în religie, castă ori clasă.

— Uau! Chiar că te pricepi!

— De fapt, l-am descusut pe Hari, când a întrebat dacă poate veni cu o prietenă.

— Și așa vorbește despre părinții mei?

— Nu, nu. A zis numai chestii drăguțe. Te iubește, apropo. Cum se face că n-am mai auzit de tine?

— M-a ascuns în trecutul lui. Ăla care nu era marfă deloc.

Au întors amândoi capetele spre Hari. Se dădea în stambă, istorisind ceva găștii.

— Dacă ți-a fost prieten înseamnă că a fost marfă mereu.

— O, bine adus din condei. Neda a schimbat subiectul: Dar zi, mai bine, ce-i cu numele tău. Wadia. Nu ești persan, sper…

— Nu.

— Atunci?

— Are el o poveste. O să ți-o spun cândva.

— Zi-mi acum.

— E ceva prea intim.

A scos un pachet de țigări din buzunarul jachetei – Treasurer London – și i-a oferit una.

— Și ambianța de aici e intimă, a zis ea luând o țigară. Pare dichisit.

A strivit sub călcâi țigareta pe care o fuma deja. Sunny i-a aprins-o pe cea proaspătă cu bricheta lui Zippo. Ea a arătat cu bărbia spre brichetă:

— Pot să mă uit la ea?

Era de argint, gravată. A citit inscripția de pe față.

— 70-71.

— E din Vietnam.

— A, nu se poate! Ai luptat în război?

O spusese atât de încrezătoare, cu o expresie atât de serioasă, încât Sunny aproape că a luat-o de bună.

— Foarte amuzant.

Ea a învârtit între degete bricheta, a mijit ochii, a citit ce scria pe verso.

— „Treizeci și cinci lichidați. Dacă mi-ai recuperat corpul, naiba să te ia”. Încântător, a zis dându-i-o înapoi.

El a desfăcut bricheta ca să-i arate coșul interior, cu tăietură diagonală.

— Vezi aici?

— La ce mă uit?

— A primit forma asta ca să aprindă pipe cu opiu.

— Ție îți place opiul?

— A, nu. Sunt doar un împătimit al istoriei.

— Așa, am priceput, a zis ea ca să ascundă amuzamentul pe care i-l stârnise acel termen demodat, stângaci.

El a continuat discuția.

— Și… de ce ai venit să stai aici?

— Păi, nu știu. Am vrut să iau ceva distanță de turmă.

— Înțeleg. Ești, ca și mine, o singuratică.

Pe ea a umflat-o râsul.

— Mda, exact ca tine. Ești cel mai singuratic tip din încăpere.

— De unde ești? a urmat el.

Avea expresia aceea de bărbat ieșit la vânătoare.

— De aici. Din Delhi. Aici locuiesc de-o viață. Și probabil că o să și mor aici. Tu?

— Eu? Sunt cetățean al lumii.

— Un împătimit al istoriei *și* un cetățean al lumii, l-a tachinat ea. Acuși o să-mi spui și că ai studiat la școala vieții.

A sesizat în ochii lui că se simțea lezat întrucâtva – îl luase un pic în balon.

Însă tot o țintuia cu priviri intense.

Neda a zâmbit, în vreme ce Sunny îi umplea iarăși paharul.

— Ai o mutră de parcă ai vrea să mă omori. Cum el n-a zis nimic, a continuat: Dar să știi că mi-a plăcut cuvântarea ta. Serios vorbesc. A fost aţâţătoare. Până și cinica de mine s-a simțit aţâţată.

— Cu ce te ocupi? a vrut el să știe.

A decis să termine cu joaca. L-a fixat cu o privire fermă, rece.

— Ziaristă. Scriu pentru *Post.*

El i-a susținut privirea.

— Atunci aș face bine să am grijă la ce spun.

Era conștientă – nespus de conștientă, cât se poate de conștientă că și ceilalți erau probabil conștienți – că se fixau reciproc cu privirea.

— Sunt în afara programului, a zis.

— Nimeni nu-i niciodată în afara programului.

Până să dea replica, una dintre fetele de la masă l-a strigat pe nume.

Neda a arătat cu bărbia spre încăpere.

— Simt lipsa eroului lor.

El a întrerupt contactul vizual, s-a răsucit să se întoarcă printre petrecăreți.

— Și acolo se fumează, să știi.

— Du-te tu înainte, a zis ea. N-am vrea să stârnim vreo cleveteală.

*

Au sosit încă și mai mulți oaspeți. Un actoraș arătos de film aflat mereu în linia întâi a bârfelor a venit însoțit de o vedetă de televiziune care juca fete cuminți prin telenovele. Un veritabil balon de săpun când nu era prin preajmă nicio cameră de filmat. Cu toții îi aduceau omagiu lui Sunny, care se pătrundea de atenția lor și o reflecta înapoi către ei. Au fost găsite alte scaune. S-a mai adus vodcă, s-au mai deschis sticle cu vin roșu. S-a mai pus mâncare pe masă. Neda simțea că e în culisele unui spectacol din Delhi și că îi urmărește pe interpreți dându-și jos măștile, machiajul. Era în interior, de cealaltă parte. Tipul de alături a intrat în vorbă:

— De unde-l știi pe Sunny? E omul momentului, a rostit întinzându-i mâna. Îmi zice Jagdish. Plin de idei.

— Tu sau el?

Interferau mai multe voci.

— Ce trebuie metropolei noastre.

Neda a zâmbit. Erau beți cu toții. Tipul și-a răsucit mustața tip Dali.

— O mână forte.

— Poftim?

— Cu ce te ocupi?

— Scriu.

— Eu pictez pe ziduri.

— Ce-ai pățit la nas?

— Am căzut de pe un zid.

Totul se rotea năvalnic. Hari îi zâmbea cu mândrie fraternă.

— Picturi murale ale unui Delhi din viitor.

— Cum?

— Asta pictez.

— Are o bursă de la fundația mea, a țipat peste voci Sunny, care trăsese cu urechea.

— Am o bursă de la fundația lui Sunny, a chiuit Jagdish.

— Śūnyatā. Îți place numele? a zis Sunny. Înseamnă nimic. Literalmente „nimic”. Înțelegi? Totul este conectat.

— Asta-mi zic și eu când îi cheltui bănetul, a spus Jagdish.

Încăperea era numai catifea roșie și scânteieri psihedelice. Neda se uita cu deplină seriozitate la emisiunea de la televizor, în vreme ce bărbații pufăind din trabucuri stăteau tolăniți pe fotolii. Dintr-odată, sub ecran l-a văzut pe Sunny ridicând un pahar.

— Ea, Neda, are să scrie despre mine…

O sticlă s-a răsturnat. Ea a pus mâna pe încă un pahar cu vodcă, moment în care odaia a început să cadă de pe orbită, iar ea, să se rotească în jurul axei. A ridicat ochii și l-a văzut pe Sunny privind-o… A văzut abajurul roșu al lămpii întinzându-se oblic peste orizont…

•

Era în patul ei. Păsările ciripeau, se crăpa de ziuă. Un picior îi atârna peste margine, atingând podeaua. A întins brațul și a oprit alarma, a răsturnat radioul de pe noptieră. Hainele îi erau împrăștiate pe jos. Își simțea gura ca pe un gogoloi de cenușă, gâtlejul asprit, stomacul ca de beton întărit…

— Să-mi bag picioarele…

Nu-și amintea cum ajunsese acolo. Ori ce făcuse. Apoi restaurantul i s-a întors în amintire. Ea în picioare, pe o masă. S-a dus la baie și a vomitat.

•

— Cenușăreaso, a bubuit vocea tatălui ei. Bun-venit înapoi pe tărâmul celor vii.

S-a prăvălit pe unul dintre scaunele de la masa din sufragerie, a luat o bucată de pâine prăjită cu unt, a lăsat-o iarăși din mână.

— Cred că m-am făcut de râs.

Tatăl ei a privit-o răbdător, nu tocmai surprins.

— N-ar fi pentru prima oară. Nădăjduiesc că ai avut o noapte pe cinste.

— Cum am ajuns aici?

— Acasă? Te-a adus Hari până la ușă. Era bine dispus. A crescut mare și

el.

— Te-am trezit cumva?

El a clătinat din cap.

— Mă uitam la televizor.

— Și mami ce-a zis?

— Nimic. *Ea* dormea.

— Ce bine, a oftat Neda. Nu mai pun în viața mea gura pe băutură.

— Uite, a zis el ridicând ziarul și lăsând la vedere pachetul de Treasurer al lui Sunny și bricheta Zippo. Cred că astea îți aparțin acum.

— Rahat, cred că le-am șterpelit.

— Poate de la tipul cu mașina de fițe.

— Care mașină?

— Hari nu era singur, a răspuns tatăl ei arătând gânditor cu bărbia spre țigări. Nu pot spune că nu m-am simțit tentat să iau una.

— Tati? a murmurat ea așezându-se.

— Da?

— Te rog, oprește-te din vorbit.

Tatăl ei a ridicat un deget spre tâmplă.

— Mesaj recepționat.

Neda a luat bricheta și țigările, s-a uitat la telefon.

— Am întârziat la lucru.

— Puterile tale de recuperare sunt la apogeu. Bucură-te de ele, copilă. Până una-alta, ți-am chemat deja un taxi. Sardar-ji te așteaptă afară.

L-a pupat pe frunte.

— Mulțumesc, papa.

*

La serviciu s-a simțit toată ziua neliniștită, îngrijorată în privința a ce făcuse ori zisese poate, obișnuitele traume ale mahmurelii amplificându-i temerile lăuntrice. Îi era frică să nu fie irelevantă, să nu fie dată în vileag, să nu fie lăsată în urmă. Toți acei oameni din ajun o *văzuseră.* Se crezuse ea șic, dar dacă nu fusese decât ridicolă de la un capăt la altul? Și acum, dimineața, se gândeau toți la cât de jalnică era. Și dacă Sunny se amuza și el, chiar acum, pe seama ei, dacă râdea de ea chiar în clipa asta? S-a liniștit cu formularea obișnuită: „Erau la fel de beți ca și tine”. „Doar că ei nu sunt ca tine”, și-a dat singură replica. „Sunt bogați sau puternici sau mondeni. Ce faci tu, Neda?” S-a gândit să-i trimită lui Hari un mesaj, însă era prea

ruşinată. De ce, totuşi? Nu făcuse niciun rău. Flirtase cu Sunny, dar Sunny nu era mare chestie.

Sau *era?*

Şi-a amintit vorbele lui umflate, de ideile grandioase, de promisiunile şi proclamaţiile care sunaseră atât de bine acolo, la masă. Dar nu, nu, fusese totul găunos şi neghiob. Tipul ăla nu era decât un gagiu oarecare. Ca atâţia alţii. Poate nici măcar nu era real. Totul în privinţa nopţii trecute era pâclos, i se ivea în memorie distorsionat, ca într-o galerie cu oglinzi strâmbe. A scos bricheta şi a examinat-o. I s-a părut o chestie infantilă. Ce nerod ar fi avut la el o brichetă dintr-un război purtat departe, străin, de mult încheiat? A lăsat-o deoparte. A decis să-şi vadă de treabă. O noapte stranie aruncată la coşul de gunoi al vieţii sale.

•

Mahmureala se întetea. Dus era voiosul licăr al trezirii. Senzaţia atomilor care sclipesc. Rămăsese cu o pustiire vicioasă. Cu un creier stors, comprimat.

*

S-a apucat de lucru. Era tolerabil doar dacă se mişca domol, cu viteza întâi. A modificat câteva fraze la un articol despre o escrocherie la care lucra de ceva timp, l-a pus la dosar, a dat câteva telefoane din care n-a auzit un cuvânt, a scanat comunicatele poliţiei, a aranjat pentru după-amiază un interviu cu şeful unei asociaţii comerciale.

La 3.38 i-a bipăit telefonul.

Mesaj de la Hari.

A simţit un nod în stomac când l-a deschis. Însă nu era nimic de groază.

hei c noapt!

:)

aku m am trezit. am ţinut o până la 10

fain

ai fakut cva impresie!!

În vreme ce încerca să-şi dea seama ce să spună, a ridicat ochii şi l-a văzut lângă ea, în picioare, pe Dean. A pus telefonul cu ecranul în jos.

— Dean.

— Neda. Eşti bine?

— Rezist.

— Ai apucat, mă întreb, să arunci un ochi pe comunicate?

— Mda. Da, am apucat, a zis ea uitându-se peste însemnări. Răpire, răpire, răpire, ghee falsificat, altă răpire, o altercație la o prăvălie *baan,* tot răpire, niște cereri de răscumpărare, dar cei mai mulți, dispăruți fără urmă. Și-a frunzărit notițele. Ăsta ar fi interesant. O „bandă interstatală care fură sisteme stereo din mașini". Mai mult automobile marca Maruti. Adu-mi aminte să nu-mi las casetofonul în mașină.

— Să nu-ți lași casetofonul în mașină.

— Mulțam.

— Vrei să tragi o țigară?

— Sigur.

•

Opriți pe coridor, ea a scos o țigară din pachetul lui Sunny, a aprins-o cu bricheta lui.

Dean a arătat spre Zippo.

— Îmi dai voie?

I-a întins bricheta, el a cercetat-o amănunțit, a închis-o, a deschis-o, a verificat ceva la bază. A scos un mormăit aprobator.

— Pare autentică.

— N-am de unde știi.

El a arătat spre un detaliu.

— E un cod, uite-l aici.

— Chiar nu mă pricep. Mi-a dat-o cineva să i-o păstrez.

— Norocos prieten. Cred că e destul de valoroasă.

— Atunci… s-o vând?

— În Manhattan, sigur că da. Aici nu-i decât fier vechi. Apropo, cu cât o folosești mai mult, cu atât îi scade mai mult prețul. Spune-i amicului tău că ar trebui s-o pună la păstrare.

— Presupui că ar fi un el.

Dean i-a aruncat o uitătură care transmitea un: „Hai, acuma".

— În fine, a zis. Ce mai e nou?

— Mai nimic. La tine?

— Am fost la Nangla de dimineață, a răspuns el cu o încruntătură. Înalta Curte a emis încă o ordonanță de demolare. E doar chestie de timp până ce-o pun în executare, până ce fac totul zob. În document nici măcar nu se indică numele așezării. I se zice doar „blocajul". Blocajul, cu B mare. Sunt

vieți de oameni acolo, sunt căminele lor. În fine, s-ar putea să am nevoie de tine ca să transcrii niște declarații mai încolo, dacă nu ești prea ocupată.

— Sigur.

— Știi hindi mai bine decât mine.

— Oricine știe hindi mai bine decât tine.

— Ți le las pe birou. Acum pornesc spre Pushta.

•

Da, Pushta. Râul Yamuna și malurile sale și așezările de „ilegali”, zeci de mii de locuințe la periferia existenței, alte zeci de mii demolate deja, vieți mutate, dislocate. Dean era obsedat de acestea toate. Mahalalele, demolările. Instanțele ordonau demolări prin întregul oraș, făcând harcea-parcea așezările sărmane și fără plan urbanistic ce crescuseră și deveniseră comunități de-a lungul deceniilor, însă epicentrul era pe maluri, la Yamuna Pushta.

De când era Neda pe lume, aceasta fusese o parte din Delhi pe care o văzuse și totuși n-o văzuse. Mahalalele se aflaseră acolo dintotdeauna; ori de câte ori traversa râul, își abătea privirea asupra orașului de cocioabe agățat de maluri. Erau inevitabile, erau urâte, induceau rușine, vinovăție în puseuri momentane, însă locuitorii zonei nu-i apăreau activ în minte. Dacă era să se gândească la asta câtuși de puțin, își zicea că e vorba despre Delhi, o urâțenie, un semn al eșecului. Dean vedea însă mahalalele drept sălașuri de oameni și le socotea distrugerea o tragedie.

L-a ascultat vorbind, l-a îngăduit, a încercat să învețe de la el, fără să zică ea însăși ceva. A spus că Yamuna era socotit un „non-spațiu”, un loc fără istorie ori cultură, care se scurgea pustiu prin inima comerțului, văzut drept un teritoriu pierdut pentru capitalismul global, însă Yamuna și malurile sale nu fuseseră nicicând pierdute, nici moarte și nici pustii, ci pline de viață. Scrisese o serie de reportaje de acolo, de pe țărmuri, înconjurat de pescari, agricultorii de subzistență și locuitorii mahalalelor dintre care se iveau truditorii, de unde proveneau cameristele și servitorii și șoferii metropolei; urmărea încercările de evacuare făcute de guvern, strategiile de relocare. Se întocmiseră planuri pentru un Delhi de Anvergură Mondială, planuri pentru transformarea orașului într-o „metropolă globală”. Instanțele îl numeau „vitrina țării”. Malurile râului ar fi trebuit să fie o fereastră către lume, un spațiu „public”, un jalon recreativ și cultural. Viitorul râului stârnea un zumzet de surescitare. Însă Dean nu vedea decât

pagubele.

•

— Zi-mi, așadar, a spus el la întoarcerea de la fumat. Ce-ți face capul? Fiindcă recunosc o mahmureală când o văd.

— E așa de evident?

Au intrat în redacție.

— Știi ce, nu-ți face griji cu interviurile. Găsesc pe altcineva să le transcrie.

— De fapt, a zis ea când au ajuns la pupitru, pot să te întreb o chestie?

— Dă-i bătaie.

— E un tip.

— Așa…

— Nu în felul ăla.

— Bun, fiindcă sunt ultimul om capabil să dea sfaturi despre relații.

— L-am cunoscut cu prietenul meu.

— Noaptea trecută?

— Exact. Și aș vrea să știu de ce se ține, profesional vorbind. Mă întrebam dacă ai auzit de el cumva. Dacă ar merita să scriu despre el. Poate să-i fac un profil.

— Numele?

— Finanțează o puzderie de proiecte artistice prin oraș. Sponsorizează muzicieni, pictori, designer! Dă petreceri, genul ăsta de faze. Ceva diferit. Ceva distractiv. Mă gândeam să-i fac, poate, un profil.

— Neda, cum îl cheamă?

Dintr-odată, nu mai voia să-i rostească numele.

— Sunny.

— Sunny… *și mai cum?*

Neda s-a oțelit cât de cât.

— Wadia.

— Sunny Wadia? a clătinat el din cap. Păcăliciul ăla? Pe bune, nu-ți pierde timpul. E și el un băiețaș de bani gata, în bula lui. Calorii goale. Nu vreau să-ți tai avântul – ba, de fapt, vreau –, dar nu merită atenția ta. Pe a nimănui nu o merită.

— Nu știu, s-a fâstâcit ea. Zic doar că nu trebuie să fie totul încruntare și scrâșnet din dinți, ar putea fi simpatic să mai dăm și câte ceva pozitiv din când în când.

— Tu știi cine-i taică-său?

— Un fermier, ceva, așa mă gândeam.

Amuzat, Dean și-a lipit cu zgomot palmele.

— Bunty Wadia, fermier? Hai că-i bună!

Tare nu-l suporta când se purta așa.

Dean a continuat.

— E unul din gașca lui Ram Singh.

— Ram Singh *ăla*?

— Da, prim-ministrul din U.P. Ram Singh. Nimeni altul. Wadia e unul dintre ciracii lui și, din câte se știe, e uns cu toate alifiile.

Ea s-a gândit la Sunny, fermecător cu sacoul lui, purtându-se ca un „cetățean al lumii”.

— Totuși, nu poți da vina pe fiu pentru păcatele tatălui.

— Uite ce, știu că mă crezi de modă veche. Sau doar bătrân. Tipii ăștia, cu banii lor murdari, au ajuns să fie tratați ca niște zei acum, fiindcă banii vorbesc, dar treaba e împuțită. Sunt gangsteri, oricum ai vrea s-o dai la întors. Și puști precum Sunny, care azvârlă cu banii, orice ar spune ei, de orice s-ar ține, până la urmă e mereu la fel, fac mereu mai multe pagube decât bine.

•

A căutat pe net articole despre Bunty Wadia. Erau surprinzător de puține și fără vreo fotografie. În cele câteva relatări din presă era adesea descris drept „baronul băuturilor alcoolice Bunty Wadia”. Ori, dacă nu, i se zicea „controversatul om de afaceri” și, o dată, „retrasul afacerist”. Un alt material îl considera „beneficiarul major al surprinzătoarei victorii în alegeri a prim-ministrului din Uttar Pradesh, Ram Singh”. Potrivit articolelor, își luase partea leului din câteva contracte bănoase, într-o varietate de domenii precum transportul, extracția de nisip, producția de alcool și construcțiile. Izbutise să cumpere, ca să le salveze de faliment cică, și două unități de prelucrare a trestiei-de-zahăr aparent neprofitabile ce aparținuseră statului.

•

Un alt nume îi tot ieșea în față printre rezultatele căutării. Vikram „Vicky” Wadia. Era politician, parlamentar în Uttar Pradeshul de Est, și i se puneau în cârcă numeroase infracțiuni: șase răpiri în scopul extorcării, o faptă de tortură, patru de rebeliune, trei tentative de omor. Condamnări nu

avea, doar dosare ținute în suspensie, adunându-se în teancuri tot mai înalte. Neîndoielnic, Vicky Wadia era un interlop, un *dada,* un naș rural cam din topor. Câteva articole aduceau vorba despre „incidentul din Kushinagar", însă niciunul nu dădea lămuriri. A găsit până la urmă o fotografie neclară cu el, lângă un material dezgustător apărut pe un site de știri în hindi, unde i se spunea „Himmatgiri", și, Dumnezeule, arăta acolo ca o versiune mai brutală a lui Sunny însuși.

•

Și-a îndreptat atenția spre Sunny, însă nu a găsit nimic. Omul părea complet anonim – nici măcar prin paginile mondene nu apărea. Și când a căutat numele fundației lui – Fundația Śūnyatā, parcă? – a fost dezamăgită de o pagină simplă, fără linkuri și doar un paragraf de text banal, cu greșeli de ortografie, în care se lăuda puterea transformatoare a artei în peisajele urbane. Serios? Ăsta să fi fost el? A cercetat cu mai multă atenție pagina căutând un semn, o cale de acces ascunsă, însă totul era astupat și amuțit. A imprimat toate articolele despre Bunty și Vicky, le-a băgat în sertar ca să le citească mai încolo și s-a întors la lucru.

În seara aceea, singură în mașină pe lângă restaurantul Alkauser, în Chanakyapuri, cu geamul coborât, așteptând ca băiatul să-i aducă porția de *kakoori* în lipie *roomali* și urmărind licărul grătarului cu cărbuni, a simțit o vertiginoasă înduioșare pentru complexitățile labirintice ale orașului ei. A făcut o poză a dughenei cu telefonul Nokia și i-a trimis un SMS lui Hari.

Ghici unde-s?

El a răspuns aproape instantaneu.

departe și totuși acasă:)

Ea a așteptat un minut.

ah voiam să întreb, ce-ai vrut să zici cu faza aia că am făcut impresie?

I s-a adus kebabul. A muiat un capăt în chutney, l-a garnisit cu ceapă, a luat o înghițitură.

știi c vreau să zic

Putea fi sigură că Hari o s-o facă pe dificilul.

chiar nu știu c vrei să zici cu impresia asta. m-am făcut de râs cumva?

A terminat de mâncat.

Într-un târziu, telefonul a țiuit.

ca să știi, se vede cu Kriti

Kriti era actrița de televiziune din seara aceea.

mda știam

Nu știuse. Crezuse că actrița e combinată cu starul de film.

a bun așa

oricum nu-i genul meu

da kum să nu.

•

Sunny urma unui lung șir de băieți cu care flirtase în școală, se culcase în facultate, toți băieții aceia cu care oprise mașina pe margine de drum, ai căror tătici erau afaceriști cu dare de mână, care reprezentau noua Indie vulgară împotriva căreia era pornită mama ei. Urma acelui șir, dar îl și transcendea. Băieții aceia, cu toate că o atrăseseră fiind fundamental diferiți de ea, o dezamăgiseră de fiecare dată. Erau conservatori și cu inima împietrită, ori de-o dureroasă obtuzitate, dacă nu plictisitori de-a dreptul. Îi întruchipaseră revolta, însă ei înșiși nu se revoltau față de absolut nimic și povestea, până la urmă, murea. Sunny… era altceva. Familia lui avea origini umile. Neamurile sale, unchiul cel puțin, erau periculoase. Și el însuși părea să fie un radical autentic. Avea să-i iasă? Îl putea urmări cum încearcă? Până și să-l vadă eșuând ar fi fost o desfătare. Cu trecerea zilelor, i-a tot fumat din țigări la fereastra dormitorului, întrebându-se ce-o face Sunny, ce aventuri, de bună seamă, are. De ce n-o suna? I se părea că întrezărise printre nori sclipirea unei lumi fantastice și că norii se închiseseră apoi la loc. Se așteptase la o altă petrecere curând, una la care să fie invitată, dar nicio invitație nu sosea. Hari n-o mai contactase. Ori de câte ori îi bipăia ori suna telefonul, își ținea răsuflarea, dar nu era nimic. În cazul ăsta, ce-i rămânea de făcut? I-a dat în cele din urmă un mesaj lui Hari, întrebând dacă nu ar vrea să se vadă la o țigară, numai că prietenul ei era deja în creierii munților, în Kasol, pentru următoarele trei săptămâni. S-a abținut să întrebe dacă era și Sunny pe-acolo. Apoi și-a venit în fire. „Las-o baltă. Dacă el vrea să ia legătura, dacă își vrea înapoi bricheta, va găsi o cale. Probabil că tot ce-ar fi putut să fie s-a sfârșit deja”. După două săptămâni, Sunny a început să scapete de pe cerul minții ei. În decadența nopții i se mai auzea numele, însă în lumina aspră a metropolei pe care o locuia, între evacuări și comunicate ale poliției, între untul ghee falsificat și bandele care furau sisteme stereo din automobile, omul dispăruse.

•

Apoi a dat nas în nas cu el în Khan Market. Fusese trimisă de un șef de

rubrică să realizeze un sondaj de opinie: „Va ucide noul mall pieţele tradiţionale din Delhi?” însă ajunsese să-şi omoare timpul hălăduind pe alei, mâncând *chaat,* pufăind din ţigări, flecărind cu prăvăliaşi pe care-i ştia din copilărie. Din când în când îi îmbiau pe muşterii făcându-le semne cu braţul: nişte adolescente, o gospodină înstărită, un militar pensionat, câte un alb rătăcit. La un moment dat, s-a oprit să se uite în magazinul cel elegant de electronice care fusese, în copilăria ei, magazin de jucării. Şi uite-l acolo, într-un costum de bumbac dungat, cu sacoul atârnat peste umăr, ocupat să-i îndrume pe băieţii de prăvălie care se căţărau pe rafturi sub privirea-i poruncitoare, trăgând de acolo cutii voluminoase de carton cu puzderie de dispozitive şi echipamente din cele mai pretenţioase. Încă îl privea când domnul Kohli, proprietarul, i-a făcut din mână de după vitrină:

— Neda, scumpo!

Sunny a întors capul şi a privit-o netulburat. O văzuse deja? Părea să nu trădeze nici pic de surprindere.

Ei bine, putea să joace jocul ăsta şi ea.

— Bună, unchiule, i s-a adresat domnului Kohli. Ce mai faci?

— Foarte bine, draga mea, foarte bine. Dar tu? Mama ta cum se simte?

— A, cât se poate de bine, a zis păşind înăuntru. Văd că afacerile merg strună astăzi.

— Da, domnul Wadia, aici de faţă, este unul dintre clienţii mei cei mai importanţi.

El i-a aruncat o privire scurtă, a făcut o plecăciune destul de formală, dar cu ochi râzători.

— Domnişoară Kapur.

— Văd că vă cunoaşteţi deja, a zis domnul Kohli.

— Domnişoara Kapur e o celebră jurnalistă, a zis Sunny.

— Iar domnul Wadia – aici el s-a întors cu totul spre Neda – flirtează fără ruşine.

— M-aş putea gândi la altă formulare.

Domnul Kohli a priceput că era în plus şi s-a îngropat în registre.

— Arăţi bine, a zis Sunny.

Nu arăta bine defel, dacă nu cumva îi plăcea aspectul băieţesc corporatist, şi cine ştie, poate că îi plăcea, aşa că a acceptat complimentul.

— Mulţumesc. Eşti, ca întotdeauna, plin de curtoazie. Nu mi-am imaginat că te-aş putea vedea aşa, în mijlocul zilei.

— Mă simt flatat că ți-ai imaginat ceva despre mine. Trebuie să-mi cer iertare, a rostit grăbit Sunny, pentru că nu am dat niciun semn de viață.

Ochii ei s-au abătut peste cutiile cu jucării și dispozitive.

— Ai fost ocupat, se vede, cu chestii extrem de importante.

El a izbucnit în râs.

— Îmi place doar să cumpăr ce-i nou, să văd ce s-a mai născocit. De obicei dăruiesc lucrurile astea cât ai bate din palme.

— Cutreieri orfelinatele, sau cum?

— Mai degrabă las, pur și simplu, pe oricine ajunge în apartamentul meu să ia chestii. Îmi convine. Nu mă atașez.

— Înțeleg. Să-mi reamintești să-ți fac o vizită.

— Abia aștept.

Ea a râs.

— Într-o zi, cine știe.

— De ce nu acum?

— Fiindcă *lucrez*. Știi tu, chestia pe care trebuie s-o facem noi, majoritatea, a spus Neda, apoi s-a corectat. Adică… și tu lucrezi… Era stânjenită, fâstâcită. Doar că… nu suntem cu toții propriii noștri șefi. Unii mai avem și de dat seamă în fața altora.

El s-a mulțumit să zâmbească.

A așteptat.

A surâs.

— Ce?! a exclamat ea.

— Nimic. Ești drăgălașă, atâta tot.

— Doamne sfinte, a dat ea ochii peste cap. E ultimul lucru pe care mi l-aș dori.

— Vorbesc serios totuși, ce-ar fi să treci pe la mine? Întâlnirea asta e o întâmplare fericită. Am după-amiaza liberă. Atunci, în seara aceea, n-am prea apucat să vorbim. Mai mult – aici a stat să cugete o clipă asupra amintirii, făcând-o să se pregătească de impact – am țipat.

— *Am țipat?*

— Da, am țipat. O grămadă de țipete. Am și râs. Sau și răsturnat chestii, a zis el cercetându-i chipul nedumerit. Nu-ți mai amintești nimic, așa-i?

Ea a făcut o grimasă.

— Îmi amintesc dimineața de după.

Domnul Kohli, care pregătise nota de plată, i-a atras atenția lui Sunny,

iar acesta a scos un teanc de bani de o grosime obscenă și s-a apucat de numărat.

— Scuză-mă, a zis, trebuie să mă ocup de asta.

— Te aștept afară.

Pe trotuar s-a apucat să cântărească avantajele și dezavantajele unei vizite la el acasă. Singurul dezavantaj pe care îl vedea era că *ar fi trebuit* să muncească. Avantajele erau câtă frunză și iarbă. În principal și-ar fi satisfăcut curiozitatea, ar fi avut parte de o audiență privată cu acest tânăr și misterios zeu al metropolei Delhi. I-a privit spinarea cât plătea. Relaxat, dar în același timp atât de ferm. Însă nu era doar o proiecție de-a ei? Nu cumva transpunea silueta tatălui, pe cea a unchiului său asupra corpului lui? Iarăși îi pătrundea în minte întrebarea: „Cine e acest Sunny Wadia?" N-ar fi putut răspunde. El a ieșit, urmat de patru băieți de prăvălie, fiecare cu câteva cutii în brațe. Două televizoare, mai multe console de jocuri, un fierbător de orez, un robot de bucătărie fițos. I-a făcut din mână, arătând spre parcare.

— Cel puțin fă cu mine câțiva pași.

— Sigur.

A devenit imediat conștientă de privirile care li se aruncau. Care i se aruncau, de fapt, lui. Nu era ca și cum l-ar fi cunoscut cu toții, deși unii îi recunoșteau cu certitudine chipul. Mai degrabă avea de-a face cu felul în care umbla, o combinație de statură și stil, o atitudine, și-a zis Neda, cum au vedetele de cinema. Apoi era șirul deloc neînsemnat de băieți din urma lui, cărând obiecte costisitoare, confirmându-i bogăția. Nimeni n-o vedea pe ea cu adevărat, nu făcea decât să se situeze în orbită; preț de o clipă s-a simțit secretara, asistenta lui. Nu era tocmai neplăcut, totuși simțea nevoia să se pună în evidență cumva, ori măcar să se întoarcă la lucru…

— La ce te gândești?

Și-a dat seama că el nu o scăpase din ochi.

— Că ar trebui să mă întorc la treabă.

— La ce lucrezi?

Să spună că la un sondaj de opinie ar fi părut trivial.

— Păi… a zis dregându-și vocea. Evaluez impactul socioeconomic al mutațiilor din peisajul comercial prin intermediul mărturiilor orale ale consumatorilor.

El s-a prefăcut concentrat, îngânând cuvintele printre dinți, ca pentru sine.

— Adică faci un sondaj de opinie?

— *Vox populi,* mai exact.

El a izbucnit în râs.

— Să-ți dau niște citate zemoase. O să inventăm împreună câteva. Așa n-o să mai ai vreo scuză ca să nu vii pe la mine.

Au traversat de pe aleile cu magazine către parcare. Ea l-a privit în lumina puternică, mijind ochii.

— Pot să te întreb ceva serios?

— Sigur.

— De ce ești atât de dornic?

El s-a oprit, s-a uitat la ea.

— Nu-i evident?

Zâmbetul lui spunea restul.

Apoi Neda a fost salvată. Șoferul lui i-a văzut venind, s-a apropiat în fugă, a început să se agite cu cutiile, a țâșnit iarăși spre Land Cruiser și a deschis portiera laterală. Era limpede, Sunny cumpărase mult mai multe decât ar fi izbutit să ducă șoferul ori SUV-ul.

— Plus că, a continuat Sunny, în mașina mea nu-i loc. Am nevoie să mă iei cu a ta.

•

Părea straniu să-l aibă pe Sunny Wadia înghesuit pe bancheta pasagerului din micuțul și ponositul ei Maruti. Genunchii îi intrau în plasticul torpedoului. În față, șoferul lui manevra pe străduțe SUV-ul înțesat de cutii.

— Îmi place mașina ta, a zis el.

Ea a pus o mână molatică pe claxon, l-a ciupit ușurel.

— Știu că ești sarcastic, dar o iubesc. E temperamentală, mă duce din punctul A până în punctul B, ce să mai vreau?

— Ceva mai mult spațiu pentru picioare, a zâmbit el încercând să degajeze spătarul.

— A, ăla-i stricat.

Sunny părea nelalocul lui, și asta o amuza nițel. Era pe terenul ei acum.

— Îți plac lucrurile vechi, așa-i?

— Îmi plac lucrurile bune.

— Asta-i mai subiectiv.

— Nu crezi că mașina asta e bună?

— Hai să zicem că n-aș fi în stare s-o conduc. Ca să faci asta trebuie să

te afli în vârful lanțului trofic.

— Zise Prințul Moștenitor de Delhi.

— Nu, nu. Ești mult peste mine. Sunt mult, mult sub nivelul tău.

— Prostii.

— Nu glumesc. Poți scăpa cu aproape orice. Pun rămășag că-i insulți pe polițai când te opresc, este?

Tăcerea ei i-a spus că o nimerise.

— Și nici măcar bani nu-ți trebuie. Ai chestia impregnată în tine. Uită-te numai la mașina asta prăpădită.

— Ce-i cu ea?

— Pun pariu că ai putea s-o conduci direct la un hotel de cinci stele, să te dai jos, să pășești visătoare înăuntru și nimeni nici măcar n-ar clipi.

— Nu m-am gândit la asta.

— O dată dacă te vede cineva în mașina asta prăpădită, și știe. Ești acolo, în vârf. Habar nu ai cât ești de norocoasă.

— Știu că-s norocoasă, a spus ea.

— Nu mă înțelege greșit, a continuat Sunny, să știi că admir cât de ușor îți vine. Mie, nu. Eu a trebuit să mă construiesc. Mi se amintește zilnic, în oglindă, că nu-s nimic fără costum, fără limuzină, fără ceas. Fără recuzita asta abia dacă exist.

— Apropo de recuzită, mai ai din țigările alea delicioase?

— Cum să nu.

— Le-am terminat pe ale tale, să știi.

El a scos pachetul. A tras o țigaretă pentru ea.

— Ai schimbat subiectul.

Neda și-a pus între buze o țigară.

— Cred că nu mă simțeam în largul meu.

— Nu ai de ce.

Ea s-a uitat lung pe întinderea străzii.

— Îmi vine greu să cred că ești doar o creație artificială, a spus în cele din urmă. Nu mă gândesc la oameni așa.

— Nu ai de ce.

— Mi se pare că… e ca și cum te-ai devaloriza intenționat.

— Nu, mă valorizez.

— Că ai, gen, o umilință falsă.

— Nu am spus niciodată că aș fi umil.

Ea a încercat să urmeze șirul acestor replici, să se gândească la ceva spiritual de zis. *Era* totuși vorba de un flirt, nu?

— Cum ți se pare, deci, a întrebat într-un târziu, mersul cu mașina asta prăpădită?

— Pe bune? a rânjit el. Mă face cam agitat.

Pe ea a bușit-o râsul.

— Pot să-ți dau drumul de aici *oricând* vrei.

Au tăcut.

Lucrurile fuseseră resetate.

A luat o brichetă de plastic de pe tăviță și și-a aprins țigara.

— Căcat, a pufnit bătându-se cu palma peste frunte. Trebuie să-ți dau înapoi bricheta. E la mine în sertar, la redacție.

— Nu-i nimic, a replicat el mieros, ți-am făcut-o cadou.

Ea s-a gândit la asta.

A tras aer în piept, scurt, gata parcă să vorbească, și-a lăsat capul către un umăr, s-a oprit.

Însă el i-a surprins gestul.

— Ce-i?

— Verificam doar, a pornit ea să zică. Dar umbli cu Kriti, așa-i?

El și-a aprins o țigară.

— Unde ai auzit asta?

— Am sursele mele.

— Hari.

— Poate.

Sunny a surâs.

— E gelos, atâta tot.

— Pe bune? a întrebat ea prostește. O place?

— Nu fi idioată. Pe tine te place.

— Ei, da… Nu cred o iotă.

Înaintea lor, șoferul lui Sunny a accelerat, trecând pe galben. Semaforul s-a făcut roșu, Neda a oprit, iar Land Cruiserul s-a făcut nevăzut în trafic.

— Afurisitul, a bombănit Sunny. Ar fi trebuit să aștepte.

A scos la iveală telefonul.

— Calm, a zis ea și, întinzând brațul, i-a împins în jos mobilul. Știi drumul spre casă.

Au păstrat tăcerea până ce lumina s-a făcut verde, îmbulzeala traficului

și claxoanele vuiau împrejur în vreme ce mașina înainta gâfâind. Însă ea era o campioană a șoselei, străbătea spațiile cât ai clipi, păstrându-și totodată între buze țigara aprinsă.

Fumul îi intra în ochi.

— Îmi dai voie? Sunny a întins mâna ca să i-o ia din gură, a scuturat-o pe geam și i-a așezat-o iarăși, grijuliu, între buze. Fă la dreapta, a zis. Spre enclava Saldarjung.

Ea a zâmbit, fără să scoată însă o vorbă. Era un moment special.

•

Peste cincisprezece minute, Sunny a arătat către o poartă imensă ce străjuia un bloc monolitic de cinci niveluri.

S-a apropiat de poartă cu mașina. Doi paznici cu pistoale automate au pășit spre ei, unul cu palma înălțată ca s-o oprească, cătând bănuitor înăuntru până ce l-a văzut pe Sunny și a făcut drepți. Un ordin a fost lătrat, poarta s-a deschis. De cealaltă parte, alți doi paznici au salutat trecerea mașinii.

— Dar ce-ați făcut voi, oameni buni? a exclamat ea. Ați jefuit vreo bancă?

•

Mica alee de la baza clădirii era plină ochi cu mașini. Doi servitori au dat fuga să deschidă portierele.

— Las-o pornită, a zis el, ți-o parchează ei.

A condus-o prin latura imobilului impunător pe o ușă mică, fără semne distinctive, apoi pe un culoar care părea spațiul rezervat personalului dintr-un hotel. Au ieșit pentru scurt timp într-o zonă de recepție luminată puternic, cu podele de marmură, mese de cafea moderne, sofale îmbietoare și flori tăiate proaspăt, apoi au apucat-o pe un pasaj ducând către un ascensor. În tot acest timp Sunny a păstrat o atitudine profesională, de parcă ar fi escortat un oaspete să se vadă cu „managerul”. Ea și-a promis să țină minte detaliul, observând totodată și prezența consistentă a camerelor de luat vederi pe pereți.

În ascensor, pe când urcau silențios spre etajul al cincilea, Sunny s-a arătat la fel de formal. Neda ar fi putut izbucni în râs; a așteptat în schimb fără vreo emoție pe chip și, când ușile s-au deschis, l-a urmat pe coridorul fără ferestre și cu mochetă roșie către o unică ușă solidă, care s-a deschis din interior la apropierea lor. Înăuntrul încăperii strălucitoare de dincolo de

ușă au fost salutați de un servitor în uniformă care le-a făcut o ușoară plecăciune împreunându-și palmele în namaste.

După straniul și sufocantul urcuș, apartamentul lăsa impresia unui sanctuar. Încăperea principală era luminoasă, minimalistă, cu pereții zugrăviți într-un alb de galerie de artă, decorați în chip potrivit cu (avea să-i spună asta mai târziu) lucrări importante ale constructivismului și ale mișcării De Stijl pe partea cea alungită și cu o piesă vastă, în maniera expresionismului abstract, pe peretele din capăt, unde te-ai fi putut aștepta să fie prins un televizor. Un imens covor de Buhara trona în centru, iar pe el era întinsă o străveche ușă afgană de lemn, utilizată pe post de masă, înconjurată de scaune comode și de sofale.

Către stânga, o serie de uși cu obloane dădeau către ceea ce Neda a ghicit că era o terasă pe acoperiș, iar niște bolți indicau prezența altor încăperi dincolo de ele.

Sunny a desfăcut brațele.

— Ce crezi, așadar?

— E… e destul de special.

— Mă bucur mult că îți place. A îndrumat-o spre divan. Ia loc, te rog, a zis și și-a lăsat țigările pe masă, așezându-se la rândul său pe un fotoliu de piele alăturat.

În vreme ce Neda se dădea huța pe marginea sofalei, servitorul care deschisese ușa și dispăruse apoi la repezeală printr-o arcadă s-a întors cu o tavă pe care se aflau pahare cu apă.

— Mulțumesc, Ajay, a zis Sunny. Iar Nedei: Haide, gustă.

Ea a cercetat paharul.

— Ce-i aici?

— Hai, gustă.

A gustat. Nu era deloc rea.

— N-ai mai pus gura pe asemenea apă, așa-i?

— Nu cred, a trebuit să recunoască.

— Ghici de unde provine.

A zâmbit.

— Nu știu.

— Belgia.

— Vezi tu, n-aș fi ghicit în veci.

Sunny s-a înclinat spre ea.

— Traversează straturi de rocă preistorică. E purificată de un izvor termal.

Era ca un băiețel plin de entuziasm, dorind să-și împărtășească știința. Nedei i s-a părut drăgălaș.

— Are să mă vindece de păcate?

— Ia loc, a zis el. Revin imediat.

•

A dispărut pe sub o boltă, lăsând-o singură. Neda s-a cuibărit mai bine pe sofa, băgând de seamă răcoarea din aer, felul în care era disimulată unitatea de climatizare, ca într-un hotel de lux. Da, asta era senzația, o combinație de galerie de artă și hotel. A făcut inventarul revistelor și cărților răsfirate cu gust pe măsuța de cafea: niște exemplare din *Living In* de la Taschen, numere din *Architectural Digest, Robb Report, National Geographic; Povestea lui Genji, Camera luminoasă, Arta războiului.*

A luat una dintre revistele Taschen, *Living in Japan,* și a răsfoit-o alene.

— Doamnă? Servitorul, Ajay, s-a oprit înaintea ei, cu capul plecat. De băut, doamnă? Chai, cafea, suc, ceva rece?

Sunny s-a apropiat.

— Ceva mai tare? Își schimbase hainele, trăsese pe el o cămașă albă și pantaloni de lână. Ce zici de-un șpriț? Ajay face un șpriț minunat.

— Eu… nu știu ce-i aia.

Sunny s-a așezat iarăși pe fotoliul de piele.

— *Sprezzatura,* a rostit pe un ton grandios.

— Mda, nici aia nu știu ce e, a spus ea uitându-se către Ajay. O bere vreau.

— Heineken. Asahi, Peroni… a început Ajay să înșire.

— Nu, nu, l-a oprit Sunny fluturând din mână a dispreț, va încerca un șpriț venețian, cu – aici a lăsat capul în piept, chibzuind delicat – Mauro Vergano Americano.

— Domnu'.

— N-am voie să mă îmbăt, a zis ea.

— N-o să te îmbeți, a răspuns el, apoi, uitându-se la Ajay: Și eu vreau o Asahi. Foarte rece.

Neda l-a privit pe servitor îndepărtându-se.

— E un tip de treabă.

Înainte ca Sunny să răspundă, ușa din față s-a deschis cu un clic și

șoferul care fusese în piață a intrat, urmat de o procesiune de servitori cărând cutiile de la magazin.

— Și uite că au venit jucăriile.

Ajay a ieșit din bucătărie ca să direcționeze șirul de valeți, mustrându-l pe șofer cu voce joasă și calmă pentru vreo încălcare a regulilor, după care s-a retras iarăși să termine cu băuturile.

— Mda, a zis ea, e limpede că-i de păstrat.

— L-am salvat, a spus Sunny.

Neda a părut perplexă.

— De unde?

— Din munți.

— Adică… din vreo avalanșă, sau cum?

— Nu, a râs el, dintr-o cafenea turistică.

— Aha… deci îți rulează cuiele?

— Cafeaua, de fapt, m-a prins în mreje. Face o cafea incredibilă. În *macchinetta.* A învățat de la un italian.

— Nu credeam ca o cafea să fie lucru atât de greu.

— Ar trebui s-o încerci. Are un fel, un fel… de… ăăă… cum ar veni, internațională…

A pocnit nerăbdător din degete.

— Sensibilitate?

— Exact.

— Dar la capătul zilei tot îți rulează țigări cu iarbă, este? El a zâmbit.

— Dacă așa ar sta lucrurile, n-ai avea de unde știi.

— Discreția este foarte importantă în branșa ta.

Sunny a dat din cap ușurel, de parcă ar fi afirmat un principiu fondator.

— E important să-mi recrutez oameni fideli.

— Chiar esențial, aș zice.

„Se distrează pe seama mea?”, s-a întrebat Neda. „Așa vorbește cu toată lumea?”

— Tata e… are el maniera lui.

— Așa sunt tații, a replicat ea încurajându-l să continue, însă cu gândul la părintele propriu, la maniera sau lipsa lui de manieră și la cât era de binecuvântată.

— Aduce oameni de prin sate, a continuat Sunny. Lucrători. Îi aduce din – și-a ales cuvintele – teritoriile noastre. Sunt foarte credincioși, au o rețea

de loialitate, însă – și-a aprins o țigară, i-a oferit una și ei, ea a luat-o – îi sunt credincioși lui, așa că prefer…

— Pe cineva care să îți fie loial ție.

— Ăsta e sanctuarul meu. Refuz să duc o viață dublă aici.

Ea a încuviințat din cap.

— E destulă viață dublă de trăit pe afară.

Și ea ducea o viață dublă. Chiar și în adâncul inimii. Aproape toți o făceau. Așa era, pur și simplu, mersul lucrurilor. Cineva se afla mereu la pândă, atent la lucruri pe care să le folosească apoi contra ta. Cine n-ar fi vrut să se simtă liber în propria casă?

— India… a oftat. Meleag al trădătorilor și agenților dubli.

— Zi-mi o chestie, a spus Sunny. Dar fii cinstită.

Neda și-a aprins, într-un târziu, țigara pe care o ținea în mână.

— Poate.

— Îți place slujba ta?

— Poftim?

— Slujba. Îți place?

Și-a simțit iarăși zidurile ridicându-se.

— Nu e chemarea vieții, dacă la asta te referi. Dar sunt, evident, și momente bune.

— Care ți-e chemarea?

— N-am niciuna.

— Toată lumea are. Eu așa cred.

— Ba eu nu. Dar presupun că nu contează pentru tine.

— Ai tu o menire, sunt sigur. Trebuie doar s-o descoperim.

— A ta care e?

Voia să-l facă să vorbească despre el.

Sunny a fluturat dintr-un deget.

— Toate la vremea lor, domnișoară Kapur. Eu pun întrebările aici.

— Ce rahat! Nu poți face asta. Pretinzi că oricine are…

A intrat Ajay, cu băuturi și niște gustări. A pus un suport de pahar, i-a așezat pe el băutura și a anunțat:

— Șpriț venețian.

Neda l-a examinat cu interes pe Ajay – era bine clădit, însă pe chip i se citea o nevinovăție copilărească. A zâmbit drăgălaș, a arătat spre una dintre gustări.

— Și asta ce-i?

— Doamnă, a răspuns el în engleză, concentrat, este anșoa sărată și prăjită, în inflorescență de zucchini.

S-a uitat spre Sunny căutând aprobare.

— Mulțumesc, Ajay, a zis Sunny. Te chem eu.

— Te adoră, a remarcat ea după ce Ajay s-a retras. A luat paharul, l-a ridicat, i-a examinat culoarea. Și chestia asta arată splendid.

— Încearc-o.

A sorbit.

— La naiba!

— Bun.

— Amărui. Dar bun.

— Papilele o să ți se obișnuiască. De gustare ce zici?

— Te excită treaba asta, nu?

— Îmi place să le ofer oamenilor experiențe noi.

— Știi ce, a zis ea examinând platoul, de fapt, n-am mai mâncat anșoa până acum. A luat o înghițitură, a mestecat o clipă, a dat aprobator din cap. Mda, e fantastic, a spus arătând spre farfurie cu degetul. De unde ai făcut rost?

— A, a ridicat el din umeri, astea-s japoneze.

— Japonia, a făcut ea arătând spre albumul Taschen. Tare mi-ar plăcea să mă duc în Japonia.

— E o demență.

— Ai fost? Sigur că ai fost. Cum e acolo?

— Dement. Imposibil de descris. Dar știi ce? a spus Sunny schițând un gest către băutura din mâna ei. Prefer Italia. Mâncarea, cultura, pasiunea, stilul. Toate costumele mi le fac acolo. Am un croitor în Milano, altul în Napoli. Totul e… cum am zis…

— Șprițează-mă-cumva?

— Sprezzatura.

— Asta era.

— Înseamnă „elegant și degajat”.

— Puteai să-mi zici că înseamnă „jigodie” și n-aș fi făcut diferența.

— Dar m-ai fi crezut?

— Nu, a scuturat ea din cap.

El a izbucnit în râs.

— Ești nostimă.

— Sunt?

— Și răspunzi obraznic.

— Mda, păi…

— Nimeni nu mai răspunde așa, cu tupeu. Nu mai e cazul.

— Nimeni-nimeni?

— Nu mie.

— Nici măcar prietenii?

— Nici măcar prietenii.

— Nici cei mai buni dintre cei mai buni, spuma prietenilor?

El a clătinat din cap cu solemnitate.

— Ei, asta fiindcă se tem de tine, a râs ea.

— De banii mei se tem, a ripostat el.

— Nu, s-a încăpățânat Neda. Banii sunt sigură că le plac la nebunie. Se tem să nu piardă accesul la ei. Astea-s chestii de bază la școală. Ești noul puști mișto. N-ai văzut *Beverly Hills?* Cine n-ar vrea, adică, să se odihnească în umbra caldă a lui Sunny Wadia?

Sunny și-a ațintit o clipă uitătura spre tăblia mesei.

— Nu știu. S-a uitat apoi la ea. Eu?

Neda a gângurit batjocoritor, a falsă compasiune.

— Oo, l-a apucat tristețea pe săracul puști bogat?

Nu mai pusese nimic în gură de la micul-dejun și simțea alcoolul umblându-i prin trup. Uneori era așa, i se dezlega limba și-i venea să se lege de trăsături pe care, trează fiind, le socotea incitante. Văzând ce față făcuse el, a încercat să se strunească, să-și aranjeze și ea chipul cum se cade.

— Dar acum îmi amintesc, a reluat peste câteva clipe. Stăteam de vorbă în noaptea aia, în restaurant. Ai zis că ești singuratic de fel. Nu te-am crezut. Am crezut că o faci pe gingașul. Dar poate că e adevărat.

— Ești perspicace, a zis el.

Ea a înlăturat cu un gest complimentul.

— Am doi ochi și un creier.

— E o calitate atrăgătoare.

Știa că o tachina, însă tot s-a simțit roșind.

— Bun, destul cu asta, a spus așezând paharul pe masă și împingându-l în lături. Am o slujbă, iar tu mi-ai promis.

— Ți-am promis?

— Că mă ajuți cu sondajul.

— Așa, da.

— Doar dacă n-a fost decât un complot ca să mă atragi la tine în cameră.

A privit-o cu un zâmbet șugubăț.

— Îmi trebuie răspunsuri. M-ai luat de la treabă, am foi de completat. Așa că să nu aud scuze, a spus Neda întinzând mâna după geantă. A, o să te înregistrez. Deși i-a observat ezitarea din ochi, tot a scos reportofonul la iveală. N-ai grijă, o să-ți schimbăm numele, l-a asigurat în timp ce poziționa aparatul pe masă. OK?

El a încuviințat, cu ochii ațintiți calm într-ai ei.

— OK.

— Mai întâi, cum te numești.

— Vijay, a replicat el instantaneu.

— Vârsta?

— Douăzeci și trei de ani.

— În regulă, să-i dăm drumul, a zis ea și a apăsat pe butonul de pornire, făcând beculețul roșu să se aprindă. Sunt aici cu Vijay, douăzeci și trei de ani, în Khan Market, iar chestiunea zilei o reprezintă mallurile și piețele. Vijay, spune-mi, te rog, cu ce te ocupi.

A tras temeinic din țigară, s-a încruntat un moment dinaintea mesei, a pus țigara în scrumieră. Când a ridicat iarăși ochii, schimbase nu doar personajul, ci și limba.

— Lucrez la un dispecerat telefonic, doamna, a replicat în hindi, cu un puternic accent din vestul statului Uttar Pradesh.

Vocea onestă, plină de speranță, încrezătoare a luat-o prin surprindere. Și i-a trecut prin cap: poate asta era *adevărata* lui voce, accentul său *real*.

— OK, Vijay, operator telefonic, de douăzeci și trei de ani, a zis ea rămânând la engleză, iată întrebarea: Credeți că noile malluri din Delhi vor duce la pieire piețele tradiționale ale orașului?

— Doamna, a zis el, mallurile sunt foarte încântătoare pentru mine.

— De ce?

— Multe lucruri, toate sub același acoperiș, cu mărcile cele mai bune. Dacă nu ai marcă, doamna, nu ai stil.

A trebuit să-și rețină un zâmbet. I se tot furișa pe buze.

— Doamna, s-a impacientat Vijay, ce-i de râs?

— *Kuch nahi,* a zis ea. Nimic.

— Doamna, vă amuzați pe seama mea, dar nu înțelegeți cum e, du-te încolo, du-te încoace, să încerci să găsești în atâta piețe ce-i trebuie unui băiat. Plus că în mall au aer condiționat. Atmosferă plăcută.

— OK, OK, deci mallurile vor *ajunge* să distrugă piețele tradiționale? Asta crezi?

— Nu, doamna, a zâmbit el, mereu o să fie oameni de seamă și cucoane ca dumneavoastră la care le place să folosească piețele, să vă dați jos din limuzinele voastre cu șofer.

— Eu n-am șofer! s-a oțărât ea.

El a ridicat o mână, făcându-i semn să aștepte.

— Și mereu o să fie omul de rând care nu-și permite să meargă la mallul cel nou și tot la piață ajunge. Dar la mijloc există acum o persoană ca mine. A comutat pe engleză și a rostit, cu accent pronunțat, un singur cuvânt: Aspirațional.

A privit-o după aceea în tăcere, fără să miște un mușchi pe față, fără să-și iasă câtuși de puțin din personaj.

— Ei, hai acuma, a spus ea într-un târziu, ăsta ești tu făcându-ți reclamă.

— Ce tot spuneți acolo, doamna? a replicat el, cât pe ce să cedeze unui hohot de râs.

Neda și-a azvârlit în sus mâinile:

— În fine!

— Pe lângă asta, a spus el culegându-și țigara și reintrând în pielea lui Sunny Wadia, știi măcar cum a apărut Khan Market?

Ea i-a răspuns cu o privire pierdută.

— De unde să știi, chiar așa!

Neda a început să caute semne care să-l dea în vileag în vocea mieroasă, internațională, însă aceasta era vagă într-un fel fără cusur.

— A început cu refugiații, de când cu împărțirea Indiei. Au ajuns în Delhi și au aterizat în colonia aceea doar cu hainele de pe ei. Și s-au adaptat fiindcă au fost nevoiți. Dacă nu se adaptau, mureau. Așa că, mai mult ca oricine, n-ar trebui să fie atât de surprinși că orașul se schimbă. Și dacă nu-și pot ține mușteriii mulțumiți, de ce să rămână în afaceri? Că doar nu au vreun drept dat de Dumnezeu.

— Așadar, morala poveștii e „adaptează-te sau crapă”?

El s-a lăsat pe speteaza scaunului.

— Cam așa ceva.

— Atunci dă-i drumul, l-a îndemnat ea. Spune-o.

— Adaptează-te. Sau crapă.

— Vijay, douăzeci și trei de ani, atunci…

— Ascultă-mă, a întrerupt-o Sunny, serios vorbind, piețele au și ele locul lor. Dar sunt mii, milioane de indieni tineri care nu se pot duce într-un loc precum Khan Market, care nu pot naviga necontenit prin Old Delhi. Nu vor, nu au timp pentru asta. Tineri de peste tot, din toate mediile, obțin slujbe, locuiesc singuri ori cu prietenii, au la dispoziție un venit și vor să-și rezolve rapid necesitățile. Cercetările noastre de piață arată că un procentaj însemnat din cei care intră pe piața muncii vor o experiență de shopping mai concentrată, mai imersivă și mai accesibilă *peste tot,* la periferii, prin orașele-satelit, prin locuri pe unde lumea ca tine nici nu visează să pună piciorul.

— Cercetările *voastre* de piață?

— Da.

— Construiești malluri. Așa-i?

— Normal.

— Și ai douăzeci și trei de ani.

— Douăzeci și patru.

— Uau, a exclamat ea și și-a coborât privirea spre reportofon, să se asigure că încă înregistra. Și eu, care am crezut că ești un sprijinitor al artelor.

— Cele două nu se exclud reciproc, a zis Sunny.

— Așa-i, a îngânat ea.

— Cine crezi că a finanțat arta, istoric vorbind? Cei din familia Medici erau bancheri.

— Mda… adică… sigur.

— Pe lângă asta, am planuri mai mari decât mallurile. Vreau să fac din Delhi o metropolă cu adevărat globală.

— Tu?

— Da, eu.

— Mi se pare o nebunie.

— Ești fericită trăind aici?

— Pardon?

— Am auzit că n-ai fi. Am auzit că ai vrea să pleci.

A fost luată prin surprindere. Probabil că-i spusese Hari.

— Și nu te învinuiesc, a urmat el. Crede-mă, nu am crescut ca tine, cu Occidentul licărindu-mi în sufragerie, dar am călătorit, am văzut cum trăiește lumea prin alte părți, am văzut ce este la dispoziție, ce este deschis, ce este posibil. Pe aici suntem în urmă rău. Avem atâta potențial, atâta capital uman, trebuie doar să ne folosim de el.

Le făcea tuturor asta? Pur și simplu nu se putea abține?

— Să te întreb o chestie. Ce au în comun Londra, Paris și Singapore?

— Nu știu. Spune-mi tu.

— Nu, pe tine te întreb, ce au ele în comun?

Neda a dat din umeri.

— Că sunt capitale?

— Au râuri.

— Bine. Și?

— Și noi ce avem aici, în Delhi?

Începea s-o obosească retorica lui grandilocventă.

— Un râu.

— Și-acum ascultă, s-a lansat el într-un monolog. Pe parcursul istoriei, râurile și orașele mari și-au împletit destinele. Râul este axa vieții unui oraș, artera lui.

Neda și-a dat seama că repetase asta, că era vorba despre un discurs pregătit dinainte.

— Mai întâi comerț, după aceea industrie, apoi divertisment. Și cele mai de soi orașe din lume au ceva în comun. Sunt așezate *cu fața* la râurile lor. Râurile devin piesa centrală.

Poate că și scrisese cândva vreun eseu pe tema asta.

— Și noi ce facem? Aici, în Delhi? Ce-i facem Yamunei?

Ea a clătinat din cap, de vreme ce știa că nu trebuie decât să asculte.

— Îi întoarcem spatele. Gândește-te numai, a zis el trecând de la frazele de-a gata la un ton evanghelic. Imaginează-ți orașul de sus, zugrăvește-l dinaintea ochilor, îl vezi? Vezi cum curge Yamuna? Acum gândește-te la toate coloniile astea. La lucrurile pe care le fac zi de zi cu toții. Se uită cineva la râu? Are cineva vreo treabă cu râul? Nu, îl izgonim, îl ignorăm. Ar trebui să fie *sacru,* însă devine profan, distrus de gunoaie, înțesat cu cocioabe. Și noi acceptăm pur și simplu asta. Așa-i?

— Așa-i.

— Imaginează-ți acum că Yamuna ar fi de-o curățenie sclipitoare. Imaginează-ți cum ar fi să *înoți,* a spus el, devenind din ce în ce mai însuflețit. Imaginează-ți rezervații naturale acvatice, săli de operă! Imaginează-ți un district de afaceri, zgârie-nori, tramvaie, parcuri, cafenele. A rotit brațele ca pentru a-și zugrăvi peisajul. Imaginează-ți cum ar fi să termini lucrul și să ieși la un cocktail, la o masă cu stele Michelin, apoi la teatru, apoi la o plimbare pe maluri.

Ea l-a privit, l-a văzut satisfăcut de viziunea pe care o invocase cu ochii minții.

— În Londra poți să o faci, a spus el. Aici de ce n-ai putea?

— Habar n-am.

— Ba se poate. Fiindcă cu o să construiesc totul.

Și, cu acestea, și-a încheiat expozeul.

— Păi, bine, a zis ea, e ceva foarte…

— Ambițios.

— Ar fi un cuvânt. Ar mai fi și altul: nebunesc.

— Nu mă crezi în stare.

— Nu-i vorba de asta, doar că, na, aia-i Londra și ăsta-i Delhi. Cum te aștepți tu, adică, să…

— Asta e grija mea.

Ceva din tonul lui a făcut-o să se zbârlească.

Știa instinctiv că el greșea, că situația era mai complicată de-atât, însă nu avea muniție ca să înfrunte bravada lui țanțoșă. Ce spusese el ajunsese s-o irite. „Ce-o vrea de la mine?”

— La ce te gândești? a întrebat Sunny.

— De ce?

— Cum adică „de ce”?

— N-are a face.

— Nu crezi că pot să fac asta?

— Nu, faza e că… are importanță ce cred eu?

— Da, fiindcă te întreb.

— Atunci, cred că-i o idee simpatică.

— Dar?

— Nimic.

— Ce-ar fi să lucrezi pentru mine?

Ea a izbucnit în râs.

— Cum?

— Se vede bine că nu ți se potrivește jobul.

— Așa deci.

— Poți să te alături mișcării, să ajuți la PR, relații cu presa, ce mai e.

— Mda, ai putea să-mi fii tu vocația, a zis ea în batjocură.

Veninul și-a făcut efectul. S-au afundat în tăcere.

Neda nu izbutea să strunească situația, nu-și dădea seama dacă el vorbea sau nu serios, dacă era sincer, naiv, dacă nu cumva era vorba doar de un joc, de o manevră întortocheată menită să o bage în patul lui (nu funcționa!) sau de un exercițiu de aroganță.

Tăcerea s-a înstăpânit. El avea toate atuurile.

Așa că ea și-a zis: „Îmi bag picioarele".

— Știi ce, nu puteam să mă hotărăsc dacă să-ți fac un profil sau nu. Pentru non-vocația mea. După ce te-am cunoscut, în noaptea aia. Unde se îndrepta cu asta? s-a întrebat, dar a decis să continue: Eram surescitată. Avea să fie ceva spumos, distractiv, dar cu fundal serios, pentru pagina de cultură, știi, legat de petreceri, de restaurante. Despre cum se schimbă metropola.

O asculta fără să clipească.

— OK.

Chiar avea de gând să treacă prin asta?

— Apoi mi-am întrebat un coleg despre tine.

El și-a adus laolaltă degetele, și-a atins buzele cu vârfurile.

— OK.

— Și știi ce mi-a spus?

De ce făcea ce făcea?

Nemișcat, Sunny aștepta.

— A spus așa: „Sunny Wadia? Păcăliciul ăla?"

A simțit pe șira spinării iureșul adrenalinei, rarefierea oxigenului în plămâni.

El a rămas neclintit.

— Și imediat după aia a zis: „Știi cine-i taică-său?"

A simțit că i se chircește stomacul. I se făcuse greață, în acel moment a surprins luminița roșie a reportofonului cu coada ochiului. Evident, Sunny știa că e pornit, nu?

— Și știai? a întrebat-o răsucindu-se să o privească în ochi. Sau ți-a spus

el?

— Ceva mi-a spus.

Sunny a inspirat prelung, alene.

— Știi ce, am avut de-a face cu de-astea toată viața mea, a zis aprinzându-și altă țigară, alunecând într-un tărâm privat al contemplației. Toată viața mea.

Neda nu a cutezat să se miște.

— Așadar? Ce-a zis? a îmboldit-o el.

— Colegul meu?

— Da.

— A zis că e un…

N-a izbutit să termine.

— Un ce?

A izbutit să i-o zică verde în față.

— A zis că tatăl tău e unul dintre ciracii lui Ram Singh.

— Ram Singh… Sunny a închis ochii, a zâmbit iar, a lăsat bărbia în piept. După care a început să vorbească: Tatăl meu este pur și simplu un om de afaceri. Nu s-a născut cu bani sau cu relații; nu a avut prieteni sus-puși. Tatăl lui era alcoolic, comerciant de grâne. Tata a abandonat școala și a preluat afacerea familiei la cincisprezece ani. Curând, tatăl lui a murit. A făcut ce a fost nevoit ca să supraviețuiască. Acolo, în U.P. Unde nu te ajută nimeni dacă nu te ajuți singur. Unde șansa îți stă împotrivă. A muncit fără preget, ceas după ceas. Și în somn a lucrat. Numai că nu era ca alții. El avea o viziune. Și talent la bani. În orice rupie vedea niște bănuți în plus. E asta o crimă?

— Nu, a răspuns ea.

— E vinovat doar de ambiție. Că s-a ridicat mai sus de starea lui. A luat-o tata pe scurtături? Da. Asta-i India. Jocul e măsluit, se trișează, ai tăi fac de la bun început legea. Cei care au deja totul nu vor să împartă. Așa că uneori lucrurile mai trebuie și luate. Numai că, în ultimă instanță, el le dă oamenilor ce le trebuie. Oameni ca tine sau cei cum e colegul tău l-au vorbit mereu pe la spate. Cât am fost în școală am tot auzit vorbele astea. M-a trimis, apropo, la o școală bună, voia să evoluez, să mă amestec cu lumea asta din care faci tu parte. Am fost exmatriculat. Colegii de clasă vorbeau suficient de tare cât să-i aud amintindu-mi că nu voi fi niciodată unul dintre ei. Numai că lumea s-a schimbat. Nu le mai aud șușotelile. Vin, în loc de

asta, să-mi ceară de lucru. Vin la petrecere. Colegul tău, evident, nu își va schimba niciodată părerea, sunt sigur. Își permite să n-o facă. Pun pariu că nu a trebuit în viața lui să se zbată, așa-i?

— Nu știu. Toți au zbaterile lor.

— Dar nu ca noi, a zis lăsând țigara în scrumieră. E un chin să ajungi sus. Și ca să ajungi trebuie să înveți să fii necruțător. Însă, odată ce ești acolo, poți începe să faci bine. Tatăl meu e curat.

— Dar cum e cu Vicky?

Un tremur de delectare în rostirea numelui.

Chipul său era de necitit.

— Nu l-am mai văzut de ani întregi.

— Face parte din familia ta.

— Dar nu are nimic de-a face cu viitorul nostru, a spus el aplecându-se și închizând reportofonul. Ne-am eliberat de el cu mult timp în urmă.

— Ce vrei să fac cu asta? a întrebat Neda.

Se aștepta ca el să scoată caseta, s-o bage în buzunar ori să-i dea foc în scrumieră, însă n-a făcut decât să împingă aparatul spre ea.

— De tine depinde. S-a ridicat de pe scaun, și-a netezit cu palma cămașa și pantalonii. Te rog să mă scuzi, am întârziat la o întâlnire. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneata, domnișoară Kapur. Ajay o să te conducă.

•

Acasă, în odaia ei, întinsă pe pat cu căștile pe urechi, a ascultat înregistrarea. A derulat-o la partea cu piața. Mai întâi întrebările pentru sondaj, vuietul străzii pe fundal, apoi un clic și tăcerea gălăgioasă din apartamentul lui. A strâns pleoapele și s-a întors pe sofaua lui, l-a ascultat pe Vijay, de 23 de ani, operator la dispeceratul telefonic, a ascultat acea voce fără să fie în stare să o potrivească cu chipul, cu hainele, cu apartamentul. Apoi l-a dezbărat mental de recuzită, de ce avea pe el, l-a vârât într-o cămașă și niște pantaloni ieftini, l-a așezat pe margine de drum, pe o motocicletă lângă o tarabă cu chai, și parcă era și ea acolo, aproape, mai că-l vedea. Dar nu, imaginea se destrăma. Nu se maimuțărise el, până la urmă? Nu era vocea lui o caricatură a acelor oameni despre a căror trudă zilnică știa la fel de puține ca și ea? Nu făcuse decât să joace rolul unuia dintre potențialii săi clienți, punând vorbe pe care voia să le audă el însuși în gura dublurii sale. Oprind înregistrarea, s-a întrebat cât de departe ajunsese el în realitate. Și cât de iute. Trăncăneala despre Italia și

Japonia. Cât din ea era adevărat? Redus la esențial, fără obiectele de recuzită, cine era el?

A continuat să-l asculte vorbind despre râu, despre săli de operă, districte de afaceri și promenade. În apartament nu-i auzise decât poliloghia menită să convingă, acum însă îi auzea nădejdea, entuziasmul, energia. Retrospectiv, eliberată de tentația de a interveni, de a lua în râs, de a corecta sau provoca ori ajusta, liberă să asculte și să empatizeze, totul i se părea fascinant. „El chiar crede toate astea", și-a zis. Era reversul mizeriei, distrugerii, sărăciei, lumea prin care se bălăcea Dean. Și nu voia ea ca Delhi să fie *așa*? Nu ar fi fost mai ușor decât toată zbaterea? Vocea rece a lui Dean s-a înălțat ca să-i întâmpine conștiința: „Zbatere? N-ai tu a face cu zbaterea asta". A continuat să asculte. Și-a auzit propria voce. „Apoi am întrebat un coleg despre tine". Și-a strâmbat fața într-o grimasă. Cuvintele i-au ajuns la urechi. „Sunny Wadia? Păcăliciul ăla?" A închis o clipă reportofonul, a tras aer adânc în piept, pregătindu-se, și a apăsat iarăși butonul de pornire. „Știi cine e tatăl lui?"

I-a studiat răspunsurile, discursul despre încercările prin care trecuse tatăl lui și și-a dat seama că ocolise subiectul, nu răspunsese de fapt mare lucru. Din lașitate, ea nu insistase. Avusese o ocazie, când Sunny voise să afle ce spusese Dean. „Unul dintre ciracii lui Ram Singh". Numai că, dacă ar fi fost isteață, n-ar fi adus deloc vorba despre Ram Singh – numele era totodată prea direct și din cale-afară de vag; ar fi trebuit, în schimb, să pună accent pe tată. Un infractor. Un interlop. Să-i urmărească reacția. S-a mustrat pentru că fusese prea impulsivă, insuficient de critică și obiectivă. Reușise totuși să arunce întrebarea aceea despre unchiul lui. Și-a ascultat vocea pe bandă.

„Dar cum e cu Vicky?"

Îi rostise cu detașare numele, cu asemenea familiaritate de parcă ar fi stat de vorbă despre un prieten apropiat. Se simțea vinovată. A derulat înregistrarea și a ascultat-o iar, încercând să deslușească tâlcul tăcerii de-o clipă de după întrebare. Însă el nu lăsase să-i scape nimic.

Cu toate astea, o dăduse afară.

A încercat să descifreze ce mama dracului se petrecuse acolo. Fusese vorba, cu siguranță, de flirt; existase chimie între ei. Mușcase el mai mult decât putea să înghită? Cu toate că pretinsese că-i place îndrăzneala ei. N-ar fi avut de unde să se aștepte ca ea să aducă vorba despre tatăl și unchiul lui.

Poate că nu se crezuse „cunoscut” în felul acela. Poate că era prea ocupat cu încercarea de a se face știut de unul singur, pentru faptele lui. Atâtea întrebări. Rămăsese cu imaginea unui tânăr egoist, care se scălda în lux și avere, tânjind după importanță, dar măcinat de o fatală lipsă de încredere. Exact genul de bărbat după care i se aprindeau ei călcâiele.

A întins mâna spre sertarul noptierei, i-a scos bricheta Zippo. Și-a aprins o țigară.

Restul serii și l-a petrecut transcriind răspunsurile reale la întrebări, dar și pe cele născocite de ea. Nume false, citate false.

Pe al lui Sunny l-a lăsat la urmă.

Vijay, 23 de ani. A pus la final un paragraf în care Sunny vorbea cu vocea-i proprie.

— Adaptează-te sau crapă? a strigat-o editorul în ziua următoare. Tipul ăsta chiar a zis așa?

— Chiar, a replicat Neda.

— Doamne, a făcut celălalt. Orașul ăsta se transformă tot mai mult într-o junglă.

2.

A așteptat toată săptămâna vreun mesaj de la Sunny, vreun semn. Se întreba dacă ar trebui să-l caute ea, să-și ceară iertare. Pentru ce? „Îmi pare rău că ți-am insultat familia”. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai nereușită i se părea întâlnirea. Însă tot se simțea atrasă spre el. Se gândea la el necontenit. Pe de altă parte, era mereu cât pe ce să înceapă un dialog cu Dean. Zicând: „Uite, s-a întâmplat chestia asta, cred că ar trebui să știi”. Își imagina cum îi oferă înregistrarea, în timp ce el ar fi ascultat-o în biroul lui, Neda i-ar fi urmărit atent expresia feței. Ar fi fost mândru de ea?

„Bravo”, zicea Dean în versiunea greșită din capul ei. „Apropie-te de el. Descoperă ce plănuiește”.

Doar că de fapt Dean ar fi putut spune: „Bufonul ăla? Nu-ți pierde timpul”.

Într-o zi, l-a întrebat pe Dean despre demolări. (Încă una dintre chestiile care o deranjau. De ce nu-i menționase lui Sunny demolările? De ce nu articulase o viziune a orașului unde pământul nu stă și așteaptă să fie

transformat în marfă?)

— Sunt groaznice, știu.

— Dar?

— Ca s-o fac pe avocatul diavolului…

— Dă-i înainte.

— Yamuna Pushta. N-ar fi terenul ăla folosit mai bine… nu știu… pentru oraș?

— Este folosit pentru oraș. Locuiesc oameni acolo.

— Adică pentru orașul ca întreg. Cum e la Londra sau la Paris. Pe acolo toată lumea e atrasă de râuri. Sunt inima metropolei. Aici, noi le întoarcem spatele.

Și-a dat seama că repetă papagalicește cuvintele lui Sunny.

El i-a aruncat o uitătură lungă, plină de milă.

— India nu-i Europa, a zis. Yamuna nu este Tamisa.

Trecuseră cam două săptămâni când redactorul-șef a bătut-o pe umăr.

— Neda, ce planuri ai pe seară?

— Nimic, domnule.

— Uite, i-a spus el întinzându-i un comunicat de presă. Sridhar nu poate ajunge, te duci tu.

S-a uitat la foia de hârtie lucioasă: „Dines Singh Kumar, Președinte, RDP Youth Wing, vă invită să participați la inaugurarea Inițiativei Turistice Uttar Pradesh: Către o anvergură mondială”.

— Către o anvergură mondială, a repetat ea.

— Tâmpeniile obișnuite. Așa că nu-ți pierde vremea. Dai o tură, scrii câteva sute de cuvinte, le trimiți, capeți și ceva de băut pe gratis dacă ai baftă.

•

Dinesh Singh, fiul lui Ram Singh. Care erau șansele? Care erau șansele ca Sunny să fie acolo? Pândind pe fundal. Dacă tații erau în cârdășie, păi, evident că și fiii la fel, în ciuda protestelor lui Sunny.

În ultimul timp văzuse multe despre Dinesh prin ziare, era pe cai publicitari mari, încercând să dea un lustru progresist guvernării câtuși de puțin progresiste a tatălui și descurcându-se onorabil cu asta. Imaginea lui Dinesh se abătea de la cea de îmbuibați și tâmpiței pe care o aveau îndeobște fiii de politicieni. Studiase istorie și politică în Canada, își însușise lecțiile de administrare statală, era pe atât de urban și de șic (într-

un fel rural, de fiu-al-pământului, profesoral și ochelarist) pe cât era tatăl lui de mânjit cu lăturile din troaca politicii. Era bun de gură, voia să profite de victoria decisivă a părintelui său ca să modernizeze statul. Pusese ochii, firește, pe poziția de prim-ministru. Însă deocamdată misiunea sa era de a promova turismul în Uttar Pradesh. Turism dincolo de Taj Mahal. Turism către o anvergură mondială.

Neda a trecut pe la Dean înainte să plece. I-a arătat comunicatul de presă.

— Către o anvergură mondială, a zis el pe un ton absent. Ce simpatic!

— Ai vreo întrebare? Sunt dispusă să le preiau.

I-a înapoiat foaia.

— Întreabă-l câte hoteluri din stat sunt deținute de politicieni afiliați cu taică-său și, din respectivele hoteluri, câte sunt implicate activ în activități ilegale precum prostituția și traficul de carne vie.

— Și dacă înregistrez asta?

— Fac cinste cu o cină.

•

Conferința de presă se ținea într-una dintre sălile de recepții de la Park Hyatt. Serveau băuturi: barul era decent – patru asistenți în uniformă așteptau în picioare în spatele unei mese lungi de banchet dintr-o latură a sălii. Tăblia fusese îmbrăcată într-o față de masă de in, fuseseră puse pahare cu vin roșu și alb, alături de suc de portocale și cola. Erau apoi sticle de gin, whisky și vodcă, sub ochiul atent al ospătarilor, și mai erau frapiere, ingrediente pentru cocktailuri, întreaga poveste.

— Bogată masă, i-a susurat la ureche Nedei un ziarist veteran.

Mirosea a talc și a Old Spice. Vreo cincizeci de scaune erau aranjate pe opt șiruri în fața unei platforme unde se aflau trei scaune și, într-o latură, un pupitru. Pe ecran urmau să ruleze imaginile transmise de proiectorul conectat la un laptop. Neda a luat un pahar de vin alb și și-a găsit loc într-o margine a penultimului rând. Nici urmă de Sunny.

Dinesh Singh s-a dovedit punctual. A urcat la pupitru, imaginea vie a unui tânăr serios, implicat, preocupat de problemele cetății. Emana un șarm puțin cam nervos, insistent. Părea stingher pe scenă, dar nu timid. A început destul de bine, recunoscând că statul Uttar Pradesh are încă un drum lung înainte, că sunt fel de fel de probleme, chestiuni mai stringente decât turismul. Adică educația, sănătatea, siguranța, locurile de muncă. Însă turismul era acea ramură care putea fi promovată odată cu cele de mai sus,

căci, alături de educație, reprezenta un instrument de stimulare a progresului și dezvoltării. Apoi a început să bată câmpii, trăncănind vrute și nevrute. Neda a simțit că o apucă lehamitea. Cu tot aerul condiționat, în sală era teribil de cald. Vinul i se urcase la cap. A încetat să mai fie atentă în clipa în care Dinesh a început să prezinte un șir de imagini cu feluritele splendori arhitecturale ale statului. A trecut apoi, parcă după un secol, la diversitatea ecologică. În sală era beznă. Barul se închisese subit. Neda s-a lăsat moale în scaun și s-a gândit să-i trimită lui Dean un mesaj. S-a apucat de scris: „E o abureală". Dar tocmai când dădea să-l trimită, luminile s-au aprins. Glasuri dregându-se politicoase, foșnet de hârtii. Urma sesiunea de întrebări. Își zise că se făcuse vremea să plece, să se ridice odată, să iasă pe ușă afară. Însă a zăbovit. Întrebările păreau pregătite de dinainte. Cum se planifica succesul? Care era mâncarea lui preferată? Tărășenia începea s-o irite. A ridicat mâna. El a văzut-o, a zâmbit și a arătat spre ea cu degetul.

— Da, tânăra doamnă din spate.

A luat microfonul de la asistent.

— Neda Kapur, *Delhi Post.*

— Spuneți, vă rog.

— Înainte de a invita lumea întreagă să vină în ospeție, veți evalua numărul de hoteluri din stat implicate în activități infracționale precum prostituția și traficul de carne vie?

Dinesh n-a clipit, pe chip nu i-a mișcat niciun mușchi.

— Este o întrebare foarte bună, și o chestiune de căpătâi.

Neda a simțit că o trece un fior. A reluat asaltul:

— Mai ales de vreme ce multe dintre ele, din câte se spune, sunt deținute de asociați ai tatălui dumneavoastră.

În public s-au auzit câteva icnete surprinse, rumoare, însă Dinesh nu s-a pierdut cu firea.

— Va exista o evaluare amănunțită a hotelurilor, iar cele socotite demne să găzduiască turiști internaționali vor obține o certificare specială. Mulțumesc.

Și cu asta a pus punct întrunirii.

•

L-a privit luat pe sus de un grup de lachei, măturat de pe scenă. Sunny nu se vedea pe nicăieri. Neda fremăta de la adrenalină. Simțea ochii celorlalți jurnaliști asupra ei. Prea fusese cutezătoare, nechibzuită. Ziaristul dat cu

Old Spice s-a aplecat spre ea.

— L-ai prins la înghesuială!

Și-a adunat lucrurile și s-a grăbit spre ieșire. I se făcuse, fără veste, greață. Aproape că ieșise de pe hol, când din spate a strigat-o o voce.

— Doamnă Kapur?

A întors capul și l-a văzut pe nimeni altul decât Dinesh Singh.

— Trebuie să fug la o altă întrunire, dar mă întrebam, am putea sta de vorbă?

— Sigur.

S-a trezit că intră alături de el în recepția hotelului.

Așteptându-se să fie luată la trei-păzește, amenințată chiar.

Dar nu.

— Vă admir, a zis el. E nevoie de ceva tărie ca să pui o asemenea întrebare. Și aveți tot dreptul să întrebați. Neoficial vă spun, se pot face multe ca să curățăm statul, și mult din ce se întâmplă are loc în mandatul nostru. Dar înțelegeți natura politicii din U.P. Nu se poate obține puterea fără bani și fără „spate", iar acestea vin împreună cu compromisuri. Vă spun asta neoficial, e limpede?

— Da.

— Adevărul în chestiunea asta e că da, aș vrea să curăț toată mizeria, însă nu pot singur. Avem nevoie de ajutor, iar dumneavoastră sunteți exact genul de persoană tânără pe care o căutăm.

Au intrat în aria recepției.

— Guvernarea ar trebui să fie transparentă. Ar trebui să fie onestă, vigilentă, neînfricată.

Asistenții și cei din echipa lui îi mânau mai departe.

Dinesh a scos la iveală o carte de vizită.

— Aș dori să vă invit la Lucknow, ca oaspete al meu. Vom avea curând un summit dedicat tineretului. Ne trebuie jurnaliști care să ne transmită mesajul.

— Dar dacă mesajul dumneavoastră și punerea lui în practică nu se potrivesc?

— Să mă judecați după fapte.

A trecut un număr de telefon pe dosul cărții de vizită.

— Și puteți oricând să luați legătura cu mine. Acesta e numărul meu personal.

Neda a luat cartonașul.

— Ce-ar zice tatăl dumneavoastră despre asta?

— Întrebarea definitorie a vieții mele…

•

În clipa aceea l-a văzut.

Pe Sunny.

Înțepenit în holul recepției, cu un sacou în unghiuri drepte, bleumarin, cravată cenușie, pe chip cu o expresie de solemnă chibzuință. Își făcea de lucru cu telefonul Blackberry. Neda a simțit că i se iuțește pulsul și că i se strânge stomacul.

— Ah, a exclamat Dinesh, partenerul meu de cină.

Sunny a ridicat spre ei același chip de pocherist impasibil din Khan Market, i-a aruncat o uitătură scurtă lui Dinesh, ei, apoi și-a coborât iarăși ochii spre telefon.

Ea a simțit un val de greață. Și furie.

— Neda Kapur, a rostit Dinesh Singh, el este Sunny Wadia.

Sunny nu a înălțat privirea.

— Neda este jurnalistă, a zis Dinesh.

— Bravo ei, a replicat Sunny. Mergem?

Dinesh a prins între degete umărul lui Sunny.

— Amicul meu e timid.

— Și timiditatea îl face, din păcate, grosolan.

— Ne așteaptă masa, a zis Sunny.

— Pare să se fi trezit cu fața la cearșaf. Dar, vă rog, să păstrăm legătura. Vom aranja călătoria respectivă. Și dacă aveți nevoie de ceva, orice, dați-mi un telefon.

— Mulțumesc.

— Acum să mă iertați, a adăugat Dinesh în vreme ce Sunny dădea să se îndepărteze, dar trebuie să întreb… Ce veți scrie?

— Nicio grijă, a zis ea uitându-se după Sunny, salata obișnuită. A întors capul spre Dinesh cu un zâmbet. Nu văd niciun motiv să-mi fac din dumneavoastră un dușman. Deocamdată.

Dinesh a hohotit scurt.

— Aștept să mă sunați.

Acestea fiind zise, s-a depărtat deschizându-i drumul lui Sunny. I-a privit cum alunecă spre restaurantul japonez al hotelului, gândindu-se că vreunul

va întoarce capul spre ea. N-au făcut-o.

•

La ce se așteptase de la Sunny? O minimă decență? I se păruse crud felul în care îi vorbise. Deși, pe de altă parte, fusese cumva încurajator – părea să-i pese totuși de ea. A ieșit printre detectoarele de metal și și-a aprins o țigară. Și-a găsit tichetul de parcare, i l-a întins valetului și a așteptat să i se aducă mașina. Aproape că își terminase țigara când automobilul ei Maruti s-a ivit scârțâind și pufnind din greu pe alee. Sunny îi spusese că poate să intre oriunde valsând, însă acum, după ce i se pusese asta în evidență, devenise sensibilă, se simțea rușinată.

•

Era pe cale să intre în mașină, când a auzit o voce din spate.

— Doamna Kapur?

— Da.

— Numele meu este Amit. Bărbatul zâmbea cu toată fața. Avea în palma întinsă un card pentru o cameră de hotel. Domnul Wadia dorește să vă informeze că va întârzia la întâlnirea cu dumneavoastră.

— Întâlnirea?

— Da, în apartamentul dânsului.

Ea și-a ascuns surpriza.

— Cât întârzie?

— Nu mai mult de o oră.

— O oră? a exclamat cu prefăcută indignare; în sinea ei era încântată. E cam dificil pentru mine, Amit, a zis luând cardul. Dar mă descurc. Care e numărul?

— Opt sute. Amit i-a cerut valetului să ducă iarăși în parcare mașina și a îndemnat-o spre holul recepției. Vă conduc eu. Făcându-i semn să treacă prin detectorul de metale, a adăugat: Domnul Wadia vă transmite să vă simțiți ca acasă.

A călăuzit-o peste întinderea holului către un ascensor care aștepta.

Ea a întins gâtul ca să zărească ceva în restaurant.

— Dacă mai doriți ceva, îmi face o deosebită plăcere să vă ajut. Aici aveți cartea mea de vizită, numărul meu personal, sunați oricând doriți.

— Mulțumesc, Amit, a zis ea luând cartea de vizită și pășind în ascensor.

— Apartamentul domnului Wadia, i s-a adresat Amit liftierului.

Pe când urca, s-a gândit mulțumită că hainele ei de lucru terne îi ofereau un alibi față de privirile acuzatoare ale liftierului.

•

Cardul a deschis ușa camerei 800, decorată cu obișnuitul lux anonim, mozaic de marmură, un birou din mahon, un living spațios, un cabinet, un dormitor într-o latură. Nu se vedeau totuși urme ale mărunțișurilor menite a indica ospitalitatea, nu era niciun coș cu fructe din partea casei, nicio sticlă de vin cu bilețel „personalizat"; în apartament se locuia, era încărcat de prezența lui Sunny. Cărți, reviste. Biroul din colț dădea pe dinafară de documente, lucrări despre urbanism și istorie, proiecte de arhitectură, machete de sigle. A răsfoit câteva dosare: planurile detaliate ale unui mall cu trei niveluri, schița în creion a unei clădiri elegante, joase, întinzându-se pe o coamă de deal. Un alt desen arăta o galerie de artă încăpătoare, compactă, modernistă pe malul unui râu lat, înțesat de păpuriș, o versiune igienizată, înfrumusețată a Yamunei. Dedesubt, imaginea sintetizată pe computer a unei faleze pline de indieni moderni, zâmbitori, mâncând înghețată, ținându-se de mână, cu clădiri corporatiste și tramvaie în fundal. Pe marginea biroului se afla o agendă deschisă, cu un creion pus de-a curmezișul, însă scrisul, un amestec de hindi și engleză, era cu totul indescifrabil.

În nișa de sub televizor se afla o colecție de băuturi alcoolice. Black Label, Woodford Rezerve, Wild Turkey, Patron, Hendricks. În frigider se găseau câteva sticle de Asahi, câteva de apă tonică Schweppes, niște sifon, câteva recipiente cu prețioasa lui apă minerală belgiană, o sticlă de Cocchi Americano, două de Veuve Clicquot. A luat un păhăruț din șir și și-a turnat o măsură generoasă de Woodford. A adulmecat băutura pe când străbătea apartamentul către dormitor. Doar ca să arunce o privire în grabă.

Patul era făcut perfect, fără semne de viață, fără urme de iureș. A deschis șifonierul. Opt cămăși albe, trei albastre, alte câteva de felurite culori. Opt sacouri, cinci perechi de pantaloni, câteva de blugi. Și-a trecut palma peste cusătură, peste țesăturile scumpe. S-a aplecat și a tras în piept parfumul lui. Se simțea straniu de mișcată de felul în care atârnau acolo neajutorate, de pasivitatea lor. De absența corpului lui în ele. A închis ușa. S-a dus cu paharul în baie, i-a examinat apa de colonie: Davidoff Cool Water. Și-a vaporizat puțin pe încheietură. A, da, ăsta era el.

A revenit în living și s-a pus pe așteptat. A descoperit un pachet de

țigări într-un sertar, și-a aprins o țigaretă, a tras un scaun la fereastră și a dat deoparte perdeaua. Se făcuse șase și jumătate. Traficul se târa bară la bară, farurile mașinilor de pe șosea, în depărtare, clipeau la intervale neregulate. Delhi arăta cel mai bine de la distanță. Niciodată nu era mai frumos decât văzut așa ori din aer, zburând în noapte, deslușind metropola ascunsă pe coamele dealurilor, spinarea preistorică unde nu licărea nicio lumină, străzile banale din Cartierul Administrativ, roiul din South Delhi. De departe ori de foarte aproape, la o tarabă cu chai înconjurată de larmă. Fără cale de mijloc. Ce cale era asta? A sorbit din whisky și a închis ochii. Ce cale era asta? Mirosul lui în fundul gâtlejului ei. Aerul condiționat nu pornise, în încăpere sclipeau doar câteva spoturi. Era aproape beznă. Nu băgase cardul în locașul său. N-ar fi stricat să se ridice și să facă asta. Dar nu, nu. Mai bine să stea așa, în penumbră, așteptând. Sorbind din whisky. Ce căuta acolo oare? La ce se aștepta el?

•

A văzut sub ușă o umbră și a auzit cum e băgat un card în încuietoare. Ușa s-a deschis, cardul-cheie a fost vârât în fanta interioară și toate luminile s-au aprins, aerul condiționat s-a trezit poticnit la viață, crepusculul din încăpere a fost izgonit. Sunny a intrat cu pași repezi, spulberându-i reveria. Agitat, a privit-o de parcă ar fi fost luat prin surprindere, de parcă ar fi uitat că ea fusese trimisă aici. Fără un cuvânt, și-a turnat un pahar mare de Black Label, l-a dat de dușcă, și-a mai pus unul. O energie întunecată, compactă iradia dinspre el. Neda nu s-a mișcat din loc.

Și-a dezbrăcat sacoul și l-a azvârlit pe podea, și-a luat paharul cu el în dormitor fără să scoată o vorbă.

L-a auzit cum se așază pe pat.

A numărat până la douăzeci.

Nimic.

A mai numărat până la zece și a pășit spre ușa din față.

— Unde te duci? a zis el.

Neda a înghețat.

— Acasă.

— Vino încoace.

În vocea lui era ceva crud.

— Nu.

L-a auzit cum oftează.

— Te rog.

Și de data asta cuvintele musteau de singurătate.

Ea s-a îndreptat spre ușa dormitorului, s-a oprit în prag și s-a uitat înăuntru.

L-a văzut pe marginea patului, frânt de șale, cu pumnii strânși așezați pe genunchi.

Încerca să se stăpânească.

— Ce s-a întâmplat? a zis ea.

Sunny părea incapabil să vorbească.

— Sunny. Când el a ridicat privirea, Neda a spus blând: Ce s-a întâmplat?

— Nu-l suport.

— Pe cine? Pe Dinesh?

Și-a lărgit lațul cravatei, s-a descheiat la nasturii cămășii.

— Se crede deșteptul deșteptților.

— Așa mi s-a părut și mie, a zis ea sprijinindu-se de cadrul ușii.

Sunny și-a frecat tâmplele cu palmele.

— Dobitoc sinistru…

— E OK.

— Ba nu e. Își venise în fire, vorbea domol, cu calm. Ce faci aici?

— Tu ai trimis după mine.

— Nu, vreau să spun aici, cu el.

— A ținut o conferință de presă. Îmi fac meseria.

Telefonul lui a țiuit. S-a uitat la ecran, apoi l-a lăsat din mână, s-a ridicat de pe pat și a trecut pe lângă ea în salon.

— Trebuie să beau ceva.

Ea l-a privit cum își face de lucru la dulăpior.

— Nu te grăbești, sper.

— Nimic urgent, nu.

A turnat generos Woodford în două pahare. S-a apropiat, i-a întins unul.

— Trebuie să mă relaxez.

Neda s-a uitat împrejur.

— Îmi place biroul tău. Vizuina.

El a sorbit din whisky.

— Am vreo câteva.

S-a așezat la masa de lucru, a scos pachetul de țigări din sertar, și-a aprins una.

Ea s-a dat mai aproape, s-a lăsat pe muchia biroului. A luat un desen, schița în creion a casei de pe deal.

— Asta ce-i?

— O casă în Himalaya, a zis el cu mândrie insinuându-i-se în voce. Am proiectat-o singur. Un loc de ieșit la pensie. Un hotel, poate. Încă nu-s sigur. I-a luat din mână desenul, l-a pus pe masă și a luat din sertar un creion. A trasat două linii paralele prin spatele structurii, apoi le-a continuat prin față. Am vrut s-o construiesc pe un pârâu, să am energie hidroelectrică la fel ca și solară. A desenat pe fundal creste muntoase, cu zigzaguri de zăpadă în dreptul vârfurilor. Și am vrut să o fac la altitudine. Undeva pe lângă Rohtang. Sau poate Auli.

În timp ce-l privea lucrând, s-a simțit mișcată de atenția pe care o dădea muncii lui. În cele din urmă, Sunny a lăsat creionul din mână și a dat foaia deoparte.

— Numai că e greu de construit în Himachal. Permise, obiecții ale localnicilor. Zeitățile locale vorbesc prin gura sătenilor… iar sătenii sunt greu de mulțumit.

— Nu te poate ajuta tatăl tău?

Întrebarea l-a iritat.

— Nu e Dumnezeu.

Neda i-a cercetat chipul.

— Planul ăsta al tău, cu Yamuna. Are ceva demiurgic. M-am gândit la el.

— Așa?

— Am chibzuit mult. Lucrez cu cineva care nu vede decât cealaltă parte. Oamenii care sunt evacuați.

— E acel cineva care m-a făcut bufon?

— În viziunea asta a ta, a continuat Neda, încotro se duc oamenii ăia?

— În viziunea mea, sunt deja plecați.

— Convenabil, ce să zic.

— Fiindcă au fost deja strămutați. Știi asta, da? Primesc loturi noi de teren, case *pukka,* excelente, electricitate, apă curentă, toalete adevărate. Nu trebuie să locuiască în ghetouri. Stau acolo doar fiindcă guvernul nu a construit destule locuințe, dar se rezolvă.

Ea ar fi vrut să-l creadă.

Sunny a urmat:

— Toată lumea poate câștiga aici. Prea facem sărăcia romantică. India nu e nevoită să fie așa. Putem să-i ridicăm pe toți.

Neda a luat din pachetul lui o țigară și a aprins-o. A clătinat din cap oftând a mirare.

— Sunny, Sunny, Sunny…

El a părut surprins de tonul ei, de felul mângâios în care-i rostise numele.

Ea s-a lăsat să alunece de pe marginea mesei și a făcut câțiva pași spre fereastră.

— Suntem *așa* de tineri. Am convingerea că am putea face atâtea, a murmurat scrutând metropola în noapte. Sunny nu a răspuns; îi simțea însă privirea cuprinzând-o. Știi, a continuat ea, nu eram sigură c-o să ne mai vedem.

— Așteptam să apară vreo mizerie de articol, a răspuns el după o clipă.

Neda l-a fulgerat cu privirea.

— Nu ți-aș face așa ceva. Ar trebui să știi. N-am pus nimănui înregistrarea aceea. O am acasă, la sertar.

— Mda?

— O ascult. Te ascult vorbind hindi.

— Nu-s eu acolo.

— Te ascult vorbind despre tatăl tău.

— Arăți bine, a spus el.

— E și ăsta un fel de-a schimba subiectul.

— Vreau să te fut.

Ea l-a privit cu o urmă de îngrijorare.

— Așa începe?

Sunny s-a ridicat, s-a apropiat încetișor pe la spatele ei.

— Dacă vrei.

Îi auzea răsuflarea.

— Și-apoi?

I-a simțit pe talie palma dreaptă.

Pe cea stângă.

Trupul lui apăsându-se într-al ei.

Gura lui pe grumazul ei, printre șuvițele de păr.

— Îmi place să mă îmbăt, a zis ea cu privirea agățată în luminile orașului. Îmi place să văd orașul de departe, de hăt departe. E așa de

greșit?

— Nu.

— M-am săturat să fiu bună.

A închis ochii.

•

— Unde te duci?

Se furișa din pat.

— Să mă spăl de lapții tăi.

El s-a încruntat și și-a aprins o țigară.

— Nu fi așa de vulgară.

Ea a pufnit în râs, fiindcă Sunny vorbise serios.

•

E drept că se așteptase la asta. Nu se așteptase însă la o asemenea intensitate. Abia dacă o trăsese în dormitor, abia dacă-i scosese hainele, abia dacă-i dăduse jos chiloțeii înainte să ia poziție în spatele ei, să-i apuce în pumni încheieturile, să-i țintuiască labele picioarelor cu ale lui. Era deja udă, iar el, tare ca naiba. O pătrunsese cu putere, ea căzuse pe pătură, își îngropase capul în pernă, se dezlănțuise.

— Vreau să mă legi. Să-mi acoperi ochii. Să-mi iei toate simțurile.

Simțise în el străfulgerarea dorinței precum dogoarea unui metal încins până la alb.

•

— De ce nu vii să lucrezi pentru mine? a zis el.

Neda era în baie, încercând să-și repare machiajul din jurul ochilor.

— Nu. Nu-i o idee bună.

S-a întors, a aprins o țigară și s-a lungit pe burtă, cu gleznele în aer, cum văzuse că fac fetele prin filme.

— De ce nu?

— Dar ce să fac? Să-ți fiu secretară?

— Poți să fii tot ce vrei.

— Nu-i o idee bună.

— Păi, de ce? Sunny și-a trecut mâna peste dosul ei, dându-i o scatoalcă ușoară pe fese. Deja ți-am tras-o. Nu mai ai de ce să-ți faci griji în privința asta.

— Mai taci, a zis ea rotindu-se pe spate. Ce-o să fie când n-o să mai ai chef să mi-o tragi?

La asta Sunny nu avea replică.

— Să nu ne încurcăm, a adăugat Neda.

— O să te răzgândești.

Telefonul ei a început să sune în geanta aflată în salon.

A ciulit urechea, și-a dat ochii peste cap.

— Probabil mama.

Probabil că era Dean.

— Nu răspunzi?

— Poate să mai aștepte.

Telefonul s-a oprit.

El a închis ochii, iar ea a început să-i prefire părul pubian printre degete, alintându-i organul înmuiat.

— Mai mare decât sperasem, a zâmbit.

El a răspuns atingerii, ori poate vorbelor ei.

— Mai vrei o tură?

•

— Ce s-a întâmplat în seara asta, mai înainte? a vrut ea să știe.

Beau whisky. Căsca. Moțăiseră nițel.

— Cum adică?

— De ce erai atât de agitat?

El a deschis ochii și s-a holbat îndelung în tavan.

Apoi, subit, a început să vorbească.

— Odată, când eram mic, tata m-a luat la bazarul din Lala Ka. Locuiam în Meerut pe atunci. Țin minte că eram cu el într-o ricșă, lipit de corpul lui, nu mai stătusem niciodată atât de aproape de el. După aceea ne-am dat jos și am pornit pe alei. Nu mă mai luase niciodată cu el așa. Nu mă scotea nicăieri. Eram foarte încântat. Nu-mi încăpeam în piele, fiindcă toată viața fusesem ignorat. Am ajuns la un magazin de jucării, iar celorlalți mușterii li s-a spus să plece. Am rămas el, eu și prăvăliașul. Tata mi-a spus să aleg ce jucării vreau, câte vreau eu. „Du-te”, a zis. Și m-am dus. Am zburdat peste tot. Am stat mult să aleg, și până la urmă m-am oprit la câteva lucruri – un camion roșu cu lumini care se aprindeau intermitent, o minge galbenă, mică și tare, care sălta nemaipomenit din pereți, și o armă de jucărie care scotea fel de fel de sunete când trăgeai cu ea. Tata nu mi-a spus nimic. A cerut să se pună deoparte jucăriile, apoi am plecat. Nu mai pricepeam nimic, dar nu am îndrăznit să-l întreb de ce nu le luaserăm cu noi. Am decis că aveau să-

mi fie trimise acasă. Așa că am așteptat și-am tot așteptat. Numai că n-au apărut niciodată. Și niciodată nu am uitat. Am continuat să aștept.

S-a oprit, încurcat de meandrele amintirii.

— În noaptea asta, a reluat cu voce înghețată, Dinesh mi-a spus așa: „Tatăl tău mi-a fost ca un tată. A fost prezent în toate momentele importante ale vieții mele”. O zisese ca pe un compliment. Apoi a descris o anume aniversare, prima oară când îl cunoscuse pe unchiul Bunty al lui. N-o să uite niciodată darurile, a zis. O armă, un camion, o minge galbenă, săltăreață.

— E oribil. Lui i-ai spus povestea ta?

— Ești nebună? De ce m-aș umili așa?

— Nu știu.

O vreme au stat întinși, fără să vorbească.

— Și mama ta?

Sunny a tras aer în piept, domol.

— Ce-i cu ea?

— N-a făcut ceva?

El a clătinat din cap.

— Era moartă deja.

— Când a murit?

— Când aveam cinci ani.

— Îmi pare rău.

El s-a ridicat în capul oaselor, s-a dat jos din pat.

— N-ai pentru ce. Nenorocita s-a spânzurat.

Telefonul ei a început să sune.

L-a ignorat.

— Ar trebui să răspunzi, a zis el.

— N-am chef. Nu-i important.

Telefonul s-a oprit. A început iarăși să sune la zece secunde după aceea.

— Dacă nu răspunzi, ți-l arunc pe geam, a zis Sunny.

•

Era Dean. S-a ridicat, goală, cu telefonul în mână, uitându-se la pâlpâirile luminilor de sulf ale metropolei. A întrebat-o pe unde era, a zis că voia să se vadă cu ea la cină, la 4S. A adăugat:

— Cum să reziști atracției unui pui cu chili și a unei beri reci?

Nedei nu-i trecea prin cap un lucru pe care și-ar fi dorit mai puțin să-l facă în clipa aceea. Și-a calibrat vocea ca și cum ar fi vorbit cu maică-sa. I-

a spus lui Dean că bea un pahar cu un prieten, că avea să sune ea după ce termina. Încă se simțea zguduită de cuvintele lui Sunny. Răceala calculată care nu-i putea ascunde durerea. Voia să afle mai multe.

•

La întoarcerea în dormitor a descoperit că Sunny își butona deja telefonul Blackberry.

— O să vină pe la mine cineva, a zis. Așa că ar trebui să te îmbraci și să te duci.

S-a simțit lezată.

— OK.

— E vorba de muncă.

— Am zis OK.

Au început să se îmbrace amândoi în tăcere.

După ce și-a tras pantalonii pe el, Sunny s-a oprit ca s-o privească.

— Ce-i? a zis ea.

— Despre Dinesh e vorba. Ar fi trebuit să petrec toată seara cu el. L-am lăsat cu ochii în soare câteva ceasuri, ca să te văd.

— Și ar trebui să mă simt recunoscătoare?

— Să nu ajungi geloasă.

— Nu sunt deloc.

— Am o viață.

— Și eu la fel.

— Suntem în regulă, atunci.

Neda a terminat cu îmbrăcatul.

— Auzi, în legătură cu mama ta…

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Bine, a zis ea cu un surâs de o voioșie falsă. A fost fain. Ne mai vedem prin zonă.

A pășit spre ușa de la intrare, a pus pe policioară cardul-cheie.

Era pe cale să iasă când Sunny a ajuns-o din urmă. A apucat-o, a răsucit-o pe călcâie și a țintuit-o cu spinarea în perete.

— Ce? a icnit ea. Ce faci? Dă-mi pace, mă doare!

Ochii lui i-au căutat pe ai ei.

Ce voia el să spună? Să facă?

Chiar o durea?

N-avea nicio idee.

— Nu mai știu pe nimeni ca tine, a murmurat el.

— Scuteşte-mă.

— Vorbesc serios.

A încercat s-o sărute, ea nu s-a opus, apoi a lăsat-o să iasă.

•

A întâlnit ochii molatici ai liftierului. A inhalat aroma neutralizantă de iasomie şi lămâiţă. Durerea din jurul încheieturilor. Prea mult whisky în sânge. Capul i se învârtea. A simţit recunoştinţă când a ajuns la recepţie. Când i-a intrat în plămâni aerul fierbinte al verii. S-a oprit în acelaşi punct, aşteptând ca maşina să-i apară pufnind din greu pe alee, însă acum se schimbase totul. În primele momente a accelerat nesăbuită pe străzi, apoi şi-a mai venit în fire şi a tras pe acostament. Mâna îi tremura. Şi-a aprins o ţigară. Ziua devenise din nimic un iureş, detonase. Prin întuneric, pe marginea drumului, treceau lucrători care fumau *beedi,* aruncând maşinii priviri inexpresive. L-a sunat pe Dean.

— Hei. Mda. Vin acum. Da, am ieşit. Ajung în douăzeci de minute.

Dean era deja la etaj, în 4S, aşteptând-o. Ocupase una dintre cele două mese din faţă, unde lumina de la firma de afară ţopăia şi trimitea săgetări prin sticla geamului, scăldându-i în neon chipul. Spaţiul îngust era înţesat, ca de obicei, cu studenţi. Întunecos, cu un pic de jeg şi, pentru ea, extrem de liniştitor – chelnerii o ştiau, au salutat-o când a început să urce şirul răsucit de trepte abrupte.

Dean a văzut-o ieşind la capătul de sus. Avea mâna deja ridicată a salut.

Neda i-a zâmbit; era un puşti mai mare decât puştii studenţi, un profesor de gaşcă.

Comandase deja două pahare de Old Monk, o cola şi o farfurie cu rulouri de primăvară. În timp ce se aşeza, Neda a luat un rulou între degete şi a muşcat din el cu poftă.

— Sunt lihnită!

— Aşadar, cum a fost copilul-minune? a vrut el să ştie.

Ea şi-a îndesat ruloul în gură, vorbind în timp ce mesteca. În felul ăsta îi era mai uşor să mintă.

— A, ce să zic, anvergură mondială pe ici, anvergură mondială pe dincolo, o grămadă de rahat.

El a clătinat din cap.

— Dacă mai aud mizeria aia de expresie, o să mă apuce urlatul. Eram la o întrunire a asociaţiei rezidenţilor din Sarojini Nagar şi-i tot dădeau cu

nevoia ca Delhi să capete o anvergură mondială. N-au nicio jenă. Metropolă globală, anvergură mondială. Vitrina lumii întregi. În fine, destul cu asta. Am auzit că ai pus până la urmă întrebarea.

— Da, cred că de la vin mi s-a tras.

— Sunt impresionat. Ce reacție a avut?

Mintea ei s-a întors la Sunny. Îl simțea în ea, îi adulmeca apa de colonie și sudoarea pe pielea ei, limba lui atingându-se de a ei. Simțea greutatea brațelor lui ca pe a unor membre-fantomă. Și-a făcut o notiță mintală să-și cumpere pastila de după. Nu se putea gândi decât la el pătrunzând-o, la ea îmbătată de ideea că era umplută și consumată.

— Hmm?

— Cum a primit-o Dinesh?

— Păi, s-a oferit să mă ducă la Locknow. A zis că sunt genul de reporter neînfricat de care are nevoie lumea, ori vreo mizerie asemănătoare. Nu mă duc nici în ruptul capului. Nu pun eu botul la chestii din astea, a zis fluturând mâna ca să atragă atenția chelnerului. Comandăm ceva?

•

Peste două zile, de dimineață, a primit un mesaj pe telefon.

9 seara Park Hyatt. Japonez. Cină.

Și-a terminat treaba la șapte și jumătate. Își luase un schimb de haine cu ea. O rochie neagră. Ochi conturați cu kohl, însă fără ruj. La intrarea în restaurant a apucat-o codeala. Se simțea stingheră, vizibilă. A vorbit timorată cu șeful de sală, a zis că urma să se alăture grupului lui Sunny Wadia. Șeful de sală a devenit excesiv de respectuos; a condus-o pe un coridor spre interior, apoi pe altul, către un pasaj cu câteva paravane cu cadre glisante frumos pictate, lăcuite. S-a oprit lângă unul și l-a deschis. Înăuntru se afla o masă lungă la care s-ar fi putut așeza douăzeci de persoane, însă nu era acolo decât Sunny.

— Doamnă, petrecere plăcută, a spus șeful de sală.

Ea a pășit în interior; bărbatul a închis cadrul de plasă al ușii.

3.

A început o scurtă epocă de aur. Două tipuri foarte diferite de viață. Ziua – orașul înfierbântat, zbierând, noaptea – Sunny Wadia. Era luată de

limuzine și transportată în viteză prin sanctuare din Delhi, dincolo de prețuri, întrebări ori durere. Neda se despica în două. Musonul a lovit la început de iulie. Evacuările din oraș continuau în ritm accelerat. Era deconectată, levita peste tot și toate. Dean ieșea să facă interviuri, înregistra, aduna probe, mărturii, se punea împotriva curentului. Metropola își schimba forma și caracterul înaintea ochilor lor, era scobită, golită de măruntaie. Dean urmărea orice demolare, orice evacuare, marca traseele de la centrele rase cu totul până la coloniile de strămutare. În redacție, ea transcria mărturiile strânse de el, interviu după interviu cu cetățeni ale căror vieți erau sfărâmate precum stâncile din cariera de piatră pentru a fi folosite altundeva, materiale de construcții pentru alte vieți mai profitabile. La masa ei de lucru se lăsa absorbită de vârtejul cuvintelor, simțea milă, mâhnire, însă după ce termina își strângea lucrurile și conducea în noapte ca să fie cu el. Știa că nu era bine ce face.

•

Acea primă masă fusese perfectă. Niciodată nu avea să i se mai ofere așa ceva. Singuri în sala de banchete privată, cu vită Kobe, un Romirasco Barolo din 1993 și cartofi prăjiți gourmet, cu ochii lui bucurându-se de fiecare îmbucătură a ei, de fiece sorbitură de vin, trăindu-și plăcerea prin ea. Trecuseră la un sake uluitor, băut din cupe pătrate de lemn, urmat de trabucuri cubaneze, fumate cu picioarele cocoțate pe masă și cu țoiuri cu rom din Venezuela cuibărite în căușul palmei, în timp ce Sunny o delecta cu istorisiri ale călătoriilor sale prin Europa, povestindu-i cum deschisese ochii la droguri, la sex și la lucrurile de calitate din viață. Se retrăseseră apoi, folosind un ascensor privat, către un alt apartament de-al lui. Beți, râzând în hohote, cu lumea întreagă la degetul mic. În cameră și-o trăseseră aproape fără să scoată o vorbă.

•

A fost înghițită de grupul lui. „Ca Parisul”, avea să zică într-o noapte cineva, „Sunny Wadia e o petrecere la purtător”. Relația lor era totuși ținută în penumbră, înțelegea prea bine. El avea o imagine publică, o curte. Iar ea nu avea pic de chef să-i fie regină. Se mulțumea să se uite de pe margine, purtând în interior secretul. Venea la aceste chefuri, uneori ținute prin restaurante mici, alteori prin săli de banchete de cinci stele, întotdeauna puțin timidă, cumva reticentă, mereu de una singură și de fiecare dată în întârziere. Hari se întorsese în oraș. După Kasol, își făcuse veacul prin

Bombay. *El* a băgat de seamă schimbarea. Se uitau unul la celălalt peste masă ori se ocheau într-un apartament, în toiul câte unei petreceri, iar Neda își dădea seama că se prinsese și era trist fiindcă o pierduse din nou, însă Hari se bucura s-o știe acolo, în freamătul vieții. Nu se mai sunau, nu-și mai vorbeau. Ea devenise altcineva.

A ajuns să priceapă că ieșitul la masă cu Sunny nu avea de-a face cu mâncarea. Nici cu băutul. Nici în clin, nici în mânecă nu avea cu nota de plată de la final, pe care nu punea nimeni ochii. Era spectacolul, așteptarea pentru a vedea ce urmează în această metropolă care le aparținea, în această lume pe care o conjuraseră. Sunny îi chema și ei veneau, comandau nebunește și abia dacă se atingeau de feluri, beau cu nemiluita, râdeau și zbierau, răcneau și povesteau și erau scandaloși și întărâtați, revendicau orice de la locul cu pricina, îi amenințau temeliile, apoi Sunny plătea pentru fandoselile copiilor săi și plecau.

O urmărea de pe scaunul lui, bând, râzând, atent, veghind. Unii discutau despre proprietăți imobiliare. Alții, despre farsele pe care și le făcuseră prin școală. Mâncarea continua să apară pe masă, fel după fel extravagant, valuri de alimente pretențioase; era un șuvoi neistovit. Masa, la unu dimineața, aducea cu un câmp de luptă.

*

Câteodată, Neda apărea într-o ricșă cu motor ori într-un taxi. El se mai făcea nevăzut după masă, uneori scuzându-se, mereu plătind cu discreție, câteodată dispărând fără un cuvânt. Seara căpăta o tentă opacă, cu Sunny plecat și nou-veniții agitați, neștiind ce urmează, îi lăsa angrenați acolo. Neda aștepta să se facă timpul potrivit și se retrăgea. Încercau uneori s-o rețină, s-o ia cu ei către următorul loc. Invoca oboseală, o zi de lucru grea. Știa că după ce pleacă încep să o vorbească pe la spate, mai ales de când nu mai era în peisaj Kriti. Poate, cine știe, îl pisau pe Hari. „E prietena ta, tu ai adus-o aici. Ce are de împărțit cu el?”

Uneori, ostentativ, pleca mult înaintea lui Sunny. Din când în când Sunny se apuca să o tachineze, să insulte jurnaliștii în general. S-o acuze că e spioană. „Nu suflați o vorbă în fața ei!” Iar ea se mulțumea să zâmbească și schimbe replici cu altcineva. După care plecau amândoi.

„Unde credeți că s-au dus *amândoi*?”

Nu-i păsa.

•

O ducea Ajay. Dacă Sunny plecase deja, Ajay o lua de afară și o ducea la hotelul unde o aștepta el. Dacă pleca de la petrecere prima, Ajay o transporta la hotel, unde i se înmâna cheia, ca să poată aștepta în cameră. Tăcutul, credinciosul Ajay, cu ochii mereu plecați. Țâșneau cu mașina prin noapte. Ajay, observase ea, nu punea niciodată muzică. Uneori își folosea ea căștile, își dădea muzica tare, să-i bubuie în timpane, și se uita lung la străzile deconectate, la movilele de gunoaie arzând mocnit pe margine de drum, la pălmașii adormiți. Așa și-a petrecut lunile iulie și august. Arzând la ambele capete, niciodată ostenită. Mahmureli aurite. Iridescentă de la șampanie.

*

Știa cum să-l primească în ea. Îl voia cu totul. Voia să se umple de el. În alt chip nu se putea spune. El vorbea despre Italia în acele momente de după sex când, întinși pe pat, pufăiau din țigări. Atelierul în care fusese făcut costumul lui, soarele prefirându-și razele prin aerul mediteraneean, fire de praf în dreptunghiul luminatorului. Cafenelele prin care ajungea peste zi, clinchetul linguriței, al ceștii de cafea și al farfurioarei. Se dusese acolo la optsprezece ani. Și revenea necontenit la amintire. Era magazinul de jucării din Meerut și mai era Italia. Uneori în el se ghicea extenuarea, când ajungea la hotel după ce ea așteptase un ceas ori două, sorbind whisky și uitându-se pe Star Movies cu aerul condiționat pornit și dogoarea izbind în sticla geamului. Sunny nu apuca să se recompună. Atunci, lucrurile erau foarte diferite. Neda voia să-i poarte de grijă. „Lumea mă obosește”, zicea el. „Mă sleiește”. „Ești prea generos”, răspundea ea. Se pierdea în el și doar în el. Îi voia mirosul. Îi purta cămășile în pat.

•

„Banii sunt o afurisenie”, zicea el. „Iau fața oricărei munci perseverente. Înainte, trebuia să fii de treabă, amuzant sau plăcut. Interesant, inteligent. Trebuia să-ți faci vreme ca să cunoști oameni. Să fii solidar cu ei. Și după aia te îmbogățeai. Banii anihilează totul. Lumea se poartă frumos cu tine. Te vor acolo, cu ei. Ești persoana cea mai populară din încăpere. E ușor să ai șarm când ești bogat. Râd toți la glumele tale, te ascultă cu luare-aminte. Uiți, ți se pare că meritul e al tău. Și apoi câteodată ajungi pe undeva și nu cheltui bani și e așa de nenorocită treaba, e atât de oribil să te întorci la bază, ai uitat cum să câștigi încrederea sau dragostea cuiva și știi că-i mai ușor s-o iei pe scurtătură, așa că scoți până la urmă purcoiul de bani,

teancul, portofelul, cardul, și încântarea se face mai mare fiindcă ei n-au știut, dar acum știu. Ești bogat. Te iubesc cu toții. Banii sunt un blestem afurisit”.

•

— Pe bunicul îl chema Walia, a zis într-o noapte, în pat. Și-a schimbat numele în Wadia după ce a cunoscut un comerciant persan înstărit. Asta, demult, îndată după Independență. A crezut că schimbarea o să-i aducă avere. Asta-i tot. Asta-i povestea. Nici măcar nu-i o poveste.

— Și l-a îmbogățit.

— Cu două generații prea târziu.

— Era religios de fel?

— A murit înainte să mă nasc eu. Nu știu nimic în afara istoriei ăsteia spuse de Tinu.

— Tinu?

— Tinu e Tinu. Mâna dreaptă a tatei.

Ea a tăcut câteva clipe, apoi:

— În ce crede tatăl tău?

Sunny a stat să se gândească.

— De ce întrebi?

— E doar o întrebare.

— Bani, a zis el.

— Lakshmi?

— Nu. Bani și atât.

— Și cui se roagă?

Sunny a cugetat iarăși.

— Lui însuși.

— Îl iubești?

A chibzuit la asta încă și mai îndelung, făcând tăcerea greu de îndurat.

— Dar unchiul tău, Vicky?

El s-a încordat. Se codea acum, a băgat de seamă Neda.

— Despre el nu vorbim.

— De ce nu vorbiți?

Nu a lămurit-o.

— Ce a fost incidentul de la Kushinagar?

— Unde ai auzit de asta?

— Pare ditai chestia.

Sunny a păstrat vreme lungă tăcerea, fără să se miște, fără să se uite la ea.

— Chestii de politică locală. Lucrurile merg altfel pe-acolo.

— Sunt sigură. Lui i se spune altfel, nu? Ca unui munte. Cum era? Himmatgiri?

El și-a ferit privirea.

— Să nu mai folosești numele ăsta.

•

Doar un interval de șase săptămâni, însă lung cât o viață întreagă. De când deschidea ochii până ce se ducea la culcare, existența asta o consuma. S-au văzut de vreo douăzeci de ori prin hoteluri. Îi aducea bijuterii. Câteodată, haine. Neda se îmbrăca fără grabă. Ieșea înveșmântată astfel preț de o noapte, fiind altcineva. Se disipa un timp. Redevenea ea însăși după ce pleca de la el, când se înapoia în propria-i lume. Însă ceva persista lăuntric.

Un lucru care o eroda.

•

Afară, orașul se scufunda, se risipea. Musonul umplea canalizările și șanțurile. Peste șosele se revărsa puhoiul claxoanelor. Nu vorbeau despre asta niciodată. Erau proteste. Evacuări. Demolări. Nu le discutau. Transcria pentru Dean. Nu discutau nicicând. El îi vorbea din pat. La masă. Era o necesitate în asta. Sunny cita din jurisprudență. *Almitra H. Patel contra statului indian.* Curtea decisese: Delhi ar trebui să fie vitrina națiunii. Ar fi trebuit să i se dea o recompensă pentru furt hoțului de buzunare?

•

A întrebat-o maică-sa:

— Te vezi cu cineva?

— Da.

Așezate la masă, la micul-dejun.

— Hari?

A pufnit în râs, cu fața aplecată în bolul cu cereale.

— Doamne, nu.

— Care-i problema cu Hari?

— Niciuna.

— Atunci… Dean?

— Nu e nici Dean.

— O să-l cunoaștem și noi?
— Mă îndoiesc.
— Îți iei măsuri de precauție?
— Evident.

4.

Situația, cu toate măsurile de precauție din lume, era pe cale să se schimbe. Nu putea s-o țină în aceeași notă. Musonul se domolise. Era ora patru dimineața, vineri. Stăteau lungiți în pat, dezbrăcați pe jumătate. El a zis că pleacă peste o zi la Lucknow, cu treabă. Dinesh Singh, a completat. Ea, când erau împreună, pierdea șirul zilelor. Au adormit și, când Neda s-a trezit iar, la șase și jumătate, Sunny deja se îmbrăca.

— Ce s-a întâmplat?
— Schimbare de plan. Jigodiile astea ajung diseară la Delhi.
— Cine?
— Dinesh și behenchodul lui de tată. Trebuie să mă pregătesc.
— Cum te pregătești?
— În principal amintindu-mi să-mi țin gura.
— Ce treburi ai cu ei? Niciodată nu spui.
— E-o afacere de-a tatei.
— Și a ta?
— Cum adică?
— Cum e cu tine, cu râul?
— Nu întreba.
— Numai ce-am făcut-o.
— Tata studiază problema.

Era pe picior de plecare.

•

Neda a părăsit hotelul puțin după șapte și jumătate în acea dimineață.

Șofa spre casă, să se schimbe de haine înainte să meargă la lucru, când a sunat-o Dean. N-a răspuns din prima. S-a gândit că mai poate să aștepte. Însă el a apelat-o iarăși câteva secunde după aceea, cu răsuflarea întretăiată.

— Unde ești? N-a apucat să răspundă, fiindcă Dean a și zis: Trebuie să te duci în clipa asta în Laxmi Camp.

— Acum?

— E o demolare în curs în dimineața asta, buldozerele au ajuns deja. Înalta Curte a trimis chiar acum o notificare.

— OK.

— Am nevoie de tine acolo. Eu nu pot să ajung, sunt în Meerut.

— Chiar acum?

— Da! Chiar acum!

*

Protestele se derulau de luni bune în Laxmi Camp, cu hotărâri judecătorești care se băteau cap în cap, însă acum buldozerele treceau la treabă. Într-adevăr, o echipă de demolări sosise deja. Șeful echipei a anunțat că se va începe lucrul după ce își termină ceaiul. Pe lotul respectiv fusese stabilită construcția unei piețe. Câțiva locuitori ai zonei au pornit să se frământe, încercând să-și salveze viețile, dezmembrându-și locuințele improvizate bucată cu bucată, în vreme ce alții își adunau lucrurile în boccele, lăsând clădirile să fie distruse. Peste noapte plouase puțin, dar între timp se făcuse umed și fierbinte. Mulți bărbați plecaseră să-și găsească de lucru pe la contractori, lăsându-și casele nepăzite. Nu crezuseră în amenințări sau nu-și putuseră rupe timp de la muncă. Neda a ajuns acolo tocmai când agentul-șef își făcea anunțul. A fost acostată de niște rezidenți din colonia învecinată. Un domn ce părea de bună condiție, cu spinarea țeapănă și însoțit de un labrador gras, a ținut să i se ia o declarație. Era Ashok de la Asociația pentru Bunăstarea Rezidenților. Treizeci și nouă de ani. „Scrieți acolo. Oamenii ăștia sunt o povară, o amenințare, mânjesc orașul, aduc infracționalitate, defechează prin grădini. Scrieți acolo tot. Am construit un zid, dar au făcut gaură. Trec pe acolo și o folosesc pe post de cărare noaptea. Era de mult timpul să scăpăm de ei. De ce să fie răsplătiți că ocupă terenuri publice? Lumea se uită la noi”, a zis respectivul domn. „Scrieți acolo tot”. Și-a vârât capul în agenda ei, atent să nu-i fie omis vreun cuvânt. O femeie dolofană cu chip ostenit dintr-o colibă de lut alăturată l-a auzit vorbind. „Eu sunt Rekha. Așa să scrii! Noi am ajutat la construitul caselor voastre! V-am făcut de mâncare! V-am păzit locuințele noaptea! Am alungat hoții când au venit! Și asta faceți voi, mă?” Câinele bărbatului a început s-o latre. Pe nepusă masă, buldozerele au pornit să duduie. Lumea a început să zbiere, să se agite încoace și încolo. „Și asta ne faceți voi?! Unde să ne ducem?! De-acum cine o să vă mai muncească?!”

Buldozerele și-au urmat neabătute calea, zdrobind tot ce li se afla înainte. Cămine înjghebate din prelate, bambus, tablă și cărămizi desprinse au fost făcute una cu pământul, gospodării și vieți întregi au fost radiate cât ai clipi. Apoi prin aer s-a înălțat un alt fel de țipăt. Atât de răzbătător, atât de sinistru, că totul a încremenit. Buldozerele au rămas în loc, poliția și cetățenii s-au îmbulzit către sursă, ultima casă pe jumătate dărâmată. Câinele lui Ashok a continuat să latre. O tânără în zdrențe a fost trasă din moloz, zbierând și bolborosind. S-au apucat să scobească frenetic prin dărâmături, însă era prea târziu. Trupurile zdrobite ale unor copilași, doi frați, au fost scoase la iveală, ridicate pe brațe, albite, pline de ipsos și de var, moarte. Neda a văzut cu ochii ei asta. A auzit mulțimea începând să se vaiete și a văzut cum băieții aruncă în buldozer cu pietre.

A scris o relatare la persoana întâi în acea după-amiază – haosul, înlănțuirea evenimentelor, șocul visceral. Izbutise să adune declarații de la cei prezenți. Demolarea fusese suspendată, se iscase un protest – și acesta prinsese putere, aproape că se umflase la dimensiunile unei rebeliuni. Însă materialul destinat ziarului era sec, funcțional, comunica esența simplă a situației și prea puține altele.

•

S-a văzut la televizor. Demolarea fusese filmată de o echipă de știri. Momentul morții copiilor era chiar acolo. Ea plângea cu suspine.

Dean ar fi vrut să o scoată la cină în seara aceea, însă i-a respins oferta. A declarat că vrea să fie singură. El i-a promis că-i va da un semn mai încolo.

Părinții îndoliați munceau pe un șantier. Fuseseră asigurați că demolarea va fi întârziată. Riscaseră. Se duseseră la lucru, își lăsaseră acasă copilașii. Ar fi trebuit să stea cu ochii pe ei un vecin, însă vecinul fusese bătut de poliție. În momentul acela își pierduseră copiii, tot ce aveau, viața.

•

Mama Nedei o studia cu grija minuțioasă și atenția pe care le utiliza îndeobște contra lumii. Nimic nu scăpa privirii ei pătrunzătoare. Era un șoim care nu se arunca niciodată în picaj, însă Neda știa că se află acolo.

— Ești tot ce avem, a zis mama luând-o de mână. Știi asta, nu?

— Ba nu știu, a replicat Neda încercând să-și tragă mâna dintr-a ei.

Doar că mama ei nu voia să-i dea drumul.

— Și suntem mândri de tine.

— N-ar trebui.

— Ce faci tu contează.

Ea a clipit, a simțit că-i curg lacrimi.

— Nimic nu contează.

Avea o pâclă în cap.

— Ș-ș-ș-ș.

— Nu pot duce asta, a murmurat. A ridicat privirea, a întâlnit ochii mamei și vocea i-a devenit rugătoare. Pot să urc? Vreau să dorm.

Mama ei a dat din cap a încuviințare.

— Să-ți trimit ceai sus?

— Nu.

— Whisky?

— Nu.

— O țigară împărți cu mine înainte să te retragi?

*

A urcat la ea și s-a așezat o clipă pe marginea patului, bolnavă, imobilă, apoi s-a dezbrăcat, a intrat sub duș și a zăbovit sub apa fierbinte, dorindu-și ca mintea să i se dezbare de repetările coșmarului – femeia țipând, trupurile minuscule, lătratul întârâtat al câinilor, motorul gutural al buldozerului, holbatul camerelor de filmat. A retrăit momentul, văzându-se pe ea însăși cum vede pustiirea, cu memoria alipită de camere, transformând evenimentul într-unul al ieșirii din corp, detașat de orice realitate care poate fi deslușită. Apa fierbinte s-a terminat, șuvoiul s-a răcit, însă tot sub jet a rămas, lăsându-l să-i amorțească mintea și corpul. Își pierduse simțul locului și timpului; era poate o junglă, poate erau munți, însă nu Delhi.

•

N-avea habar cum să fugă de visul urât. Un zumzet domol de voci la parter. Mama ei, vorbind. Un glas de bărbat. Dean trebuia să fie.

Da, venise Dean pe la ea.

Și-a aruncat un *kaftan* pe ea și a coborât cu luare-aminte, s-a lipit de curbura scărilor de marmură și s-a apucat, ca un copil, să arunce uitături furișe.

Nu era Dean.

Era Sunny, așezat cu mama ei la masa rotundă din inima casei, purtând o cămașă albă, simplă și pantaloni strânși pe picior, sorbind din ceai, arătând obosit, stors. O asculta pe mama ei vorbind, îi răspundea, iar maică-sa era

receptivă, calmă, aplecând aprobator capul.

O auzise probabil, ori o simțise sau poate o văzuse cu coada ochiului. A ridicat privirea, a făcut contact vizual, făcând-o să cuprindă în brațe și mai strâns peretele. A coborât apoi câteva trepte, încercând să se arate cutezătoare.

— Ce cauți aici?

— Te-am văzut la știri, a zis el.

Nu părea de domeniul realului, Sunny așezat acolo, trecând această graniță, invadându-i viața.

— Scuze, a intervenit mama ei, fiica mea poate fi uneori grosolană.

— Nu-i nimic, a replicat Sunny. A avut o zi grea.

Neda a scuturat neîncrezătoare din cap.

— O zi grea?

— Mă duc să mă odihnesc, a spus mama ei, apoi, întorcându-se spre Sunny: Ai grijă de ea.

Sunny s-a ridicat, a întins mâna.

— Mă bucur mult că v-am cunoscut, doamnă Kapur.

Mama ei i-a strâns-o.

— Ushi, a zis. Mă cheamă Ushi.

I-a aruncat Nedei o privire, după care s-a retras în dormitorul ei. Neda, fără să se miște, a urmărit-o plecând. Abia după aceea s-a așezat la masă, iar Sunny și-a reluat locul.

— E cum mi-am imaginat.

— Te-a întrebat cine ești?

— Am spus că un prieten.

— Nu ești un prieten, a rostit ea cu voce stinsă. Ce cauți aici? Nu ar trebui să-i ții companie lui Dinesh?

— Poate să aștepte.

Neda a clătinat din cap.

— Mă simt așa o proastă.

— De ce?

— Vreau să beau ceva. A adus o sticlă de Teacher's și două păhăruțe de pe policioară. Ce i-ai spus?

A turnat fără să se zgârcească.

— Nimic.

A dat pe gât un pahar. S-a uitat la celălalt. L-a băut și pe acela.

— Ce te-a întrebat?

— Nimic.

Neda și-a turnat iarăși sieși.

— Încet, a zis el.

— Nu-mi ține lecții.

— Nu-ți țin.

I-a turnat și lui un pahar.

— Nu-i prea strălucit, știu.

— Se poate fuma?

Ea a fluturat o mână.

— Sigur.

Sunny a scos țigările și bricheta. I-a oferit și ei.

— În casa asta ai crescut?

Ea a luat țigara, a aprins-o.

— Știi doar.

— Ai noroc.

— Așa mi se spune.

El a băgat de seamă urme de creion pe zugrăveala albă a unei coloane. Liniuțe cu date trecute alături, marcând creșterea în înălțime.

— Ale tale sunt?

Ea a dat din cap că da.

Sunny s-a ridicat și s-a dus să examineze inscripțiile. Ultima avea data 26.07.97. Și-a trecut degetul peste ea.

— După asta ce s-a întâmplat?

— Am crescut.

El s-a întors la masă.

— Nu vreau să mă cert cu tine.

Neda și-a mai turnat o dușcă de whisky.

— O să te ia de cap.

— O să te iau eu de cap.

A sorbit conținutul paharului.

— Mă simt de parcă aș fi umblat prin somn, a spus după o tăcere lungă. Și m-am trezit într-alt vis.

— Ce vrei să faci?

— Să scap de aici. Din oraș. Din viața mea.

— Păi, să mergem.

— E ușor pentru tine. Eu n-am încotro mă duce.

— Lasă-mă să te iau undeva.

— Nu vreau într-o cameră de hotel cu tine.

— Nu despre asta vorbeam.

— Nici vreun separeu de restaurant ori vreun nenorocit de bar pentru baștani.

— Nu, a zis el ridicându-se și pășind spre ușă. Unde te duc eu, nici măcar nu trebuie să-ți schimbi hainele. Vii?

•

S-a lungit pe bancheta din spate a Audi-ului, cu tălpile apăsate de portieră, în vreme ce el gonea în noapte. Voia aici, în bulă. Cu aerul condiționat dat la maximum, tapițeria înviorătoare, mașina, o insulă. Simțea în oase motorul. Dinții îi clănțăneau de frig și adrenalină. El purta o discuție la telefon, cu o mână pe volan, vorbind cu glas potolit. Neda a privit cum se deșira orașul, panglici subțiri de tuș, în vreme ce el își vedea de condus. Se simțea ca drogată. Se îndreptau spre sud, către Quth Minar. Mașina străbătea în viteză porțiunile drepte, motorul devora nesățios intervalele dintre semafoare.

Au trecut de marginile orașului Delhi și au intrat în Mehrauli. Un talmeș-balmeș de terenuri agricole rămase fără țărani, cu loturile deturnate și exploatate de secretoși, de norocoși, de aventurieri, de bizari, un labirint de drumeaguri neasfaltate și parcele mici, umbrite, înconjurate de garduri înalte cu sârmă ghimpată sau vile dărăpănate pe lângă care pășteau capre. Fusese odată la o petrecere de nuntă prin zonă, la o soră mai mare de-a unei colege de școală. O surprindea spațiul. Pământ. Atâta pământ ascuns. Acum colonizat de avuți, de cei nemărginit de bogați. Ar fi trebuit să ghicească ce urma.

Au ajuns la o poartă lucioasă, străjuită de doi bărbați vârstnici din Rajasthan, cu mustăți și flinte pe umăr. Recunoscând automobilul, au făcut drepți, au dat fuga să deschidă poarta și au salutat cu palma la frunte trecerea mașinii. Dincolo de porți, asfaltul negricios și neted al unui drum privat. Era și nu era Delhi – laturi înverzite, păuni scoțând țipete în noapte, bărbați tăcuți îngrijind rondurile de flori, fără gunoaie prin preajmă, fără nimic deteriorat. Motorul zumzăia, mașina își croia drum, domolindu-și viteza, făcând la dreapta și la stânga de parcă ar fi fost pe șine, de parcă s-ar fi dat într-un carusel la parcul de distracții. Dezorientarea era

îmbătătoare. A întredeschis geamul și până și aerul avea o altfel de mireasmă, umedă și dulce, grea de inflorescențele nocturne ale iasomiei. S-a uitat la porți, la cupolele înalte și turnurile gotice, la gheretele cu lumină albă ale paznicilor, la paznicii înșiși citind ziarul, ascultând radio, sorbind chai, aruncându-și ochii la mașina în trecere. Pe dreapta nu erau case, nici porți, doar un zid întunecat și necontenit, aproape la fel de înalt ca arborii ce se înghesuiau de cealaltă parte. Au înaintat pe lângă această întindere continuă până ce au ajuns la o poartă de metal masiv, construită cu doar suficient spațiu cât să treacă o mașină, nebătătoare la ochi după periplul pe lângă atâtea alte intrări grandioase. Mașina a încetinit acolo și, la câteva clipe după aceea, de dinăuntru a fost declanșat un resort. Poarta a început să-și deschidă canaturile către interior. La lumina farurilor, Neda a deslușit o zonă împădurită și o cărare înnoroită care dispărea în desiș. L-a văzut din mersul mașinii pe Ajay ținând poarta, după care domeniul i-a înghițit.

Au urmat poteca prin pădure, cu Ajay mergând grăbit pe lângă automobil. Au ținut-o așa niște minute bune. Apoi cărarea s-a lărgit, copacii s-au făcut nevăzuți și au dat într-un luminiș ierbos din care o altă potecă ducea către partea opusă. Sunny a oprit mașina în mijloc. A stins motorul și luminile. S-a dat jos și a deschis portiera din spate. A coborât și ea, a simțit sub tălpi iarba, puritatea ei moale. S-a ivit luna, iar poiana s-a umplut de lumină. Era curată și golașă. El a luat-o de mână.

— Ce-i locul ăsta? l-a întrebat.

— Stai așa.

A călăuzit-o prin alte hățișuri către un spațiu deschis, larg, locul unui șantier de proporții faraonice. Se uitau la temelia unei clădiri extraordinare, aducând cu o navă extraterestră aterizată forțat. În jur se ridicau munți de nisip și pietriș, maldăre de cărămizi și lespezi de marmură adăpostite sub prelate. Câteva excavatoare, un buldozer, o betonieră uriașă, o tabără de muncitori adormiți, corturi și vetre. Numai că șantierul era pustiu.

A îndrumat-o, cu o lanternă, peste un câmp neted ca-n palmă, către o clădire îndesată aflată la o sută de metri de șantierul principal; când s-au mai apropiat, Neda a deslușit o vilă cu un singur nivel, cu uși glisante și piloni de piatră brută, un pic uzată, marcaje mai vechi ale teritoriului.

— Au, a tresărit ea retrăgându-și iute piciorul.

Călcase pe ceva ascuțit.

— Ce e?

A coborât lumina lanternei și a văzut că piciorul îi sângera. Se tăiase cu un ciob de sticlă. Încă avea o bucată înfiptă în piele.

El i-a tras afară sticla.

— Poți merge?

Ea a dat din cap că poate.

Au pășit mai departe până la vilă, Sunny luminând pământul cu lanterna, deschizându-i calea. A tras ivărul unei porți lăturalnice, a călăuzit-o pe alee spre o alta. Aici a deschis un panou electric și a apăsat pe câteva comutatoare. Lumina a izbucnit undeva în afara ariei lor vizuale și, dând colțul, au descoperit în spate, licărind, o piscină. Lângă ea, un bar, ale cărui multe frigidere au prins viață când Sunny a atins alte comutatoare. A îndemnat-o către șezlonguri, a pus-o să se așeze cu laba piciorului în aer.

— Găsesc eu ceva.

S-a pus pe treabă, căutând prin niște dulapuri de sub tejgheaua barului. Ea a rămas să se holbeze în apa piscinei. Pluteau acolo niște frunze moarte.

Sunny a ridicat capul de la dulapuri.

— Nu aduc pe nimeni aici, a zis.

Neda și-a întors privirea spre apă. Ceva mai departe, în penumbră, tufișuri înalte, înflorite și palmieri se iteau peste zid. Un post de pază se profila adormit în noapte. Sunny s-a îndreptat de șale, a pus pe tejghea o sticlă de whisky și a trecut la unul dintre congelatoare.

— Jigodiile astea l-au închis.

A căutat, fără să găsească, un întrerupător.

— Să văd înăuntru.

A dispărut pe o intrare ascunsă vederii.

În interiorul vilei s-au aprins niște lumini.

Ea s-a lăsat să alunece din șezlong și a șontâcăit spre piscină. Piciorul îi sângera abundent. Când a întors-o spre ochi, tăietura a zvâcnit și a picurat pe betonul cald. Și-a săltat poalele kaftanului și și-a vârât picioarele în bazin până la genunchi. Deasupra fâlfâiau lilieci. Vuietul slab al metropolei. A privit cum sângele din piciorul ei se scurgea în apă.

— Doamna, i-a ajuns la urechi o voce nouă.

Ajay ducea o tavă mare, cu conținutul ascuns de o pânză albă. A privit-o cu o expresie de nespus devotament.

— Domnul este?

Ea a arătat spre interiorul vilei. Ajay a dat buzna înăuntru, a ieșit zece

secunde mai târziu și s-a depărtat grăbit. A mai trecut un minut până să apară Sunny ducând aceeași tavă, fără acoperământ acum, pe care se vedeau o sticlă de vodcă, o frapieră, două pahare de cocktail, niște felii de lămâie, un prosop de vase curat.

A pus pe tejgheaua barului tava, apoi s-a apropiat de ea cu sticla în mână.

— N-ar trebui să-l bagi acolo. Ia să văd.

Ea și-a scos piciorul din apă. El a apropiat prosopul curat de piele și a tamponat zona din jurul tăieturii, uscând-o.

— E destul de adâncă.

Ea l-a privit cu luare-aminte.

— Nu simt.

— În câteva secunde o să simți. Ești gata?

A înclinat gâtul sticlei și i-a turnat vodcă pe laba piciorului.

— Stoli, a zâmbit. Doar ce e mai de soi.

Ea a dat să râdă, apoi a început să plângă.

— Care-i problema cu noi?

I-a legat prosopul strâns pe picior și i-a suit glezna pe umărul lui.

— Trebuie ținut ridicat, a zis.

Însă ea continua să suspine.

— Vorbesc *serios*. *Care* pizda mă-sii e problema cu noi?

Neda s-a tras din atingerea lui. S-a întins pe marginea bazinului, ațintindu-și privirea spre copaci. El s-a întors la bar cu sticla, s-a spălat pe mâini în chiuvetă, a început să pregătească de băut.

— De ce faci asta? a zis ea.

Sunny a stors lămâia, a aruncat cojile, a adăugat felii proaspete, a îndesat gheața, a turnat vodca direct din sticlă și s-a întors cu paharele pline.

— Ce gazdă aș fi dacă te-aș lăsa să sângerezi?

A lăsat pe tăblie paharele, și-a scos pantofii și șosetele, și-a suflecat manșetele pantalonilor și s-a așezat lângă ea, cu amândouă picioarele în apă.

— Sângele meu e acolo.

— Știu.

Ea s-a uitat la prosop, care începea să se îmbibe de roșu.

— Tot curge.

— Îmi place cu ce te-ai îmbrăcat, a zis el.

— Nu schimba subiectul.

S-a dus totuși cu gândul la kaftan.

— Mama a făcut rost de el în Jaipur. Le exportau, a spus și a apucat țesătura între degetul mare și arătătorul mâinii stângi, lăsând-o apoi să cadă. S-ar vinde cu trei sute de dolari în New York. Așa mi s-a zis. A îndreptat capul către cer, unde norii acoperiseră luna. N-ar fi exclus să plouă. Sper să plouă. A închis ochii și iarăși s-a simțit în ultimul hal. A dat pe gât paharul dintr-o înghițitură, apoi a spus: Nu simt nimic.

A început să împingă paharul spre piscină. Acesta a căzut plescăind și s-a scufundat.

El nu a avut nicio reacție. S-a mulțumit să scoată țigările din buzunarul pantalonilor și să-și aprindă una.

— Așa ar trebui să fie viața? a oftat Neda.

— Ai avut o zi grea. Mâine, după ce dormi, o să te simți altfel.

— De ce m-ai adus aici?

— Încerc să fiu de ajutor.

— Nu ne mai poate ajuta nici dracu'.

El a dat s-o ia de mână, însă ea și-a retras-o, zicând:

— Mai adu-mi de băut.

Îndată ce el s-a ridicat, și-a dezlegat cârpa de pe picior, a aruncat-o în lături, și-a tras peste cap kaftanul și s-a lăsat, goală, să alunece în apă. A dispărut în adânc. Sunetele lumii s-au înmuiat și distorsionat în căldura nopții musonice. Și-a ținut răsuflarea cât a putut de mult.

Sunny o privea de lângă bar.

În cele din urmă, Neda a lăsat ca trupul să i se ridice.

Nu a scos niciun sunet urcând la suprafață. S-a mulțumit să plutească, cu fața în jos și mădularele răsfirate, încă ținându-și răsuflarea, lăsând să-i scape bulbuci mărunți de aer. Iar când nu s-a mai putut ține, a săltat capul și a tras aer cu putere în piept.

El o aștepta pe bordura piscinei, cu băutura pregătită.

— Mi-am imaginat că, atunci când o să ies deasupra, n-o să te mai găsesc aici, a zis ea după ce și-a recăpătat suflul.

— Ai avea de furcă să ajungi acasă.

Neda a traversat bazinul înotând craul.

— Înoți bine, a zis el.

— M-a învățat tata, a răspuns ea când a ajuns la capăt.

Părul i se revărsa peste umeri. A înotat până în mijlocul piscinei și a rămas acolo, bătând apa.

— Azi am văzut doi copii murind, a zis. Striviți în casa lor prăpădită. În bazinul de aici ar încăpea, ți-o jur, cincizeci de colibe din alea. Aveau pe corpuri o pojghiță de praf fin. Niciun pic de sânge. Dar cred că erau stâlciți pe dinăuntru. Mă credeam imună. N-am auzit în viața mea ceva ca țipătul femeii ăleia. Aș zice că a fost un răcnet inuman, dar nu-i adevărat. Prea uman a fost. Nu mai țin minte nimic despre mine, din momentul ăla. Dar m-am văzut la televizor plângând. Mi-e rușine. Nu meritam să bocesc. Și, după toate astea, iată-mă așa, aici, cu tine. N-am curaj, nu am inimă.

— N-ai fi avut ce să faci.

— N-aș fi avut ce să fac! Și nenorocirile astea se tot întâmplă. A slobozit un suspin de frustrare. Sângele îi era purtat prin apa bazinului. Ce facem noi, Sunny? N-am fi putut face nimic, am fi putut face totul. Suntem cu toții vinovați. Suntem toți o apă și-un pământ. Chiar dacă îți pasă, nu ești scutit. Mai ales dacă îți pasă. Cum să poți dormi noaptea? Ar trebui să fii un sfânt. Să porți un cămeșoi aspru, să te croiești cu nuiele, să renunți la toate posesiunile, să umbli cu picioarele goale, să dormi pe străzi, doar ca să ispășești, și oricum nu ar fi destul, n-ar schimba absolut nimic. Sau trebuie, pur și simplu, să-i dai înainte.

Sunny și-a tras cămașa de pe el și-a aruncat-o pe jos, s-a dezbărat de pantaloni, a dat ocol bazinului spre zona adâncă. A zăbovit un moment așa, cumpănindu-și parcă decizia, apoi s-a aruncat, a străpuns apa și a înotat pe sub ea tocmai până la celălalt capăt.

A ieșit la iveală icnind după aer.

Peste câteva clipe a zis:

— E mai bine să ai un plan.

— Aha, a râs ea sarcastic, un plan? Ți-ai făcut o intrare așa de grandioasă ca să spui *asta*?!

Sunny a pornit înot către ea.

— Ridicăm nivelul tuturor. Ca toată lumea să poată visa.

— Doamne, hai, scutește-mă! E ridicol.

— În lumea aceea nu te poți pierde.

— Visurile noastre permit ca oamenii să moară, a zis ea depărtându-se. Și mâine ne apucăm de altceva.

•

În clipa aceea s-a iscat o busculadă afară, în spate, în direcția șantierului. Cu un clănțănit industrial, s-au aprins niște becuri puternice, de parcă ar fi fost un platou pe care se filma un raid al poliției. Au auzit motoare de vehicule, voci.

Neda s-a răsucit alarmată spre Sunny, însă pe chipul lui se citea mai multă uluire decât pe al ei.

— Futu-i.

Poarta laterală a fost dată de perete.

Ajay, panicat, a raportat un „Tatăl dumneavoastră!” înainte de a dispărea iarăși la iuțeală.

— Futu-i, a repetat Sunny. Îl cuprinsese frica. S-a uitat la Neda. Nu poți fi aici.

— De ce?

— Afară, acum!

Teama lui era contagioasă.

— Și unde căcat să mă duc acum? Sunt în pielea goală.

Neda a înotat spre margine.

— Domnu’, a țipat Ajay, apărut iarăși. Vin încoace.

Sunny a arătat spre kaftanul ei.

— Hainele. Ajut-o.

Ajay s-a grăbit să-i culeagă kaftanul, a dat cu el ocol piscinei, în fugă, a tras-o pe Neda afară, întorcând capul, și a înfășurat pânza în jurul ei. Sunny a arătat cu mâna spre un vestiar mic, scobit în zidul vilei.

— Acolo.

Ajay a alergat cu ea, a târât-o pe lângă bar spre încăperea cu pricina. Neda a apucat în trecere sticla de vodcă. Apoi Ajay i-a făcut vânt înăuntru.

•

Încăperea avea mirosul greu al spațiilor nefolosite, izul de clor și canalizare amestecat cu cel de compost, însă când a tras zăvorul pe ușă și a aprins becul, a observat că locul era curat și îndeajuns de modern, lambrisat cu lemn gălbui. Și-a tras suflarea, a desfăcut sticla de vodcă și a tras o dușcă bună. A stins apoi lumina și a început să tremure. În perete se făcuseră crăpături mici, pe unde se îndoise lemnul. A îngenuncheat și s-a uitat printr-o fisură – era loc doar ca să zărească partea din dos a vilei și ceva din piscină.

Sunny rămăsese buimac în mijlocul bazinului, încremenit.

„Ce mama dracului se întâmplă?”

Ajay s-a ivit cu o găleată de apă și a aruncat-o peste lespezile care duceau către vestiar, să-i ascundă urmele însângerate.

„E o nebunie”.

Apoi a auzit voci.

Le-a auzit și Sunny, înlemnit, căprioară în bătaia farurilor. Ajay s-a întors către ușile de sticlă din spatele vilei și a luat poziție de drepți. Zgomot de pași. Mulți pași. Multe voci. De cealaltă parte a piscinei, intrând pe poarta din dos, a deslușit trei siluete bărbătești. În capul lor se afla Bunty Wadia. L-a recunoscut instantaneu, deși nu văzuse niciodată o fotografie clară cu el. Părea la prima vedere benign, ba chiar paternal, însă emana o autoritate rece care inspira groază. Lângă el se vedea chipul faimos al prim-ministrului din Uttar Pradesh, iar mai în spate, răbdător, respectuos nevoie mare, Dinesh.

Bunty și Ram discutau ceva. Bunty a aruncat o uitătură scurtă spre piscină și și-a văzut de drum, conducându-i pe ceilalți înăuntru, pe lângă piloni, de parcă Ajay și Sunny nici nu ar fi fost de față.

Sunny nu s-a clintit când cei trei au intrat în vilă.

Tăcere.

Neda s-a întrebat dacă era cu putință să scape cu fuga.

Nu-și putea muta ochii de acolo.

În spațiul pustiu, Bunty a ieșit iarăși afară.

S-a apropiat de marginea bazinului și s-a uitat în jos, țintă.

Ea și-a dat seama că-și ținea răsuflarea.

Nu putea decât să se uite.

Bunty și Sunny dedesubt, înfruntându-se fără un cuvânt, fără vreo mișcare.

Sunny a fost cel care a schițat primul gest.

A pornit să despice încetișor apa.

A ajuns la margine.

A rostit ceva ce Neda nu a reușit să audă.

Sunny a pus mâinile pe împrejmuirea bazinului, gata să se salte din apă.

Totul s-a întâmplat cât ai clipi.

Când Sunny ieșise pe jumătate, Bunty a ridicat piciorul și i-a izbit pieptul cu talpa pantofului său negru. Și-a împins fiul iarăși în piscină.

Apoi i-a întors spatele și dus a fost.

•

Ea a vrut să dea fuga la Sunny.

Însă în loc de asta, s-a retras în beznă, a băut din sticlă și a închis ochii.

•

Cât să fi stat așa, pe podeaua umedă? Câteva minute, sau o oră? Tremura, dinții îi clănțăneau, cu toate că noaptea era caldă. Oricâtă vodcă ar fi băut, nu izbutea să se îmbete. Dinspre piscină nu venea niciun sunet. Nici de afară. Când și-a îngăduit să verifice, a văzut doar unda domoală a apei, luminile calde ale vilei. Unde plecase Sunny? Înăuntru? O ștersese?

Era captivă în gândurile acestea când a auzit un ciocănit în ușă.

— Doamna, a șoptit o voce.

Era Ajay.

Neda și-a mușcat buza și, cu încetineală, a pus mâna pe zăvor.

— Doamna, să vă puneți hainele și să ieșiți, vă rog.

Ea a întredeschis ușa.

— Doamna, trebuie să vă grăbiți.

Și-a tras pe ea kaftanul și s-a furișat afară, cu sticla de vodcă încă în mână. El a ghidat-o tăcut pe după capătul piscinei, avertizând-o să păstreze tăcerea. Din vilă se auzea zvon de râsete și conversație. A văzut lumină revărsată pe geamuri și, pe o ferestruică lăturalnică, a surprins o străfulgerare cu Bunty și Ram Singh. Imaginea a dispărut îndată. Au trecut pe poartă către tăcerea crepusculară a peluzei. Pământul hopuros îi făcea pasul nesigur. Ajay a călăuzit-o prin beznă în poiana unde mașina lui Sunny era încă parcată. Luminile s-au aprins când a deschis portiera, ardeau prea strălucitor în noapte. Ajay s-a apropiat cu o trusă de prim ajutor. Cu deferență și grijă, i-a dezinfectat rana, a pus pe ea un plasture mare, apoi un bandaj. Neda l-a urmărit fără vreo vorbă cum are grijă de ea. S-a urcat apoi în mașină, a tras portiera, s-a lipit de răceala banchetei de piele și a așteptat, fără vreun cuvânt ori mișcare. Ajay a pornit motorul, iar în habitaclu s-a făcut întuneric.

•

Au înaintat în liniște până la poarta din spate.

Delhi revenea în jurul lor.

Bărbați pe motociclete, șosele găurite, strălucirea becurilor stradale.

Gălăgie.

Au mers către Quth, au intrat pe șoseaua principală și s-au strecurat în

trafic. O mașină ca toate celelalte.

Stătea întinsă în așa fel încât Ajay să n-o vadă, cu spinarea lipită de portieră și picioarele lungite peste banchetă.

— Ajay, a rostit până la urmă, pe când automobilul aștepta la un semafor pe podul de la Institutul Indian de Tehnologie.

— Da, doamna?

— Sunny e în regulă?

A ezitat. Într-un târziu a spus:

— Totul e bine.

Tăcerea s-a prelungit până la schimbarea culorii.

Reluarea mișcării i-a făcut pe amândoi să se simtă ușurați.

Ajay a pornit radioul, la volum mic. Postul difuza muzică veche de film.

Neda l-a rugat să dea mai tare.

•

Paznicii de la intrarea în colonia ei au deschis fără vorbă poarta – recunoscuseră mașina, Ajay îi știa casa. A oprit în față și a așteptat-o să se dea jos. Prin urmare, așa avea să se sfârșească.

Mâna ei a deschis portiera.

— Ajay.

— Da, doamna.

— Mulțumesc.

A coborât cu vodca încă în mână, a închis portiera și a șchiopătat desculță, mototolită, către siguranța căminului.

•

A intrat în casă folosind cheia de sub ghiveciul cu aloe, ascunzând la spate sticla de vodcă, ascultând cum se îndepărtează Audi-ul. Tatăl ei era treaz, stătea la lumina veiozei în salon, pe fotoliul preferat, de multe ori cârpit de-a lungul anilor, uitându-se la un DVD. I-a aruncat o privire peste lentilele ochelarilor de citit.

— Cenușăreaso…

Nu a făcut niciun comentariu despre hainele ei, despre picioarele ei goale.

— La ce te uiți, Papa?

— *Apur Sansar.*

S-a tras mai aproape de el, l-a pupat pe frunte. Nasul lui s-a încrețit.

— Miroși ca Olimpiada de la Moscova. A întins brațul pe la spatele ei

ca să examineze sticla de vodcă. Asta ce-i? Medalia de aur?

— Premiul de consolare.

— Păi, să ne spălăm gâtlejul atunci, fetițo. Un păhărel înainte să ne retragem. Putem să luăm și-o țigară de la mama ta, iar tu mă poți minți în privința aventurilor tale nocturne.

Neda a adus două pahare din dulăpior, iar în acest timp el a deschis sticla și a adulmecat.

— Gheață vrei?

— Nu, nu. O s-o trezim. Toarnă așa, simplă.

A turnat două măsuri generoase, isprăvind sticla, i-a întins un pahar lui, a adus pachetul de Classic Mild al mamei și și-a tras un taburet lângă fotoliu.

Pe ecran, un Apu îndurerat hoinărea prin zonele carbonifere ale Indiei centrale, împrăștiindu-și filele romanului în vânt.

— Așadar? a zis el, delectându-se cu înțepătura vodcii pe buze.

— Așadar… Ți-a spus mama?

Neda și-a aprins țigara.

— Că a venit un băiat să te ia de-acasă?

— Nu, nu asta.

— Ah, chestia cealaltă. Mi-a zis, mi-a zis. Îmi pare rău, copila mea. Îmi pare rău că a trebuit să vezi așa ceva.

— Dacă aș putea să dispar pur și simplu, aș face-o.

El i-a cercetat chipul.

— Ai dat de necaz?

Ea a scuturat din cap.

— Nu. Apoi, răzgândindu-se: Poate.

I-a trecut tatălui ei țigara. Bărbatul a tras fumul în piept, adânc, l-a ținut îndelung în plămâni, și-a lăsat capul pe spate și, cu ochii închiși, a început să sloboadă rotocoale.

Ea a pufnit în râs, amuzată copilărește.

— Încă îți iese.

— Așa-i.

— Făceai mereu asta pentru mine.

— Îți închideam gura când plângeai, a zis el trecându-și degetele prin părul ei. Acum nu te mai pot proteja.

A dat de dușcă restul de vodcă.

Nu mai rămânea nimic de spus.

El a revenit la filmul lui, ea a dus paharele la bucătărie, a stins țigara și s-a strecurat la etaj. S-a băgat sub jetul dușului și s-a spălat cu apă aproape clocotită. A adormit îndată ce s-a cuibărit în pat.

•

S-a trezit din vise violente, simțind că i se învârte capul, și s-a dus la baie să vomite. I-a luat o vreme să-și amintească ce era real, unde se afla, iar atunci când și-a amintit i s-a făcut frică mai mult ca oricând. N-avea pe nimeni cu care să poată vorbi despre cele întâmplate în seara precedentă. Tatăl lui. Fir-ar să fie, tatăl lui! Piciorul ăla în pieptul lui Sunny, împingându-l înapoi în apă. Curând a primit un mesaj de la Dean, care voia să știe când are să ajungă la birou. Aveau o groază de treabă.

•

S-au întors în următoarea dimineață, ea și Dean, la locul demolării. Era haotic, dărâmat pe jumătate, plin de lucrători guvernamentali, de activiști neguvernamentali, de jurnaliști. Din pricină că muriseră oameni și din cauza furiei presei, demolarea completă fusese oprită. Însă aproape toți locuitorii de dinainte dispăruseră de-acum. Unii, eligibili pentru strămutare, fuseseră duși cu autobuzele afară din oraș, alții doar se răzlețiseră sau fugiseră. Rămâneau câțiva doar, scormonind printre ruine. Neda se simțea iarăși despărțită de propriul sine. Uita, iar și iar, lucruri de tot felul. Până la urmă, Dean a băgat-o într-o ricșă cu motor și a trimis-o înapoi la redacție.

Dean a scris un articol despre demolări și copiii uciși, „Reimaginarea neoliberală a spațiului public”. În noaptea aceea, rămasă până târziu la redacție, înainte s-o apuce spre casă, Neda și-a aruncat ochii pe ediția din următoarea zi a ziarului. Acolo, pe pagina 8, la doar câteva foi de materialul lui Dean, se lăbărța un anunț color:

Fundația Caritabilă Wadia dorește să anunțe acordarea unei compensații de un milion de rupii (pentru fiecare copil) părinților ale căror odrasle au fost omorâte în mod tragic pe parcursul tulburărilor produse cu ocazia demolărilor din Laxmi Camp. Regretăm profund pierderea suferită.

Chipul intens și meditativ al lui Sunny o privea din pagină. Stătea lângă umărul lui taică-său, acesta din urmă așezat la un birou, cu un stilou în mână, ridicând binevoitor privirea, de parcă ar fi fost luat prin surprindere în mijlocul semnării unui decret.

Dean i-a trântit pe tăblie un exemplar din același număr.

— Îți vine să crezi… mizeria asta?

Ea a simțit că paralizează.

— E în toate nenorocitele de fițuici, a continuat el. Costul total al anunțurilor e mai mare decât compensația oferită.

— O grămadă de bani, a spus ea.

— O grămadă de rahat. Uită-te la ei, a zis Dean deschizându-și la aceeași pagină exemplarul mototolit și împungând cu un deget spre fața lui Bunty. Cine se crede gagiul ăsta?

„Sunny a fost”, și-a spus ea. „Sunny a făcut asta”.

— Dacă au impresia că s-au scos, se înșală. Chestia pute. Duhnește a conștiință vinovată. Știi ce? a zis Dean înhățând exemplarul boțit, am de gând să aflu care-i faza cu ăștia.

•

I-a trimis lui Sunny un mesaj din baie.

Am văzut ziarul.

S-a holbat câteva minute la telefon, așteptând.

Nimic.

A scris iar.

Știu că tu ai fost.

Iarăși a rămas cu privirea agățată în ecran. Dar niciun semn.

Nimic.

Nu ți-am cerut asta.

Nimic.

Încă nu te-ai prins, este?

Niciun răspuns.

NEDA II

1.

Niciun răspuns. Telefonul îi rămânea mut ca un cavou. Zilele treceau. În timp ce furia lui Dean contra clanului Wadia căpăta metastaze, Neda își purta mai departe nedumerirea în inimă. I se părea că poate fi prinsă în orice moment. Lucra la episoadele anchetei lui Dean, care puneau accent pe indiferența poliției și pe erorile judiciare săvârșite cu ocazia evacuărilor, însă vocea lui Dean era una singuratică la ziarul lor. Nu peste mult au început să apară delimitări de poziția lui, părțile interesate apărând ori

scuzând demolările. Dean o însărcinase cu găsirea părinților ai căror copii fuseseră uciși și se ocupa de asta, dar mintea ei era concentrată asupra lui Sunny. Tot spera s-o sune, însă telefonul rămânea mut. Până la urmă s-a încumetat să-l sune ea, numai ca să afle că formase un număr inexistent. L-a sunat pe Ajay, cu același rezultat. A așteptat o săptămână fără vreun cuvânt ori semn și, fiindcă nu avea cui să se destăinuie, a început să i se pară că totul fusese un vis.

Își derula în minte noaptea de la fermă, acea imagine înfricoșătoare a lui Bunty Wadia ivindu-se lângă piscină. Piciorul său implacabil în pieptul lui Sunny, propulsându-l sub apă. Drumul spre casă cu Ajay, fluid și ca de tuș, de parcă ar fi fost și ea scufundată.

*

S-a trezit dimineață mânioasă pe ea însăși. Îi era dor de el. Ținea în torpedoul mașinii un număr din ziarul în care Sunny își anunțase donația menită să-i spele păcatele. A despăturit foaia, s-a așezat cu o țigară pe margine de drum și s-a uitat îndelung la fața lui. Încerca să scoată la iveală indicii. Era sigură, dincolo de orice îndoială, că Sunny făcuse asta. Pusese anunțul pentru ea, un fel de mesaj? Era o cerere de iertare, poate? O tâmpenie făcută de un bărbat îndrăgostit? Și după aceea? Regret, penitență, dat la fund? Situația era complicată de taică-său. Cruzimea. Piciorul implacabil. Oare și din spirit de frondă pusese Sunny anunțul acela? Ca să-i țină piept tatălui? Lipseau multe piese, era afundată în beznă. A examinat poza ce însoțea textul. Expresia lui, expresia tatălui, uitătura lor, decorul, odaia. Însă nu era nimic de aflat. Masa de lucru n-o recunoștea – nici costumul purtat de Sunny. „Dar te știu”, i-a spus. A trecut la Bunty. Cât de amabil, de generos părea! A tras din țigară până ce capătul a pâlpâit roșu, apoi a strivit-o de fața lui Bunty.

•

S-au scurs trei săptămâni. Dormea, se trezea, lucra într-o pâclă de fum de țigară. Dean se ținuse de cuvânt – începuse să se uite mai îndeaproape la Bunty Wadia și la imperiul său de afaceri, de la spirtoase, exploatații miniere și construcții până la tăierile de bușteni din Uttar Pradesh, căutând un fir conducător, o legătură cu ceea ce se întâmpla chiar atunci în metropolă. Față de Sunny, Neda oscila între furie, frică, vinovăție, inimă frântă. Îi ducea dorul, îl și ura. Cât de greu era să-i dea un semn? Cât de greu, doar ca să anunțe că era nevătămat? Ori poate nu era, poate că…

Ar fi fost un moment potrivit pentru o mărturisire. Să se ducă la Dean, să-i spună totul. „Dean, am fost tâmpită. N-am vrut să se întâmple așa…”

Dar ce să-i spună? Că se ținea de amantlâc cu Sunny? Ori că Sunny avea planuri mari pentru oraș, indiciul care poate i-ar fi trebuit. I-ar fi putut spune una fără cealaltă? „Am descoperit ceva… mi-a dat de veste un prieten…”

Și-apoi ce? Să-l trădeze pe Sunny?

Dar de ce? Sunny nu avusese nimic de-a face cu demolările, până la urmă. Planurile lui nu ținteau acea colonie. Nu, era nevinovat!

Înclina spre o direcție, apoi spre cealaltă.

Dacă îl trăda pe Sunny și el o suna în ziua următoare?

Nu.

Avea să aștepte.

Ea, până la urmă, îl făcuse pe Sunny să publice acele anunțuri.

Ea îi zădărâse conștiința.

Ea era legătura.

•

S-a dus în cele din urmă cu mașina la Park Hyatt, a intrat în holul mare, s-a suit în lift. L-a recunoscut pe liftier. În drum spre etajul al optulea a rostit un foarte firesc: „A fost domnul Wadia pe-aici azi?” Însă el a privit-o cu ochi goi, fără să răspundă.

A străbătut coridorul cel tăcut și s-a oprit în fața camerei 800. Era patru după-amiaza. A lipit urechea de ușă. Se auzea cumva zgomot? I s-a părut că deslușește televizorul. Dacă suna, dacă bătea la ușă? Cum ar fi reacționat dacă-i deschidea Sunny? Dacă deschidea vreo altă femeie? Care ar fi fost rezultatul acceptabil? Și-a adunat puterile. Trebuia, într-un fel ori altul, să știe. A ridicat pumnul, gata să-l abată asupra lemnului, când a auzit voci înfundate și râsete apropiindu-se din cealaltă parte. A dat înapoi, gata să o zbughească. Și ușa s-a deschis. Un cuplu de străini o privea cu uimire. Americani, dacă era să ghicească. Pe drum spre Taj Mahal. Cu sângele suit în obraji, le-a întors spatele și s-a îndepărtat. A luat-o pe scări, s-a oprit pe trepte ca să-și domolească răsuflarea întretăiată. Când a fost sigură că cei doi plecaseră, s-a întors și a luat iarăși ascensorul spre recepție.

L-a observat afară.

— Amit, a zis.

— Da, doamnă, i-a răspuns vocea plăcută.

— Amit, sunt o prietenă de-a domnului Wadia. Ai ajutat la aranjarea unui interviu cu el, acum două luni.

— Regret, doamnă.

— În apartamentul lui. M-ai trimis sus la el. Mi-ai dat și un card.

— Doamnă, sunt foarte ocupat în acest moment.

— L-ai văzut?

— Doamnă, dacă nu vă supărați, trebuie să plec.

Și s-a strecurat prin spatele recepției, dispărând din peisaj.

•

S-a dus la restaurantul japonez. A trecut de șeful de sală, i-a ignorat atențiile politicoase, a urmat traseul pe lângă bar și ospătari, pe lângă mesele principale, ajungând în zona separeurilor. A început să tragă fiecare paravan deoparte, știind totodată că făcea un lucru necugetat. Și-a executat căutarea cu îndeajuns de mult calm, însă acum protestele șefului de sală, ale managerului și ale chelnerilor deveniseră un cor. În majoritatea camerelor private nu se afla nimeni. Era prea devreme. Două separeuri găzduiau întruniri de afaceri. S-a uitat înăuntru, a închis iarăși ușile, a sfârșit prin a se simți neroadă și a ieșit din local fără să se uite în urmă. Cu toate că îi cunoștea pe cei din personal, îi aruncau cu toții priviri opace, de parcă n-ar mai fi văzut-o în viața lor. Și-a repetat acțiunile prin alte hoteluri. Prin celelalte apartamente și restaurante. Și același lucru peste tot. A ajuns și la misticul restaurant sovietic unde se cunoscuseră, însă era pustiu, cu obloanele trase ca și prăvăliile din jur.

I-a dat lui Hari un mesaj.

Hei, care-i treaba?

Hari nu i-a răspuns o zi întreagă.

Prin Bombay. Ceva treabă.

Când vii înapoi? Nu ne-am mai văzut de mult.

Nu a primit alt răspuns.

•

Cum putea o persoană să dispară cât ai bate din palme? Ușor de tot, din moment ce Neda nu avea asupra lui niciun avantaj ori pretenție. Mereu se întâlnise cu el în termenii lui, în spațiile lui. Locuise în bulele pe care le crease el prin metropolă.

•

În oraș, evacuările continuau într-un ritm alert. Cotidienele vesteau

transformarea spațiului urban. Săracii nu mai erau victime ale unui stat incompetent și corupt. Erau intruși pe proprietatea altora și hoți. Mizeria lor nu era mizeria celor vii. Erau șterși din catastiful ființelor umane.

— Ce s-a mai ales de băiatul acela? a întrebat într-o noapte mama ei, când Neda mânca pui rece la masa din salon.

— Care băiat?

— Știi tu bine care. Cel care a venit în seara aia. Cel cu care ai ieșit fără hainele tale.

— Fără hainele mele?

— Da, băiatul acela.

— Nu-i băiat deloc:

— N-o face pe isteața.

— Nu mai e prin preajmă.

— Nu i-am reținut numele.

— Nu mai contează, s-a dus.

— Înțeleg.

Neda s-a mulțumit să dea din umeri și și-a văzut de mâncat.

— Mie mi s-a părut șarmant, a zis mama ei.

— Ți s-a defectat radarul.

Neda a mâncat o vreme în liniște.

Mama ei s-a așezat pe scaunul de vizavi.

— Cum e la lucru?

— Nu sunt sigură că mai vreau să lucrez acolo. Aș vrea să mai studiez.

Mama ei a procesat cuvintele.

— M-am săturat de job, a zis Neda.

— Te-ai săturat.

Neda a tăcut.

În acel moment a intrat tatăl ei.

— Vrea să se lase de slujbă, s-a văicărit maică-sa.

— Dragostea vieții mele, a rostit cu glas huruitor tatăl, îngăduie o țâră să pun amândouă picioarele înăuntru.

Neda s-a ridicat de la masă.

— Nu asta am zis.

— Dai bir cu fugiții?

— Da.

— Vrea să renunțe.

•

În noaptea aceea a condus până la complexul unde locuia Sunny. A întors și a parcat la ceva distanță, pe șosea, de unde s-a apucat să țină sub ochi intrarea. Nu era prima oară când o făcea. S-a oprit și și-a aprins o țigară în mașină, pufăind, supraveghind intrările și ieșirile servitorilor, comisionarilor bărbați și femei, forfota mașinilor cu geamuri fumurii. Și-a hotărât o regulă. După ce termina trei țigări avea să pornească mașina și să plece.

A fost trimisă de Dean să viziteze o colonie de relocare, să obțină declarații, impresii de la fața locului și să îi găsească, dacă putea, pe părinții copiilor morți. A pornit la răsăritul soarelui, drum de cincizeci de kilometri. Pe acolo, Delhi se făcea dezolant, prăfos, înțesat cu complexuri industriale lăsate în paragină și ferme de bovine sfrijite. O serie de canale puturoase delimitau parcele de teren. Pe lotul alocat foștilor locuitori ai mahalalei, strămutații se uitau unii la alții nedumeriți. Ce-ar fi trebuit ei să facă acolo? A început să înregistreze.

— Ne spun că pământul ăsta are să valoreze ceva în cinșpe ani. Că o să ne fie mai mult decât suficient. Dar aveam și dincolo tot ce ne trebuia. Am construit totul cu mâinile noastre. Cine poate aștepta cinșpe ani?

— La ce bun pământul, dacă prin zonă nu-i de muncă nimic?

— Patru ore ar dura să fac naveta la lucru, în oraș, înainte îmi lua douăzeci de minute cu totul. Cum să trăim așa?

Unul dintre bărbați i-a declarat că avea să-și vândă bucata de teren unei agenții.

— Ne trebuie bani, nu putem trăi aici, să flămânzim, nu poți să mănânci o panglică de pământ.

Mulți alții intenționau să procedeze aidoma. I-au spus că în fiecare zi apăreau câțiva agenți care le cumpărau drepturile de proprietate pe bani în mână. Bani suficienți ca s-o ia de la început altundeva ori ca să se întoarcă la Delhi și să se oploșească prin alte mahalale prăpădite. I-au arătat cu mâna, la câteva sute de metri mai încolo, un mijlocitor înconjurat de oamenii lui. Le-a mulțumit și s-a îndreptat spre grupul cu pricina. Un bărbat gras și chel, cu cămașă albă și nădragi negri, se afla în mijlocul unei cete de duri. Pe când se apropia, a fluturat din mână înspre ei. Ar fi fost în regulă să le pună câteva întrebări? Chelul i-a întors spatele și a început să se depărteze agale. Nu temător, ci disprețuitor. S-a ținut după el. Voia să-i

pună niște întrebări. Pentru cine lucra? Un braț s-a întins, rigid, ca s-o oprească. Aparținea unui tinerel cu privire sașie. Avea un chip ca de broscoi, cărnos, și păr cu cârlionți deși. Îi aducea aminte de băieții lascivi ai lui Caravaggio. S-a tras înapoi.

— Nu mă atinge!

Agentul și-a văzut de drum, slugoiul cu mutră din Caravaggio i-a aținut calea.

A încercat să-l ocolească, însă el a pășit odată cu ea într-o parte.

Câțiva strămutați i-au venit în ajutor. Au rugat-o să se întoarcă la mașină împreună cu ei. Chipul bătăușului încremenise într-un rânjet. Neda s-a retras. I-a întrebat pe cei care o salvaseră despre părinții copiilor uciși. Îi trebuia ceva care să o distragă. Cineva îi cunoștea. Erau salahori itineranți, nu ajunseseră în metropolă decât de trei ani. Și veniseră aici și ei? Nu, nu întruneau condițiile pentru relocare. Dar suma compensatorie, banii care fuseseră anunțați prin ziare? Nu, nimeni n-avea habar despre așa ceva. Neda a notat niște nume, ca să fie. A luat și numărul unui posesor de telefon mobil. A promis că va reveni.

— Ce vă mai bateți capul, a zis bărbatul, oricine cu creier cât de cât o s-o ia din loc.

— O să vă vindeți parcela agenților?

— Sigur că da.

— Le știți numele? Aveți vreo carte de vizită de-a lor? Orice?

— Nimic. Ei doar apar cu bani gheață, ne dau paralele și pun mâna pe actele noastre de proprietate.

•

I-a raportat lui Dean cele aflate.

— Interesant, a zis el. Și cu părinții cum e?

— N-am aflat nimic. Au dispărut.

— OK, aș vrea să faci ceva pentru mine. Ia legătura cu Sunny Wadia. L-ai cunoscut deja. Trebuie să ai vreun număr de mobil. Cele oficiale îi sunt deconectate, dar hai să încercăm, să vedem ce are de zis.

— Nu l-am cunoscut niciodată în felul ăsta.

— Fă rost de număr de la amicul tău.

A așteptat până la capătul zilei ca să se întoarcă la Dean.

— Mi-a zis că și-a schimbat numărul.

•

După încă o săptămână a încercat iarăși la Hari.

I-a trimis cu seninătate un SMS.

Hei! A trecut ceva. Te-ai întors? Vrei să mai ieșim la un pahar, cum ai zis?

I-a răspuns după un ceas.

Sunt aici, mâine plec

A, uau. Cum se face?

Hari nu i-a răspuns decât peste două ore.

Ne vedem la Market Cafe. Diseară. Șase.

Tonul îi părea egal. Nu rămăsese nimic din vechea sa însuflețire.

•

L-a întâlnit pe mica terasă de la Market Café unde ieșea toată lumea să fumeze iarbă. Era singur, aplecat peste balustradă. Arăta obosit; zărind-o, a șovăit o clipă înainte să o îmbrățișeze. Cu o oră înainte căzuse o aversă, rămășiță stăruitoare a musonului. Afară, mașinile din parcare luceau.

Au stat umăr lângă umăr, prieteni vechi ajunși în puțină vreme străini, fără să scoată o vorbă despre lucrul care se vârâse între ei.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Neda într-un târziu.

— Încerc doar să-mi dau seama cine îmi sunt prietenii.

— Ce-ar trebui să însemne asta?

— Nimic.

— Pleci mâine?

— Mda.

— Ești cerut pe piață.

— Am găsit un apartament.

— Unde?

— La Bombay.

— Dar tu iubești Delhi-ul. Și ți-ai făcut atâtea planuri aici.

— Planurile se schimbă. Poți să te dezîndrăgostești de un loc.

Ea și-a aprins o țigară.

— De la o fată?

El i-a aruncat o uitătură pieziș㠎.

— Nu.

— Atunci de la ce?

— Lumea face promisiuni pe care nu și le poate ține.

— Asta *chiar* că sună a fată.

— Sună a tine?

În vocea lui se simțea ciudă.

— Am făcut ceva și te-am supărat?

Hari a închis ochii și a scuturat din cap.

— De ce te faci că nu știi?

— Să știu ce?

— Să-i spui gagiului tău că-i o jigodie.

Șocul a făcut-o să pufnească în râs.

— Cui să-i spun?

— Iubitului.

— N-am niciun iubit.

— Sunny.

— Nu-i iubitul meu.

— Da, sigur.

— Jur. N-am nimic de-a face cu el. Nimic.

— Cum să nu.

— Sunt luni de zile de când nu l-am mai văzut.

— Hai acuma, Neda, știe toată lumea că te fuți cu el.

— O dată m-am futut cu el, Hari, și a fost o greșeală. E un dobitoc. Îl urăsc.

— Pe bune?

— Știi ce, mai bine zi-mi ce s-a întâmplat.

•

Era încă o poveste cu dispărutul în ceață. Sunny înființase casa de discuri, așa cum promisese. Angajase oameni cu zecile și aceștia cheltuiseră parale cu nemiluita, distrându-se de minune. Hari era șeful; recruta alți DJ și artiști. Viitorul îi părea aranjat. Apoi, într-o zi, Sunny se făcuse pur și simplu nevăzut. Nu mai răspunsese la telefon, nu mai replicase la mesaje, încetase să mai plătească salarii și facturi. Mobilul îi era deconectat, izvorul banilor secase. Sediul a fost golit de niște haidamaci, echipamentul și mobilierul, luate, spațiul, zăvorât. Hari, deznădăjduit, contactase alți prieteni, crezând că făcuse *el* vreo greșeală. Situația era însă la fel. Sunny se evaporase din tot și toate. Toate celelalte proiecte pe care le finanțase, restaurantele și galeriile de artă, toți banii și sprijinul, toate fuseseră suspendate peste noapte.

— Ne-a tras-o zdravăn, păi, cum, a oftat Hari.

— N-am știut, a răspuns ea.

— E un nemernic. S-a plictisit de jucării.

— Trebuie să mai fie ceva în afară de asta. L-a mai văzut careva?

— Nimeni nu l-a văzut, nimeni n-a auzit nimic de el.

— Și nu ți se pare ciudat?

— Poate fi oriunde. Singapore. Londra. Mereu a stat mai în umbră. Trebuia să-mi dau seama de la început c-o să ne taie macaroana.

— De aia te duci la Bombay?

— Mda. Îmi bag picioarele-n Delhi. E prea apăsător în perioada asta.

•

„Îmi bag picioarele-n Delhi". A condus iarăși până la viloiul lui în acea seară, a parcat mașina puțin mai încolo de poartă. Și-a aprins șovăitoare prima țigară. A lăsat în jos geamul și a oprit motorul, și-a coborât spătarul banchetei precum un șofer care-și așteaptă stăpânul și și-a ațintit privirea asupra forfotei angajaților, înăuntru și afară. Pe unde umbla Sunny?

•

La un moment dat, Sunny a început să apară iarăși în viața publică, însă niciodată în carne și oase. Era o imagine, o proiecție. Îi vedea pozele în ziare, părul tuns acum mai scurt, mai precis, scoțându-i în evidență severitatea feței, pomeții proeminenți și mandibula puternică. Ochii lui păreau opaci. Îl tot zărise, în paginile mondene ale gazetelor, pe la vreun eveniment cu sclipici, vreo nuntă măreață în Rajasthan, deschiderea unui nou hotel, o manifestare Popo Club, o gală filantropică, arătându-se prietenos cu toată lumea. Un zâmbet forțat. Dus era tinerelul cu ifose napolitane. Purta acum pavăza și armura unor costume Savile Row.

•

Iarăși se postase în mașină, noaptea, înaintea casei lui, pufăind din țigară. Deja la a treia. Ce aștepta, totuși? Doar Sunny n-avea să pună piciorul afară. Nu văzuse decât mașini. Toate cu geamuri înnegrite. Ar fi putut alege una, s-o urmărească, să spere că înăuntru va fi el. I-ar fi dat ceva de făcut. Odată și-odată trebuia să aibă noroc. Și după aceea?

Era mânioasă pe ea însăși. Însă nu se îndura să cedeze. Acum, știind sigur că el nu pățise nimic, voia să-i ceară socoteală că dispăruse așa. Că fusese laș. Pe de altă parte, nu reușea să-și scoată din cap imaginea aceea – tatăl lui împingându-l cu piciorul în piept. Ce fel de tată i-ar fi făcut asta fiului?

•

A sfârșit a cincea țigară. De un ceas zăbovea. Își încălcase regula celor trei țigări. Era o tâmpenie. Își pierdea timpul. A aruncat pe geam chiștocul. Aproape că a nimerit cu el un bărbat în trecere. Omul i-a aruncat o privire pătrunzătoare înainte să-și continue drumul. Neda a simțit că-i îngheață sângele în vine. L-a recunoscut pe dată. Era bătăușul cu față de broscoi de la colonia de relocare, băiatul din Caravaggio. Purta blugi mulați și tricou. Corpul juvenil îi părea grotesc de musculos. După vreo zece pași, individul s-a oprit iar, s-a răsucit agale și a rămas, stană de piatră, să se holbeze la parbrizul mașinii ei. Era beznă. Nu avea cum să vadă înăuntru. Se uita însă țintă la ea. Ce făcea oare? Îi memora numărul de înmatriculare? Încerca să-și dea seama cine era la volan?

•

Nu a cutezat să se miște. Nu a îndrăznit să pornească mașina. Preventiv, a dus mâna la cheia de contact. I s-a părut că detectează un zâmbet pe fața lui când tipul și-a aprins o țigară și a luat-o din loc spre reședința familiei Wadia. Paznicii au deschis poarta fără vreo întrebare, iar individul a intrat. Neda a rămas cu ochii la poartă.

Începea să pună lucrurile cap la cap – bătăușul, parcelele de relocare, alde Wadia –, când Caravaggio a ieșit iar, de data asta cu încă trei zdrahoni. Veneau glonț spre mașina ei. Panicată, Neda a luat-o la repezeală din loc, lăsându-i în mijlocul străzii. A virat la stânga și a accelerat, a făcut stânga și dreapta și iarăși stânga prin labirintul coloniei, a gonit încă vreo câteva minute înainte de a opri la marginea șoselei. Chiar și atunci nu și-a dezlipit ochii de la oglindă, cu motorul lăsat pornit. Inima îi bubuia. Și-a aprins o țigară. Era cu siguranță el. Avea dovada. Dar ce anume dovedea?

2.

În duminica aceea a primit un apel pe mobil. Un domn cu accent șlefuit, de persoană educată la școli private.

— Bună ziua, a zis.

— Cine e? a replicat ea.

— Vorbesc cu doamna Neda Kapur?

— Da.

Era așezată pe pat și se uita la stradă.

— Foarte bine. Vocea omului era delicată. Vă sun din partea domnului Wadia.

Neda, deși se așteptase într-o măsură la asta, a fost luată prin surprindere.

— Domnul Wadia?

— Sunny, a lămurit vocea. Ar dori să vă vadă.

S-a uitat și mai cu luare-aminte la stradă. În cele din urmă a răspuns cu precauție, încercând să nu se trădeze.

— Vrea să mă vadă?

— Întocmai.

— Cine sunteți?

— Un angajat.

— Îmi puteți spune numele?

— Domnul Sengupta.

— În regulă, domnule Sengupta, îmi puteți da o idee despre ce vrea?

— E o chestiune particulară.

Neda a șovăit. Ar fi făcut bine să închidă.

— Și unde dorește să ne vedem?

— Ar vrea să vă vadă la dânsul în birou.

— Care birou?

A primit adresa unui loc în afara metropolei, dincolo de Yamuna, pe Autostrada Greater Noida. Pustietățile agrare pe unde își făcea afacerile Ram Singh.

— Ce birou e ăsta?

— Sediul diviziei noastre imobiliare.

— Divizia imobiliară?

— Întocmai. Wadia InfraTech.

— Și acolo lucrează.

— Exact.

— De ce nu m-a sunat chiar el?

— Domnul Wadia este foarte ocupat. Eu îi organizez întâlnirile.

— Și vrea să ne vedem… când?

— Astăzi.

— E duminică.

— Întocmai. E singura lui zi liberă.

— Biroul ăsta… e un pic cam departe pentru mine.

— Este extrem de ușor de găsit. Sunt indicatoare pe drum. Să confirm pentru… să zicem… ora 4.00 p.m?

Ea a verificat ceasul de pe perete. Era 2.30. Cu drumurile acelea desfundate, i-ar fi luat un ceas sau mai bine ca să ajungă cu mașina. Era genul de loc pe unde nu ar fi vrut să șofeze singură după lăsarea întunericului.

— Aș prefera să vorbesc cu el personal.

Și-a auzit teama și tristețea din glas și asta a făcut-o să tresară înfiorată.

— Draga mea doamnă, a hohotit bărbatul, e o persoană extrem de ocupată și nu are decât o fereastră mică la dispoziție. Dacă nu puteți, anulez și gata, cu asta se va pune capăt chestiunii.

— Nu, a replicat ea, o să vin.

— Excelent. Spuneți-vă numele la recepție când ajungeți.

Neda a închis, blestemându-se pe sine și apoi pe el.

•

Știa că-i o idee proastă. „E un căcat de idee”, s-a gândit. Și-a aprins o țigară în timp ce traversa Yamuna spre Delhi-ul de Est. A trecut de râu și a virat spre sud intrând în Noida. Orașul cel nou încă lăstărea – erau acolo turnuri și blocuri de apartamente intercalate printre loturi vacante de teren și câmp gol. Se făcuse, până să ajungă pe autostradă, trei și un sfert. Și deja soarele începea să se încline către marginea cerului. Pe măsură ce înainta spre sud, aspectul modern al șoselei începea să se destrame; pe ambele părți pământul apărea răscolit, devastat, se iveau movile făcute cu buldozerele, săpători și lucrători, apoi iarăși petice alungite de nimic, câmpuri și fermieri cărându-și povara în care cu boi. Mai ajunsese de câteva ori pe

aici, dar nu recent și niciodată de una singură. Pe unele porțiuni asfaltul era înlocuit cu întinderi de gropi prin care trebuia să-și croiască drum în pas de melc. În aceste puncte se aflau bărbați, pe margine sau așezați pe la standuri, cu umbrele apărându-i de soare, distribuind broșuri cu oferte ale dezvoltatorilor imobiliari. Ochii li s-au fixat pe Neda, singură în mașină. Ce mama dracului căuta ea pe aici?

*

Într-un târziu, după alți vreo treizeci de kilometri, a dat peste sediul Wadia InfraTech, cub al groazei, mătăhălos în mijlocul pustiei. A intrat în complex pe lângă un paznic care i-a indicat o parcare. Diferența față de afară era abruptă – parcarea era perfect pavată cu asfalt negricios, iar locurile erau demarcate de linii galbene strălucitoare. Se găseau acolo o mână de mașini, majoritatea SUV-uri lucioase. Și-a încuiat vechitura și a pornit spre intrarea principală. Clădirea era impozantă într-un chip anonim. În afara ușilor de sticlă ale intrării, dincolo de care a zărit un hol de recepție plin de plante tropicale, toate ferestrele erau mate, nu se putea desluși prin ele.

•

Recepționerul era un tânăr cu ochi pungiți, frunte înaltă și părul dat cu gel. A privit-o fără urmă de zâmbet.

— Am venit să-l văd pe Sunny Wadia, a zis ea.

— Doamnă, aveți o întâlnire stabilită?

— Sunt așteptată.

— Fără întâlnire stabilită nu îl puteți vedea.

— Am întâlnire. Am vorbit la telefon cu cineva.

— Cu cine ați vorbit?

— Cu domnul Sengupta. Mi-a spus că Sunny vrea să mă vadă azi.

— Nu-l cunosc pe domnul Sengupta.

Chiar atunci a sunat telefonul de la recepție. Tânărul a ridicat receptorul, l-a dus la ureche. A ridicat privirea spre ea.

— Domnișoară Kapur?

— Da.

A lăsat jos receptorul și a întins un braț.

— Luați loc, vă rog. Domnul Wadia vi se va alătura când are un moment liber.

Neda a traversat holul spre zona de așteptare. Fusese mobilată precum

salonul unui apartament de lux – simțea mâna lui Sunny aici. Erau fotolii de piele crem, o canapea, o masă joasă de mahon cu tăblie de sticlă, înțesată cu reviste și broșuri. Întregul spațiu era traversat de apă prin canale mici, cu arbori și plante, ca o junglă. S-a așezat pe un fotoliu. Un băiat a apărut ca din senin cu o tavă pe care se afla un singur pahar cu apă. A întrebat-o dacă vrea ceai sau cafea. O gustare? A luat apa, refuzând altă tratație, și s-a pus pe așteptat. Pe un perete lateral era un televizor. A pornit brusc, ca prin minune parcă. Neda s-a rotit cu scaunul ca să se uite. Rula un videoclip promoțional – Sunny, înțolit rigid la costum, se adresa camerei de filmat. În spatele lui, curgând unele peste altele la intervale regulate, imagini cu apartamente de lux.

•

Filmulețul a durat douăzeci de minute. L-a urmărit de două ori, încruntându-se la aspectul banal al lui Sunny și la discursul său lipsit de imaginație, înainte de a se apropia de pupitrul recepției ca să întrebe cât mai avea de așteptat. Se făcuse aproape 5.30; nu mai putea zăbovi. Bărbatul a dat un telefon.

— Acum sosește, a zis la capătul discuției. Vă rog, luați loc.

S-a întors pe fotoliu.

„Nu închide ochii”, și-a spus. „Doar un minut și atât”.

•

— Doamnă?

Recepționerul era aplecat asupra ei. A deschis ochii, s-a ridicat speriată în capul oaselor.

— Sunt trează.

— Doamnă, mă tem că birourile se închid, va trebui să plecați.

Afară era întuneric.

— Cât e ceasul?

— Șapte patruzeci și cinci.

— Glumești.

— Nu, doamnă.

— Serios? Unde naiba e Sunny?

Începea s-o ia agitația.

— Mă tem că domnul Wadia a avut niște treabă.

— Nu! A sărit de pe scaun, a început să arunce priviri sălbatice împrejur. A căutat din ochi camerele de securitate, a vorbit către ele: E un mare căcat!

— Doamnă, atenție la limbaj, vă rog.

— Du-te-n pizda mă-tii! S-a uitat către camere. Sunny! Jeg nenorocit!

— Doamnă, mă tem că va trebui să plecați.

A chemat, fluturând din mână, doi agenți de securitate.

•

Stătea în parcare acum, lângă mașină. Paznicii așteptau să o vadă plecată. A ridicat privirea spre clădire, încercând să-și dea seama ce lumini sunt aprinse. Nu era de glumă. Se simțea înspăimântată. Și-a pescuit mobilul din geantă și a format numărul celui care o sunase – vocea electronică a anunțat-o că telefonul respectiv era închis. S-a uitat la mobil.

— Jigodie!

A urcat apoi în mașină, a pornit motorul și a demarat mânioasă, simțindu-se deodată singură cuc.

A intrat pe autostradă, care la acea oră era neluminată și pustie, tipii cu broșurile, vânzătorii de vise, își făcuseră de mult bagajul și plecaseră. Știa că n-ar fi trebuit să se afle acolo. Drumurile nu erau sigure. Mai mereu erau atacate mașini. S-a mustrat pentru că fusese așa de neroadă. A condus înapoi spre Delhi cu ochii larg deschiși, invadată de adrenalină. Absența altor automobile o neliniștea.

•

Și-a dat seama după cincisprezece kilometri că în spate, cam la cinci sute de metri de ea, se ținea un vehicul cu faza lungă pornită. A păstrat aceeași viteză, continuând să arunce ocheade în retrovizor. Părea să se țină la distanță, fie că Neda accelera ori încetinea, prea departe pentru a fi altceva decât o pereche de faruri, prea aproape ca să fie ignorat. Au trecut încă cinci kilometri.

— Lua-te-ar naiba, Sunny.

Până la urmă, aproape de Neda, a intrat pe o porțiune de șosea unde iluminatul stradal funcționa. A mărit viteza; alte câteva mașini s-au ivit de pe drumuri secundare, au pătruns pe autostradă, viața era iarăși normală. Vedea acum în oglindă sumedenie de faruri, nu le mai putea distinge pe cele care, era sigură, o urmăriseră. S-a simțit idioată. Sunny era o jigodie, atâta tot. Nu?

•

A decis să traverseze Yamuna mai devreme, pe podul Kalindi Kunj. Când a ajuns pe cealaltă parte și a intrat în Delhi a năpădit-o o ușurare

imensă. Piatra din stomac dispăruse, era acum ușoară, înviorată. Încordarea pe care o simțise a făcut-o să izbucnească în râs. A decis că-i va mărturisi lui Dean întreaga tărășenie, că-i va înșira totul de-a fir a păr, explicându-i cum ajunsese să se abată atâta de la drumul drept și jurându-i c-o să-și repare greșeala. A intrat pe străzile pustii, cu hale industriale pe ambele laturi. Uitase de Sunny și de jocurile lui. A traversat o intersecție.

•

…Mașina se rotea dement și capul i se izbea în cadrul portierei. A simțit în stomac forța accelerației gravitaționale. Urechile îi țiuiau. Apoi totul s-a oprit, s-a lăsat liniștea. Nemișcare. A încercat motorul. A simțit sânge călduț pe creștet când a dus mâna într-acolo. Unde era, până la urmă? A încercat motorul, care s-a văicărit și a păcănit, însă fără să pornească. S-a uitat în sus, împrejur. Și-a dat seama că fusese victima unui accident. Era vag conștientă de prezența unui alt automobil, un Esteem poate, cu partea din față făcută zob, la cincisprezece metri mai încolo. Nu mai era nimeni prin preajmă în zona industrială, într-o noapte de duminică. Trebuia să sune pe cineva. Pe mama ei. Pe când încerca să-și aducă aminte cum ajunsese acolo, a auzit un scrâșnet metalic, voci ridicate și și-a dat seama că portierele celeilalte mașini se deschiseseră și că ocupanții se chinuiau să coboare. Doi bărbați tineri de pe locurile din față, un tip mai în vârstă, îndesat, din spate. S-au clătinat, zdruncinați, apoi s-au întors să se uite în direcția ei. Într-un final s-au uitat unii la alții.

„Ei m-au lovit”, și-a spus Neda. „Ei m-au lovit”. Bărbații au început să traverseze intersecția către ea. Și-a dat seama că unul avea în mână o vergea de metal.

A încercat iarăși să pornească răsucind frenetic cheia, implorându-și micul automobil să o ducă departe, însă motorul a refuzat.

Bărbații se apropiau, ferindu-și ochii cu palma de lumina farurilor ei. A învârtit iarăși și iarăși cheia în contact, fără să bage în seamă sângele care-i picura de pe frunte. Indivizii, ajunși la câțiva metri de botul mașinii ei, păreau acum să ezite. Poate nu deslușeau cine e înăuntru.

Și-a lăsat palma peste claxon.

A încuiat portierele.

Însă tipii păreau să fi ajuns la o concluzie.

Au înaintat spre ea.

Se strângeau în jurul mașinii, înconjurând-o, uitându-se înăuntru.

— Îmi pare rău, a bâiguit Neda.

Cel cu vergeaua de metal s-a holbat la ea.

— Îmi pare rău, a repetat tânăra femeie. Îmi pare rău. Bărbatul cu vergeaua a abătut-o peste capotă.

— Vezi ce-ai făcut!

— Îmi pare rău, a scâncit ea, încercând iarăși să pornească motorul.

— Ștoarfo! Crezi că poți fugi așa?

— Vă rog, îmi pare rău, a zis ea, încercând din nou să dezmorțească mașina. N-am niciun ban.

— Dă-te jos!

— Sunt jurnalistă!

Nu putea găsi o replică mai absurdă.

Cel cu vergeaua s-a pus pe hohotit. Râsul s-a întins printre bărbați. Unul dintre ei a pornit înapoi spre mașina lor.

— Ne-ai lovit, a spus cel cu vergeaua. Trebuie să plătești.

— Vă trimit bani, a zis ea. Vă rog, doar lăsați-mă să-mi văd de drum.

— Trebuie să plătești, a repetat individul.

A izbit cu tija groasă peste cadrul portierei. Al treilea bărbat a deschis portbagajul mașinii lor și a revenit cu o bâtă de crichet. Neda apăsa necontenit pe claxon cu palma, neajutorată, îngrozită. Bărbatul mai vârstnic a dat roată mașinii din cealaltă parte. Era beat sau poate afectat de tamponare. A smucit de ușă, măsurând-o cu priviri libidinoase. Tipul tânăr, cel cu vergeaua, zbiera cu sălbăticie în timp ce Neda îi implora s-o lase în pace. O făcea cățea, târfă. Cel cu bâta de crichet se apropia de mașină. Neda a început să țipe. Cel cu vergeaua de metal a ridicat brațul…

*

Au fost cu toții luați prin surprindere. O nouă revărsare de lumină, un vehicul derapând, oprindu-se cu scrâșnete, o siluetă pășind grăbită spre ei. Cel cu vergeaua nu era pregătit, subestimase viteza acestui nou-venit care s-a aruncat asupra lui. S-a rotit pe călcâie, a înălțat deasupra capului tija metalică și, cât ai clipi, a ajuns, făcut ghemotoc, la pământ. Vârstnicul a dat ocol prin fața mașinilor, cu pumnii ridicați, dar nu i-a folosit la nimic, silueta l-a întâmpinat cu o rafală de pumni și picioare, făcându-l să-și urmeze prietenul pe beton cu un bufnet. Abia acum a putut Neda să-și vadă limpede, scăldat în lumina farurilor, salvatorul.

Ajay.

Era Ajay.

Între timp, cel cu bâta de crichet înghețase locului.

Când Ajay a tras un pistol din interiorul jachetei, individul cu bâta de crichet s-a întors și a rupt-o la fugă.

•

Ajay a îndreptat arma asupra bărbatului cu vergeaua de metal. I-a aruncat-o din mână cu o lovitură de picior, apoi l-a târât în lumină ca să-l cerceteze amănunțit. Neda aproape că se aștepta să-l vadă pe bătăușul desprins din Caravaggio, însă nu, era un bărbat oarecare. Ca orice tip de pe stradă. Ajay l-a pocnit în cap cu patul pistolului, după care, stăpânindu-și furia, s-a întors spre cel vârstnic. Sub privirea Nedei, care tremura din toate încheieturile, individul s-a ridicat în picioare și a dat înapoi. Ajay a băgat arma în toc.

— Doamna, a zis.

Era iarăși dragul, credinciosul de Ajay.

— Deschideți portiera.

Ea a făcut întocmai. A descuiat, a deschis, Ajay a luat-o de braț, a ajutat-o cătinel să iasă. Neda s-a lăsat susținută, condusă către SUV.

*

A rămas ca trăsnită pe bancheta din spate cât s-a întors el la mașina ei și a împins-o pe marginea drumului. I-a adus apoi lucrurile, a șters scaunele, a stins luminile, a blocat portierele. A revenit la SUV, a urcat și a luat-o din loc. Ea nu a făcut decât să-l privească. Nu-i venea niciun cuvânt în minte. Ajay îi făcuse să sufere pe oamenii aceia, însă chipul îi părea netulburat.

— Ce s-a întâmplat acolo?

El nu a răspuns.

— Ajay, a insistat ea.

Numele lui, desprins de pe buzele ei, a părut că îl face să tresară.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, a zis el.

— Aveau de gând să-mi facă rău.

— Nu i-aș fi lăsat.

— Îmi trebuie mașina mea.

— Nicio grijă, doamna.

A părut să-și amintească brusc de ceva și a format un număr. A început să vorbească la telefon cu voce potolită.

— E Sunny?

Ajay a rostit ceva cu glas domol.

— Sunny e? a țipat ea. Dă-mi telefonul.

A încercat să i-l înhațe, însă el a terminat conversația și a închis.

•

A dus-o cu mașina o distanță scurtă, în Sarita Vihar. A pătruns cu SUV-ul pe o alee îngustă, pe lângă niște agenții de voiaj cu obloanele trase și mici depozite. O singură lumină licărea, în fața unei vitrine de sticlă cu un semn pictat, estompat: Hotel Ottoman. A oprit, s-a dat jos, a dat fuga la portiera ei și, ținând-o de umăr, a călăuzit-o pe după SUV și către intrarea în hotel. Lumina albă, strălucitoare era stridentă și crudă. Exista și un lift, iar Ajay a apăsat butonul să îl cheme, în vreme ce recepționerul întreba pe un ton iritat ce se petrece. Ajay a scos clipsul cu bani, a tras din el o mână de bancnote și le-a pus pe tăblie, amuțindu-l pe recepționer, apoi a zis ceva inaudibil înainte să se întoarcă la ea.

În vreme ce urcau cu ascensorul, Neda și-a adunat întregul curaj.

— E aici?

— Da, a zis Ajay.

Și ea n-a mai știut ce să spună.

•

Ascensorul s-a deschis către un coridor fără geamuri, cu tapet de nuanța smaraldului și o podea murdară de marmură. La a treia cameră pe dreapta, numărul 406, Ajay a bătut de trei ori la intervale egale, codat. Ea a simțit că o potopește furia și a început să izbească în ușă cu pumnul. O altă ușă de pe culoar s-a deschis brusc, iar un burtos în maiou și izmene s-a oprit în cadru să-și scarpine urechea și să caște gura. O secundă mai târziu s-a smucit și ușa camerei 406, lăsându-l vederii pe Sunny, cu chipul măcinat de griji, buhăit, cu hainele în dezordine. A aruncat o privire pe coridor, la bărbatul proptit în ușă. S-a uitat la Ajay.

— Ocupă-te de el.

A înhățat-o apoi de încheietură pe Neda, a tras-o înăuntru și a închis cu zgomot ușa.

•

Ea aproape că s-a prăbușit pe podea.

— Hei! Ce căcat?!

Odaia era mică, înghesuită. Luminile fluorescente o înzestrau cu un

halou bolnăvicios. Neda văzu patul de o persoană cu perne în formă de inimă și o cuvertură sintetică cu franjuri de dantelă, având alături noptiera pe care erau un termos cu apă, un pachet de țigări, un păhăruț și o sticlă de plastic cu alcool ieftin. Cocoțată pe perete, huruia o unitate decrepită de aer condiționat. S-a ridicat îndată, gata să-l înfrunte, însă i-a văzut chipul. Cât de pământiu și de jalnic, cât de diminuat părea. Sunny a apucat-o de brațe.

— Ce s-a întâmplat?

Un fel nou de frică s-a strecurat între furia și tulburarea pe care le simțea deja.

— Au încercat să mă omoare. Câteva clipe a rămas așa, cu spinarea țeapănă și mintea prinsă în amintirea violenței. Numai că Ajay… i-a bătut măr, a izbutit să adauge. Dumnezeule, i-a aranjat *bine* de tot. S-a încruntat și a ridicat privirea, încă zdruncinată de uluire. Dar ce căuta el acolo?

— Tu vorbești serios?

Tonul lui neîncrezător a făcut-o să revină în prezent, în cameră. S-a tras din strânsoare și a început să străbată înainte și înapoi odaia.

— Da, vorbesc serios. Ce căuta el acolo, ce cauți tu *aici, pe* unde pizda mă-sii ai umblat!? Ce CĂCAT se întâmplă? Am venit să te văd. Tu m-ai sunat! A înghețat, și-a dus mâinile la cap. Nu m-ai sunat. N-ai fost tu, așa-i? Doamne sfinte, sunt o tâmpită!

— Cine ți-a dat telefon?

— Dar să te ia naiba, Sunny! Ai dispărut. Te-ai evaporat din viața mea.

El a dat să se apropie, a încercat s-o împingă într-un ungher.

— E foarte important să-mi răspunzi. Cine te-a sunat? Neda începuse să tremure.

— Vreau acasă.

— Și după aia?

— După aia nimic, uită că te-am cunoscut. Pe bune!

— Nu poți să te duci acasă și gata.

— Mă duc unde am chef!

— Trebuie să-mi spui cine te-a sunat.

— NU ȘTIU! Bine? NU *ȘTIU*. Sunt o tâmpită *mare de tot*. Care-i *problema* cu mine?

În ochi au început să i se adune lacrimi. Adrenalina se ducea, șocul se apropia cu repeziciune. Îi trebuia ceva de la el, însă el nu avea nimic de dat, nu așa.

— Să nu mă atingi, a șoptit și, alunecând pe lângă el, s-a așezat pe marginea patului.

A luat o țigară de pe noptieră, a aprins-o cu mâini tremurânde. Fumatul a calmat-o. A examinat sticla de băutură, a ridicat-o în lumină.

— Dar știu că trăiești pe picior mare.

Nemișcat, Sunny o țintuia cu privirea din celălalt capăt al camerei.

— Cineva te-a sunat. Ce ți-a spus?

Ea a deschis sticla, a luat un gât de tărie și s-a cutremurat de la asprimea ei, apoi a închis ochii.

— A zis că vrei să ne vedem.

— De ce?

— De unde, *futu-i,* să știu? Fiindcă îți *pasă* de mine? Neda a scrâșnit frustrată din dinți. *Nu* știu. Nu erai acolo. S-a făcut târziu. M-am întors. Sunny, cine erau nemernicii ăia care m-au atacat?

— Habar nu am, niște indivizi oarecare.

— Hai, pe bune? Erau niște indivizi oarecare, iar Ajay s-a nimerit să treacă pe-acolo și tu s-a nimerit să fii aici, în hotelul ăsta. Așa? Ar trebui să cred toate astea? Dă-o în mă-sa. Aveau de gând să mă *omoare.* Ba și mai rău.

— N-avea nimeni de gând să te omoare.

— Du-te naibii!

— Să te sperie, asta, poate.

— *Poate?* Păi, știi ce? M-am speriat, a zis Neda și a tras o gură bună de aer. Doamne, Ajay a fost așa de… Brusc, s-a încruntat. Dacă nu tu m-ai sunat, atunci de ce mă urmărea?

— Fiindcă ai fost la sediu! Am oameni acolo. Au zis că ai venit la birou. L-am trimis pe Ajay să te țină sub observație.

— Du-te dracului, Sunny!

•

S-au ciorovăit un timp, repetându-și argumentele, fiecare oferind câte o versiune a unei povești care nu avea noimă. Ea venise acolo fiindcă fusese chemată. Ajay o urmărise fiindcă venise acolo. Nu avea de gând să sufle o vorbă despre faptul că-i spionase reședința, că fusese văzută de același bătăuș pe care-l întâlnise la parcelele de strămutare. Asta refuza să destăinuie. Cu încetul însă, o explicație a început să i se contureze în minte. Se luau de ea, îi trimiteau un avertisment ori poate că încercau să scape de

ea cu totul. Se gândea la derbedeii care îi înconjuraseră mașina, la chipurile lor însetate de sânge. Mintea i se afunda în groaznice scenarii posibile. S-a văzut târâtă pe șosea, țipând neajutorată, pierdută, știind că-și băgase prea mult nasul unde nu-i fierbea oala. Iar Sunny ce tot învârtea în hotelul acela sordid? Aici era altă poveste.

•

— Pe bune acuma, Sunny. Pe unde căcat ai fost? Ultima oară te-am văzut când te-a împins taică-tău în piscină. Un coșmar, nu alta. Coșmar adevărat. Și m-ai lăsat cu ochii în soare.

Acum el se așezase pe marginea patului. Îi vedea profilul.

— N-am avut încotro.

— Puteai să dai și tu un telefon.

— Nu înțelegi.

— Ba cred că da. Îi înțeleg pe ei, te înțeleg și pe tine.

— N-am vrut să te pun în pericol.

Ea a pufnit într-un râs amar.

— Dacă sunt în pericol e din cauză că am pornit să te caut.

El s-a întors cu fața către ea.

— S-a dus totul dracului.

— Așa? Și a cui e vina?

— A mea, a zis el.

— Doamne, ce distrus ești!

— Și de ce? N-ar fi trebuit să dau în presă anunțul ăla. Am fost slab.

— Ba ai fost uman, a ripostat ea. Dar na… poate nu trebuia s-o faci. Poate o groază de chestii n-ar fi trebuit să le facem, a zis clătinând încetișor din cap. A ieșit așa un tărăboi… Nu vreau violența asta. Nu vreau să fiu implicată. Vreau numai…

— Mi-e dor de tine, a spus el.

— Hai, plimbă ursul.

— Chiar îmi e.

A întins brațul spre ea.

Neda i-a luat mâna.

— Chiar că arăți rău, rău de tot, a zis. Și ce faci aici, până la urmă?

— Nu știu. Dă-mi să beau ceva.

I-a întins sticla, Sunny a luat un gât, ea s-a întins pe pat, el s-a așternut alături și au rămas așa, pe spate, uitându-se amândoi în tavan.

— Sunny, ce ți-a făcut la vilă, în piscină… aia nu-i normal. Tații n-ar trebui să le facă asta fiilor.

— Trăiești în altă lume.

— Poate. Sau poate nu mai trăiesc acolo.

El i-a zâmbit cu milă și întristare.

— Bazinul a fost doar începutul. După ce am pus să apară anunțul ăla s-a aruncat pe mine cu ghearele și cu dinții. Și-a trimis oamenii în apartamentul meu și au distrus totul. L-au făcut zob, iar el a venit, a stat și s-a uitat. Mi-a luat telefoanele, laptopul. Mi-a închis afacerile. Mi-a luat cardurile. M-a pus în lesă. A zis: „Niciodată să nu ne mai expui în felul ăsta numele și fețele”.

— De ce crezi c-a făcut asta?

Sunny a rămas tăcut vreme lungă, fără să răspundă. Ea s-a răsucit să-l privească.

— Am văzut ceva, Sunny. Am descoperit ceva.

— Ce tot vorbești?

— Demolările, strămutările astea. Căminele le sunt distruse, pământul le este luat, sunt trimiși la periferiile orașului, printre bălării și țânțari, pe lângă gropi de gunoi, fără nimic, fără speranțe, fără viitor. Și asta nu-i tot. Sunt acolo tipi care îi așteaptă, bandiți, oameni fioroși, care îi obligă să-și vândă până și loturile alea mici de teren nefolositor pe o mână de rupii. Terenul oferit după evacuările forțate e cumpărat pe nimic de dezvoltatori.

— Și ce dacă?

— Am fost pe acolo, am vorbit cu oamenii într-un loc din ăsta. Niște gorile m-au amenințat. Pe unul n-o să-l uit în veci. Caravaggio, așa îi zic eu. Are o mutră de înger grotesc. L-am văzut acolo, la parcele, apoi altundeva. Și el m-a văzut pe mine.

— Unde?

— Unde crezi?

Sunny nu voia să o spună el însuși.

— Ieșea din reședința voastră. Lucrează pentru familia ta. M-a văzut și el, apoi am primit telefonul ăla, să mă întâlnesc cu tine.

— Nu, a gemut el scuturând din cap.

— Cum adică nu? E așa greu de crezut? Familia ta e violență. Viața ta e violență. Sunteți oameni violenți.

— Nu.

Pe ea a umflat-o râsul, atât era de absurd.

— Și acum m-au luat pe mine la ochi. M-au luat la ochi fiindcă-și închipuie că i-am luat eu la ochi. Dar n-am făcut decât să mă împiedic de tărășenie căutându-te pe tine.

•

Sunny nu mai avea nimic de spus. Ce-ar fi putut, oricum, să mai adauge? Acesta era adevărul și o știau amândoi.

Neda a închis ochii și a adormit încă dinainte să se vadă prăvălindu-se în beznă.

•

Au trezit-o trei ciocănituri zgomotoase în ușă.

A presupus că nu pusese geană pe geană decât vreo câteva minute.

Era pe cale să deschidă gura, să spună ceva. L-a văzut însă pe Sunny cu un deget la buze și un revolver în mână.

A rezistat impulsului de a țipa. Sunny s-a furișat mai aproape de ușă.

— Domnu', s-a auzit de cealaltă parte vocea lui Ajay.

Prin cameră s-a răspândit ușurarea.

Sunny a coborât arma, a deschis cu un scârțâit ușa.

— Domnu', a rostit Ajay, cu mașina s-a rezolvat.

— Bine, a răspuns Sunny. Așteaptă la parter.

•

Pe când își aduna lucrurile în vreme ce Sunny o urmărea mut cu privirea, și-a dat seama că dormise mai bine de trei ceasuri. Când a fost gata să plece, Sunny s-a agățat de brațul ei.

— Ce-i?

— Nu poți vorbi cu nimeni despre asta.

Ea a ezitat, a stat să chibzuiască.

— Păi, cui să-i spun?

— Tipului cu care lucrezi.

— Crezi că vreau ca el să afle așa ceva? Nici n-aș ști de unde să încep. Dar să știi că, oricum ar fi, se ține pe urmele tale.

— Nu poate face nimic.

— Mda, probabil că așa-i. Dar tu ai putea să faci ceva, știi? Să te distanțezi pur și simplu.

— Așa ceva nu e realist.

— Sunny, orice visuri ai avea tu, taică-tău o să ți le facă praf și-o să te

facă praf și pe tine. Vrei să transformi Delhi, vrei să faci o metropolă nouă, frumoasă, vrei să te lauzi cu ea lumii întregi. Dar el ce vrea?

El nu a răspuns.

— Sunny, a insistat Neda, e un om și el, nu un zeu. Dacă rămâi cu el, n-o să fiu aici cu tine. Tot ce ai de făcut e să te desprinzi.

— Nu pot. Ar fi sinucidere.

•

Ajay o aștepta jos. A întors capul de îndată ce Neda a ieșit din lift.

— Așteptați, a zis. Aduc mașina.

Ajay conducea cu precizie imensă. I-a urmărit mâinile pe volan, degetele cu monturi însângerate, umflate. S-a întrebat la ce se gândea el. Mai important însă era să-și pună în ordine povestea. Mașina îi făcuse pană. O luaseră niște prieteni din stradă. Probabil că părinții ei nici n-aveau să întrebe măcar. Așa le era felul. Însă, pe măsură ce se apropia de casă, se simțea parcă tot mai speriată.

— Ajay, a zis.

— Da, doamna.

— Mulțumesc.

— Doamna, mașina dumneavoastră va fi gata mâine.

În fața casei, Ajay s-a întors spre ea.

— Doamna, a zis în vreme ce motorul huruia ușor.

— Da?

— E om bun.

Asta i-a frânt Nedei inima.

— Și dumneavoastră la fel.

În clipa următoare, Ajay și-a ferit ochii.

Ea a coborât, a închis portiera în urmă. El a petrecut-o cu privirea până ce a intrat în locuință, apoi a demarat.

3.

Mașina i-a fost returnată, după cum i se promisese, a doua zi, câteva ore după ce ea luase taxiul lui Sardar-ji ca să se ducă la lucru. Reparațiile și vopsitul erau finalizate complet. Nu se vedea nicio zgârietură. A adus-o un mecanic deșirat și voios, cu salopetă albastră și moț de brahman; un băiat

care se ținuse după el pe un scuter l-a luat după aceea pe șa. De parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

*

A răsfoit febril ziarele căutând vreun articol despre un accident prin Jamia, Shaheen Bagh sau Kalindi Kunj. Nimic. Nicio tamponare. Niciun rănit. Niciun mort. Totul șters. Totul netezit. De parcă nimic rău nu s-ar fi întâmplat.

•

A continuat să aștepte oribila surpriză. Nu știa care avea să fie aceea. O vizită a polițailor. O vizită de la un interlop. Un apel telefonic exact ca în filme: „Știu ce-ai făcut. Știu ce-ai făcut. Ne întâlnim aici. Să aduci banii. Ciripește, și ești moartă". Aștepta disperată vești de la Sunny. Să-l vadă pe Ajay. Numai că nu se întâmpla nimic. L-a evitat pe Dean în acea primă zi la redacție. El, din fericire, era prea ocupat ca să-i acorde atenție.

Însă urma să-i spună, nu-i așa?

Nu avea decât să se îndrepte spre biroul lui și să bată la ușă, să intre, să tragă ușa după ea, să ia loc și să înceapă cu explicațiile.

Dar ce-ar fi zis, în cazul ăsta?

Fusese un accident?

Încercaseră s-o bage în sperieți?

Deocamdată habar nu avea.

•

Când a încercat să adoarmă, a izbutit doar să-și deruleze iarăși totul în cap. Telefonul care o scosese din casă. Condusul în culmea agitației înapoi spre Delhi. Izbitura subită a metalului, confuzia rotitoare, farurile în ochi, bărbații strângându-se amenințători. Își tot găsea scuze să ia taxiul până la slujbă. Ricșe de colo-colo prin oraș. Mașina și-a lăsat-o lângă casă, parcată la umbra banianului din parc. Încă nu i-a împărtășit nimic lui Dean.

*

„Apropo", avea Dean să-i scrie într-un e-mail trimis patru zile după aceea. „Povestea asta fericită s-ar putea să te înveselească". Vorbele îi erau îndoite cu ironie. Îi trimitea un link la un articol din *Times*. Era un reportaj de teren: „Strângând cioburile: o familie face față doliului". Părinții copiilor morți fuseseră până la urmă găsiți în satul lor natal, nu departe de Kanpur. Acolo erau, Devi și Rajkumar, triști, dar plini de nădejde, lăsând trecutul în urmă. Devi rămăsese iarăși însărcinată. Rajkumar folosise banii din

compensația primită de la Fundația Wadia ca să cumpere un teren agricol, își construiseră acolo și o cabană. Ceva bun ieșise la suprafață din toată tragedia, nota autorul articolului. Rajkumar spera ca într-o bună zi fiul său să studieze la Delhi și să vorbească engleza și să locuiască într-o casă de barosan. Zicea că Delhi e pentru oamenii moderni, că progresul e necesar și că acum Dumnezeu le poartă de grijă.

— Enigmă rezolvată, i-a răspuns.

•

Se derula rutina obișnuită. Neda era recunoscătoare pentru monotonia fără complicații a acestor subiecte mărunte. Evita, dacă putea, sud-estul orașului. Evita să iasă noaptea târziu singură cu mașina. Chiar și după ce făcuse pace cu automobilul, se simțea agitată când trebuia să conducă după lăsarea întunericului. I se părea că e urmărită. A început să-și imagineze că de Ajay era vorba. O urmărea pretutindeni. Avea s-o protejeze. Asta o îmbărbăta. Alinarea însă nu dura niciodată prea mult. Mintea începea să-i cearnă vechile întrebări.

Vedea câteodată în vis lumina orbitoare a farurilor și simțea violența lui Ajay. Într-o dimineață, și-a adunat întregul curaj ca să meargă până la colonia de strămutare și a descoperit-o înconjurată de un gard de sârmă, cu panouri care avertizau: PROPRIETATE PRIVATĂ.

•

Iarna se lăsa peste Delhi. Hainele de lână erau scoase de prin șifoniere și cufere de metal. Dimineți zgribulite și pâcloase se iveau odată cu discul palid al soarelui, cerul devenind apoi albastru, nemărginit. Lodhi Garden s-a umplut de plimbăreți viguroși, pășind energic, în vreme ce pe străzi oamenii fără adăpost aprindeau focuri în recipiente de metal, ghemuiți pe marginea drumului. Lumea se bulucea în centrul istoric ca să mănânce dimineața tocană *nihari.* Se apropia Diwali, cu șiragurile sale de lumină aurie. Delhi izbucnea într-o frenezie de cumpărături și înfulecat. Dean nu i se mai confesa. Sunny nu era acolo. Și-a petrecut sărbătoarea cu părinții, aprinzând *dias* prin casă, aducând mici ofrande, privind cum scapără steluțe copiii în parcul de peste stradă, urcând pe terasă și uitându-se la artificiile de prin oraș. Temperaturile au scăzut drastic, frigul s-a insinuat prin case, s-a oploșit acolo și n-a mai vrut să plece. Neda începea să se gândească la evadare. Inima îi era îndurerată și mânioasă, o învolburare în adânc. S-a interesat de cursul TEFL de la British Council. Să predea engleza în

Japonia. Un prieten o făcuse și nu se mai întorsese.

•

Crăciunul. Decorațiuni cu Moși de sezon în Connaught Place. Ode înălțate consumului. Religiozitate în gura mare. S-a dus cu părinții la slujba de miezul nopții de la biserica St. James. O tradiție laică de familie – frecventau locul an de an. Tustrei pe bănci, fără să priceapă întru totul ce se petrece. A închis ochii și a rostit o rugăciune. I s-a părut că-l zărește în congregație pe Ajay, ceva mai în față, și el rugându-se. Însă când s-a făcut vremea împărtășaniei și-a dat seama că era un necunoscut.

•

Searbădul ianuarie. Orașul sugrumat de smog. Temperaturile coborând, în unele nopți, până aproape de zero. Primul articol al anului: un material despre lipsa unor adăposturi adecvate pentru oamenii străzii, o mafie organizată a păturilor. O mafie pentru orice. De la redacție se ducea la cursul TEFL. La Sunny renunțase. Renunțase și la ea însăși. Știa că e prea târziu. La Dean nu voia să apeleze. Nu-i rămânea decât planul de a pleca și de a nu se mai întoarce vreodată.

4.

Într-o dimineață, în ultima zi a lunii ianuarie din 2004, l-a invitat pe Dean să ia prânzul la China Fare. Voia să-i dea vestea: intenționa să-și anunțe, chiar în acea după-amiază, plecarea de la ziar. El s-a arătat de acord să se vadă acolo, anunțând totuși că era posibil să întârzie nițel, întrucât avea multe pe cap de dimineață. Neda a trândăvit la masa de lucru, în vreme ce biroul lui rămânea zăvorât. S-a dus devreme în Khan Market și s-a fâțâit prin magazine, printre ceilalți mușterii înfofoliți în șaluri și pulovere. Nu era sigură că vrea să mărturisească. Nu știa ce avea să spună în momentul în care ajungea față în față cu el dacă Dean nu-i oferea, dinspre partea lui, vreun indiciu. Știa doar că pentru ea, una, se terminase. La ora unu a ocupat o masă în China Fare și l-a așteptat. A mâncat rulouri de primăvară și a băut ceai verde.

*

Și-a dat seama, de cum l-a văzut intrând, că ceva nu era în regulă. Dean s-a așezat la masă și a strâns între degete marginea tăbliei de parcă ar fi fost muchia unei creste. Nici măcar nu se uita la ea. Părea să-l preocupe doar

respiratul. „Știe”, și-a zis. „Dar ce? Știe ce, mai exact?” Nu avea a face. Ea pleca. Dean a ridicat mâinile de pe masă, s-a frecat la ochi pe sub ochelarii cu ramă subțire, și-a scos ochelarii cu totul, i-a pus pe masă și și-a îngropat în palme întreaga față. A ridicat într-un târziu privirea, cu ochi sticloși, pierduți.

— Tocmai mi-am dat demisia, a spus.

Vorbele acelea nu-și găseau locul printre lucrurile pe care s-ar fi așteptat ea să le audă.

— Chiar?

— Sau poate m-au pus pe liber, a zis el cu o încruntătură. Habar n-am. Își vorbea acum sieși: Poate că am sărit înainte să fiu împins.

— Dean…

Și-a îndreptat ochii spre ea.

— Hai la o bere.

•

S-au dus la Chonas. El a început să vorbească.

— Știi, nu, că am început să-l investighez pe Bunty Wadia? Am dezgropat atâta mizerie, că nu ți-ar veni să crezi. I-am coborât rangul numindu-l unul dintre mafioții lui Ram Singh. S-ar părea că în cazul de față coada dă din câine. Ram Singh, mai degrabă, lucrează pentru el. Vocea i-a căpătat un ton contemplativ. Parcă mai toată lumea lucrează pentru el.

Tăcută, Neda l-a așteptat să continue.

— Am avut un mentor, a zis în cele din urmă Dean. Un redactor-șef veteran la unul dintre ziarele de pe-aici. N-o să-i zic numele. Respectat. Un condei drept la țintă. Fără compromisuri. Îl cunoșteam personal de puțin timp, dar corespondasem cu el și-i citisem editorialele când era mai tânăr; de fapt, el mă învățase să fiu ziarist, reporter, ba chiar n-ar fi prea de tot să spun că m-a învățat să fiu bărbat. În capul meu, cel puțin. Cum e zicala aia? „Dacă te întâlnești pe drum cu Buddha, ucide-l”?

— Dean. Bați câmpii.

— Mi-am terminat săptămâna trecută ancheta. E lată rău. Și, în mă-sa, e total fără rost.

— De ce?

— În noaptea când am terminat, mentorul ăsta al meu m-a sunat. La zece seara. M-a invitat la un mic-dejun cu el, în dimineața următoare, la Yellow Brick Road. Nimic ciudat în treaba asta, așa-i? Doar că prea a venit la

moment. Mie îmi zumzăia capul de la subiect, cum ți se întâmplă când ai dat de ceva major, ceva ce-o să facă valuri. Eram prin urmare încântat să mă văd cu el. Însă nu i-am spus nimic la telefon.

— Și subiectul care era?

— Stai. Subiectul e ăsta. Am apărut la micul-dejun. Și l-am văzut acolo, sorbind din sucul de portocale, cu ceașca de cafea alături, la una dintre mesele de lângă fereastră, cea care dă spre peluză și alee, unde bate soarele. Se așezase cu fața spre interior. M-am pus de cealaltă parte. Fusese bolnav în anul din urmă, dar se simțea mult mai bine acum. Arăta îngrijit, bronzat. Era ceva neobișnuit să-l văd bronzat. Am întrebat dacă fusese în vacanță, a zis că nu, doar că înotase o grămadă într-un bazin în aer liber, așa se prinsese soarele de el și-i plăcea, chiar dacă nevastă-sa îl sâcâie fără oprire în privința asta. Numai vorbe bune, politeți. „Și”, mi-a zis, „ce mai e cu tine?” I-am răspuns că eram pe punctul să-i trimit redactorului-șef un articol, unul beton.

Dean a sorbit din bere, și-a dus mâna la frunte.

— A dat din cap înțelegător. „Apropo”, a zis, „în privința asta…” Și-am simțit că mi se strânge stomacul.

— Știa de chestie.

— Știa de tot, paragrafe, propoziții, argumentația, structura.

— Dar cum?

— Fiindcă îl citise deja. Nu-l arătasem nimănui… dar el îl citise deja.

— *Cum?*

— Îmi umblaseră prin computer, a zis azvârlindu-și în sus brațele. Mi-a zis că nu e profitabil să fac genul ăsta de tărăboi. Nu aduce niciun profit. I-am spus că în nimic din toate astea nu-i pic de profit. Nu profitul e scopul. Atâta lucru ar fi putut să-și amintească și el. A zis: „Poate fi”. Profitul *poate* fi scopul. Tipul respectiv, care-mi era ca un tată, pe care mi-l luasem ca model, ale cărui standarde etice mă inspirau, mi-a zis acum că profitul *ar putea fi* scopul. Făcusem, în definitiv, o treabă pe cinste și meritam să fiu recompensat pentru asta. Partea interesată ar fi fost dispusă să-mi răscumpere ancheta, fiindcă până la urmă era ancheta lor, iar eu nu făcusem decât munca asiduă de a pune lucrurile cap la cap. Da, ar fi dorit să o cumpere. Și-a dat seama cât de dezgustat eram. Mi s-a părut că văd un moment de rușine în ochii lui, însă mi-a zis atât, că lumea s-a schimbat. Că acum jurnalismul e o afacere ca oricare alta. Clătinând din cap, Dean a

vorbit mai departe: Distanța dintre felurile noastre de a gândi nu putea fi străbătută. Distanța dintre omul care mă instruise și cel care stătea acum înaintea mea părea incomensurabilă. Era totuși același om. Cu aceeași soție. Același câine pe care-l scotea la aceleași plimbări. Aceleași obișnuințe, aceiași prieteni, aceleași restaurante pe care le frecventa. De fapt, fusese omul ăsta dintotdeauna. Doar că lumea se schimbase. Dar mie nu ăsta mi-e felul. Eu știu cine sunt. „Ce-ai pățit?”, i-am spus. A părut să chibzuiască serios la întrebarea mea, de parcă nu i-ar mai fi pus-o până atunci nimeni, dar n-a răspuns. În loc de asta, a scris o sumă pe un șervețel, l-a împins spre mine și a zis: „Uite, oferta clientului”.

— Cât era?

— Nu vreau să-i dau greutate repetând-o cu voce tare. Era o sumă obscenă. Am rupt șervețelul, am lăsat pe masă bucățile și am plecat. I-am dus lui Venkatesh materialul în aceeași zi. L-a citit. I s-a părut bun. L-a luat la puricat. Erau agitați. Dar s-au uitat pe probele mele și, mda, stătea naibii în picioare. V. a zis că-l publică. Dar m-a avertizat să mă țin tare. Și apoi… împungând cu degetul spre tavan, Dean a oftat: Dumnezeu. Omul de la etaj. Directorul publicației. Consiliul de administrație. Proprietarul. Mi-au călcat în picioare ancheta. Au refuzat să o publice. Așa sucită cum e treaba, îi sunt totuși recunoscător *lui* că a venit mai întâi la mine cu zăhărelul. Abia mai apoi a scos bățul la înaintare. În fine, am rămas blocat. Ancheta mi-a fost oprită în dimineața asta. M-au trimis în concediu plătit. Așa că mi-am dat demisia. Ori am fost demis. Știu doar că sunt liber.

Neda i-a cercetat chipul, încercând să-i citească gândurile.

— Dar ce aveai așa de oribil în materialul ăsta?

A zâmbit straniu, politicos, apoi a băgat mâna în tașca de lângă glezna lui dreaptă și a aruncat pe tăblia mesei un teanc de foi prinse cu o agrafă de birou.

— Tu să-mi spui.

Ea a început să scaneze paginile, să le numere. S-a oprit la cincisprezece, le-a frunzărit până la final, s-a întors la prima.

A citit cu voce tare titlul.

— „Ascuns la vedere?”

— Nu-i foarte percutant, știu. L-am pus de formă, a zis Dean dând peste cap restul de bere. V. urma să-l schimbe.

•

Cinci mii de cuvinte, ba chiar mai mult. Linie narativă clară: Bunty Wadia era cel mai mare jucător din statul Uttar Pradesh. Era prim-ministru în toate, mai puțin nominal, și mai mult decât atât. Interesele sale de afaceri se extindeau pe tot cuprinsul statului. Deținea o participare importantă în afacerile cu băuturi alcoolice angro și cu amănuntul ale statului. De dragul aparențelor, își derula businessul prin interpuși, care uneori se prezentau ca rivali în public, însă în final lucrau împreună și răspundeau în fața lui. Se numeau pe ei înșiși „sindicatul”.

Neda a citit cu voce tare cuvântul.

— Sindicatul?

— Știu, a zis el. Scos direct dintr-un roman polițist de duzină. Deși, la drept vorbind, asta și e de fapt.

A continuat lectura. Nu era vorba doar de vânzări cu toptanul și la bucată. Nu era doar o integrare verticală – de la trestie-de-zahăr la zahărul brut, apoi la distilerie, distribuție, comerț angro și cu amănuntul, toate înnodate laolaltă, prin întregul stat, toate sutele de milioane de oameni, din creștet până în tălpi –, era un monopol. Erau și alți pești în baltă, firește, alți producători în stat, dar de vreme ce Sindicatul Wadia controla licențele de vânzare angro și cu amănuntul, controla și cine *ajungea* să le vândă clienților. Dacă nu plăteai bani frumoși, pești, erai marginalizat, împins la dispariție. La punctele de vânzare, mărcile Sindicatului Wadia, fie ele fabricate local ori aduse din import, aveau întâietate. Dacă voiai o bucățică – și mulți voiau –, trebuia să plătești în numerar. Așadar, pentru orice camion cu spirtoase intrat, o servietă cu bancnote ajungea în cuferele clanului Wadia/Singh. Jumate-jumate. Și ce putea cineva să facă? Să se ducă la poliție? La Fisc? Și aceștia își luau tainul. Industria genera miliarde de dolari legali și alte milioane la negru, păstra totul în ordine și pe toată lumea plătită.

Și nu era decât începutul.

Primele două pagini.

O ținea așa la nesfârșit.

Avea de-a face cu materiale de construcții, transporturi, încasări de taxe de autostradă și infrastructură. Controlul poliției și sistemului judiciar.

La fiecare pas, clanurile Waddia și Singh luând caimacul de sus, din mijloc, de jos.

Schema cu transporturile era de o simplitate de-a dreptul ticăloasă.

Administrația statului neglija sistematic și închidea trasee publice de autobuz viabile și profitabile doar pentru a acorda licențe unor operatori privați care parcurgeau aceleași rute, însă cu un cost considerabil mai mare pentru navetist. Acești operatori privați păreau la prima vedere competitori, însă, luați la bani mărunți, opt din zece erau intermediari de-ai lui Wadia, în vreme ce restul erau coordonați de membri ai familiei extinse a lui Ram Singh.

A citit pe sărite materialul, l-a lăsat la loc pe masă. A luat din nou foile. A mai spicuit câte ceva. A găsit secțiunea în care se relata cum căpătase anvergură Bunty Wadia, inițial un negustor modest de cereale din Meerut. Cum îi dăduse lui Ram Singh primul impuls în politică. Cum trecuse la producția de *daru,* băuturi alcoolice, cu ajutorul fratelui mai mare, Vikram. Cum Vikram „Vicky" Wadia devenise brațul armat al familiei în Maharajganj, Uttar Pradesh-ul de Est, apoi membru în adunarea legislativă a statului. Ochii ei au surprins ceva familiar.

— Incidentul de la Kushinagar?

— Mda, a râs el, pe ăsta mi-a luat ceva timp să-l deslușesc. Am obținut până la urmă totul chiar de la persoana respectivă.

— Persoana?

— Vicky Wadia. Mi-a umplut o mulțime de goluri.

— A stat de vorbă cu tine?

— De unde vine el, articolul ăsta nu-i decât publicitate de mâna întâi.

Neda a citit fără grabă paragraful.

— Chiar a făcut treaba asta?

— Așa cred. Cei care știu ce s-a întâmplat sunt cei care au fost de față. L-am întrebat pe un fost magistrat districtual dacă e adevărat. I-am povestit ce-mi spusese Vicky. A zis așa: „Dacă spune Vicky, atunci e adevărat". Nici nu mai contează, până la urmă, dacă e adevărat ori nu, contează dacă lumea crede. Și ei cred că-i așa. Cred că el e un soi de zeitate, că practică un soi de magie neagră foarte puternică.

— A ars un om de viu în piața de legume?

Un tânăr fusese prins după ce furase colierul de aur al unei gospodine și, ca să scape, o apucase la fugă cu el prin piață. Vicky se plimba pe acolo cu suita lui. Îl văzuse pe hoț. Îl săltase în aer, așa se zicea, și-l trântise inconștient la pământ. Îi luase înapoi lanțul de aur. Turnase kerosen pe el. Aprinsese chibritul. Întreaga piață văzuse cum, urlând, omul se aruncase

înnebunit peste taraba cu roșii.

— Dă-i înainte, citește declarația lui.

A citit cuvintele lui Vicky de pe pagină.

— „Era un hoț, iar hoții infestau pe atunci districtul și cineva trebuia să ia apărarea poporului, cineva trebuia să-i facă pe hoți să priceapă că delictul lor are consecințe”. Am încheiat citatul. Dumnezeule mare!

— În același an a fost votat în parlamentul statal. Pe acolo au alt nume pentru el. Himmatgiri.

Ea a lăsat foile pe masă, voia să schimbe subiectul.

— Mă obosește numai când citesc.

— Închipuie-ți cum mă simt eu.

„Închipuie-ți cum se simte Sunny”.

•

Greutatea acestor oameni, violența vieților lor. O apăsase zile, săptămâni, luni întregi. De când ținea minte, dintr-o perioadă care i se părea acum ani, ani lungi, sute de kilometri de șosea neagră. Banii pe care îi consumase, vinul, whiskyul, mașinile cu geamuri fumurii, talpa neagră a pantofului lui Bunty Wadia împingându-l pe Sunny în adâncimea piscinei.

— Tipii ăștia, zicea Dean, sunt eroi pentru oamenii de la care fură *chiar ei,* pentru cei ale căror vieți le distrug *chiar ei.*

A simțit piciorul.

I-a văzut chipul.

•

— E ceva pe-aici despre Delhi? a întrebat ea.

Dean a pufnit în râs. Hohotea cu râsul celui înfrânt, cel ajuns la capătul puterilor, nemaiavând nimic de pierdut, ființa cu care zeii își terminaseră de făcut mendrele.

— Cum să nu fie. Dă la antepenultima pagină.

L-a privit scrutător, căutând pagina respectivă. Știa oare?

S-a pregătit pentru impact.

Însă nu apărea nimic în articol despre demolări și colonii de strămutare ori recuperări de terenuri.

Era despre Sunny.

— Citește cu voce tare, a îndemnat-o el.

Și-a dres glasul:

— „Bunty Wadia nu investește în construcția brandului său. Nu există

contracte de sponsorizare, panouri cu reclame, interviuri ori evenimente publice; nu are niciun fel de profil public. Nu își construiește atât o imagine a lui, cât o rețea tăcută, invizibilă. Și totuși, precum în cazurile atâtor așa-ziși oameni de seamă, are un punct slab, și anume propriul său fiu. Tânjitul după dinastie îi face pe asemenea oameni orbi la erorile clare și vădite erori care apar odată cu imperfecta replicare a naturii”.

A ridicat privirea spre el. Și-a continuat lectura în gând. Dean argumenta vehement scriind despre ordinea globală neoliberală, despre această zarvă asurzitoare întru transformarea orașului Delhi. Ajungea apoi la subiect. Avea în posesie o copie a propunerii pregătite de Sunny Wadia și de un absolvent de la MIT, angajat de-al lui, pentru transformarea luncii râului Yamuna dintr-o pustietate părăginită și sufocată de mahalale într-o „Destinație de anvergură mondială pentru afaceri și timp liber”. Zugrăvea aceeași imagine utopică pe care o văzuse și ea, conținând promenade, porturi de agrement, parcuri ale biodiversității, centre culturale, heleșteie cu bărci și faleze. Îți lua ochii cu imagini generate pe computer ale unor familii curățele și bucuroase, cu pielea în nuanțe deschise, care se desfătau cu cerul albastru și apele curate ale râului „deposedat de însăși esența lui, de propria-i natură”. Dean făcea proiectul harcea-parcea. „Planurile, potrivit unor surse de încredere, au fost ridiculizate. Sunt considerate nefezabile politic, dar și nechibzuite din punct de vedere ecologic. După cum a comentat un oficial, «Yamuna este un râu himalayan nesistematizat, aflat pe o câmpie inundabilă, supus presiunii musonilor și aflat la discreția capriciilor naturii. Să ne închipuim altceva e o ficțiune și o nerozie de proporții»”.

Destul. Suportase destul. Neda a întors pe dos vraful de foi, a scuturat din cap, a pus mâna pe bere.

— Vezi, a zis Dean. Ți-am spus că Sunny Wadia e un păcălici.

5.

Tocmai de Ziua îndrăgostiților, dintre toate din calendar, a apelat-o un număr necunoscut.

A recunoscut imediat vocea lui Sunny.

Suna nespus de distantă, de îndurerată.

L-a așteptat să vorbească, însă nu făcea decât să răsufle greu la celălalt capăt. Nu era presiunea unei amenințări, ci a anihilării, a autodistrugerii. Ea, în bucătăria de acasă, pregătea chai. A ieșit cu telefonul în curtea din față. Perușii fâlfâiau iute, aerul era răcoros. Te lua cu frig dacă stăteai în umbră; s-a mutat în soare.

— Ce-i?

— Am nevoie de ajutor.

A clătinat din cap. În ochi i s-au adunat lacrimi.

— N-am cum să te ajut.

— Nu mai rezist.

Glasul îi părea deznădăjduit.

— Nu mai reziști la ce?

— Știi la ce.

Ea a clipit și lacrimile i s-au prelins pe obraji.

— Credeam că o să rezolvi cumva.

— Nu pot.

Ei i s-au pleoștit umerii.

— Unde ești?

— În Goa.

— De ce?

— Nu mai rezist. Am nevoie de ajutor.

— Bine. Liniștește-te.

— Ia avionul și vino.

— Sunny…

— Vino azi. Am nevoie să te văd. Să vorbesc cu tine. Față în față.

— De ce?

— Nu-ți pot spune la telefon. Hai, vino. Vino, și îți jur că nu-ți mai cer niciodată nimic.

— Sunny…

— Ce-i?

— Pe bune, acum? Sună a capcană.

— Nu-i așa.

— Mă iei de tâmpită?

— Cumpără-ți bilet. Trimite datele pe telefonul ăsta. Ajay o să te întâmpine la aeroport. Te implor, numai vino. Vino acum, și niciodată n-o să te mai deranjez.

•

S-a făcut cu ou și cu oțet. A așteptat un ceas. Apoi și-a sunat agentul de voiaj și i-a cerut să-i rezerve un bilet pentru aceeași seară. S-a dus la lucru, însă nu avea de făcut nimic presant, articolele ei fuseseră îndosariate și, de vreme ce își dăduse preavizul, nu avea subiecte noi de documentat. Biletul i-a fost trimis după-amiază la redacție. A transmis un mesaj cu detaliile la numărul de pe care sunase Sunny. Nici măcar nu s-a întors acasă să se schimbe ori să-și facă bagajul. Și-a lăsat mașina în parcarea de la slujbă și a luat un taxi până la aeroport. Pe drum a sunat acasă; a răspuns mama ei.

— Hei, eu sunt. Mă duc până în Bombay, câteva zile. Am un subiect după care trebuie să umblu. Și mă văd cu Hari. Mă întorc duminică.

•

Zborul era plin doar pe un sfert. Vreo duzină de oameni de afaceri, un cuplu de plimbăreți cu rucsacuri care trăgeau în piept India luând avionul. S-a ghemuit imediat pe trei scaune, și-a tras pe ea geaca și a încercat să adoarmă. Nu voia să stea pe gânduri. Reușise de curând să obțină anumite succese în a nu se gândi la absolut nimic. Era îngrozită la ideea de a-l vedea. A sperat, în vreme ce aeronava își începea coborârea, că Ajay nu va fi acolo. Era cu putință. O șansă exista. Și apoi? Avea să ia un taxi până la Vagator, să stea la Jackie's Day Night, să mănânce curry de crab la Starlight și să se întoarcă acasă. Avea să fie capăt de linie.

•

A sosit pe înserat. Pământul reținea căldura zilei, molcomită de briza ce sufla dinspre Marea Arabiei. Și-a tras de pe ea geaca, a atârnat-o pe un braț, i-a lăsat în urmă pe turiștii care așteptau la caruselul bagajelor și a pășit spre zona de la sosiri, cu tipi lăudându-și hotelurile și taximetriști dezmorțiți la viață. Au pășit înainte toți ca unul la vederea ei, începându-și poliloghia. „Taxi, doamna". „Hotel, doamna". „Veniți, doamna, pe aici". S-a oprit în fața lor, a deschis geanta, și-a scos pachetul de țigări, a luat fără grabă una, a aprins-o. A tras adânc în piept și a suflat fumul în sus, în noapte, să danseze cu moliile și țânțarii adunați în jurul corpurilor de iluminat.

— Doamna.

Acea voce familiară.

Acel chip.

A călăuzit-o departe de mulțime, la o mașină parcată. Un Maruti roșu ca

al ei. Numere de înmatriculare locale. A spus că era necesar să meargă cu el în față, ca poliția să nu creadă că face taximetrie ilegală. Pe aici trebuiau folosite asemenea șmecherii.

•

Au înaintat pe lângă un fluviu lat, kilometri după kilometri de palmieri și capele mici, spălăcite, licărind de luminițe nocturne, pe lângă câini de pripas lătrând la faruri, dispărând apoi în dumbrăvi. Pe margine de drum erau deschise câteva baruri, bârloguri minuscule de beton destinate consumului, cu uși vechi de lemn și becuri chioare înăuntru. A coborât geamul și a lăsat aerul dulceag să-i umple plămânii. Sedativ. Nu și-au vorbit. Ea s-a uitat la mâinile lui pe volan, la pielea cicatrizată de pe încheieturile degetelor. După un timp au intrat pe o șosea aglomerată, au trecut pe lângă un post de poliție. Traficul se îndesea, șoseaua era prăfuită, ciuruită de gropi și lentă. Când s-au blocat în urma unui camion, Neda s-a simțit îmboldită să deschidă vorba.

— Ajay?

— Da, doamna.

— E totul în regulă?

— Da, doamna.

— Sunny e OK?

— Da, a răspuns el, fără să pară din cale-afară de sigur.

S-a gândit să insiste pe temă, dar a decis să n-o facă, lăsându-se iarăși cuprinsă de tăcere, însă curând după aceea el a depășit camionul, iar acțiunea de accelerare pe șoseaua îngustă a stârnit-o.

— Conduci de parcă ai cunoaște bine zona.

— Doamna, a răspuns Ajay, am lucrat aici.

— Chiar?

— Da.

— Unde?

— La Arambol.

— Ai fost băiat de local?

— Da.

— Înainte de Sunny?

— Înainte de domnul Sunny.

Ea și-a mai aprins o țigară.

— Te-ai mai întors pe acolo? Să-ți vezi prietenii?

El a zâmbit sfios, clătinând din cap.

— Doamnă, lucrez.

Iarăși s-au lăsat pradă liniștii și au trecut încă un pod.

Imaginea acelui zâmbet i-a rămas imprimată în minte.

•

Au intrat în capitală, Panjim. Oraș micuț, colonial. O ducea cu gândul la un basm. Ajay a șofat pe cheiul fluviului, apoi a virat spre interior, ținându-se pe străzi înguste, cu locuințe coloniale văruite în galben, acoperișuri largi de țiglă, balcoane înguste de lemn și obloane căptușite cu cochilii de stridii. A șerpuit pe coasta unui deal până la un hotel numit Moara de Vânt, unul dintre acele localuri de trei stele cândva încântătoare, acum căzute în paragină. A oprit lângă intrare, a încuiat mașina și i-a cerut să-l urmeze. Înăuntrul micii recepții, un tânăr cu păr cârlionțat, acnee și o mustață mijită strâmb l-a întâmpinat călduros pe Ajay. S-a uitat spre Neda și i s-a adresat în engleză:

— Sunteți, nu-i așa, musafira noastră. Prietenul dumneavoastră vă așteaptă, a zis arătând spre ascensor. Sus, pe terasă.

— Doamna, a spus Ajay, eu plec.

Până să-i poată răspunde, se strecurase deja afară.

•

A luat liftul cel înghesuit și hodorogit. Dădea pe o terasă deschisă. Scaunele fuseseră strânse, mesele, adunate unele peste altele, luminile, stinse. Însă Neda a văzut un barman stând în penumbră după tejgheaua barului și, înaintând, a deslușit silueta așezată a lui Sunny, cu picioarele pe ghizdul de ciment, uitându-se lung la cerul înnorat, luminat de razele lunii.

S-a apropiat în tăcere de el. Era îmbrăcat într-un tricou vechi de bumbac ce făcea reclamă la o firmă petrolieră, genul pe care-l poți căpăta în orășele invadate de hipioți itineranți prin Thailanda. I-a văzut umflătura burții, care-i fusese ascunsă de croiala hainelor. Barba îi crescuse în dezordine. Purta pe cap o șapcă de baseball.

Un scaun gol aștepta alături.

S-a oprit lângă el, și-a aprins o țigară, dar nu s-a așezat.

A privit peste străzile înguste, pietruite, s-a uitat la bătrânele biserici de piatră, la bulevardele mărginite de șirurile palmierilor. Aerul era proaspăt și mirosea a saramură. Dincolo de oraș, în gura largă și placidă a fluviului, se legănau traulere. Pe malul depărtat, exuberanța stridentă a unei încâlceli de

lumini publicitare, flamingi de neon deasupra unui sat de pescari, iradiind cerul.

— Stai jos, a zis el.

— Încă nu. Toată ziua am stat.

Sunny i-a oferit paharul pe care-l avea în mână.

Neda l-a privit cu răceală.

— Ce-i acolo?

— Ceai cu gheață Long Island.

— Ești în concediu acum?

Sunny a ridicat din umeri.

Neda i-a luat paharul și a sorbit.

— Rahat, drăcia asta-i tare.

— Mda.

— Beam așa ceva în facultate, când era *happy hour* la TGIF, eu și fetele. Atunci le aveam pe fete. Parcă e din altă viață.

— Eu n-am mai băut niciodată până acum, a zis el.

— Serios?

— Am trecut direct de la *desi daru* în lanul de trestie la cocktailuri cu martini la Dukes.

— De ce am ajuns în locul ăsta? a vrut ea să știe.

— Fiindcă sunt un păcălici, a zis el ridicând privirea. Așa-i?

Materialul nepublicat al lui Dean.

— L-ai citit? l-a întrebat Neda.

— Mda.

— Toată chestia?

A dat din cap că da.

— Poate că tipul tău a avut dreptate.

Ea s-a așezat.

— Adică… Nu-și găsea cuvintele. Nu cred!

Sunny i-a luat înapoi paharul, l-a dat pe gât.

Era pe cale să se îmbete praștie.

Voia și ea să atingă starea aceea.

— Măcar, a continuat, acum știu ce-a făcut unchiul tău în Kushinagar. A ridicat din sprâncene: Politică locală, așa-i?

— Îl iubeam mult de tot. Mereu avea povești bune.

Sunny a lăsat să-i scape un oftat prelung, a dat să mai spună ceva, dar s-a

abținut.

— Ce-i?

— Nu știu.

— Nu, a insistat ea cu blândețe, ce voiai să spui?

Însă el nu voia s-o apuce pe acea cale.

— Al naibii chutiya Dean, ar fi trebuit să ia banii, a zis. Buzele ei s-au strâmbat într-un surâs lipsit de veselie.

— Nu i-ar fi luat în veci.

Sunny nu și-a putut ascunde iritarea.

— O sută de milioane de rupii era mai mult decât suficient.

„Drăcie. O sută de milioane. Destul cât să-ți cumperi o viață nouă-nouță”.

— Tatăl tău i-a distrus cariera, a spus Neda. Pricepi asta?

— Face parte din joc. Știa ce riscă.

— Tu te auzi măcar? Știi cât de ticălos pari acum? Pe bune, Sunny. De ce sunt aici? Pentru ce m-ai adus încoace?

— Ca să-ți spun că am terminat-o.

— Cu ce?

— Cu toate alea.

— Mai precis, Sunny. Fii precis.

— Tu mi-ai spus. Că nu sunt obligat să suport. Că aș putea să mă distanțez, pur și simplu.

— Așa-i…

— Și uite că mă distanțez.

— De?

— De el, de banii lui, de presiunea lui pe capul meu, de violența lui, de felul în care face el lucrurile. Visurile mele, oricum, sunt de tot căcatul. Ai văzut ce-a zis despre mine ziaristul tău. Am obosit. Sunt blocat între rahaturile pe care le face taică-meu și chestiile pe care nu le pot eu face.

— Și ce ai de gând?

Sunny a strâns pleoapele.

— Sunt obosit. O să-ți spun totul. Mâine. Am aici o cameră pentru noi, pe seara asta. Trebuie să plecăm la prima oră.

— De ce?

— Ne ducem undeva. Un loc unde să pot vorbi. Unde n-o să ne găsească nimeni. Atunci o să-ți spun totul.

•

Camera de la etajul al patrulea era plăcută într-un fel spălăcit și umed, înțesată cu mobilier și accesorii învechite, portugheze. Neda a făcut duș în lumina albă a băii, lăsându-l pe el să fumeze pe balcon. Avea întrebări. Puzderie. Abia aștepta să-l audă vorbind, însă la întoarcere l-a găsit întins pe pat cu fața în jos, adormit deja, cu pantofii încă în picioare. A presupus că-și drămuise toată energia pentru sosirea ei, pentru veste, iar acum, că o transmisese, se prăbușise. I-a scos pantofii și șosetele, a stins luminile, și-a lepădat prosopul și s-a întins lângă el, acoperindu-se bine cu pătura. Orașul licărea în lumina becurilor stradale. Afară se lăsase o liniște aproape totală. Câte un lătrat de câine, câte un zumzet de scuter pe șosea. Sunny s-a foit. Fără să deschidă ochii, a îngăimat:

— E ziua mea poimâine, pe șaisprezece.

•

Când Neda a deschis iarăși ochii, se făcuse cinci jumătate dimineața și el se dăduse jos din pat, fierbea apă într-un ceainic mic, la lumina slabă a veiozei, și turna pliculețe cu cafea instant în cănile ciobite de pe noptieră.

— Ce se petrece?

La început nu și-a amintit unde se află, ce caută Sunny în odaia ei.

— Plecăm în jumătate de oră.

— Nu, a făcut ea trăgând de pătură, vreau să dorm.

El a turnat apă fierbinte, a adăugat un pliculeț de zahăr, a amestecat conținutul și i-a pus o ceașcă sub nas.

— Trezirea.

Avea pe masă un aparat de fotografiat Polaroid. I-a făcut o poză, cu bliț.

— E frig, a îngăimat ea. Vreau să dorm.

L-a privit cum flutură cadrul foto.

— Pun pariu că arăt hidos.

El și-a adăugat o dușcă de Old Monk în cafea.

— Hei! Toarnă-mi și mie.

•

Aproape că se putea preface că totul decurgea firesc. La ora șase erau jos deja. Dimineața sporea pe cer – tente de chihlimbar prin liliachiu, contururi repede mișcătoare ale norilor. Sunny i-a înmânat recepționerului cheia, a plătit nota.

Afară, pe stradă, aștepta Ajay, oprit lângă un Royal Enfield Bullet 500,

cu geaca ei sub braț, alături de un șal albastru gros și o cască. Ea și-a pus geaca, s-a înfășurat în șal. Casca a ajuns la Sunny. Cheile erau în contact. Sunny s-a urcat în șa, a verificat aprinderea, a pornit motorul.

— Urcă.

Neda s-a suit în spate.

Sunny s-a întors către Ajay și a strigat, acoperind huruitul:

— Două zile. Ne întoarcem în două zile. Te sun eu. Dacă întreabă cineva de mine, știi ce ai de spus.

•

Au spintecat orașul pe aleile înguste, la revărsat de zori, pe lângă locuințe adormite și pisici care țâșneau de-a latul străzilor pustii. Pe malul fluviului au fost urmăriți de o haită de câini lătrători; au ieșit din oraș pe autostrada sudică și s-au îndreptat spre aeroport. Ea l-a cuprins strâns de după mijloc și și-a lipit obrazul de umărul lui când au prins viteză și păcănitul gutural al motorului s-a transformat într-un crescendo pițigăiat, neted. Sunny a apăsat și mai tare pe accelerație. Neda privea pâclă stăruind peste terenurile arabile inundate, gândindu-se că nimic nu era mai frumos decât vuietul motocicletei Enfield pe șoseaua pustie. A trecut o oră. O oră de nimic. Pâlcuri de palmieri, capele spălăcite, băltoace înnămolite cu roiuri de țânțari și bivoli odihnindu-se, primele raze ale soarelui revărsându-se peste orizont, orbind-o, zugrăvind totul în auriu. Au trecut cu vuiet mare prin platoul aeroportului, au coborât către orașul Margao. Lumea începea să se trezească la viață, traficul, să se prefire pe bulevarde, cafenelele, să se deschidă pentru micul-dejun, seniorii, să-și înceapă exercițiile de înviorare în parcuri. Au trecut peste calea ferată, au ieșit din oraș și iarăși pe autostradă. Peste puțină vreme Sunny a virat spre coastă, pe drumuri înguste, mărginite de biserici prăfuite și terenuri de fotbal, croindu-și drum prin sate unde școlărițe cu codițe umblau de mână, iar pisicile flămânde și gospodinele așteptau claxonul negustorului de pește. Sunny și-a scos casca, i-a trecut-o ei, la spate, odată cu intrarea într-un cătun plin ochi cu palmieri și ciori, și fără veste s-a ivit o plajă, vizibilă o clipită doar, în toată măreția, înainte ca ei să cotească spre junglă și să înceapă urcușul. Următoarea jumătate de ceas au suit pe dealurile de pe coasta Canacona, opintindu-se prin serpentine. Ea s-a dezbărat de șal, de geacă, le-a așezat în poală alături de cască și s-a lăsat învăluită de vântul fierbinte, închizând ochii fericită să simtă curgerea drumului. Se bucura așa, știindu-se

pierdută. La un moment dat, Sunny a oprit motorul și s-a făcut brusc liniște. Motocicleta a încetinit, apoi a căpătat iarăși viteză. Neda a deschis ochii. Jungla se întindea împrejur pe kilometri mulți, iar înainte se profila marea, lucind în depărtare, cu o mână de insulițe pietroase înconjurând promontoriul, valuri spărgându-se în nenumăratele golfulețe, vapori ce refractau lumina soarelui. Gravitația trăgea în jos motocicleta parcă scăpată din mână, scârțâitul suspensiei, fără turația motorului, lăsa impresia de fragilitate. A înțeles în acel moment că sursele forței sunt iluzorii.

•

Au poposit într-o piață mică din Udipi, au comandat *poori bhaji* și chai, au mâncat și-au fumat, abia schimbând vreo vorbă. El a plătit, a lăsat o bancnotă de douăzeci pentru chelner, a dat una de cincizeci unei cerșetoare care așteptase răbdătoare lângă motocicletă. Unor puști, o ceată întreagă, nu le-a dat nimic. Și iarăși au pornit.

Le-a mai luat jumătate de oră să ajungă la destinație, traversând cu burțile pline cătune cu un singur drumeag, cu acoperișuri tupilate, găini hoinărind și altare *tulsi.* Au trecut pe o punte îngustă de fier un râu mărginit de palmieri, cu apa de un turcoaz cum Neda nu mai văzuse.

Apoi plaja, oceanul, întepătura aerului sărat. Kilometri de nisip neatins, cu doar câteva ambarcațiuni pescărești și colibe simple, arătând că există viață. A cârmit motocicleta pe o cărare nisipoasă, către un pâlc de colibe acoperite cu frunze de palmier.

— Am ajuns, a zis.

•

— Santosh!

Sunny a apucat-o printre colibe, strigând acest nume. Un băiat care se juca cu o minge dezumflată de fotbal l-a zărit și s-a apucat să chiuie și să țopăie. O secundă după aceea, un tânăr voios a ieșit aplecându-se din bezna unei colibe. Compact și musculos, cu pielea moale, plăcută ochiului, nu purta decât un șort și un pandantiv de argint cu simbolul Om care i se bălăngănea la gât.

— Sunny, prietene!

L-a cuprins cu brațele pe după umeri.

— Santosh, a zâmbit Sunny. Cum îți merge?

— Foarte bine, acum, că ai venit tu. Prea mult am așteptat.

Neda a observat cât de timid era Sunny, cât de fericit.

— Ai crescut. Santosh, ea este Neda.

— Fiți binevenită, a zis Santosh și a întins foarte formal mâna ca să i-o strângă pe a ei.

I-a dus dincolo de colibe, către o dună și un pâlc de pini. Din spatele lor se auzea marea.

— Unde-ți sunt lucrurile?

— Asta e tot.

— Asta e tot? Doar atât. OK, foarte bine. E tot ce-ți trebuie. Cât stai? O săptămână, o lună, un an?

— O singură noapte.

Santosh a scos un țâțâit dezaprobator.

— Nu-i bine. Cât a trecut? Trei ani de când ai fost ultima oară? Uită-te la tine, a zis oprindu-se să-l examineze pe Sunny. Acum ai un aspect îmbelșugat, a hohotit bătându-l cu palma peste burtă. S-a întors apoi spre Neda: înainte nu mânca mai deloc. Era prea slăbuț.

Coliba era separată de plajă de un șir de pini strâmbați de vânt, cu trunchiurile cocârjate ca niște semne caligrafice. Către sud, pinii sfârșeau într-un bazin mareic care lega smârcul cu mangrove de mare. Sub copaci se aflau o masă de plastic roșu, două scaune, două hamace. Nisipul de pe plajă era moale, auriu și se aduna în movile prăfoase. Fluxul cuprindea țărmul.

— Veniți, așezați-vă, a zis Santosh.

Băiatul care se jucase cu mingea a apărut cu pas legănat, cărând o găleată uriașă cu bere și gheață. A așezat-o la umbră, lângă unul dintre copaci.

— Vedeți, sunt pregătit, a declarat Santosh în vreme ce puștiul alerga într-ale lui.

Sunny i-a atins cu multă afecțiune brațul.

— Mulțumesc.

— Orice pentru tine, prietene.

Sunny și-a azvârlit din picioare pantofii și șosetele și s-a lăsat să cadă pe un scaun.

Și-a aprins o țigară.

— Mereu lucrează prea din greu dumnealui, a zis Santosh cuprinzând cu palmele sale puternice umerii prietenului său. Acum relaxează-te.

Neda și-a azvârlit geaca, șalul și geanta pe celălalt scaun, a făcut câțiva pași, a cercetat întinderea plajei.

— Cât e ceasul? s-a interesat Sunny.

— Vreo nouă, a răspuns Santosh.

Câteva ambarcațiuni pescărești goale se legănau în unde.

Neda și-a întins brațele să se dezmorțească.

— Santosh, locul ăsta e incredibil!

— Aici m-am născut, a zis el.

A pescuit două beri King reci ca gheața din găleată și le-a deschis folosind un șir de cuie bătute în scoarța unui copac. I-a întins lui Sunny o sticlă, pe cealaltă Nedei.

— Vă e foame? Mă duc să văd. Poate e gata mâncarea.

A pornit cu pas vioi înapoi către colibe.

— Numai ce-am mâncat, a șoptit Neda.

— Nu-i nimic, a zis Sunny, chiar și dacă e gata, o să-i ia Sushmei încă un ceas.

— Sushma?

— Maică-sa. Se urnește greu.

Ea s-a așezat, a pus berea pe masă, și-a scos ghetele și șosetele. Și-a înfipt degetele de la picioare în nisipul răcoros și și-a aprins o țigară. Un câine murdar de pe plajă s-a apropiat și s-a ghemuit sub scaunul ei.

— De unde știi locul ăsta?

— Am petrecut câteva luni aici, cu vreo doi ani în urmă. Santosh era pe-atunci doar un puști. Îmi făcea semne de pe margine, când se întorcea de la școală și eu treceam cu motocicleta, ca să opresc și să-l iau și pe el în șa. Am ajuns să stau un timp cu familia lui.

— Zilele bune de altă dată.

El a dat a încuviințare din cap.

— O să le ai iarăși, a zis ea.

•

Și-au petrecut dimineața într-o suspensie de lumină și dogoare. Sunny s-a retras pe celălalt hamac, a mai băut bere. Neda a moțăit cu întreruperi, Santosh a mai trecut când și când, desfăcând câte o bere pentru Sunny, răsfățându-l. Curând a adormit și Sunny. Când s-a trezit dintr-un nou episod de ațipeală, a dat cu ochii de Santosh, care zâmbea și se uita lung către mare.

— La ce te gândești?

— La pescuit. Mai încolo mergem să pescuim.

Neda și-a întins oasele.

— Știi să înoți?

El, chicotind:

— Nu.

— Dar e în regulă să înoți pe aici?

— Doar dacă știi să înoți.

Ea a izbucnit în râs.

— Știu să înot. Dar n-am cu ce să mă îmbrac.

— N-are nimic, a zis el. Poți umbla cum vrei; nu-i pasă nimănui.

•

A sosit pe la amiază ducând platouri cu creveți pane, curry de rechin, orez, *papad,* midii cu *pao* proaspăt. Au devorat totul adăugând lămâie și ardei iute verde, stropind totul cu bere. Neda și-a dat seama, când au început să mănânce, cât de înfometat era el. În timpul mesei, Santosh i-a anunțat că va pleca, va lipsi câteva ore. Sunny a deschis portofelul și a numărat o mie de rupii pentru tânărul său amic.

•

Neda aștepta ca Sunny să continue conversația avută cu o noapte în urmă. Era *singurul* lucru despre care voia să vorbească, însă nu-i venea să deschidă ea subiectul. Nu-și dădea seama dacă soarele și aerul marin o făceau letargică, ori reticența ei de a pune sare pe rană, de a destrăma idila asta pe care o conjurase Sunny în jurul lor, care părea sfârșitul a ceva. Îi simțea tensiunea. Călătoria cu motocicleta avusese efectul opus celui intenționat. Părea acum mai încordat ca oricând. Ori de câte ori termina o bere, deschidea o alta.

— Ce-ai zice s-o lași mai moale? i-a zis. Însă el a ignorat-o.

Așa că s-a suit în hamac și a adormit.

•

La trezire l-a văzut pe Sunny încă așezat la masă, cu ochelarii de soare pe ochi. Refluxul dezvăluia o muchie înălțată de nisip de care valurile se spărgeau cu putere. A coborât din hamac.

— Intru în apă, a zis. Vii?

A clătinat abia vizibil din cap, înconjurat de un halou apăsător. Ea, fără o vorbă, i-a întors spatele și s-a dezbrăcat până la chiloți. A verificat plaja – tot pustie era. A luat-o la fugă peste nisip. Îi ardea tălpile. S-a aruncat în apă, a scăpat de învolburarea dinspre mal, a plonjat pe sub valurile înălțate

și a ieșit dincolo de cele care se zdrobeau de țărm, într-un loc unde apa era netedă și calmă. A înotat drept către linia orizontului până ce brațele au început s-o doară. În timp ce făcea pluta s-a uitat înapoi spre mal; de acolo arăta altfel, plaja vastă părea insignifiantă pe fundalul junglei, povârnișurile Ghatsilor de Vest ridicându-se în valuri unduitoare, verzi, tot mai sus către munții dinlăuntrul uscatului. Îl deslușea și pe Sunny la masă, cu cămașa descheiată, fumând, cu ochelarii pe ochi, înconjurat de beri moarte. Urme de fum negru se înălțau din căminele ascunse vederii răsfirate în lungul plajei. Plutea în derivă, nu mai auzea decât plescăitul blând al apei atingându-i pielea. Ori de câte ori creierul ei încerca să pună întrebări cu adevărat necesare, oceanul intervenea. I se părea că memoria îi fusese ștearsă complet. A închis ochii și a încercat să se înalțe din trupul ei, să se uite de deasupra la sine însăși, să se vadă drept nimic altceva decât un fir de praf, un lucru fără însemnătate, nimicul nimicului. S-a uitat către coastă din raiul minții ei. Bombay spre nord, Sri Lanka înspre vârful sudic, dacă se ridica tot mai sus, până în spațiu, vedea Peninsula Arabică, coasta est-africană, Europa, Americile, curbura planetei, vidul adânc, impenetrabil.

•

A ieșit împrospătată la mal.

— Ar trebui să te bagi și tu.

S-a așezat lângă el, picurând de apă, făcând băltoace în nisipul din jurul scaunului de plastic. Nu-i vedea ochii pe sub lentilele negre.

— Așa o să fac.

— Îți limpezește capul.

El nu a spus nimic, nu s-a mișcat. Era ca un pietroi. Neda și-a trecut degetele prin păr, s-a apucat să stoarcă din el oceanul.

— Te ajut eu.

— Am zis că așa o să fac.

— La un moment dat, trebuie să vorbim.

— Haide, nu… a început el să zică.

— Nu, ce?

— Nu strica asta.

S-au cufundat în tăcere. Într-un târziu, el s-a ridicat și a trecut fără cuvinte printre copaci, spre plajă, a traversat limba de nisip, a intrat în apă până la glezne și s-a ușurat în valuri. După ce a terminat, s-a dezbrăcat de tricou și s-a vârât în apă. Trupul îi devenise molatic în ultimele șase luni.

Ea a simțit un puseu de tristețe văzându-l așa, corpolent și înfrânt, lăsându-se să plutească la doar o lungime de braț de spargerea valurilor.

*

Ziua li se prefira printre degete. Neda s-a îmbrăcat cu rochia de schimb pe care și-o adusese, în vreme ce Sunny s-a așezat pe plajă, cu tricoul și pantalonii trași înapoi pe corpul umed, holbându-se la ocean. Ea s-a pus la masă, să citească un exemplar vechi din *Ghidul turistic al statului Goa.* Fuseseră smulse pagini. Lumea le folosea uneori pe post de hârtie igienică. Era aproape cinci. Soarele se lăsa către ocean, devenind chihlimbariu.

Dinspre colibe s-a apropiat iarăși Santosh.

— Unde-i Sunny?

Ea a arătat cu degetul către nisip.

— Ce s-a întâmplat?

Nu a răspuns la întrebare.

Santosh și-a pus mâinile în șolduri.

— Prea mult stă pe gânduri, a spus așteptând replica ei.

Cum aceasta nu a venit, a întrebat-o dacă voia o bere.

— Doar apă.

— Sunny vrea bere?

— Așteaptă până apune soarele, a zis ea cu un surâs abia mijit. Nu-i face bine la cap.

•

S-a preumblat pe plajă în tandem cu soarele crepuscular, care nu voia să renunțe la tovărășia ei. Când s-a întors, s-a dus glonț la Sunny, cu două țigări gata aprinse, și s-a ghemuit lângă el în nisip.

— Ziua a trecut pur și simplu, a murmurat el.

Neda i-a întins o țigară.

— Ai petrecut-o evitându-mă.

— Nu știu ce speram.

— De ce nu vorbești odată cu mine?

— Nu știu. Nu știu nimic.

Neda i-a îndepărtat cu palma părul care îi căzuse pe față.

— Nimeni nu știe nimic.

— Taică-meu știe, a spus el cu convingere. Știe când, care, de ce, unde și cum.

— Ai uitat de „cine”?

— Știe și asta.

— Și știe că suntem aici acum?

— Probabil.

Ea a căzut pe gânduri.

— Ce vrea de la tine, până la urmă?

— Control, a zis el apucând un pumn de nisip. Fiul perfect, unul care gândește ca el, care acționează ca el. Numai că nu știu cine-i ăla. Nu știu să fiu persoana aia. Pe care o vrea el.

— N-ar trebui să fii persoana aceea deloc.

— Am vrut să-i fac pe plac. Să-l fac mândru de mine. De-aș putea sparge codul… restul ar veni automat. Dar nu pot sparge codul.

— Așa că ești nevoit să pleci.

A dat lent din cap.

— Mda.

— Dar o să te lase?

A aruncat nisipul din palmă.

— Nu știu.

Ea l-a privit cu luare-aminte.

— L-ai mai înfruntat până acum?

— Am postat anunțurile alea.

— Sunny… Asta n-a însemnat că-l înfrunți. Ci că-i faci în ciudă.

— Ți-am spus ce s-a întâmplat după aia, nu? Și-a trimis oamenii în apartamentul meu, au distrus totul în fața mea. Mobilă, tablouri, sculpturi.

Neda l-a văzut retrăind totul în amintire.

— Lucruri pe care le cumpărasem, le colecționasem, obiecte care însemnau ceva pentru mine, lucruri cu frumusețe în ele. Doar lucrurile frumoase. Neprețuite. Nu în bani, neprețuite pentru mine. A stat și s-a uitat cum distrug oamenii lui totul. O vorbă n-a scos cât s-a întâmplat asta, însă îmi spunea el ceva, îmi transmitea un mesaj, îl auzeam în cap, zici că era telepatie. Nu e loc pentru frumusețe, nu e loc pentru greșeli. Zicea că am uitat cine sunt. Și că el e cel care m-a construit.

— Dar *nu el* te-a construit.

— Ba *da,* Neda. El. El și cu Vicky. Ei m-au făcut. Cum să scap de asta?

— Te distanțezi.

— Mă simt ca și cum aș încerca tot timpul să înot spre țărm, doar că mă trag curenții tot mai departe în larg. Sunt epuizat.

— Știu.

Sunny a întors capul, s-a uitat la ea.

— Știi, ești primul om care m-a întrebat de Vicky. Nimeni n-a mai făcut-o.

— Lumea nu are cunoștință de existența lui.

— Ba cum să nu. Doar că se tem de el.

— Dar tu?

A zâmbit stingher.

— Îl vedeam des în copilărie. Îl țin minte, înainte ca mama… înainte ca mama… când și când. Era… entuziasmant. Era bun și era curajos. Cred… Dar după ce ea… Nu izbutea să o zică de-a dreptul. Peste câteva clipe a reluat: L-am văzut mai rar. O dată pe an. Apoi, după ce m-am dus la internat, nu l-am mai văzut deloc. A început să deseneze forme în nisip în timp ce vorbea mai departe: A devenit o legendă în mintea mea. Un erou… Mult diferit de tata. Când am terminat școala, știam că tata era om însemnat. Avea o vilă albă împrejmuită cu ziduri în Meerut, pază, oameni importanți în vizită zi și noapte, dornici să-l vadă. Ram Singh apărea frecvent. Și aveam toate jucăriile din lume. Numai că pentru mine nu era un erou defel. Și poate că știa asta. Habar n-am. Dar m-a trimis pe câmpii, prin Uttar Pradesh-ul de Est, unde locuia Vicky. Ca să învăț să fiu bărbat.

S-a oprit câteva momente să reflecteze la cuvintele acelea. Când a reînceput să vorbească, vocea îi era stinsă. Neda a deslușit cu greutate ce spunea.

— Am trăit pe lângă un punct de extracție a zahărului aflat în proprietatea noastră. Stăteam într-o căbănuță. Îmi găteam, îmi spălam hainele singur, ba chiar mi-am lăsat și un căcățel de barbă. Ieșeam în fiecare dimineață la alergat. În fiecare dimineață. Am devenit suplu, puternic și rapid. Am dus… o viață pură. Dis-de-dimineață o luam la goană peste câmpuri, pe lângă pălmași, le simțeam mirosul mâncării gătite la foc de lemne, le vedeam fetele. Uitându-se după mine. Frumușelul. Și aveam dorința asta… Nu mai fusesem cu nimeni până atunci. A zâmbit înainte să continue: Toate astea le-am făcut. O bucată lungă. Am stat luni bune acolo, cu muncitorii, de parcă eram unul dintre ei, fericit, umil. Am scris despre tot în jurnal. Speranțele și visurile, dorințele mele. Și în tot timpul ăsta l-am așteptat pe Vicky, dar n-a apărut niciodată. Deloc. Nimeni nu-i rostea numele măcar. Apoi, într-o noapte, a venit. A sosit cu anturajul lui.

Mașinile de teren s-au ivit pe drumul cel lung, au oprit lângă făbricuță.

Și-a scuturat țigara în nisip și a urmat:

— S-a dat jos. Era imens. Muncitorii erau îngroziți cu toții. I-a adunat în fața lui, i-a intimidat. Eu am rămas în spatele grupului, așteptând. Așteptând să dea cu ochii de mine. Nici măcar nu m-a băgat în seamă. S-a dus cu ai lui să inspecteze tabăra muncitorilor, eu m-am întors în căbănuța mea. Tot așteptam. S-a făcut târziu. Cred că era unsprezece când a intrat în casă. Mare cât un munte. Venise cu oamenii lui. Erau… *sălbatici.* Mi-au umplut odaia. M-a băgat în sperieți. S-a așezat pe scaunul meu. Mi-a întins o sticlă și mi-a zis să beau. Le-a povestit oamenilor lui despre copilăria mea… Despre mama. După aia a început să citească din jurnalul meu, pasaje, chestii intime, lucruri care mă răneau. Și nu era nimic de făcut. Apoi – amintirea devenea nespus de dureroasă – am auzit un ciocănit în ușă. Au intrat câțiva dintre oamenii lui, cu trei fete. Erau tinere, poate de cincisprezece ani, nu știu, dar le-am recunoscut din tabăra pălmașilor. Erau la fel de înfricoșate ca mine. Adică două dintre ele erau. A treia era… sfidătoare… s-a uitat țintă în ochii noștri, pe rând. S-a uitat la Vicky. El s-a ridicat, a pășit spre ea. S-a întors spre mine. A zis că pot să rămân dacă vreau, ori…

— Sunny, a șoptit Neda lăsându-și palma pe brațul lui.

— Am fugit, a continuat el trecându-și degetele prin păr. Am fugit pur și simplu. Am luat-o la goană pe câmp și m-am pitulat acolo timp de mai multe ore. Nu-l recunoșteam pe tipul ăla. Am privit mașinile de teren plecând în zori și m-am furișat înapoi. Cabana era devastată, pustie. Mirosea a băutură, a sudoare și a alte blestemății. Mi-am făcut un spațiu pe podea, m-am ghemuit acolo și am adormit. Când m-am trezit, afară era haos. Lucrătorii țipau, zbierau, voiau să facă totul zob.

— Doamne sfinte!

— Venise și poliția. M-au dus la loc sigur… M-au trimis înapoi la tata.

A amuțit, s-a uitat lung către ocean.

— Ce s-a întâmplat?

— Două dintre fete au fost găsite spânzurate de un copac. Pe a treia n-au mai găsit-o niciodată.

Neda, scuturată de fiori, nu mai avea cuvinte.

— După aceea am fost trimis la Londra. Tatăl meu mi-a declarat că „o meritam”. Mi-au luat bilet la clasa întâi. Carduri de credit. M-au trimis la un

tip care mi-a dat bani gheață. Mi s-a spus să fac orice am chef. Nimeni nu a suflat o vorbă despre ce se petrecuse. Prin urmare, am încercat să uit. Am încercat să devin altcineva. Am petrecut. Din plin. Am luat o groază de droguri. Acid. MDMA. Am umblat prin galerii, muzee. Am încercat să-mi construiesc un sine nou-nouț. Cel cu sculpturi și tablouri. Cel cu idei mărețe. Și-mi ieșea de minune. Pe individul ăsta nou l-am cărat înapoi la Delhi cu mine și, un timp, mi-a ieșit pasiența. Am crezut că o să pot fi tipul ăla pe vecie. Dar uită-te la mine. Nu pot să fiu tipul ăla. Nu pot s-o mai țin așa. Nu mai pot. Gata. A fost o minciună totul… Îmi place frumusețea. Vreau să creez lucruri frumoase. Numai că ei nu pricep asta nici să-i pici cu ceară. Vor să am o pojghiță arătoasă și să fiu putred până în măduvă, ca ei.

•

Un stol de ciori s-au rotit peste pini, briza a început să-i șfichiuiască, soarele s-a cufundat în Marea Arabiei. După o tăcere îndelungă, Sunny a descris bioluminescența oceanului, de parcă acesta ar fi fost subiectul arzător al zilei. Se lăsa frigul. Pielea ei se făcuse ca de găină. Sunny a zăcut mai departe în nisip, cu mâinile cuprinzându-i genunchii, în vreme ce, clipă de clipă, cerul se făcea tot mai întunecat. Neda s-a ridicat și a pășit în apă, care era mai caldă ca aerul. A intrat cu totul, lăsând mareea să-i tragă și să-i împingă trupul. Când a ieșit, el se afla acolo, ca un nobil pietrificat în cenușă vulcanică. L-a luat de mână și a zis:

— Hai să facem focul.

•

Vatra a săpat-o Santosh. De la colibe le-a fost adus un coș cu lemne. Au sosit curioși și câinii de pe plajă. N-a durat mult până ce întreaga înjghebare să șuiere, să trosnească și să scoată pocnete cu un vuiet magnific, scântei revărsate clipind și pierzându-se în noapte. Când văpaia s-a domolit, alți bușteni au fost puși deasupra și tustrei au rămas în picioare, admirându-și opera care adâncea restul plajei în beznă.

Santosh s-a desprins primul, întorcându-se la colibe. Neda s-a cocoțat într-un hamac, simțind căldura dintr-o parte, în vreme ce din cealaltă venea aer răcoros. Când a închis ochii, și-a văzut imprimate pe pleoape limbile de foc. Santosh a revenit în scurt timp cu alți trei bărbați, Neda nu avea habar de unde-i adusese. Cărau perne și saltele. Le-au împrăștiat în jurul focului.

— Mama o să aducă de mâncare într-o oră.

Un alt bărbat a venit cu pături.

— Dar nu aveți nevoie de ele? a protestat ea.

— N-o să dormim, a zis el.

— Ce-o să faceți?

Santosh a arătat spre mare.

— La noapte pescuim.

•

Focul devenise ceva solid, permanent. Au stat lungiți confortabil în hamace cât și-au împins Santosh și ai lui bărcile în valuri. Nu avea cum să fie mai mult de ora opt. Când venea momentul apusului, bezna se lăsa brusc.

Dând curs parcă unui acord nerostit, s-au dat jos din hamace și s-au oploșit pe saltelele puse aproape de nisipul acum înfierbântat, cu păturile trase peste umeri. Degetele de la picioare ale Nedei au prins să se joace cu nisipul rece de mai încolo de foc; în cele din urmă i s-a făcut frig, așa că și-a mutat tălpile mai aproape de flăcări. Câinii de pe plajă s-au dat mai aproape, dinspre partea cealaltă, și s-au ghemuit să se culce. Santosh le lăsase o sticlă cu apă și una de Old Monk. Sunny a turnat rom, în porții generoase, în două pahare ciobite, a stors un *nimbu,* o lămâie ale cărui semințe au căzut în băutură, a aruncat cojile, i-a întins un pahar Nedei, a proptit în nisip sticla.

— Am niște iarbă, a zis. Putem fuma.

•

În mintea ei, Neda s-a ridicat, și-a dezmorțit membrele și s-a uitat către mare, cu toate că trupul îi rămânea nemișcat.

— Ei sunt acolo, acum. În întuneric. Mereu m-am temut de mare. Nu de suprafață, ci de ce-i dedesubt.

El i-a pasat jointul.

Neda s-a sprijinit în cot ca să fumeze.

— Am cumpărat bărcile alea, a zis el.

— Ce?

— Bărcile în care sunt ei. Le-am cumpărat.

— Ești proprietarul?

— Nu, li le-am făcut cadou. Ca să facă bani. Vând peștele în târg la Karwar, el și frații lui.

— Frați adevărați?

El a pufnit ușor în râs.

— Asta nu știu.

Neda i-a întins țigareta rulată, și-a înfășurat în pătură umerii și a întins palmele spre foc.

— La naiba, se lasă frigul.

— Te-ai gândit vreodată la ceva de genul ăsta? a întrebat-o el.

— Adică?

— Să-ți cumperi o sfoară de pământ, să faci un copil, să construiești o casă, să înveți cum se prinde pește.

— Și să-l vând în Karwar?

— Vorbesc serios.

— Fiindcă, trebuie să te previn, știu să pescuiesc deja.

— Serios acum, te gândești la asta vreodată?

— Nu.

El a păstrat un moment de tăcere.

— Nu-i o viață rea.

— E o fantezie.

— Mda. Probabil că m-aș omorî cu băutura.

•

Neda a așteptat o vreme, apoi s-a dus să se ușureze în valuri, pierzându-se câteva minute în negreala apei. Când a revenit pe mal, și-a tras peste cap rochia, a atârnat-o de marginea hamacului și s-a oprit, aureolă a goliciunii, în picioare înaintea lui. El își aprinsese un alt joint. A ridicat capul și i-a zâmbit, sorbind din ochi priveliștea trupului ei luminat de flăcări.

— N-am mai văzut asta de ceva timp, a spus.

I-a întins țigareta, iar ea a luat-o. Se clătina pe picioare. S-a lăsat la pământ și s-a înfășurat temeinic în pătură.

— Mi-am închis telefonul pe drum încoace. Dumnezeu știe ce s-o întâmpla când îl deschid iar, a zis scuturată de un fior. Dar mi se rupe.

A mimat o izgonire a gândurilor din cap.

— Mi-a plăcut de mama ta, a zis Sunny.

Cuvintelor le-a luat mult până să ajungă la ea.

S-a răsucit spre el și a spus:

— Cine-or fi ei… nu sunt tu. Nu sunt tu. Ești aici cu mine, acum, și ești real.

Sunny a întors capul spre ea, dar fără să vorbească. A rămas tăcut un interval care Nedei i s-a părut nu mai scurt de un ceas. Și-a îmbrăcat iarăși

rochia.

•

— Ai auzit vreodată de-un tip pe nume Gautam Rathore? a întrebat el într-un târziu.

— Mda, îl știe o lume întreagă. Un degenerat cu creierii prăjiți de coca. Te-am văzut cu el în ziar.

— Face parte, presupun că știi, dintr-o familie regală din Madhya Pradesh. Au o groază de pământ. Jumătate de stat, la modul ăsta. Umblă vorba că s-ar găsi minereuri de fier pe unele dintre proprietățile lor de lângă granița cu statul Chhattisgarh. Tata ar vrea și el o bucată din plăcintă. Gautam e moștenitorul. Unicul fiu. Taică-meu s-a gândit că l-aș putea influența. Să-l aduc la modul nostru de a gândi. Asta mi-a fost pedeapsa. Testul. Gautam se desprinsese complet de viața aceea. Nu avea de gând să revină acasă vreodată. Eu ar fi trebuit să-l atrag de partea noastră. Să-l ajut să-și bage mințile în cap. Ar fi trebuit să-l ademenesc cu… habar n-am, putere? Ca să poată reveni în familia lui pe post de mijlocitor pentru tata. Bătrânul vrea o parte din drepturile de exploatare. Vrea să se extindă, să iasă din Uttar Pradesh, numai că Gautam n-are chef să se întoarcă acasă. Nu vrea să facă nimic din astea. Așa că am mai stat noi de vorbă…

— Tu și Gautam?

— Mda. I-am trimis în mă-sa pe preacinstiții noștri tați.

Ea a simțit că i se face greață.

— Așadar?

— O să plecăm împreună. Intrăm împreună în afaceri.

— Cu ce?

— Cu creierele noastre. Cu banii puși deoparte. Cu legăturile noastre.

— Și?

— El a administrat un hotel acum câțiva ani. O să construim unul nou, sus, în munți. Ceva aparte. Ții minte schița pe care ți-am arătat-o mai demult, planul meu de pensionare? Pe piloni înfipți în coasta dealului, cu un pârâu curgând prin mijloc, printr-o curte, în camere sobe de tuci care să dea căldură iarna, priveliște magnifică spre Himalaya, un solariu pe terasa de sus, cu piscină, încălzit de panouri solare, tuneluri prin munte făcând legătura dintre saunele subterane și băile de aburi, arbori crescând chiar în interiorul structurii.

Ea a simțit că Sunny aștepta o reacție.

— Sună ca un vis.

— O să devină realitate. Și vom fi liberi.

•

A urmat un lung interval de tăcere până ca el să vorbească iar.

— Am luat-o odată pe tipa asta, o știi, Kriti.

Neda a surâs blând.

— E o figură.

— Am luat-o cu mine în Himachal, într-o excursie cu mașina. A fost un dezastru. Era fragilă ca un bibelou.

— Așa a crezut ea că se cuvine să se poarte.

— Își dădea seama că mă scoate din sărite.

— Încerca să-ți facă pe plac.

El a săltat din umeri.

— Am trecut pe lângă Shimla, era pe-acolo un sat unde voiam să ajung. Sarahan. Nu Sarahanul cel mare, celălalt, cel mic, de pe creastă, unde-i greu de ajuns, cu o cascadă și un templu vechi de lemn. Și cum mergeam într-acolo, după-amiaza, am dat de o turmă de capre pe șosea, mai jos de Vârful Hatu. L-am strigat pe păstor ca să cumpăr o capră, s-o duc până sus, în sat, și s-o ofer pentru un ospăț. Așa se cuvenea.

— Chiar?

— Sigur. Știi ce se întâmplă când apari cu mâna goală?

— Ce?

— Nimic.

Ea a izbucnit în râs.

— Dar dacă apari cu o capră, treaba se schimbă total?

— Exact.

— Bun, și ce s-a întâmplat?

— Am cumpărat una. I-am făcut vânt pe bancheta din spate. Animalul s-a răhățit peste tot și Kriti s-a tot văicărit pe chestia asta, iar după aia a tăcut bosumflată. A fost cât pe ce să opresc și să fac vânt caprei în prăpastie, doar ca să-i arăt femeii cât mă freacă la icre. Am ajuns ca vai de noi în sat. Am poposit într-un șopron lipit de una dintre case, m-am culcat pe paie, am băut whisky, am dat capra pe mâna casapului. Aici l-a pufnit râsul: Le-am spus tuturor că numele caprei e Kriti. Kriti a ajuns să doarmă în mașină. Și în dimineața următoare a găsit transport până jos, la Kullu. După care două luni n-a dat niciun semn.

— Istorioara asta are vreun sens? a întrebat Neda amuzată.

— Sensul e că aș vrea să fi fost tu acolo.

Ea a zâmbit, a schițat o înclinare din bărbie.

— Mi-ar fi plăcut mult de tot.

— Știu, a zis el, apoi: Vino să stai cu mine. Nu te duce în străinătate.

*

Sushma a adus de mâncare la lumina unei lămpi. Era o mână de femeie într-un sari vinețiu, puternică și măcinată de o viață de muncă. A pus tava pe masă, ceva mai încolo de vatra focului, s-a retras și a revenit cu o găleată de metal sub braț, pe care a așezat-o pe nisip. Neda, luată de la iarbă, se gândea la o viață în munți, una care să semene și totodată să nu semene cu a ei. Mintea îi era continuu invadată de Gautam Rathore. De piciorul izbind pieptul lui Sunny. De talmeș-balmeșul de mahalale și imperii. De propria-i inimă. Flăcările scăzuseră. Sushma s-a depărtat silențioasă, fără un cuvânt. Când Neda s-a ridicat să aducă mâncarea, a văzut că în găleată se afla o sticlă de șampanie la gheață. Sunny s-a ridicat în șezut și a mai pus un buștean pe foc.

— Ce-i asta? a zis ea luând sticla.

El a zâmbit.

— L-am pus pe Santosh să o aducă de la Marriottul de pe drum.

•

Au sorbit cu solemnitate din șampania pusă în cești crăpate de porțelan, însoțind-o cu macrou la grătar și gogoloaie de orez roșu. Erau și altele de-ale gurii: creveți prăjiți, un bol imens cu curry de crab picant; au rupt între degete bucățile de crab, le-au desfăcut, au supt carnea cu zgomot. Ea a aruncat capetele de pește la câini, care le-au înfulecat de pe nisip. Au mai băut șampanie, s-au clătit cu apă pe mâini și s-au așezat la foc.

Când s-a trezit, focul abia pâlpâia, iar Sunny, în capul oaselor, se uita în flăcări. S-a temut că noaptea se dizolvă deja, că lumea nu mai poate fi ținută la distanță. Și-a tras mai bine pătura peste ea.

— Cât e ceasul?

— Trecut de trei.

— Am căzut lată.

— Nu-i nimic.

— E frig.

— Mai avem lemn de ars. Sunny a întins brațul să alimenteze focul, apoi

s-a retras și s-a întins pe nisip. Vino încoace, a îndemnat-o.

Ea și-a făcut loc în spațiul dintre corpul lui și flăcări. Sunny a cuprins-o în brațe, iar Neda, scuturată de un fior, s-a lipit de el. Sunny și-a furișat degetele calde pe sub pătură, pe sub hainele ei, s-a oprit în preajma buricului, s-a jucat cu carnea rece. Ea a închis iarăși ochii, răsuflarea i-a devenit precipitată, mâna lui s-a strecurat în adâncul ei.

— Nu pot sta așa, a zis ea.

— Nu, a confirmat Sunny. Se poate și mai bine.

A întors capul spre el.

— Promiți?

El și-a retras degetele, le-a dus la gură.

— Ai gust de mare.

— De stridie.

Mâna lui a poposit pe șoldul ei.

Nu-i putea promite nimic.

Însă Neda îl simțea întărindu-se.

— Iubesc faptul că nu m-ai întrebat niciodată dacă te iubesc, a murmurat Sunny.

— Iubesc faptul că n-ai avut niciodată nevoie s-o spun, i-a replicat ea.

•

Se făcuse cinci dimineața. El terminase în ea, apoi, ținând-o în brațe, adormise. Acum, ciorile croncăneau din pini.

— S-au întors.

Sunny a deschis ochii.

Santosh și frații lui își trăgeau bărcile pe plajă.

Încă o ținea în brațe.

Ea s-a răsucit cu fața spre el, eliberându-se din strânsoarea caldă.

— Lanțurile existenței trebuie să fie destul de slabe ca să se rupă, a zis sărutându-l. Dar suficient de tari, pentru început, cât să te țină laolaltă. Și-a întors chipul spre stele. Apropo… La mulți ani de ziua ta.

LONDRA, 2006

DE LA: NEDA.KAPUR@XXXXXX.COM
PENTRU: DEAN.H.SALDANHA@XXXXXX.COM
DATA: 25/02/2006
SUBIECT:

Dean,

Știi de câte ori am compus e-mailul de față? Scrisoarea asta nenorocită adresată ție, de o mie de ori, în capul meu, în atâtea feluri, când merg pe jos, numai plimbatul îmi pune în mișcare gândurile, atâta vreme cât pășesc sunt în stare să justific totul, dar ca să compun textul sunt nevoită să mă opresc, și pagina îmi trage clapa. E și mai rău când încep să scriu. Orice frază drăguță care mi se desprinde de pe buze devine o capcană. Nu pot rosti adevărul. Nu mai știu cum. Și cândva mă pricepeam de minune să-l spun. Așa de bună eram la spus adevărul, încât mi-am dat seama ce ușor e să torni o minciună. Pricepi ce zic? Ți-am spus destule minciuni. Până la urmă, am ajuns să mă încurc în ele.

•

Încerc acum să-ți vorbesc despre Sunny Wadia.

Urăsc numele ăsta. Îl evit dacă pot. Silabele lui. Astăzi însă nu le pot evita. În clipa asta, în zorii zilei de 25. Doi ani de la noaptea când s-a făcut totul zob. Fantomele ies la iveală pe înserat. Beau vodcă. Îmi amintesc. Când îmi amintesc sunt vraiște. Doar că uitarea e și mai rea, uitarea e căptușeala memoriei. Am crezut c-o să scap, am tot șters la pagini, dar nu funcționează.

•

Ce încerc să-ți zic… Încerc să-ți zic un lucru pe care îl știi deja. India e așa de departe. Hăt departe, dar sunt acolo în fiecare zi.

Ai vrut să afli ce s-a întâmplat cu mine, să știi de ce am dispărut, unde sunt. Ai și ghicit. Ce încerc eu să-ți spun e că am fost acolo, atunci, la final, când cu accidentul. Am fost acolo, pe șosea. Cu Sunny. Gautam. Ajay. Am fost acolo cu fata. Am strâns-o la pieptul meu când a murit. Nu-i știam numele. Mai târziu i l-am citit în ziare. Un articol de-al tău, încă unul din altă parte, nu mai știu. Tu apăreai, nu-i așa, mereu ca să notezi numele. Numele tuturor. Le-am văzut corpurile sfârtecate. Dean, nu țin minte totul… deodată revin în Delhi, adolescentă în camera mea. Maimuțele au coborât de pe deal și țopăie prin copacii din parc. Tata își lua cu el un băț când ieșea la plimbare dimineața. Acolo vreau să mă întorc. Mai mult decât orice aș vrea să mă întorc acolo, în acel timp, în acel Delhi, și s-o apuc pe altă cale. Dar nu pot. E imposibil. Să visez este intolerabil. Nu mai pot îndura. Știu că nu-ți

merit compasiunea, îmi și imaginez chipul tău împietrit… Dean, hai să lămurim… vrei să înțelegi.

Mai întâi au fost Sunny, Bunty, familia Wadia, ce-ai aflat tu, ce ți-au făcut, iar eu am stat acolo, pe margine. Apoi a fost altceva. Vrei să știi totul, vrei să știi cum am ajuns implicată. Încă te nedumerește. Încă nu poți descâlci asta. Uite cum. Prima chestie pe care ți-o pot livra: n-ar fi trebuit să lucrez în redacție. Știi că mama și-a încordat mușchii și mi-a găsit postul ăla. Nepotism clasic, de modă veche. Sau ceva cu meseria care-i brățară de aur. Tata se îmbolnăvise pe atunci așa de rău, că nu reușisem să plec în străinătate. Ai mai auzit povestea. Iar cu ziarul, cel puțin, un pic de potrivеală a fost. Făcusem studii umaniste. Engleza îmi era ireproșabilă. Sunt dintr-o castă superioară, am tenul deschis la culoare. Ce nu-i de plăcut? Am început deci jobul și, firește, nu aveam pic de etică profesională. Nici măcar nu știam că în jurnalism există așa ceva. Recunoșteam nedreptatea când o vedeam în vreun roman sau la știri, însă nu izbuteam să-i înțeleg procesul de geneză. Nu luam în calcul complicitatea sau obligația de a te păzi lăuntric de ea. Mă interesa, mai presus de orice, un subiect bun. Și totuși te-ai ținut de capul meu. Ori m-ai lăsat pe mine să mă țin de al tău. Mi se întâmplă des să cred că ți-ai ratat vocația. Ar fi trebuit să lucrezi cu leproșii din Delhi-ul de Est, ar fi trebuit să predici la biserică în Tis Hazari. Ai văzut în mine vreo chestie demnă de salvat? Nu știu cum ai rezistat atât. Fiindcă, vezi tu, problema ta era decența, iar a mea era că mă aflam sub influența unui amestec toxic de curiozitate și pasivitate. Pasivitatea e normală – majoritatea suferă de ea. Stau și se uită la femeia bătută în stradă. Se holbează de pe geamul mașinii la accidentul din trafic. Rămân înghețați, așteptând ca altcineva să acționeze. La fel fac și eu. Doar că eu mă duc, mă pun lângă chelfăneală și iau notițe. „Ține minte asta”. „Nu uita de cealaltă chestie”. „Scrie tot”. „Amintește-ți lumina”. Păi, da, vreau doar să văd încotro duce firul, este privilegiul meu să observ inutilitatea vieții. Numai că viața nu-i inutilă dacă o trăiești cum trebuie. Vreau s-o trăiesc cum trebuie, vreau, dar nu pot! Să-ți fac acum altă mărturisire: Sunny m-a interesat de la bun început. Era fumul care-mi dădea de știre că pe undeva e și focul. Mă plictiseau metropola, jobul. Mă plictiseai și tu. Nu-mi găseam locul. Voiam mai mult. Aveam douăzeci și unu de ani, iar el promisese că o să facă din Delhi centrul lumii. Îl credeam, de ce să nu-l cred? Țin minte cum ai zis la început că-i un păcălici, cum l-ai pus în sertarul lui, încă un puștan bogat, și înțepătura aia, aia a fost ca și cum pe mine m-ai fi insultat. Veneai din State. Nu apucaseși să trăiești anii nouăzeci în Delhi. Nu văzuseși cât de prăfuit și plicticos și adormit era. Nu înțelegeai cum mă poate face să mă simt cineva ca Sunny. Veneam și după niște ani în care mă confruntasem cu cancerul tatei, după dezamăgirea de a nu fi în stare să mă desprind când toți din jurul meu plecaseră departe. Atunci a apărut el, cu ideile, cuvintele, avuția și șarmul lui. Mi s-a părut incredibil. Crezi că ne-am întrebat, vreunii, de unde-i venea averea? Pe bune? Am crescut uitându-ne la Beverly Hills 90210. Ne tratam servitorii cu amabilitate, însă tot servitori rămâneau. Așa era în firea lucrurilor. Voiam, mai presus de orice, să trăim ca-n Occident. Nu ne gândeam deloc la consecințele acestui trai, la mizeria pe care ne clădeam dorințele în contextul Indiei. Ce te-ai fi așteptat? Să mă îmbrac în pânză de sac? Să renunț la tot și să mă îngrop în vreo mahala? Nu. Se uită la tine și zice: „Hai cu mine”. Ce să faci? Așa că am început-o cu el. Și nu am

văzut niciun conflict de interese. Nu aveam nimic de declarat. Chiar și când îl batjocoreai tu, întrebându-te care îi sunt originile, eu îmi ziceam: „Uite-l și pe Dean, Dean americanul”. Ca atunci când au venit străinii, au descoperit sărăcia și s-au pus pe bocit și pe împărțit bani în stradă, și-au dat pantofii cerșetorilor. Fiindcă își permiteau. Dar eu sunt indiancă. Puteam trăi ziua cu munca noastră și noaptea să fiu în lumea lui Sunny; era în regulă, a fost în regulă până ce n-a mai fost. Am avut vieți multiple și pe toate le-am trăit separate una de alta, asta faci în Delhi dacă ești femeie, o femeie înstărită din Delhi. A fost în regulă până ce n-a mai fost. Așa că da, am început să ies cu Sunny și aveam acolo o ferestruică de bucurie. Știi cum se simte să ai putere? Putere adevărată. Să te afli deodată în roțile puterii și să gonești prin oraș cu ochii larg deschiși, privind totul, făcând contact vizual cu orice – era ca o beție. Să spinteci orașul în viteză și să nu ai teamă, să vezi, să fii în stare să vezi, să vezi așa cum vede un bărbat, să cști ochii, să o poți face fără să clipești, Doamne-Dumnezeule. Nu știu, poate fiind bărbat asta e o chestie pe care n-o poți înțelege. Temerile tale se iscă din lucrurile pe care le faci, nu din cele care îți sunt refuzate. Sunny însă mi-a oferit orașul pe tavă. Și uite faza pe care n-ai înțeles-o în privința lui, ți-o zic acum. El nu era taică-său. Sunny voia să se desprindă. Își detesta părintele. Voia o ieșire. Avea de gând s-o apuce pe drumul lui. Și eu voiam să-l ajut. De ce aș fi venit la tine cu vreuna dintre chestiile astea? De ce l-aș fi abandonat? Nu trăiam ca jurnalistă. Trăiam ca ființă îndrăgostită.

Unde a început s-o ia razna? Cu cei omorâți la locul demolării? Cu anunțurile apărute ca urmare prin presă? Ne-a blocat pe toți într-o spirală a morții. Te-a indignat ceea ce ai luat atunci drept ipocrizie. Ai crezut că taică-său e de vină, dar nu te uitai bine. A fost, de la un capăt la altul, Sunny. Încerca să mă îmbuneze. Să mă impresioneze, să-și sfideze tatăl. Nu eram deloc, cum ai văzut, în apele mele. Acumulasem niște furie, ceva din tine mi se impregnase deja în spirit. Îți repetam replicile. Însă le foloseam mai degrabă cu cinism, ca să-l rănesc. Să-l întărât. Doar că suferința mea era adevărată. Atâta vreme fusesem imună la oraș și uite-mă, subit, confruntată cu el sub forma copiilor uciși. Nu la televizor, în fața ochilor mei. Corpurile lor gri. Eram o epavă, iar el voia să mă protejeze. M-a luat, în înțelepciunea lui, de acolo, m-a dus pe sus până la fermă, unde puteam să evadez din oraș, să mă izolez o perioadă, să mă răsfăț în lux. Nu a mers. N-a făcut decât să mă agaseze și mai tare. Ar fi trebuit să plec de acolo, ar fi trebuit să vin la tine. Și aș fi venit, poate, dacă nu s-ar fi întâmplat ceva în seara aceea, dacă nu i-aș fi văzut tatăl și n-aș fi înțeles atât de multe…

•

…despre noaptea respectivă nu intru în amănunte. Nu ți le dau…

•

După aceea însă, abia dacă l-am mai văzut. De trei ori în șapte sau opt luni după noaptea cu pricina, și după ultima noapte niciodată, deși tot timpul m-a bântuit…

În ce privință ar trebui să-ți cer iertare? Ce am de mărturisit? Mi-am găsit scuze, am încercat să te fac să pricepi de ce am fost cu el, de ce nu l-am trădat, cum am ajuns în acel punct. Însă tot ce vrei tu să știi de la mine e ce s-a petrecut cu adevărat în noaptea aceea.

Mâine s-ar putea să spun altfel povestea. Iarăși se va schimba. Doar cuvintele vor rămâne, și ce adevăr vor păstra, n-aș fi în stare să spun. Nu știu ce altceva ar fi de zis. Așa că dă-mi voie să vorbesc.

Sunny luase o decizie în săptămânile de dinainte – avea, în sfârșit, să-și lase tatăl în urmă. Urma s-o apuce pe drumul său. Să pună mâna pe ce poate și s-o ia de la început. Mă convinsese că Gautam îi e prieten. Of, e așa de ridicol… dar asta înțeleg eu: taică-său, pedepsindu-l, controlându-i orice aspect al vieții, îl însărcinase cu îmblânzirea lui Gautam, cu fidelizarea acestuia pentru vreun folos viitor, ceva având de-a face cu proprietățile familiei lui din Madhya Pradesh. Era doar unul dintr-o mie de șmenuri cu care se îndeletnicea Bunty Wadia, doar că pentru afacerea de față se nimerise să-și folosească fiul. Însă tot ce făcea Gautam era să-l tragă pe Sunny în jos. Mi-e limpede acum că din cauza lui a ajuns dependent de prafuri. Bărbații, nenorociți! ăștia de bărbați… doi moștenitori care-și urau tații, folosindu-se unul pe celălalt ca să scape. După cum zugrăvea Sunny scena, aveau să supraviețuiască. M-a sunat în noaptea aceea. Ne-a chemat la club pe mine și pe Gautam, era bine dispus. M-am dus acolo cu un soi de nădejde, însă numai ce-am pus piciorul în incintă și am și știut că felul în care mi-l descrisese pe Gautam, încercând să mă convingă, era foarte departe de realitate. I-am citit-o în ochi. M-am uitat la Sunny, era de toată jalea. Mi-am dat seama ce urmează, era limpede ca lumina zilei. Sunny a cerut încă o sticlă de șampanie. Când a sosit comanda, și-a lăsat un braț peste umerii lui Gautam, cu celălalt i-a cuprins pe ai mei, ne-a tras spre el și a zis: „Ei bine, s-a făcut vremea…”

•

— Ei bine, s-a făcut vremea, zice.

— Sunny…

— Ne retragem.

— Sunny…

Ea încearcă să-l oprească, doar că să-l oprească acum ar fi ca și cum l-ar omorî.

Și totuși încearcă.

— Sunny, nu.

Puhav, extenuat. Pe muchie de cuțit.

— Nu știi ce am în minte. Dar am tot vorbit și răsvorbit. Mâine-dimineață trec la acțiune. Îi spun că mă desprind de el. Am încercat să fiu vrednic, am încercat să fac ce mi-a cerut, dar nimic nu merge, nimic nu-l mulțumește. Nu mi-a mai rămas nimic. Nu sunt obligat să trăiesc așa.

Se holbează la sticla din mână; sticla din mână se zgâlțâie.

— Putem s-o luăm de la zero, adaugă. Ne putem construi lumea noastră.

Niciodată n-a mai arătat atât de golaș și de speriat, niciodată n-a mai arătat așa de vulnerabil și niciodată ea nu l-a iubit mai mult ca în momentul

acela.

Destupă sticla și umple paharul ei, pe-al lui Gautam, pe-al lui.

Ea se uită la Gautam.

Gautam îi întoarce uitătura.

Își ține ochii ațintiți asupra lui.

— Haide, spune-i, îl îndeamnă.

Sunny se încruntă.

— Ce?

Nici măcar nu e sigură.

Însă Gautam mușcă momeala.

— În sănătatea Nedei, toastează el, își înghite șampania și își reumple paharul. Cea mai isteață javră din sală.

Expresia confuză de pe chipul lui Sunny îi frânge inima.

— Să-mi spui ce?

Pe Gautam îl bușește râsul.

— Că ești fraier.

Sunny râde și el. Nu e, preț de o secundă, decât o glumă. Apoi se simte expus.

— De ce sunt fraier?

Gautam îl lămurește.

— Păi, se vede de la o poștă. Chiar crezi că vreau să-mi tai macaroana și să fac un hotel cu tine? Un hotel?! Să mă trag singur de urechi din noroi? Cu tine?! Sunny, băiețaș, tu nu ești nimic pe speze proprii. Crezi că ai supraviețui fie și un minut pe lumea asta fără taică-tău? Ai fi o mână pierzătoare. Prea ești credul. Îți lipsește, cum se cheamă… agerimea. Stau în clipa asta cu tine doar din pricina lui Tătucu'. Dă-l deoparte pe Tătucu', și ești doar un…

— Dar noi…

— Dar noi, i-o taie la rându-i Gautam. Dar, dar, dar… îngână și se ridică în picioare. Dar ai zis că ești prietenul meu. Ridică paharul, străbate agale încăperea, se întoarce iarăși spre el din cadrul ușii. A fost bine cât a ținut, băiețaș, m-ai pus pe picioare, e și asta drept, dar s-a făcut timpul pentru următoarea aventură.

Ar putea să se oprească aici, însă continuă:

— Știi ce? Poate mă duc *chiar* acum să-l trezesc pe Tătucu'. Să-i spun ce fraier i-a fost fiul. Crezi c-o să mă adopte? Crezi că o să mă întâmpine cu

brațele deschise?

•

Sunny l-a ascultat perplex. Acum începe să înțeleagă: s-a sfârșit. Toate drumurile sunt înfundate. Un gând nou: „Poate că o s-o facă. Poate că o să te întâmpine cu brațele deschise”. Neda îi rostește numele. Dă să-i ia mâna, el însă și-o trage.

— Ce-ai făcut?

N-ar fi exclus să-și vorbească sieși. Se întinde după sticlă, o apucă de gât.

•

Ea îi zbiară numele. Sunny îi dă un brânci, trece pe alături. Îi strigă numele din nou, în timp ce el strânge în pumn sticla ca pe o măciucă, smucește draperia și intră în sala principală. „O să-l omoare”, gândește ea. „Sau o să fie el omorât”. Își lasă capul în palme. Apoi aude urletele. Nu unul, mai multe. Gălăgia cioburilor. Zarva unei încăierări. Un bărbat cade printre perdele în separeul VIP-urilor, cu sânge șiroindu-i pe față. O ia la fugă.

•

Pătrunde în haos. Douăzeci, treizeci de tipi asudați și beți cărându-și pumni și picioare, căzând unii peste alții, sfâșiindu-și cămășile. Sunt și vreo duzină de femei în rochii mulate care îmbrâncesc și zgârie. Pe podea e sânge. Cum s-a întâmplat atât de iute? E doborâtă la pământ.

Vede, prin zbuciumul picioarelor, că Gautam o apucă grăbit pe scări în jos, către stradă. Sunny i se ține pe urme.

•

Până să ajungă pe stradă, Sunny e atacat. Reușește să doboare un agresor cu o lovitură de pumn, însă ceilalți îl pun jos. Se iscă alte busculade. Iarăși țipete. Bărbați și femei fugind. Bărbați și femei refugiindu-se în mașini. Răsună o împușcătură. Limpede în noapte. Îngheață cu toții. O zbughesc în toate direcțiile, Ajay îndreaptă țeava Glock-ului către pâlcul de bărbați. Se abate asupra lor, îl lovește pe primul cu patul armei. Restul o iau la sănătoasa. Ajay îl ridică în picioare pe Sunny. Îl cară poticnit spre SUV.

•

Gautam urcă în Mercedes îmbrâncindu-și în stradă șoferul personal.

— Oprește-l, zice Sunny, al cărui chip e însângerat.

Arată în direcția lui Gautam. Ajay vede. E un moment de care ea s-ar putea folosi ca să plece. Să alerge spre automobilul propriu. Dar o ia la fugă spre SUV-ul lui Sunny. Urcă în spate cu el, în vreme ce Ajay se așază la volan.

•

Gautam a pornit ca din pușcă pe străzi, spre ieșirea din colonie, virând frenetic în căutarea porții deschise. Ea e în spate, rugându-se de Sunny să oprească. Să stea locului. S-o lase baltă. Să chibzuiască nițel. El o respinge. Se opintește să treacă din spate pe locul de lângă șofer. Neda încearcă și cu Ajay, pune mâna pe el, îl apucă de umăr în vreme ce conduce, îl strigă pe nume, îi cere să oprească, însă el întoarce capul și o privește cu o asemenea poftă de sânge, că i se face frică.

•

Apoi ies din colonie, ajung pe șoseaua de centură. Ea se așteaptă să apară poliția. Se vor pune filtre pe drum. Se așteaptă ca nebunia asta să înceteze, ca rațiunea să triumfe. Nici pomeneală. Gautam accelerează, pe șosea nu e nimeni, nimeni în noapte, nimic decât vuietul motorului, chipul pustiit și răzbunător al lui Sunny, chipul pustiit și răzbunător al lui Ajay, parcă ar fi gemeni întru durere. Timpul încetinește un moment, viteza și distanța nu au noimă, ca în acele vise ori coșmaruri în care cazi, te prăbușești la infinit. Apoi se întâmplă. Un câine vagabond trece strada.

•

Își amintește de tatăl ei. Avea șapte ani, ieșise pentru prima oară cu mașina lor cea nouă, un Ambassador. Tatăl ei o lăsase să stea în față. Până atunci nu mai stătuse cu el în față. Au dat un tur prin Lutyens. Pe drum, el a zis ceva ce ea n-avea să uite nicicând: „Orice ai face, orice s-ar întâmpla, oricât ai iubi câinii, oricât ți-ar păsa, niciodată să nu te oprești ori să virezi pentru un câine de pripas de pe șosea, tu condu drept înainte, prea sunt mulți și nu merită bătaie de cap. Chiar dacă asta îți frânge inima”.

•

Pe șosea e o fâșie de cauciuc pârlit. Dâra de roșu a unui stop. Mercedesul se abate de la curs, virează abrupt spre marginea șoselei, saltă în aerul nopții. Bărbații și femeile dorm ceva mai în față. Imaginea aceea rămâne fixată. Apoi revine pe carosabil.

•

Ah, de-ar fi avut Gautam la fel de multă compasiune pentru Sunny cât a avut pentru un câine de

pripas! După asta, memoria mi se întunecă. Rămân piese disparate. Sunt afară, pe șosea, în patru labe, și urlu cu fața la trotuar. Sunt plină de sângele altcuiva. O țin în brațe pe fata muribundă. Îmi dau seama că e însărcinată, îi simt mâna strângând-o pe a mea. Încă o simt. Mă trezesc uneori și mi se pare că o țin de mână. Mă trezesc uneori și am impresia că stă la căpătâiul patului și se uită la mine de deasupra, însă e doar conștiința mea. Pe șosea, mă uit de deasupra și văd că a murit. Copilul încă ar putea fi salvat. Sunny e în spatele meu și ne privește pe toți de sus. Mă ridic. Mă depărtez de el împleticindu-mă. Îl văd pe Gautam inconștient, în Mercedes. Cred că e mort și el. Pot continua să-ți spun ce văd și simt, dar ce însemnătate mai are? Și nici măcar nu simt eu, personal, chestia. Nu mie mi se întâmplă, ci altcuiva. Îi zic lui Sunny să cheme salvarea. Încerc să-i extrag telefonul din buzunar. Al meu a rămas în geantă, în mașină, probabil că acolo l-am lăsat. Mă împinge cât colo. Țip la el. „Ce pizda mă-sii faci? Cheamă o ambulanță. Cheamă o ambulanță. Cheamă pe cineva. Fă ceva!” M-am întors într-un loc știut. În loc de asta, rotește capul spre Ajay și-i ordonă să aducă ceva din mașină, e un aparat foto Polaroid, cel pe care l-am văzut în Goa. Face o poză cu Gautam în mașină, apoi îi poruncește lui Ajay să-l tragă afară din vehicul. Cred că au de gând să-l întindă pe marginea drumului, îl scot însă, îl cară amândoi și-l așază în spatele SUV-ului, iar eu mă gândesc: asta chiar se întâmplă, se întâmplă oare cu adevărat? Mă ridic și o apuc poticnit spre ei. Ajay și Sunny stau față în față pe drum. Sunny a luat niște whisky din spatele SUV-ului. Ține o sticlă acolo. Îl îndrumă pe Ajay spre Mercedes. Discută. Ajay îi întinde arma și ia sticla în loc. Se urcă apoi în Mercedes și începe să bea, bea până ce termină tot. Și, după ce-a terminat, Sunny apucă patul armei și-l izbește pe Ajay în figură. Când încep să plâng, Ajay și Sunny întorc amândoi privirile spre mine. Apoi Sunny face un pas în direcția mea. În ochii lui nu e nimic. Mi-e frică de el. Strânge pumnul. Ridică mâna.

•

Mi-am revenit într-o cameră. O odaie mică și albă, curată, luminoasă, cu o grădină afară și păsările ciripind. Se luminase bine de ziuă și eram întinsă în pat, uitându-mă la un tip necunoscut mie, pe care știu acum că îl cheamă Chandra. În perete era montat un televizor mic, mai erau un fierbător și o noptieră cu telefon pe ea. O pensiune guvernamentală. Așa lăsa senzația. El, așezat pe un fotoliu. Am impresia că deja stau de ceva timp de vorbă cu el, numai că nu mai știu despre ce, îmi dau seama că nu știu unde sunt și nu-mi amintesc cum am ajuns acolo. Sunt îmbrăcată în pijama și fața mi-e umflată, învinețită, dar altminteri n-am nimic. Asta îmi amintesc. Avea purtări excepționale. Era liniștitor. Îmi prezenta cu calm situația. A zis: „N-aveai ce să faci și nu ai nimic de câștigat dacă rămâi apăsată de asta. E lucru făcut, scumpa mea. În focul momentului au fost luate decizii, niciuna nu ți-a aparținut și pentru asta poți fi recunoscătoare. Fii convinsă că deciziile luate au fost în interesul tuturor”. M-am holbat la el cu ochi tulburi. Nu-mi umbla niciun gând prin cap. Apoi mi-am amintit. Fără îndoială a observat, pentru că a spus: „A fost o noapte rea pentru toți”. Trebuie să-mi fi exprimat dorința de a mă duce acasă, fiindcă mi-a zis că deocamdată nu pot pleca. De ce nu? Mi-a spus că sunt în Amritsar. Venisem cu mașina în Amritsar, însoțită de prieteni, fiindcă

așa avusesem chef, în toiul nopții. Voiserăm noi să vedem granița în zori și să mâncăm chole kulcha la micul-dejun. Ehei, viață de tânără indiancă fără griji. Mi-a înmânat telefonul și m-a avertizat să nu le complic părinților mei viețile, ținând seama de cât era tata de bolnav. Mi s-a părut surprinzător de simplu să mint când la telefon a răspuns mama. N-am lăsat să mi se simtă în glas nici țâră de frică ori durere. Doar extenuarea unei fetișcane care conduce până la Amritsar fiindcă așa are chef. După telefonul dat părinților, mi-a cerut să anunț la serviciu că sunt bolnavă, să nu lungesc vorba. Am făcut întocmai. Mi-a dat după aceea un pahar de nimbu pani. L-am băut până la fund; probabil că băgaseră sedative în el.

•

Când m-am trezit se făcuse seară. Soarele apunea, păsările de afară cântau de zor. Mă simțeam toropită. O doamnă de treabă mi-a adus un bol de khichdi. Am întrebat-o pe femeie unde mă aflu, însă nu mi-a spus. Când a plecat, am auzit-o încuind ușa pe dinafară. Eram deci prizonieră. Nu am încercat să evadez. Chandra a revenit cu puțin timp înainte de căderea întunericului. I-a luat un moment să-și intre în personaj. Surprinsese probabil acea privire în ochii mei. Și-a încrucișat picioarele și și-a trecut palmele peste coapse. A zis: „Vrei să mărturisești, știu. Vrei să te duci la poliție și să le spui tot”. Nici n-am confirmat, nici n-am negat. „Totuși, ce-o să le zici? Ce-o să zici de fapt? Și cine o să te creadă?” Se punea deja problema credibilității. Am întrebat unde e Sunny. „Sunny? Într-o călătorie de afaceri, în Singapore. Unde a fost în ultimele trei zile”. Am înțeles încotro ducea chestia. Gautam? „Domnul Rathore”, mi s-a răspuns, „e departe”. Ajay? Aici s-a mulțumit să zâmbească și să clatine din cap. „Șoferul domnului Rathore e la închisoare”.

•

Afară lumina scăpătase aproape cu totul, cineva aprindea lămpașe prin grădină, dădea foc la bețișoare parfumate. „Iar tu te întorci cu mașina de la Amritsar. Și vei ajunge acasă curând”. Chandra s-a ridicat pe jumătate și a aprins veioza de la căpătâiul patului. Îi arunca o umbră groasă pe chip. „Ce-o să se întâmple cu mine?”, l-am întrebat. Și el: „Ce-ai vrea să se întâmple?” N-am știut ce să spun. Serios, nici cea mai vagă idee. Așa că mi-a zis tot el: „S-a făcut timpul să pleci, Neda. Asta ai vrut mereu. Să pleci, să înveți și să trăiești afară”. Am zis: „Da, mă duc în Japonia”. „De ce?”, m-a întrebat Chandra. „Acum poți să te duci oriunde”. Mi-a zis că fusesem angrenată într-o situație de care nu eram responsabilă, pe care n-o înțelegeam pe deplin și care ar fi putut cu ușurință să-mi distrugă familia și pe mine. Sau puteam pleca oriunde. Absolut oriunde. Mi se dădeau bani, un apartament, studiile aveau să-mi fie plătite, viza, aranjată. Aș fi avut o viață nouă. O viață fericită. „Cum sună? Sună rezonabil?” Eram tare, tare obosită. „Sună a ceva ce-ai vrea să faci?” Mi-a întins batista lui, să-mi șterg lacrimile. „Deci? Neda, sună rezonabil?” Omul era tot o dulceață. Mi-a spus că tot ce am de făcut e să uit de noaptea aia, să uit de Sunny, să uit de ultimul an din viața mea, să nu mai vorbesc niciodată de noaptea aceea, să nu mai iau vreodată legătura cu Sunny. Să am un alt început. Eram obosită. Am zis da…

•

Am zis: „Londra, acolo vreau să merg”. Nici acum nu știu de ce. Nu mai știu nimic despre nimic. Niciodată n-am știut, dar puteam cel puțin să mă mint singură, să-mi zic că urmează ceva ca lumea. Acum nu. Mă doare. Și suferința nu trece. Dar ce e suferința mea pusă alături de viețile acelea? Dean, ce-i ea pe lângă adevăr? Ce a făcut Sunny și de ce? Asta-i întrebarea pe care am rumegat-o de o mie de ori. Noapte de noapte înainte să adorm, și nu adorm decât în zori. De ce l-a salvat pe Gautam? A decis pe drum să salveze viața lui Gautam, să ne sacrifice pe Ajay și pe mine doar ca să-l țină pe Gautam nevătămat. De ce? Dacă-l lăsa în voia sorții pe Gautam, dacă ar fi chemat poliția, salvarea, dacă ar fi plecat pur și simplu, ar fi fost liber. Ar fi avut o rezolvare. Tot ce proclamase Gautam ar fi fost nul. Ar fi rezolvat problema de nerezolvat a vieții lui. Și-ar fi părăsit tatăl, ar fi fost cu mine ori n-ar fi fost. Dar tărășenia a avut de la început de-a face cu taică-său. N-am înțeles-o înainte, nici măcar când despre asta v-orbea, nici măcar când taică-său îi dădea brânci în întuneric. Din start a fost băgat taică-său. Numai de el îi păsa. Indiciile erau prezente. I-a zis lui Gautam, de față cu mine: „Nu mă pot dovedi vrednic de el”. Nu izbutea să afle codul, combinația cu care să descuie inima tatălui. Și într-un târziu, din întâmplare, din noroc chior, a dat peste ea acolo, pe șosea. Corpul vinovat al lui Gautam. Sunny a putut să demonstreze o ferocitate de care se socotea natural incapabil. A putut să dea de-a azvârlită cu toate lucrurile pe care le iubea. Și doar ca să salveze viața cuiva care nu însemna decât niște profit pentru tatăl său. Făcând asta își asigura ceea ce atâta vreme îi scăpase printre degete. Nici măcar nu i-aș spune dragoste. Nu știu ce e. La vremea aceea nu m-am gândit. Nu mai știu la ce mă gândeam. Voiam să las durerea în urmă. Voiam să profit de ocazie ca să evadez.

•

După aceea a mers rapid. Fusesem de acord, așa că s-a aranjat totul, abia îmi mai amintesc câte ceva. Mi s-a oferit o bursă falsă de studii. Am primit și o scrisoare de acceptare. Cine știe, poate că bursa era de fapt reală. Când am deschis plicul am plâns. Ai mei au crezut că de bucurie. Erau încântați peste poate, m-au îmbrățișat duios, apoi am fugit la mine în cameră. Mi-am făcut bagajul și, foarte curând, am plecat. Cândva, pe parcurs, mama și tata și-au dat seama, cred, că totul e o cacealma. Nu-mi prea amintesc. Îmi amintesc asta: o lună mai târziu am descoperit că sunt însărcinată cu copilul lui Sunny. Cred că te simți teribil de dezgustat. Eram în Londra atunci. Chandra mă căuta des, mă ducea la câte un restaurant costisitor. În fața chelnerilor îmi spunea „nepoată”, era gluma lui. Asta a fost la a șaptea sau a opta ieșire. M-a bușit plânsul, făcusem de dimineață testul. De trei ori, să fiu sigură. Era al lui Sunny și doar al lui. Chandra a încercat să mă tragă de limbă, l-am mărturisit, cu toate că aș fi vrut să-i ascund starea de fapt, dar cum aș fi putut, oricum aflau totul până la urmă. Nu a râs. Era foarte serios. „Spune-i lui Sunny”, l-am rugat. „Spune-i. Atât măcar, spune-i și apoi dă-mi de știre ce-a zis”. Eram un ghem de nervi… M-a contactat în ziua următoare. Pe un ton plin de înțelegere, mi-a spus: „Sunny susține că nu-i al lui. Nu vrea să aibă nimic de-a face. Și, dacă îl păstrezi, o să-ți ia toate astea…”

•

A aranjat intervenția pentru mine. S-a ocupat de tot. Nu m-am opus. Eram devastată. Beam o grămadă, mă ardea sufletul. Inima mi s-a asprit fiindcă așa trebuia, Dean, însă nu s-a făcut niciodată îndeajuns de aspră. Mă macină atâta groază și vinovăție din cauza direcției în care mi-a apucat-o viața, pentru că am lăsat-o să mă ducă acolo! Poți fi judecat doar după faptele tale. Dar… Dumnezeule sfinte! mai sunt și altele, atâtea, implicate aici, nu? Nu știu ce mi-a mai rămas acum. Nu știu încotro ar trebui să mă îndrept, ce-ar trebui să fac. Când am sosit aici eram un trunchi găunos. Nu am avut parte de alinare, de ceva care să mă ajute să fac față. Mi-am văzut existența ruptă în fâșii. Am văzut evaporându-se viața pe care aș fi putut-o avea. De ce am făcut ce-am făcut? Și totuși nu eu sunt victima. Toți se socotesc victime, Dean, nu complici voluntari. Dar asta eram. Nu mai am niciun drept la nimic. Trebuie să îndur…

•

Știi, îl văd peste tot pe Sunny. Îl văd într-o sumedenie de fețe de pe stradă. Bărbați din Punjab cu șepci de baseball și bărbi, în blugi și tricouri strâmte peste burtici. Ar putea fi unul din tipii ăștia. Am citit despre el în ziare. Pe omul ăla nu-l știu. Îi merge bine, s-ar părea, deși îl cunosc suficient de bine cât să știu că s-a condamnat la osânda veșnică. Gautam însă… mă îndoiesc să fi avut vreo noapte nedormită. A fost născut să domnească, iar să se sustragă pedepsei ține de dreptul lui princiar.

•

O să mă opresc din scris, gata. Am rămas singură în orașul ăsta singuratic și cenușiu, în beznă, departe de casă. Poți să faci ceva cu povestea de mai sus? Îți folosește la ceva? Sau n-ar provoca decât și mai multă durere? Poți să folosești, dacă vrei, ce-am scris. Ai permisiunea mea. Nu știu dacă eu o să mai rezist. Am decis deja să plec. Dacă folosești vreo informație, ține minte doar că nimic n-o să se schimbe, asta e Kali Yuga, era destrămării, epoca viciului. Cei de pe șosea tot morți rămân. Copilul, tot nenăscut. Gautamii acestei lumi vor huzuri. Ajay-i acestei lumi vor trage mereu ponoasele. Și Sunny? Nu știu. Nu mai știu nimic. Roata o să se învârtă către nimicirea care ne va înghiți pe toți.

•

Degetele îi zăbovesc pe tastatură, mută cursorul spre TRIMITE. însă iarăși îi lipsește curajul. Șterge ciorna. Tot nu-și va face vocea auzită.

TREI

MEHRAULI, 2004

SUNNY

1.

S-a trezit în după-amiaza de după accident în vila de la fermă, în dormitorul cu geamuri de sticlă subțire care dădeau spre piscină; deasupra, luminatoarele erau precum ochii unui cadavru holbându-se la soare.

Soarele era puternic. Ochiuri înfierbântate de sticlă. Aer rece, pustiu. Încurcat în plapuma albă. Cearșafuri crem îmbibate de sudoare. O zi perfectă de sfârșit de iarnă.

„Amintește-ți. Întoarce capul și uită-te afară. Copaci golași. Frunze căzând în piscină. Amintește-ți". Nori trec iute pe fundalul albastru și acoperă soarele. Strălucirea capătă surdină, căldura e alungată, trimisă în ascunziș. Așternuturile umede îi amintesc de ea. Percepția lui nu e conectată la simțuri. În urechi încă simte un țiuit. Soarele revine.

S-a întors pe cealaltă parte. Dacă se uita îndeajuns de insistent spre piscină, apa din bazin începea să se miște.

A văzut, printre crengi, vântul.

Însă nu l-a auzit. S-a gândit la ocean, hăt departe.

— Ajay…

L-a strigat nerăbdător, uitând că Ajay era acum un nume și nimic mai mult. Își revenea în simțiri după un neant de sedare. Diazepam, 30 de miligrame. Xanax, 5 miligrame.

Desfătarea golului absolut. S-a foit pe cearșaful umed, însă și în partea cealaltă patul era rece. S-a ridicat în capul oaselor și a întins mâna după țigări. Brichetă. Obiectele de preț ale nopții.

•

Încă avea coca lui Gautam în buzunarul pantalonilor.

Sacoul îi căzuse de pe spătarul scaunului.

A colindat vila în boxeri, cu o pătură albastră petrecută pe după umeri, trăgându-și-o peste burtă cu o mână, ascultând cum arde țigara.

Dacă era totuși un coșmar?

Avea pe la nări o crustă de coca și sânge.

A deschis robinetul la bucătărie, a scuipat în chiuvetă un cheag cleios și uscat de sânge.

Și-a suflat nasul, nară cu nară.

A scos din congelator o sticlă de Grey Goose.

Un acces de tuse. Îndoit de șale. Icnete.

A tras încă o dușcă de vodcă, a așteptat ca muchiile tăioase ale sufletului să i se înmoaie și să se fărâmițeze. Trebuia să facă ceva.

Îi tot apărea dinaintea ochilor.

Virajul.

Râul.

Cărțile din mâna lui.

Mâna vieții lui.

2.

Și umblatul prin Delhi-ul nocturn, în SUV, cu două trupuri inconștiente pe scaunele din spate, lăsând morții în urmă. Pe Ajay și pe morți. Nu prea repede, nici prea încet.

Așteptând sirenele.

Punctul de control.

Însă nu vine nimeni. Nu-i face nimeni semn să oprească.

Mașina lui nu e atinsă.

Nu s-a tamponat cu ea; nu a ucis pe nimeni.

Nu a făcut nimic rău.

Automobilul e imaculat.

Cu nimic diferit de camionul care tocmai a trecut.

De mașina care a trecut pe lângă el.

Nu e vinovat.

Străbate orașul.

Nimic nu s-a schimbat.

Încă suntem cu toții stele muribunde.

Trece printr-un punct de control.

Polițaii se uită somnoroși la mașină.

Încă o limuzină de bogătan.

E cât pe ce să ridice palma la frunte, să le dea onorul.

•

Acum, încetișor pe străzile mai liniștite, pe o bandă de serviciu mascată de stejari, oprind vehiculul, stingând luminile, apucând tare volanul.

Ce urmează acum?

Deschide precipitat portiera. Se dă jos, se îndoaie de șale și vomită. Niște trăgători de ricșă dorm. Niște câini latră. Altceva, nimic.

Găsește niște apă în buzunarul interior al portierei, își clătește gura, scuipă, se urcă înapoi.

Se uită la amândoi, Neda și Gautam.

Gautam mai aproape de el, lovit la față, cu nările însângerate și chip sfidător, senin în ciuda a tot și toate.

Neda, cu dâre de machiaj, capul dat pe spate, aproape sforăind, arătând urâtă așa, cu gura căscată dezvelindu-i dinții. Ar putea fi doi puștani extenuați după o zi de drumeție intensă.

Aude sirene. Însă metropola își vede de-ale ei.

Și el ce-a făcut?

Aruncă o privire spre scaunul pasagerului din față și vede arma lui Ajay.

Ce-a făcut?

Întinde mâna, o apucă, îi simte greutatea în palmă, deschide portiera din spate, în dreptul lui Gautam, îi apasă ușor țeava în pielea obrazului. Ce ușor ar fi să apese pe trăgaci.

Nu.

Mâna începe să-i tremure. Se teme de greutate, nu-și mai amintește, subit, dacă are glonț pe țeavă. Creierul i se împâclește, i se închide. Cu o sforțare imensă, scoate încărcătorul, îl bagă în buzunar, trage la loc piedica și scoate glonțul de pe țeavă. Cade pe drum, se rostogolește în întuneric.

Căcat.

Să se pună în patru labe, să-l caute?

Nu.

Nu e vorba despre timp. E vorba despre demnitate.

Scotocește prin buzunarele lui Gautam și scoate două punguțe.

Urcă iarăși la volan, pune în torpedou magazia și arma descărcată. Și, în licărul de sulf al luminilor stradale, ia pe cheia mașinii un cocoloș mare de coca.

•

Sunny apelează numărul.
Și Tinu se trezește. Geme.
— Ce-i?
Lui Sunny îi tremură vocea.
— A fost un accident.
Tinu zăbovește o clipă, aprinde veioza de la căpătâi.
— Spune-mi.
— Au murit niște oameni.
Își aprinde o țigară.
— Cine-a murit?
— Lume. Pe șosea.
— Tu i-ai omorât?
— Nu, nu eu. Gautam a fost. I-a lovit cu mașina.
— Ești cu poliția lângă tine?
— Nu.
— Unde ești?
— Pe șosea, în alt loc.
— Departe?
— Departe. Sunt la adăpost.
— Ești sigur?
— Sunt sigur.
— Câți au murit?
— Nu știu.
— Dar sigur au murit?
— Da.
— Gautam unde-i?
— Cu mine.
— La tine în mașină? Sau într-a lui?
— Într-a mea.
— A lui unde-i?
— A rămas pe șosea. E distrusă.
Tinu stinge țigara.

— OK, e corect cum spun? S-a izbit cu mașina, l-ai scos afară, l-ai luat cu tine într-a ta. Așa stau lucrurile?

— Da.

— Și nu v-a mai văzut nimeni? Nicio mulțime, nicio scenă?

— Nimic.

— Unde s-a produs accidentul? *Exact.*

— Pe centura interioară, pe la Nigambodh Ghat.

— Ce mașină avea el?

— Mercedesul.

— Și tu ești acum în…?

— Toyota. Highlander-ul.

— Cine mai e cu tine?

— Gautam și o fată.

— Neda?

Momentul de tăcere al fricii.

— Da.

— Și unde-i Ajay?

Sunny se pregătește pentru impact.

— În mașină.

— Cu tine în mașină? Dă-mi-l să vorbesc.

Tăcere.

— Dă-l la telefon…

— N-am cum.

— Sunny…

— E în mașina de pe șosea.

Celălalt, în sfârșit, pricepe.

Cu ochii închiși, Sunny spune:

— N-am avut încotro.

— E viu?

— L-am pus să bea whisky…

— Sunny, e viu?

— Da!

Tinu se stăpânește.

— OK. Poate că mai e timp. Ascultă cu atenție.

Sunny începe să se smiorcăie.

— Pentru el am făcut-o, Tinu!

— Nu te pierde cu firea.

— Spune-i lui Papa. Am făcut-o pentru el.

— Ascultă cu atenție.

•

S-a întâmplat ca și cum altcuiva i s-ar fi întâmplat. Tinu i-a dat o adresă pe Amrita Shergill Marg.

— Te vezi acolo cu un bărbat pe nume Chandra. Faci tot ce spune.

•

Bărbatul pe nume Chandra îl aștepta pe iarba tunsă a unei proprietăți mărginite de ziduri înalte, cu un bungalow cu două etaje ridicându-se mătăhălos în spate. Pufăia din țigară întins pe un șezlong în lumina lunii. Purta un pardesiu din păr de cămilă peste bluza și nădragii de pânză moale, azurie. Chipul lui gumos, dedesubtul șuvițelor de păr pleoștite pe frunte, lăsa impresia unui amuzament ostenit. Șapte sau opt bărbați în cămăși *pathani negre,* purtând mănuși chirurgicale, așteptau pe aleea din față. Când SUV-ul s-a oprit și porțile s-au închis în urmă, au deschis portierele și s-au pus pe treabă.

Neda și Gautam au fost extrași primii din spate, telefoanele, portofelele și alte obiecte personale le-au fost luate și puse pe măsuța joasă de lemn de lângă Chandra. Gautam a fost cărat peste peluză, către o altă alee de acces auto. Erau două mașini: un Ambassador alb cu numere guvernamentale în față, un BMW în spate. Gautam a fost așezat pe bancheta din spate a Ambassadorului. Un șofer al poliției și un membru al Brigăzii de Intervenții au ocupat locurile din față. Un agent în uniformă a urcat în spate lângă Gautam, l-a sprijinit pe banchetă, a tras perdeluța de plasă peste geam în vreme ce șoferul pornea. Porțile s-au deschis, automobilul a ieșit și Gautam a dispărut.

În același timp, doi bărbați au cărat-o pe Neda, încă inconștientă, către latura clădirii principale.

Sunny și-a încleștat degetele pe volanul SUV-ului și a urmărit-o cum se duce.

Chandra s-a ridicat de pe șezlong, și-a închis pardesiul, s-a oprit, în picioare, lângă geamul din față al mașinii. A bătut cu degetul în sticlă.

— Scumpul meu, ar fi înțelept să ieși acum.

Sunny a procedat întocmai.

— Ei nu i-am făcut niciun rău, a zis.

Chandra a înclinat absent din cap.

— Nu eu decid asta.

— Ce-o să se întâmple?

— O să fie tratată cu toată amabilitatea.

— Cu mine ce-o să fie?

— Ești în posesia unei arme de foc?

— În torpedou.

— Droguri?

A atins cu un deget punguța de cocaină din buzunar.

— Le-am aruncat.

— Unde?

— Pe drum.

— Unde pe drum?

— Nicăieri. În niște tufe.

Chandra l-a măsurat din priviri tacticos.

A arătat spre BMW.

— Suie-te în mașină și pleacă.

•

BMW-ul a alunecat cu calm funerar pe străzi. Metropola se derula prin geamurile negre, semnele dimineții se iveau pe cer.

Sunny a întors de câteva ori capul în spate.

Șoferul s-a uitat scurt în oglinda retrovizoare.

— Cauți ceva?

Era Eli, israelianul, evreul din Kerala. Un membru al echipei de pază a tatălui său, cel care-l instruise pe Ajay.

— Vreau ceva de băut.

Eli a ridicat o sprânceană.

— Și eu la fel, amice.

— Ai ceva?

— Nu-s plătit pentru treaba asta.

Peste un minut a scos totuși o sticlă turtită din buzunar și a trecut-o în spate.

— Să nu bei tot, OK?

Sunny a deșurubat dopul, a adulmecat, s-a tras înapoi.

— Ce-i asta?

— Arak de Israel, prietene.

Sunny a luat o gură și s-a strâmbat.

— Nu-i bun?
— Are gust de căcat.
— Atunci dă-l înapoi.
Eli a întins brațul.
Asta însă nu l-a oprit pe Sunny să soarbă și ultima picătură.

•

Au intrat pe domeniul fermei pe poarta de serviciu care trecea prin desiș. Era aproape cinci dimineața. BMW-ul a parcurs lent drumeagul umbrit; farurile scoteau la iveală molii și gropi, albastrul întunecat al cerului mijea printre copaci. Arakul ardea. Îi abătea însă gândurile. Telefonul lui Eli a sunat. A răspuns, a ascultat și l-a întins în spate către Sunny.
— Pe tine te caută.
Era Tinu.
— Ai fost toată noaptea la fermă, în vilă. Bagă-ți asta în cap. Pe noptieră ai diazepam, doza corectă. Du-te la culcare, ia pastilele, închide ochii.
— I-ai spus lui Papa?
— Da.
— I-ai spus că pentru el am făcut-o?
— Hai, du-te și te culcă.
— Ce-a zis?
— Dă-i telefonul înapoi lui Eli.
— Ce-a zis?
— Vine la tine curând.

3.

Somn.
Soarele de amiază alunecând spre apus.
Razele încă scăldând patul.
Cearșafurile umede uscându-se.
În bucătărie, vodcă rece ca gheața dată pe gât, cât poate duce.
Deschide ușa glisantă și pășește în picioarele goale spre piscină, gustă soarele prin piele spunându-și: „E un nou început”. Bea din sticlă și dă roată bazinului, agale, de trei ori. Iarăși se întoarce în dormitor, ia cocaina și portofelul, intră în baie. Încuie ușa și scoate de pe perete oglinda uriașă,

o întinde pe podea, îi șterge sticla cu hârtie igienică umedă, o freacă asiduu ca s-o usuce, presară jumătate de gram. Pe vine, în boxeri, cu oglinda între picioare, duhnind a vodcă, întinzând liniuțe, holbându-se la el însuși, îngăimând vorbe fără șir, gâfâind. În genunchi. O liniuță lungă. O dușcă lungă de vodcă. Iarăși o dâră de coca. Apoi șocul piscinei. Zbaterea inimii în piept. Ce-a căutat oare? Apa rece, cerul senin, mintea-i aprinsă, corpul în contratimp, vodca amorțindu-i durerea, cocaina dându-i curaj. Rămâne sub apă cât de mult poate, cu inima bubuind, cu ochii înălțați către soare…

•

…coborând asupra Mercedesului distrus al lui Gautam, Gautam inconștient înăuntru, Neda bocind aplecată peste morți, cerându-i imperios să facă ceva. Dar ce să fi făcut? Ce-ar fi trebuit să facă? Ce altceva? Ce ar fi fost de așteptat din partea lui? Să preia controlul, să sune după ambulanță, să cheme poliția, să facă ce poate pentru morți și pentru muribunzi cât așteaptă sosirea autorităților?

Pe bune?

E de tot râsul.

Absurd.

Poate în Suedia.

Dar aici e India.

Dacă ar fi zăbovit, o gloată s-ar fi aruncat asupra lor.

Asta e India.

Yeh India hain.

Iată o altă versiune: privesc accidentul și… își văd de drum.

Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Niciun contact. Fără pic de implicare.

Gautam lăsat în voia sorții.

Asta ar fi fost ceva.

Să continue șofatul în noapte. Să conducă spre Chandigarh. Și după? Către munți, să se oprească pentru micul-dejun la Giani Da Dhaba, și-apoi mai departe, spre Jalori, spre Baga Sarahan. Să sacrifice o capră. Să rămână o săptămână, o lună acolo.

Și apoi ce?

Să stea pe vecie în creierii munților? Să fugă și mai departe? El și Neda. Să înceapă o viață nouă, eliberată de tot și toate? Altă țară, alt oraș, o viață simplă.

Un loc de muncă obișnuit.

Imaginează-ți.

Neda ajunge acasă, descoperă că și-a dat demisia, că s-a ținut de băutură toată ziua. E prea de tot. Țipă la el. El o pălmuiește. Ea îl scuipă, face cioburi o farfurie. El o apucă de mâna înălțată cu stânga, o lovește cu pumnul în coaste.

Oare cum ar ieși toată isprava?

Nu, nu există ieșire din asta.

Nu există.

•

Iese la suprafață. Și-și vede acolo tatăl, pe margine, deasupra lui, la capătul vilei, cu soarele bătându-i pe obraji, costum bleumarin, ochelari negri, o siluetă solidă, severă în pâcla iernii. L-a ținut sub observație. De cât timp? Cât de multe știe?

Acum nu mișcă niciunul, nici nu vorbesc.

Până ce Bunty ridică mâna și-i face un semn, abia sesizabil, chemându-l mai aproape.

Doar de atât e nevoie.

Sunny alunecă spre el.

Totul se simte cu acuitate.

Apa rece, soarele bătându-i palid în spinare, licărul luminii pe oglinda piscinei, răsfrângându-se din ferestrele vilei. Și tatăl lui, miezul strălucitor și întunecat a tot și toate.

Ajunge la margine, ridică privirea.

— Papa…

Și se întâmplă.

Bunty întinde mâna.

O ține așa, cu palma desfăcută, în așteptare.

Pentru ca Sunny să i-o apuce.

Pentru a-l trage spre o viață nouă.

•

Simte cum înmugurește în el o certitudine rece, dură, și speră din tot sufletul că nu-l va mai părăsi. Mâna tatălui, pe ceafă, călăuzindu-l înăuntru.

În baie se uită la oglinda de pe jos, la ce a mai rămas din liniile de coca, la punguța încă pe jumătate plină.

— Otrava aia, mârâie taică-său. Otrava aia nu-ți mai trebuie.

Sunny nu zice nimic, se mulțumește să se uite țintă la punguță.

— Arunc-o și trage apa după ea, vine porunca.

Se gândește, până și acum, să mai salveze ceva, cumva.

De-o ultimă linie.

— Pune oglinda înapoi pe perete.

O face.

Nu-și aruncă ochii asupra reflexiei lui până ce nu termină.

Când termină, vede.

Acolo nu e nimic.

Face duș cu apă aproape clocotită odată ce tatăl lui a ieșit.

Se piaptănă.

Pune pe el o cămașă albă, imaculată și pantaloni de lână.

•

Când pătrunde în living își găsește tatăl așezat pe un fotoliu, trăgând din țigară, relaxându-și corpolența cărnoasă, picior peste picior, cu ochii cătând spre tavan într-o postură de contemplație concentrată.

— Șezi.

Sunny ia loc pe scăunașul pentru picioare, mult prea mic, diminuându-se.

— Papa, eu…

Bunty ridică mâna.

— Nu vorbi. Nu-i nimic de spus.

Tăcere. În umbra călduță.

Bunty continuă:

— Ce s-a făcut nu mai poți desface.

Sunny simte că i se strânge gâtlejul, că i se pune un nod, că îl arde pe beregată.

— Pentru tine am făcut-o.

Parcă i se taie picioarele. Vrea ca aceste cuvinte să fie crezute mai presus de orice.

— A fost isteț că te-ai gândit să faci poză, spune Bunty scuturând scrumul țigării. Ai apucat să dormi?

Sunny se străduiește să-și vină în fire, înclină umil din cap.

Dă din cap și Bunty.

— A fost o noapte urâtă. Dar se putea mult mai rău. Iar acum știu ceva foarte important.

Ochii lui Sunny umblă zbanghii prin odaie cât așteaptă. Bunty, fără grabă, nu face decât să se uite țintă la chipul neliniștit al fiului.

— Ce, Papa? șoptește Sunny.

Bunty se apleacă spre el.

— Că știi ce înseamnă să fii necruțător.

Ochii tânărului se umplu de lacrimi, e cât pe ce să se pună pe plâns.

Mulțumit, Bunty se lasă iarăși pe spetează.

— De ce nu-ți pui ceva de băut?

Dar Sunny scutură din cap.

— Nu-mi trebuie.

Tatăl îi cercetează expresia chinuită, ochii plecați.

Cocaina își pierde puterea.

Neantul se cască iarăși, gata să-l înghită.

— Unde-i el? întreabă Sunny.

— Cine?

— Gautam.

— Acum e departe.

— Ce-o să se întâmple cu el?

— O să devină folositor.

Sunny nu cutează să întrebe. Dar se simte nevoit.

— Ce-a spus?

Bunty se preface neștiutor.

— Despre ce?

„Despre ce? Despre cât de fraier am fost. Să mă expun așa în fața lui, să fiu jucat pe degete”.

— Despre noaptea trecută.

Bunty zâmbește.

— Mai contează? Crezi că nu știu, oricum, tot? Planurile tale cu el. Cu fata. Crezi că n-am aflat?

Iată, prin urmare. Tatăl lui a știut totul. A stat și-a pândit, așteptând ca Sunny să dea de belea. Așteptând, așteptând, până ce…

— Dar suntem chit acum.

Bunty se ridică. Își mută corpul mai aproape de el, iar Sunny se uită în sus cât vorbește tatăl său.

— Mereu mi-am făcut griji pentru tine. M-am temut că n-ai tăria să-mi fii fiu. Dar ai distrus, într-o clipită, tot ce ți-a fost drag. Întinde mâna spre

obrazul lui, i-l cuprinde în palma lată și adaugă: Ai făcut bine, fiule.

Lacrimile se adună și o apucă la vale. Apoi, cât ai bate din palme, Bunty nu mai e lângă el.

— N-ai întrebat de fată, îi aruncă repezit peste umăr. Nici ea n-a întrebat de tine, zice oprindu-se înaintea ușilor glisante. O să rămâi aici, la fermă, peste noapte. Pentru restul lumii ești plecat în Singapore.

— Da, Papa.

— Eli o să stea cu ochii pe tine, aici.

— Da, Papa.

— Când te întorci acasă o să ne apucăm de treabă.

4.

S-a întors la complexul din oraș în ziua a cincea, adus cu mașina de Eli. În apartamentul lui de la ultimul nivel, rămas aproape gol după ce fusese devastat. Se bucura că toate amintirile dispăruseră. Era cu tatăl lui acum. Cu taică-său a stat la masă, iar seara a asistat la discuțiile la telefon ale lui Bunty, în salonul mare, lambrisat cu plăci de mahon, prezenți doar ei doi.

•

Și-a spus o poveste. Că toată viața jucase fel de fel de roluri, încercase diverse personaje, ca orice tânăr. Văzuse cine este cu putință să fie, ce rol i se potrivea. O perioadă îi plăcuse să construiască o scenă, să se proiecteze spre exterior într-un anume fel, în chip de filantrop avangardist, sprijinitor al artelor, arătându-se om de ispravă, cu reguli morale. Avusese parte și de cultul personalității, de proeminența în cadrul unei cete mici, după care tânjise ca surogat pentru ce-i trebuia în realitate. Îi copleșise cu generozitatea lui.

Și cu cât își exercitase mai mult incredibila filotimie, cu atât simțise mai acut dorința de a corupe. O simțise iarăși și iarăși lăuntric. Își răsfățase amicii cu vin, whisky, șampanie, mese de cinci stele. Îi înștiințase că totul era gratis, făcea el cinste, n-aveau de ce să-și facă griji pentru chestia asta ridicolă numită bani, fiindcă paralele curgeau gârlă din corpul lui, din portofelul, din cardul, din tatăl lui. Le urmărise plăcerea, mai ales pe a celor care nu fuseseră învățați cu bogăția, care altminteri n-aveau o para. Aruncase peste ei lux și desfătări cu nemiluita. Era inevitabil ca toleranța,

ca pragul lor să crească. Inevitabil ca, treptat, să aștepte totul. Atunci le oprea robinetul.

•

Acum, când acești vechi prieteni s-au întors la el, în săptămânile și lunile următoare, în vreme ce Gautam se dezbăra de vicii în Alpi, iar Neda își luase tălpășița la Londra, în vreme ce Ajay rămăsese un nume pe care se punea praful, în vreme ce accidentul era dat uitării, neadus vreodată în discuție, nici măcar știut, în vreme ce toată încordarea ultimului an se destrăma, Sunny se uita cu un fel de plăcere amorțită la paraziții care devorau totul împrejur fără să stea pe gânduri; cei pe care-i alungase cu atâta cruzime și atât de arbitrar se arătau iarăși de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat și se puneau pe chefuit fără să pună întrebări, consumau fără să-și bată capul, luau de la el totul. Între timp se lăsase însă pradă acelei dorințe lăuntrice de a-i vedea suferind, de a-i vedea căzând pradă viciilor. Îi ținea sub ochi pe acești falși prieteni și-i disprețuia pe toți, bucurându-se în sinea lui că-i corupe. Dăruia și tot dăruia din plin, știind prea bine că, atunci când aveau să aibă o cruntă nevoie de el, îi putea lăsa de izbeliște.

•

Într-o lume globalizată, dedată consumului solitar, dorințele lui și-au găsit expresia în anonimitatea autostrăzilor și în apartamentele hotelurilor de lux. Descoperea plăcere în ușurătatea lor eficientă, eliberare în perindările lipsite de fricțiuni. N-avea decât să scoată la vedere cardul, nu trebuia decât să-și îndrume șoferul, să se așeze comod și să închidă ochii, să lase aureola albastră a viitorului să îl cuprindă. Automobilul făcea restul, cardul făcea restul, șoferul făcea restul. Îi era silă de contactul public, de praf, zarvă, eșec, mâhnire. Visa să umble printr-un oraș al viitorului, depopulat, înțesat cu pasarele pietonale, cărări spre niciunde pe care nu pășea nimeni.

Când fusese chemat la tatăl său i se spusese că-l aștepta recompensa. Avea să construiască. Însă nu în Delhi. Delhi era mort pentru el. Urma să construiască peste graniță, în Uttar Pradesh. Exista acolo un teren care li se oferise, achiziționat de Ram Singh și pe care Dinesh Singh avea să-l supravegheze, potrivit înțelegerii. Era un pustiu, o pânză goală pe care putea, în sfârșit, să-și zugrăvească visurile.

AJAY IV

Penitenciarul Tihar

1.

Poza cu sora lui a fost o lecție. Niciodată nu ești în largul tău. Niciodată fericit. Să crezi că ai putere, că deții controlul, e o greșeală. Să n-o mai comiți niciodată. Nu se dezlipește de fotografia făcută în bordel, o ține în mână cât e ziua de lungă, ba și noaptea, o sabie cu două tăișuri, o monedă cu două fețe care este prețul vieții. Obediență și sclavie. Nu îndrăznește să se uite la chipul ei. Nu poate îndura cuvintele scrise pe verso. Dar nu lasă din mână poza. Se chinuie cât e ziua de lungă. O ține între degete și-și ferește privirea. Un act de tortură, o austeritate autoimpusă. Sora lui. Vrea să o vadă iarăși. N-ar judeca-o. Ar salva-o. Noaptea, înainte să se culce, permite ochilor să cadă asupra imaginii ei.

•

E cu putință să te retragi? Să dispari? Să fii complet radiat? Se poate asta fără să faci nimic? Sau e necesară o alegere? Trebuie făcut pasul cel atât de drastic? Gândul ăsta s-a tot ținut pe lângă el, i-a suflat toată viața în ceafă. El, Ajay, poate muri. Poate să moară și gata. Rapid. N-ar dura decât un moment, iar durerea s-ar sfârși.

•

Ideea, adusă la lumină, îi devine prietenă. O cultivă cu tandrețe. Unde? Când? Un ciob de sticlă la încheieturi. Un curmei din cearșaf petrecut peste grumaz, la dușuri. Sau o supradoză de Mandrax. Dar trebuie să-i iasă. Nu trebuie să șovăie, să se piardă, să fie găsit și salvat. Dacă e să o facă, trebuie s-o facă până la capăt. Moartea ar fi o ușurare. Justiție, poate, pentru tot ce a săvârșit. Pentru oamenii pe care i-a omorât și pentru cei pe care i-a văzut uciși în drum, pe care, cu toate că nu i-a omorât el, i-a trădat. E totuși ciudat… fiindcă odată cu aceste gânduri încep să-i umble și altele prin minte. Opțiuni pe care n-a crezut vreodată că le are. Să-l refuze pe Sunny – e primul gând asupra căruia zăbovește. Sunny îi cere să urce în mașină, să bea sticla de whisky. Iar el, Ajay, spune nu. Îi dă fiori de

încântare doar gândul. Spune nu. Spune: „Nu”. E ca visul unui orb care își recapătă vederea în somn. E un surd care se visează cu auzul intact. Un mut care-și visează vorbitul. Totul e zgomotos, saturat de culoare. Nu.

De ce nu urci tu *în mașină?*

Își derulează viața invers.

Zicând, de fiecare dată, nu.

Nu, nu vrea să-l urmărească pe Gautam.

Nu, n-o să tragă cu pistolul în aer.

Nu, n-o să decidă uciderea fraților Singh.

Nu, n-o să încerce să se întoarcă acasă.

Nu, n-o să se ducă la Delhi ca să lucreze pentru Sunny Wadia.

Nu, n-o să urce în acea camionetă Tempo.

Nu, n-o să lase capra să scape din curmei.

•

E iarăși acolo, în vârstă de opt ani, iarăși cu Hema. Ar trebui să lege capra. Dar nu o leagă. Capra scapă. El o privește cum se duce. De asta își dă seama. Se uită după capră, iar capra se apucă să rontăie spanacul de pe câmpul vecinului. Hema, unde-i ea? Vede și vine în fugă. Nu îl ceartă. Se repede glonț la capră. O trage de acolo, deși animalul nu se dă dus. El stă și se uită. Încearcă s-o vadă cu ochii minții. Însă acum n-o mai zărește decât pe femeia din poză.

Și revine aici, da, cu aceeași problemă insolubilă. Cât poate să aștepte? Cât mai e până la următoarea fotografie? Sora lui întinsă în același pat de bordel, cu ochii deschiși pe vecie și sânge băltind pe cearșafuri, scurs din rănile ei mortale. Îi revine totul în amintire. Sora lui trebuie să trăiască. E ultima parte din el care e reală, ultima bucățică de autenticitate. A *fost deposedat de orice altceva. Tatăl mort, mama transformată în altcineva, sora mai mică o făptură pe care n-a apucat să o cunoască. Hema însă face parte din el. Ea nu poate să moară. El nu poate să moară. Trebuie să-l ucidă pe Karan și s-o salveze.*

2.

Pare un destin inevitabil.

Prețul lui Prem a fost stabilit.

Karan va plăti cincizeci de mii de rupii.

Predarea mărfii se va face a doua zi.
Asta e șansa lui.
Numai că Sikandar vrea să facă personal tranzacția.

•

Ajay îl abordează pe Sikandar, cere să-i vorbească.
Prem îi urmărește atent.
Sikandar zice:
— Dă-i drumul.
Ajay îi șoptește la ureche.
Vorbește mult. E serios.
Se întinde la explicații.
Apoi Sikandar izbucnește în râs.
Îi dă lui Ajay o palmă peste spinare și-i zice lui Prem:
— Te duce el!

*

În noaptea aceea, în timp ce Sikandar sforăie, Prem rămâne treaz.
— Ce i-ai zis?
— Nimic.
— De ce mă duci tu?
— Încerc să te apăr, zice Ajay.
— N-am nevoie de tine. Karan o să-mi poarte de grijă.
Ventilatoarele vâjâie.
— Mă iubește.
Timpul trece, îngreunat de vorbe nerostite.
Vocea lui Prem, o bărcuță minusculă de mâhnire pe un ocean de durere.
— Cine-i ea?
Ajay își simte inima bătându-i în gâtlej.
— Fata din poză.
— Sora mea.
— Sora ta? face Prem, surprins. Credeam că…
Lasă fraza neterminată.
Nu a mai rămas nimic de spus.

•

Se face dimineață. Nu mai sunt cuvinte de rostit.
Sikandar așteaptă lângă ușa celulei.
Îl salută din cap pe Prem, îi întinde mâna.

De parcă s-ar fi întâlnit o dată sau de două ori, cu afaceri.

— Să fii cuminte, zice.

Îi arde apoi lui Ajay o scatoalcă peste umăr, se hlizește în vreme ce-l împinge spre ușă.

— Ai grijă să iei banii întâi!

•

Înaintează pe coridor amândoi.

Ajay are o lamă de ras sub limbă.

Pe chipul lui Prem se citește nădejde, se citește iubire.

— Mulțumesc, zice.

*

Preluarea are loc într-una dintre toalete, la loc ferit.

Karan e însoțit de încă un bărbat.

Ajay clatină din cap.

— Numai noi.

•

Gorila lui Karan îl caută pe Ajay de arme.

Nimic.

Așa că Prem, Ajay și Karan intră într-una dintre sălile de duș.

Banii sunt într-o geantă de iută.

Ajay îi numără mai întâi.

Îl împinge pe Prem către Karan după ce a sfârșit.

Nu se uită la el.

Privește fața lui Karan când îl ia pe Prem de mână și-l cuprinde cu brațele pe după mijloc.

— Acum lasă-ne singuri, zice Karan.

Ce simte Ajay?

Gelozie.

O singurătate a lui.

Un tremur nervos.

Ar trebui să acționeze.

În momentul acela nu se simte în stare.

•

Afară, Ajay și omul lui Karan schimbă priviri, dau din cap unul spre altul. S-a făcut. Dar îndată ce Ajay trece pe alături, leapădă geanta de iută, se năpustește prin spatele lui, înfășoară cu un braț gâtlejul omului, strânge

cu putere. Îl doboară la pământ în vreme ce gealatul se zbate, îl târăște într-o cabină de toaletă. Îl face să leșine.

Într-o clipită, Ajay se dezbracă la chiloți.

Își scoate sandalele.

Se strecoară înapoi la dușuri.

*

Karan stă cu spatele la ușă, gol de la brâu în jos. Prem e cocoțat pe suportul chiuvetei, cu fața la el, picioarele desfăcute, gleznele cuprinzând talia lui Karan. Karan e vârât în el. Ajay are între degete lama.

Se apropie descălțat, gol, încercând să-și domolească inima.

Prem are ochii închiși, se desfată primindu-l în el pe Karan.

Prem deschide ochii.

Îl vede pe Ajay.

Cu lama în mână.

Ajay duce un deget la buze.

În ce univers ar crede el că Prem poate reacționa cu altceva decât un țipăt?

Corpul lui Karan încremenește.

Înțelege apoi expresia din ochii lui Prem.

Până să reacționeze, Ajay se aruncă spre el.

Apucă părul lui Karan și trage, despică sălbatic cu lama. Din gâtlej începe să țâșnească sângele, însă arterele sunt prea adâncite. Karan se luptă, încearcă să se protejeze în vreme ce Prem se zbate, țipă și plânge dedesubt. Ajay prinde capul lui Karan în încheietura cotului și-l strânge în vreme ce scobește tot mai adânc cu lama, acum sângele se revarsă în jeturi, iar Karan, horcăind, se prăbușește și-l antrenează și pe Ajay în cădere.

— Ce-ai făcut? zbiară Prem în vreme ce Karan zvâcnește sub Ajay, cu viața scurgându-se din el, cu lama înțepenită în beregată. Ce mi-ai făcut?

Prem se lasă să cadă pe podea, îl îmbrățișează pe Karan, îi sărută fața, încearcă să astupe cu palma șuvoiul de sânge.

Însă Karan a pierit.

— De ce?

Ajay nu mai scoate o vorbă.

Prem e cutremurat de fiori, fața îi e schimonosită.

Ajay deschide gura să spună ceva.

Numai că Prem nu-i dă ocazia.

Face singurul lucru la care se poate gândi.

Singurul care i-a rămas.

Trage din gâtlejul lui Karan lama și și-o înfige în încheietura stângă. O despică. La fel face cu brațul drept.

Se lungește lângă Karan, țintuindu-l pe Ajay cu privirea.

Ajay coboară ochii, îi întoarce spatele.

Pleacă.

PATRU

LUCKNOW, 2006

DINESH ȘI SUNNY

— Deci? zice.

— Deci ce? replică Sunny.

— Deci ai obținut ce-ai vrut…

Sunt în salonul privat al unui restaurant de hotel de cinci stele, Sunny și Dinesh Singh, cu vocile atenuate de fâșâitul aerului condiționat, uitându-se prin geamul fumuriu la elita din Lucknow cum își duce zilele îmbelșugate.

— …dar ești fericit?

Sunny se strâmbă de parcă ar fi înghițit ceva rău la gust.

— Ce?

— E o întrebare destul de simplă, spune Dinesh. Ești fericit?

— În momentul ăsta? zice Sunny ducând paharul de whisky la gură. Conversația lasă un pic de dorit.

Dinesh zâmbește.

— Știi la ce mă refer.

— Dar tu ce ești? zice Sunny după o pauză lungă. Psihologul meu?

— Ai unul? ripostează Dinesh. *Vrei* unul?

— Ferească sfântul.

— Oricum ar fi, întrebarea rămâne.

Sunny privește drept înainte, zdrobește între dinți cubul de gheață, face semn ospătarului că mai vrea un pahar.

Dinesh ridică mâna și el, ca un ecou, în vreme ce Sunny își aprinde o țigară.

Confirmă comanda lui Sunny.

E o gazdă bună.

Aici, totuși, e Lucknow. Teritoriul lui.

Au fost unele probleme, e adevărat. Sunny, în stare de ebrietate, a făcut scene, câteodată voios, altă dată furios, înainte să i se rupă filmul.

La un moment dat, Dinesh ar putea fi nevoit să ceară: gata cu băutura pentru Sunny Wadia.

Dar hopul acela îl va trece când se va ajunge acolo.

Cât despre întrebarea: Este Sunny Wadia fericit?

A se pune în dosar, la secțiunea „Cine naiba știe?”

Când Sunny nu dă să se ridice de pe scaun, se afundă în el. Se tot foiește dintr-o poziție într-alta, evitând groaza unui echilibru care nu ar face decât să-i dezvăluie chipul în oglindă.

Are vreo douăzeci și cinci de ani, dar a și început să dea semne de îmbătrânire. Un hodorog umflat. Îl țin laolaltă copci de silă, energie întunecată, costume scumpe. E incredibil la ce nivel de delăsare a ajuns.

Sunny întoarce capul.

Încă își poate stăpâni expresia feței.

„Chiar trebuie să stau aici și să îndur? Să te ascult spunându-mi chestia asta?”

Iar chipul lui Dinesh spune:

„Mda, trebuie”.

De acum s-a creat între ei o formă de telepatie.

Sunny dă să se ridice, însă Dinesh, cu blândețe, îl împinge la loc.

— Stai calm. Fac un pic de bășcălie, asta-i tot.

Sunny a venit în Lucknow ca să finalizeze achiziția terenurilor. Astăzi s-a semnat contractul. Pământul din Greater Noida va fi al lor în totalitate. Fermierii vor fi mituiți. Așa-zisul Mega-oraș va prinde rădăcini.

Amănuntele au fost deja stabilite de tații lor. Azi, Sunny n-a trebuit decât să pună punctele pe *i* și căciulițele pe *ă*. Dinesh a trebuit să fie de față ca să faciliteze procedura. Dinesh nu a avut nimic excepțional de făcut.

Însă Dinesh mai are și planuri proprii. A evoluat în ultimii doi ani într-o multitudine de feluri. A devenit un tânăr impresionant. Un lider ambițios și eficient care își face încălzirea.

Înainte de asta se limita să-și joace rolul.

În multe privințe, îl imita pe Sunny Wadia. Adevărul e că pe vremuri Dinesh era cam nedegat cu lumea. Cam „țărănos”. Sunny s-a arătat de la început mai stilat, mai monden. Apoi însă Sunny a rămas să bălteasc, pe când Dinesh s-a străduit să se cizeleze. A călătorit în lung și-n lat. A umblat pe la seminare și muzee, galerii, licitații, prezentări de modă, spectacole de operă. S-a împrietenit cu scriitori și gânditori și i-a iscodit fără istov pe

subiecte necunoscute lui. Engleza i-a devenit nuanțată. A învățat să se exprime colocvial, să-și moduleze discursul pentru a include un ton jucăuș, ironie, încântare. Cândva lumea râdea de el pe la spate, îl socotea un veleitar. Acum nu mai râde nimeni. Ca să reflecte această evoluție, și-a dezvoltat și un stil propriu. Încă poartă kurta, însă o accesorizează cu eșarfe elegante, broșe cu nestemate, cu insigne și batiste. Are și ochelari de firmă ce seamănă, s-a observat aprobator și laudativ, cu cei purtați cândva de dr. Ambedkar, celebrul jurist.

Da, e bine ferchezuit.

E bine înjghebat laolaltă.

Se vede.

Acum, alături de Sunny, se vede limpede.

*

— Nu mă las, zice Dinesh. Vreau să știu ce umblă prin capul ăla al tău.

Asta se întâmplă în dimineața următoare.

Norii aduși de muson umplu văzduhul.

Sunt în Pajero-ul lui Dinesh.

Sunny trage din țigară și se uită țintă înainte, la drum, cu cămașa albă din pânză fină deja asudată, genunchii ridicați, picioarele suite pe bord, un braț peste burtă. În negocieri intense cu propria-i mahmureală.

Noaptea trecută a stat mofluz în separeu. Anturajul lui Dinesh li s-a alăturat, au bârfit, au vorbit despre politici, justiție socială, strategii electorale, hip-hop, în cele din urmă despre „știoarfe”, în vreme ce el era ca un șarpe încolăcit în propria-i nefericire. Barul a devenit tot mai aglomerat dincolo de izolarea separeului lor, iar Sunny, din ce în ce mai absent.

În salonul mare, alt tip abțiguit s-a apucat să zdrăngănească la pian, izbind în clape cu o atitudine ce nu putea fi numită altfel decât provocatoare. „Jazz liber”, a glumit Dinesh.

Însă când o tânără pișcată de alcool a obiectat, obraznică la rându-i, tipul a îndreptat spre ea un revolver, s-a apucat să-l fluture prin mulțime. Iar Dinesh s-a ridicat și, cât ai bate din palme, a detensionat atmosfera.

Dinesh Împăciuitorul.

L-a dezarmat pe scandalagiu în văzul tuturor, și-a lăsat un braț peste umărul lui și l-a condus spre ieșire, ascultându-i nemulțumirile, dând arma pe mâna celor de la securitate, toate acestea de față cu ceata de jurnaliști din oraș care stătuseră înghesuiți într-un ungher, trăgând la măsea.

Sunny a făcut din incidentul cu revolverul un pretext ca să se sustragă. A urcat greoi în apartamentul lui, fără să-și ia rămas-bun, a deschis o sticlă de whisky cumpărată din vreme de Eli. A băut nu mai puțin de două treimi din ea înainte să cadă lat.

Avea să se trezească în larma propriilor sale țipete, la patru și jumătate dimineața.

Un coșmar. Cineva îl târa într-un loc unde nu voia să se ducă.

A constatat că-și încleștase una într-alta mâinile, că le ridicase deasupra capului așa, întins pe burtă, și încercase apoi, în somn, să le descleștеze. S-a așezat pe marginea patului încercând să-și aducă aminte cine-i, să-și alunge frica. Și-a turnat un pahar mare de whisky, l-a dat pe gât, și-a aprins o țigară, a pufăit jumătate din ea, și-a mai turnat whisky, l-a dat și pe acela de duș că, s-a întors în pat și s-a concentrat asupra zumzetului aparatului de aer condiționat.

— N-am nimic, a spus. Nimic.

Dimineața e strălucitoare acum, soarele ițit printre nori pârjolește pământul, îi dă mâncărimi lui Sunny, transformă băltoacele de pe șosea în oglinzi sâcâitoare.

Dinesh îl măsoară din creștet până în tălpi, incredul.

— Mda, sigur. Arăți ca naiba.

— Asta fiindcă m-ai obligat să mă dau jos din pat.

Sunt la o oră distanță de Lucknow.

Au ajuns în zona rurală. Câmpiile verzi, bicicletele, bivolii. Aerul musonic dătător de viață făcându-și loc pe geamurile întredeschise ca un curent proaspăt, oceanic, peste pământul bogat, luxuriant.

Dinesh e îmbrăcat de toată ziua, cu nădragi bleumarin și un tricou polo roșu Loro Piana, asortat cu mocasini Loro Piana de piele întoarsă.

Spune ceva.

— Ce?

Dinesh clatină din cap.

— Știi măcar cine ești?

Au sunat la Sunny în cameră la șapte dimineața.

Au sunat și-au tot sunat până ce l-au urnit din somn.

Recepționerul. Apoi Dinesh a luat receptorul.

Fusese îndeajuns de isteț să nu îl sune pe mobil.

— Auzi, frăție, am nevoie de tine jos. Vreau să-ți arăt ceva.

•

— Cât o să dureze?

Sunny nu se așteptase să ajungă la țară. Să umble așa teleleu, singuri, fără pază, fără securitate, fără șofer? În Uttar Pradesh?

Tatăl lui n-ar fi de acord.

Fiindcă există, așa cum i s-a subliniat, pericolul real și continuu de a fi răpit.

Sunny aruncă țigara pe geam. Aproape imediat își aprinde o alta.

— Păi, de ce? face Dinesh. Ai de ajuns undeva?

Sunny se lăbărțează și mai tare pe banchetă, închide ochii cu totul și se concentrează asupra buzelor sale și țigării dintre degete. Țigara cât se poate de reală și fumul care îi intră și îi iese din plămâni. Oare e adormit încă?

— Îmi place s-o iau așa din loc, spune Dinesh. Să ajung prin sate și orășele. Să iau pulsul omului simplu. Ar trebui să încerci și tu o dată. S-ar putea să înveți una-alta.

Motorul s-a oprit. Aerul e apăsător, impregnat de muson.

Sunt pe o alee dintr-o piață sărăcăcioasă. Îmbulzeală compactă de claxoane, de corpuri care trec puhoi. Duhoarea de pretutindeni. Cum au…?

— Zăceai ca un butuc, zice Dinesh. Dar aveai o expresie foarte angelică. Și mi-am zis: „Lasă-l să doarmă”.

Sunny se ridică în șezut. Vulnerabil încă. Senil, momentan.

— Ce s-a întâmplat cu…? zice privindu-și degetele.

— Ți-am luat-o eu din mână, frățiе. Erai cât pe ce să-ți dai foc. Vino încoace.

Dinesh coboară din automobil, energic, gata să dea piept cu lumea.

Se așază la o dhaba simplă care dă spre drumul principal forfotind de lume, cu scaune roșii de plastic, fețe de masă pătate, chelneri posaci și pragmatici. Unul se apropie și Dinesh comandă o porție de lipie și două limonade, *nimbu pani.*

Arată ca niște orășeni din metropolă în drum spre altundeva.

— Ce caraghios, n-am uniforma pe mine și nu mă recunoaște nimeni. Mi-am dat seama că toți mă știu după kurta. Dacă aș apărea într-o kurta albă, frumoasă, s-ar prinde cine sunt. Dacă m-aș ivi lângă tata, ehei! N-ar mai fi loc de îndoială. Toți știu cum arată tata. Tata și mustața lui celebră. Al doilea om ca faimă din statul nostru. Ai putea trasa mustața aia pe o față de desen animat, fără ochi, urechi ori nas, și îți jur că alegătorii ar ști

despre cine e vorba. Îi ziceam odată că ar trebui să-și pună mustața pe urna de vot. L-am văzut odată, știi, când eram copil, fără mustață. Nu mai țin minte de ce. Într-o zi, a intrat pe ușă cu mustața rasă. M-am pus pe urlat ca nebunul. Nu-l mai recunoșteam!

Sunny nu suflă o vorbă.

— Dar știi ce mă interesează de fapt?

Tot nimic.

Dinesh bate cu degetul în masă.

— Tipul cel mai faimos.

Sunny își coboară ochelarii, îl privește circumspect.

— Pun rămășag, zice Dinesh, că pe-aici nimeni nu are nici cea mai vagă idee despre cum arată el. Și totuși – aici apasă în tăblie cu buricul degetului, până îl face să se albească și totuși dacă m-aș ridica acum și i-aș striga numele, ce crezi că s-ar întâmpla? Să încerc? Vrei să vezi ce se întâmplă când strig numele lui taică-tău?

Sunny se holbează la el cu o mutră fioroasă.

Ospătarul revine cu lipiile și băuturile.

— Cu cât spui mai repede ce vrei… mârâie Sunny.

Dinesh se așază mai bine în scaun, își lasă ambele coate pe masă. Rupe ușurel un triunghi mic de lipie, îl duce la gură. Mănâncă cu gesturi mărunte, controlate.

— Ce vreau *cu adevărat,* zice, e să știu ce pizda mă-sii se întâmplă cu tine.

Sunny își freacă obrazul, din ce în ce mai agitat.

— Și eu îți tot spun.

— Mai zi-mi o dată.

— Nu-i *nimic.* Nu se întâmplă nimic cu mine.

O pauză lungă. O concesie mică.

— Tu ce crezi că se petrece?

Dinesh dă o dată din cap, cu fermitate.

— Cred că ești deprimat, frăție. Ca să fiu sincer.

— Dă-te-n pula mea.

— Și, apropo, continuă Dinesh, rahatul ăsta mă afectează pe bune. Nu doar în relația noastră de afaceri. Mă afectează, vreau să zic, aici – își dă o palmă peste piept, în dreptul inimii –, chiar aici, mă doare să te văd așa. Mișcă din degete făcându-și încheieturile să trosnească, înainte de a

adăuga: Poate nu știi, dar cândva mă uitam la tine ca la soare. Îți sorbeam orice cuvânt, frate. *Știai* chestii. Zic de vremurile alea mișto de demult, din Delhi. Eu eram blocat aici, visam, învățam meserie, iar tu erai în Delhi ca o… ca o rachetă străbătând cerul.

— Scutește-mă.

— Nu. Să stau de vorbă cu tine însemna să călătoresc pe tot globul. Și uită-te la tine acum. Ești… ești… Sincer, nu știu cum ești. *Dar uită-te la tine.* Arăți ca naiba, Sunny. Da, e-adevărat, nu te holba așa la mine, mai bine uită-te la burdihanul ăla. Fă ceva în privința asta. Fiindcă, frățe, arăți ca un rahat. Sunt și unii care se îngrașă fiindcă le place viața. Știi genul. Mănâncă, beau și se veselesc. Dar tu? Nu. Dă mustrător din deget, se pune picior peste picior. Nu-ți mai place nimic. Te simți infect. Asta-i chestia. Ești *deprimat.* Și nu se mai poate așa. Dinesh coboară glasul pe fundalul zarvei matinale, privind în direcția ochilor lui Sunny, ascunși sub lentilele negre. Uite, *știu* ce-i. Știu ce s-a întâmplat. Noaptea aia, chestia cu Rathore. Nu-i mare mister.

Îl vede pe Sunny strângând din dinți.

— Chestiile astea te mănâncă de viu.

Sunny clatină din cap, se uită în zare, de-a latul drumului.

— Nu știi niciun căcat.

Dinesh însă a adulmecat urma.

— E fata, așa-i?

— Care fată?

— Care fată! râde Dinesh lipindu-și palmele una de alta. Ai fost îndrăgostit de ea, nu?

Sunny pufnește în râs.

— Ești un dobitoc.

— Cum o chema?

Nimic dinspre Sunny.

— Neda, răspunde Dinesh în locul lui. Așa îi zicea. Așteaptă o reacție de la Sunny.

— A, cățeaua aia, pufnește Sunny ca și cum și-ar aminti de o cunoștință de mult uitată. Un futai nasol și nimic mai mult. I-am făcut vânt.

— Așa, zice Dinesh. Mătură cu palma firimiturile de pe masă, apoi desprinde încă o bucată de lipie. Mă bucur că ai lămurit treaba asta. Are *mult* mai multă noimă decât povestea pe care am auzit-o eu.

Dinesh îl așteaptă să muște momeala.

Durează ceva.

Dar se întâmplă.

— Ce-ai auzit?

— A, lasă, nu-i nimic.

— Zi, în pula mea, ce-ai auzit?

— Chiar vrei să știi?

— Zi-mi dracului, sau ține-ți clanța.

— Taică-tău a trimis-o de aici. Asta am auzit. Cu, scuză-mi poanta, o ofertă pe care n-a putut s-o refuze. Una foarte generoasă din punct de vedere pecuniar.

Sunny e o imagine a nimicului.

Dinesh împinge spre el platoul.

— De ce nu iei niște *paratha?*

— De ce nu ți-o vâri în cur?

Asta îl face pe Dinesh să râdă.

— Chiar te crezi mare sculă de basculă, așa-i? zice Sunny.

Dinesh îl ignoră, ia paharul de nimbu pani.

— Când m-am hotărât să mă instruiesc în domeniul artei mi-am zis că e o chestie pe care o fac oamenii moderni, cei ca tine. M-am educat artistic ca și cum aș fi bifat o listă de cumpărături. Dar mi s-a părut un domeniu fascinant. Și am descoperit, spune încruntându-se gânditor, în Vechii Maeștri, prin galerii tihnite, mai târziu la anumiți fotografi, am descoperit în ei ceva, o chestie pe care mai apoi am descoperit-o în mine. Empatie. Era empatie. La început mi-a fost frică de ea. Am rezervat-o inițial pentru tablouri. Dar mi s-a mai întâmplat să ies din hotel, să hoinăresc. Am făcut în Paris treaba asta, pe la Gare du Nord, am văzut vagabonzi și dezmoșteniți ai sorții. M-am uitat la ei cum m-aș fi uitat la o pictură, apoi am scos pictura asta în lume. Mi-am zis: oamenii ăștia, bărbați și femei, au autonomie, sunt complet formați, mă pot uita la ei, le înțeleg suferința.

— Ce pula mea zici acolo?

— Empatie, Sunny. Când m-am întors din călătorie am început să chibzuiesc. La lucruri pe care le-am zis în trecut, la ce-am vrut să spunem de fapt cu ele și la ce e posibil cu puterea pe care o avem. Vrei să auzi concluzia?

— Am încotro?

— Aleg moralitatea în dauna esteticii. Aleg empatia. Asta mi-e concluzia. În momentul de față, moralitatea ar trebui pusă mai presus de orice.

— Ce „moment de față”?

— Momentul taților noștri.

Dinesh se lasă pe spătar, se afundă în tăcere.

Sunny are capul încețoșat.

— S-ar putea s-o caut, zice Dinesh. Când mai ajung prin Londra. Mereu mi-a plăcut de ea. Din ce-am înțeles, o duce bine. Cu apartamentul pe care l-a primit, cu banii… Cred că i-a fost greu să treacă de una singură prin ce-a trecut.

— Du-te-n mă-ta!

— Adevăratul neghiob, urmează Dinesh, bătaia de joc a zeilor, e cel care nu se cunoaște pe sine însuși.

— Fantastic, acum îmi citezi din Shakespeare.

— Nu-i Shakespeare.

— Iar noi nu avem discuția asta.

— OK, spune cu vioiciune Dinesh. Să vorbim despre altceva. Zi-mi de ce te ții zilele astea. Vorbește-mi despre arhitectură, cocktailuri, ceasuri. Sunny, vorbește-mi despre nenorocitele alea de orașe imense, cum o să le construiești pe terenurile pe care taică-meu i le-a dat lui taică-tău.

— Du-te în mă-ta!

— Dar e momentul nostru, Sunny!

Sunny se holbează în gol și atât.

Peste drum tocmai se deschide o dugheană de băuturi.

Bărbații se înșiruie dinaintea barelor de metal și-și fâlfâie bancnotele către întunericul dinăuntru, până ce banii sunt înhățați și înlocuiți cu sticle mici de plastic și cu pungi transparente de plastic pline cu pileală de contrabandă.

Vocea lui Dinesh e acum dură, fără inflexiuni.

— Nu te bucură nimic din astea, așa-i? Spune-mi. Când te-ai simțit bine ultima oară?

— Du-te dracului!

— Spune-mi… tipul pe care l-am cunoscut cândva, care voia să schimbe lumea, mai există măcar?

— S-a maturizat.

— Care voia să îndrepte lucrurile.

— Niciodată n-am vrut să îndrept lucrurile.

— Fiindcă e o chestie pe care chiar o putem face, știi asta, da? Dinesh e însuflețit, pasional. Înțelegi, sper, că ține de noi să facem ceva bun, să nu greșim ca ei. Să facem ce se cuvine. Ascultă-mă. Uită-te la mine. Dă-ți jos ochelarii. Uită-te la mine.

Sunny coboară lent ochelarii de soare.

Are ochii injectați.

— N-o să fii niciodată taică-tău.

Cuvintele îl izbesc teribil pe Sunny. Îi despică în două creierul.

— N-o să fii niciodată ca el, iar ăsta e un lucru bun. E-un lucru *bun.* Eu n-o să fiu tata, iar tu n-o să fii taică-tău. Dar putem fi mai mult ca amândoi.

— Ce vrei?

— Știi câtă lume e în statul ăsta? Două sute de milioane, cam așa. Dacă am fi o națiune, am avea a cincea populație de pe Pământ. Și e al nostru. E al nostru *în întregime,* al meu și al tău, ar trebui să-l moștenim cu totul. Dar uită-te la el! Uită-te numai. Oamenii sunt vai de capul lor. Statul ăsta e aproape la fel de nefericit ca tine! Se oprește un moment, tace grăitor. Reia apoi: Care-i numitorul comun? Tații noștri. Dinesh coboară vocea. Știm amândoi ce pact au făcut părinții noștri: al tău îl propulsează pe al meu la putere, apoi al meu îi face pe amândoi inimaginabil de bogați. Asta a fost înțelegerea. Visul, așa-i?

— Dacă zici tu.

— Dar s-a transformat în coșmar. De ce?

— Fiindcă s-a lăcomit taică-tău.

— Nu! Fiindcă taică-tău nu știe când să se oprească.

— Acum îl învinuiești pe tata că face prea mulți bani?

— Îl învinuiesc că încearcă să controleze lumea întreagă. Vrea absolut tot, toată puterea. E un vampir. O lăcustă. Rade tot ce prinde. Sănătate, educație, infrastructură, minerit, până și presa. E băgat peste tot. Numai că ia de la oameni.

— Nu ia de la nimeni.

— Nu fi naiv. În spitale e penurie de medicamente. De ce? Sunt furate, vândute pe piața neagră. Cui? Spitalelor private. Cine le fură? Cine le vinde? Cine deține spitalele private? Știi prea bine. Se vede un tipar aici. Tot ce e public e jumulit, vândut, confiscat. Și ce există din abundență?

Băutură. Băutura lui taică-tău, de la trestia-de-zahăr pe care o cultivă până la distileriile lui, distribuția controlată de el, prăvăliile în care o vinde. Ca aia de peste drum. Uită-te acolo. Nici măcar n-ar trebui să fie deschisă așa de dimineață, dar asta e. Ca să poți tu uita de chinul vieții. Și povestea o tot ține așa la infinit. Săracii iau țeapă, și, după fața ta, pare că nu-ți pasă. Presupun că așa și e. Atunci, hai să formulez altfel. Săracii sunt țepuiți, dar săracii mai și votează. Votează, Sunny, în pana mea. E chestia pe care încă nu le-o putem lua. Putem încerca să-i cumpărăm. Băutură mai multă, carne, bani. Dar mai devreme sau mai târziu o să ne dea afară în șuturi.

Sunny arborează un rânjet straniu, mulțumit.

— Am fost împotriva afacerii ăsteia cu terenuri, continuă Dinesh, ideea asta să ți se dea pe mână orașul tău fabulos. Ar trebui să știi. Am fost *complet* împotrivă. E sinucidere politică. Ne dăm foc la valiză. O să ne omoare. Fermierii n-o să ne ierte. Și-o să încline balanța. Când vin alegerile o să fim terminați.

— Pardon, *voi* o să fiți terminați. Pe *voi o* să vă alunge votul. Dar următorul gagiu care apare o să simtă mirosul banilor, o să adulmece paralele, o să dea fuga la tata și-o să se conformeze.

— Așa crezi, nu? replică Dinesh. Dar mai devreme sau mai târziu electoratul are să voteze pe cineva care nu poate fi cumpărat.

Sunny se ridică de la masă.

Își aprinde o țigară.

— Oricine poate fi cumpărat.

Bagă mâna în buzunar, aruncă pe masă câteva bancnote de o sută de rupii.

Dinesh clatină din cap.

— N-ai idee ce monștri primești în casă.

Însă deja Sunny traversează strada.

Se îndreaptă spre dugheană.

Se răsucește spre Dinesh, ridică din umeri, schițează un zâmbet amar ce vrea să spună: „Mi. Se. Rupe”.

2007

MONITORUL DEZVOLTĂRII IMOBILIARE

Istoriile prețioasei țărâne

DEAN H. SALDANHA MIERCURI, 7 FEBRUARIE 2007

Achizițiile forțate servesc investitori privați sub paravanul „Interesului public”. Însă agricultorii din Greater Noida se solidarizează, dincolo de demarcațiile castelor, pentru a le contracara.

Distanța parcursă cu mașina până în satul Maycha din districtul Gautam Buddh Nagar, în Uttar Pradesh-ul de Vest, îți zdruncină oasele. Drumul neasfaltat și plin de gropi trădează starea precară a dezvoltării acestei zone agricole fertile, însă nici calea de acces și nici așezarea nu vor avea parte de îmbunătățirile pe care le merită: ambele se află în sectorul delimitat de guvernul U.P. pentru construirea drumului expres cu opt benzi Delhi-Agra. Când va fi terminată, această „minune modernă” va reduce timpul de călătorie între capitala națională și Taj Mahal la puțin peste două ore. Între timp, cătunul Maycha va fi distrus.

În mare parte, sătenii se resemnaseră cu starea de fapt. Când administrația Ram Singh a achiziționat Maycha și mii de alte sate de agricultori la finele anului trecut, prevalându-se de controversata „Clauză de Urgență” a Legii Achizițiilor de Teren din 1894, fermierilor afectați li s-au oferit compensații la „valoarea de piață”, sume oscilând între 250 și 400 de rupii pe metrul pătrat, ceea ce i-a transformat pe mulți proprietari de pământ, peste noapte, în milionari. În vreme ce bârfele din New Delhi menționau legăturile stânjenitor de apropiate dintre guvernul Ram Singh și Wadia InfraTech Ltd – compania privată responsabilă cu executarea contractului pentru drumul expres –, opoziția la fața locului a fost în general anemică, limitată la nemulțumiri privind calcularea prețurilor. Fermierii, deși fără chef, acceptaseră până la urmă că un asemenea proiect modern și prestigios aducea un beneficiu major Indiei ca întreg.

Însă situația avea să devină explozivă în urma unei noi runde de achiziții, la doar trei luni după aceea. Alte 400 de sate au primit înștiințări; în unele cazuri, localitățile erau situate chiar și la cinci kilometri distanță de traseul propus al drumului expres. Conform anunțului oficial, o companie pe nume Shunya Futures va ridica acolo prima „Tehno-Metropolă" a statului, o arie de dezvoltare vastă, „modelată după Singapore", alcătuită din colonii rezidențiale „de elită", unități comerciale și industriale, școli, spitale, rezervații naturale, ba chiar și un parc acvatic. Investigații ulterioare aveau să dezvăluie că Shunya Futures aparține nimănui altcuiva decât lui Sunny Wadia, fiul diletant al discretului șef al Wadia InfraTech, Bunty Wadia.

Furia și agitația au urmat îndată. Fermierii au început să încrunte sprânceana la compensațiile ce păreau relativ neînsemnate dacă erau puse în balanță cu veniturile pe care le preconiza Shunya Futures. Ba chiar unii au sugerat că drumul expres era doar o perdea de fum menită să mascheze beneficiile obținute de camarila lui Ram Singh.

Prins pe picior greșit – cu greviști blocând șoselele –, statul a încercat să sufoce protestele în față. Însă era prea târziu; ca răspuns la tacticile draconice, demonstrând o solidaritate fără precedent, fermierii au început să se organizeze dincolo de limitările castelor. Astfel, proprietarii de pământ Jat și Thakur și-au unit forțele cu crescătorii de vite Gujar și cu sărmanii și necompensații Jatav și Dali, pălmașii care le cultivă câmpurile.

Potrivit lui Manveer Singh, unul dintre liderii revoltaților, „fermierii nu se împotrivesc orbește achizițiilor. În trecut au existat multe lucruri bune. Totuși, proiectul de față nu e în beneficiul omului simplu. Lucrăm aceste pământuri de generații, acum ni s-a răpit dreptul nostru din naștere, însă nu ne vom ceda pământul fără luptă".

Trebuie notat că aceasta nu este prima oară când familia Wadia arată asemenea ambiții lipsite de tact. Cu câțiva ani în urmă, viziunea propusă de Sunny Wadia în „Proiectul de reconstrucție Yamuna" din Delhi a fost copios condamnată înainte de a fi, fără vreo ceremonie, trasă pe linie moartă. Doar timpul ne va spune dacă visurile aurite ale odraslei Wadia pot fi traduse în fapt de mai maleabila oligarhie Singh-Wadia din Uttar Pradesh.

MONITORUL DEZVOLTĂRII IMOBILIARE

O poveste cu doi Singh

DEAN H. SALDANHA VINERI, 8 IUNIE 2007

Proiectul Megacity de lângă drumul expres Yamuna, propus de Shunya Futures, a întâmpinat o opoziție feroce în lunile din urmă. Blocajul părea insolubil, dar o intervenție dintr-o direcție neașteptată pare să schimbe situația.

Protestul în masă față de controversatul proiect Megacity al Shunya Futures a căpătat o turnură surprinzătoare. Fiindcă demonstrațiile violente nu dădeau vreun semn de domolire, fiul prim-ministrului din Uttar Pradesh, deputatul Dinesh Singh, a păşit în arenă.

Într-o dramatică întorsătură de situație, Singh a descins în satul Chanyakpur ieri-dimineață, însoțit de un grup de tineri activiști de partid și de jurnaliști aflați de partea cauzei sale. Vestea apariției lui circulase din timp printre protestatari, așa încât notoriul interlop local Shiny Batia le-a garantat libera trecere. Odată ajuns, cu camerele de filmat pornite, Singh s-a lansat într-un discurs fulminant.

„Noi, cei aflați la putere, nu ne mai putem trata cetățenii cu dispreț. Nu ne mai putem păcăli cu gândul că nu ne deslușiți intențiile. Meritați mai mult. Nu am nimic cu dezvoltarea, ba chiar o susțin. Dar asta? Asta nu e dezvoltare. Asta e jaf. Dacă e să fie achiziționate terenuri, atunci achizițiile să fie făcute cinstit. Oamenii trebuie compensați, nu doar pecuniar, ci și cu locuri de muncă, cu demnitate, cu un viitor. Nu un viitor Shunya, ci unul real, un viitor al poporului. Știți ce înseamnă Shunya? Nimic. Înseamnă pustietate. Visurile veninoase și găunoase ale lui Bunty Wadia. Nu pot continua astfel. Îmi declar solidaritatea cu oamenii ce trudesc pe acest pământ și care acum sunt alungați. Trimit un mesaj clar partidului meu și tatălui meu. Nu uitați de unde vă trageți. Nu uitați de cetățenii în slujba cărora vă aflați, cei care v-au dat puterea. Tot ei v-o pot lua înapoi”.

GREATER NOIDA

ELI

Vineri, 8 iunie 2007, 3.18 p.m.

— *Ce* jigodie!

Eli se uită la chipul schimonosit al lui Sunny din oglinda retrovizoare, în timp ce se luptă cu volanul mare al mașinii de teren, ducându-și stăpânul printre mirиștile pustii și utilajele ruginite care-i alcătuiesc acum regatul.

Buruieni îndesite.

Altare lăsate în paragină.

Câini costelivi trândăvind pe sub copaci.

Expresia chipului său umbrit de lentilele negre.

Tenul lui, ca un sicriu deschis.

— A depășit măsura. A depășit orice limită, futu-i. Cine morții mă-sii se crede?

— Șef. Șef! exclamă Eli. Vezi ceva diferit la mine?

Sunny își aprinde o țigară.

Îi tremură mâinile.

Scoate un șip de metal din buzunar, își vine în fire cu un gât de vodcă.

— Ți-ai ras părul pubian.

— Nu. Foarte hazos. Asta fac săptămâna trecută.

Sunny aproape că pufnește în râs, mai ia o înghițitură de vodcă. Se mai calmează.

— Ce-i? zice. Ce-i diferit la tine?

— Dau mic indiciu. Vezi *Terminator 2*?

— Ce?

— *T2: Ziua Judecății.* Ai vizionat?

— Cine-s eu, Osama bin Laden? Trăiesc într-o futută de peșteră? Normal că l-am văzut.

— Atunci? rânjește Eli ducând mâna la ochelarii de soare. Uite! Vezi? Primiți de dimineață. Persol Ratti 58230. Numără, cinci-opt-doi-trei-zero. Foarte rari. Greu de găsit. Exact ca în film.

Liniște. Apoi…

— Ce film?

Exasperat, Eli e gata să izbucnească, dar se abține.

— Ahh, foarte hazos, șef. „Ce film?”

— Deci, zice Sunny, cât ai dat pe ei?

— Aaa, clatină din cap Eli. Am cumpărat la licitație. Nu găsești în magazin.

— Așa, dar cât au costat?

Eli oftează.

— Nici măcar tu nu poți permite.

Asta îl face pe Sunny să râdă de-a binelea.

Înainte ca tăcerea să-i înghită iar.

Își văd de drum.

Tufe și boschete.

— Te crezi Terminatorul? zice Sunny.

Eli ridică din umeri.

— Îs destul de dur.

— Dacă ești Terminatorul, ce mă face asta pe mine?

— Ușor! Tu, puștiul ăla.

— Puștiul care îți spune ce să faci, îi amintește Sunny.

— Da! Asta chiar știu. Serviciul meu. Fac cum zici. Fac pe plac. Zici să stau pe un picior. Stau. Împușcă rahatul ăla. Sigur, cum nu? Te duc în teritoriu inamic. A, stai, asta facem acum. Vrei să te șterg la cur? Să-ți fac labă, poate?

— Să te fut.

— Nu! Mersi! Aici trag linia.

Kilometri de praf și de nimic.

Eli scutură din cap.

Își suge măselele.

— Șef, unde mergem? Fiindcă treaba asta doar cu Eli și domnu’ Jericho tovarăși, spune bătându-se cu palma peste arma de la brâu, e idee de total căcat. Tu nu vezi ce văd eu.

— Ce vezi?

— Capcană.

Trec printr-un cătun cu loturi pe jumătate finalizate.

Lucrătorii migranți au aprins focuri. Între prăjini sunt întinse frânghii de rufe.

— Trebuie să aflu ce face ticălosul ăsta.

— Atunci ia telefon, formează număr. Serios!

— Nu-i sigur la telefon.

— *Asta* nu-i sigur, mers singur în mormanul de rahat, zice Eli apucându-se să umble la sistemul audio. Nici măcar Bluetooth nu are!

— E mașina ta, tembelule.

— Asta știu, încuviințează Eli. Folosesc de mers la cumpărături, de luat lapte. Nu pentru venit cu cuțit la luptă cu pistoale, spune renunțând să-și facă de lucru cu sistemul stereo. Trebuia să aduc Porsche Cayenne. Porsche Cayenne are Bluetooth. Porsche Cayenne e blindat.

— Porsche Cayenne bate la ochi. Știi ce înseamnă asta?

— Da, știu ce înseamnă.

— Cum spui în ebraică?

— E *bolet.*

— Balet?

— Nu, jigodie. Nu balet. *Bolet.*

În față, la o răscruce singuratică, e un chioșc mic, cu umbrar. Afară stă un bărbat.

Vede mașina, întinde spre ea, cu speranță, un braț plin de broșuri.

Broșuri de prezentare imobiliară.

— Unul de-ai tăi?

— Nu, zice Sunny măsurându-l cu dezgust pe om.

— Poate să dau peste el, vrei?

— Poate la întoarcere.

— Ha! Dar îl sperii, nu?

Eli accelerează Bolero-ul în intersecție, hardughia de metal saltă pe șosea, se îndreaptă brusc spre bărbat, își corectează în ultima clipă traiectoria.

Sunny, ușurat, vede că amărâtul a reușit să se ferească.

Și când se lasă iarăși praful…

— Serios, șef. Trebuia să-l sun pe Papa. Pe unchiul Tinu. Să le spun, Sunny e razna.

O motocicletă răsare de după o movilă de pământ pe un drumeag paralel, la zece metri distanță.

Sunt doi bărbați pe ea, cu capetele înfășurate în pânză albă.

Se întorc amândoi să se uite la mașină.

— Nu te uita, zice Eli furișându-și brațul spre armă.

Însă motocicleta se pierde pe altă cărare, îndreptându-se spre vest.

Și iarăși sunt singuri.

Nimic pe kilometri întregi.

În alte douăzeci de minute au ajuns. Bârlogul lui Dinesh, o vilă din marginea unui sat de agricultori, fortificată, păzită de oamenii lui credincioși.

Eli încetinește.

— Da, asta idee de tot căcatul.

Sunny scoate un telefon Nokia ieftin, formează un număr.

— Jigodie, am ajuns, zice. Mda, un Bolero. Lasă-ne să trecem.

Închide.

Mașina de teren abia se târăște, bariera e la o sută de metri în față, oamenii și armele lor capătă formă. Apoi ceva mișcă, tractoarele încep să dea înapoi, deschizând o cale de acces.

— Uite-așa, face Sunny.

Eli trece prin blocaj, o apucă pe aleea ce duce spre vilă, un drumeag înălțat peste care s-a întins pământ proaspăt. De amândouă părțile cresc legume.

— Ăsta se crede, în mă-sa, agricultor pe bune.

Când ajung la poarta de metal, aceasta se deschide scoțând la iveală, în interior, opt tipi cu puști automate.

— Asta e rău, zice Eli. Asta foarte rău.

— Ține-ți gura.

Și uite-l pe Dinesh, a ieșit din conac purtându-și kurta albă și ochelarii rotunzi, cu mâinile împreunate la spate și o expresie severă pe chip.

Eli oprește mașina.

Iar Sunny deschide portiera.

— Stai aici, zice, apoi șovăie o clipă. Spurcatul ăsta ar face bine să aibă de spus ceva ca lumea.

Trec două ore

Eli stă singur pe un *charpoy,* sub un umbrar de pânză albă, fumând un Marlboro Red, cu părul lung lăsat liber și picioarele încrucișate lejer, cu un șold scos în față șmecherește și țigara între degete. Însă ochii, în spatele ochelarilor Persol Ratti 58230, sunt rechini ce pândesc paznicii care patrulează prin curtea din față. Poartă cămăși descheiate la guler și sacouri

negre, ochelari negri compacți, bijuterii de aur; vor să aducă a agenți de securitate guvernamentali, dar nu sunt. Au puști Kalașnikov model chinezesc. Cu țeava îmbrăcată. Fără prindere pentru lunetă. Probabil pe stoc din vremea războiului din Vietnam, sau aduse de prin depozitele armatei nepaleze.

În orice caz, indivizii nu știu să le mânuiască, își dă seama. Ar putea, la nevoie, să omoare vreo patru cu pistolul lui Jericho înainte să apuce ei să tragă un foc. Își derulează scena în cap, doi ar cădea morți înainte să-și dea seama ce-au pățit, ceilalți doi abia ar apuca, dacă au baftă, să-l vadă trăgând. Apoi? Apoi totul ar ține de noroc, pricepere și soartă. Își îngăduie un surâs abia mijit. Dar câți să fie înăuntru? Și ce-i de făcut în privința lui Sunny?

Dincolo de jaloanele obiectivității! profesionale, Eli oscilează între milă și desconsiderare când se gândește la șeful lui. Chiar cu o mie opt sute de motive zilnice de a rămâne – depuse într-un cont în Zürich –, a început să-și reevalueze poziția. Simte că i se mai distruge o părticică din suflet în fiecare moment în care e umbra lui Sunny Wadia. Dulăul lui. Măscăriciul de curte. Dădaca lui. E aproape nostalgic la gândul zilelor bune din tinerețe, când tot ce avea de făcut era să tragă și să rămână în viață. În anii ăștia de slujbă la Wadia a văzut o groază de mizerii. Mai multe decât și-a asumat când a făcut învoiala.

Paharul a început să dea pe dinafară.

„Securizarea incintelor și protecție pentru o familie înstărită din New Delhi”, așa i s-a prezentat în broșură. O monotonie bine plătită, cu toate avantajele ce decurg. În zilele libere, Eli umbla pe la malluri îmbrăcat în cămășile lui preferate, cu gulere răsfrânte și modele florale, cu cârlionții răsfirați peste umeri, întinzându-și mădularele de panteră, zâmbindu-le fetelor cu gura până la urechi.

A fost apoi selectat – pentru nuanța pielii, ar fi pus rămășag – să învețe o mână de servitori să tragă cu arma, să lupte corp la corp, să nu-și piardă capul într-o situație tactică. Gura și-a ținut-o închisă (oricum, cunoștințele sale de hindi erau aproape inexistente) și și-a văzut de treabă. Simțea o anume mândrie la gândul că puștii ăștia nu aveau să se împuște în față în timp ce-și încărcau armele.

La un moment dat, își făcuse apariția Ajay.

Ascultător, sârguincios, mistuit de văpăi ascunse.

L-a antrenat pe Ajay ca să fie garda de corp a lui Sunny, l-a învățat să folosească Krav Maga, jiu-jitsu brazilian, tehnici fundamentale cel puțin. L-a instruit asiduu și în utilizarea armelor de foc. A ajuns să se atașeze de el, simțindu-se mândru că Ajay înflorea. Sunny nu era decât ticălosul de la etaj. Și-a amintit de acea dată când Sunny decisese să învețe și el Krav Maga, dăduse buzna pe la câteva cursuri de-ale lui Ajay și-l folosise pe acesta din urmă pe post de sac de box uman, iar Ajay nu ripostase niciodată, un deget nu pusese pe Sunny, nu făcuse decât să se ghemuiască precum un câine cu coada între picioare, lăsându-se burdușit. Eli își dorise ca Ajay să riposteze măcar o dată, să șteargă de pe mutra lui Sunny zâmbetul ăla plin de sine. Își dorise să-l vadă pe Sunny suferind.

Apoi să-l vadă mort. Asta, în dimineața de după noaptea în care fusese chemat la reședința avocatului, fără să aibă habar ce se petrece, nici măcar când îl dusese pe Sunny la casa de la fermă.

Aflase abia după ce dăduse drumul la televizor, când Sunny adormise deja. Văzuse chipul lui Ajay proiectat pe ecran, îi văzuse încheieturile încătușate, îl văzuse mânat de polițiști. Înțelegea suficient cât să știe că Ajay fusese oferit ca sacrificiu. Spumegând de furie, oprise televizorul și se strecurase în odaia lui Sunny, care-și dormea somnul sedat. În crâmpeiul acela de clipă ar fi putut să facă orice. Să-i pună perna pe față și să apese. Dar nu, nu. Era profesionist. Își prețuia viața. Așa că ieșise, se apucase să joace cărți și să aștepte ordine. Pe la unsprezece dimineața, o directivă nouă: „Du-te cu avocatul în Rajasthan”. În SUV i s-a spus: „Poți să-ți versi nervii pe Gautam Rathore”.

Uimitor cum îți citeau scârbele astea mintea.

Cariera sa urmașe traiectoria rezervată îndeobște proiectilelor ghidate cu laser. Îi fusese încredințată, cu normă întreagă, ocrotirea lui Sunny. Pază, dădăceală, protecție, spionat, în fine. Treaba asta avea să i se spargă în cap, nu încăpea niciun dubiu. Măcar nu era nevoit să poarte papion și să amestece cocktailuri. Și de ce el? Nu știa. Poate din pricină că se aflase singur cu Sunny pe acea pantă întunecată, în acea noapte fatală. Văzuse deja ce era mai rău (sau așa crezuse) și făcuseră un legământ pecetluit cu arak și sânge. La începutul noii sale misiuni, lui Eli i se oferise prima și singura audiență personală cu Dumnezeu însuși.

Bunty Wadia, plimbându-se prin seră în felul lui circular și fluid precum mierea, zisese: „Tot ce-i trebuie lui Sunny e să fie salvat de sine însuși”.

— Asta tot? întrebase impasibil Eli.

— Și dacă vorbește vreodată de fata aceea, Neda…

Eli terminase în minte fraza.

Se înțelegea de la sine.

Firește, încă era supărat în sinea lui pe Sunny, însă partea cu dorința de a-i pune capăt zilelor se spulberase iute. Până la urmă, era *așa* de nefericit, de jalnic, de rătăcit! Astfel că adaptabilul Eli îl păstrase în inimă pe căzutul Ajay, însă în minte își schimbase loialitățile și își executa misiunea cu același straniu simț al umorului care-l făcuse celebru printre prietenii de acasă. *Risus sardonicus,* așa putea fi numit. Batjocură necruțătoare în bătaia gloanțelor.

Lui Sunny îi picau bine, adevărul fie spus, replicile lui obraznice, îmbibate de cinism. Poate că le dusese dorul o viață întreagă. Poate avea nevoie de un sac de box care să riposteze. Nu, nu. Îi trebuia mult mai mult de atât. Dar era un început. Din dialogurile lor sângeros de înviorătoare – fără subiecte tabu (în afară de tată, Neda, Ajay, accident), mereu întinzând nestingherit coarda (cu excepția unor cazuri ca mai sus) – se înfiripase o tovărășie contorsionată, inexplicabilă. Eli era unica persoană rămasă în viața lui Sunny Wadia, prezent în fiece minuțel al mascaradei, mușcându-și limba, ferindu-și privirea, îndrugând căcaturi când era necesar să îndruge căcaturi, supraveghindu-l cât e ziua de lungă pe Sunny în timp ce mânca, bea, se droga și se regula. Nu mai cunoscuse pe nimeni care să simtă atât de puțină plăcere, care să arate o bucurie de a trăi atât de anemică. Îi comunica asta atunci când erau singuri, și era invariabil trimis în mă-sa.

Mai erau și intervale în care nu erau singuri, iar Eli trebuia să se retragă, să se poziționeze în spatele liniei. Muncă extenuantă de-a binelea. Mda, Sunny Wadia avea ceva coroziv. Era ceva coroziv în a sta de pază în vreme ce Sunny își provoca așa-numiții prieteni, îi folosea, îi batjocorea. Îi ispitea și-i umilea. Erau de luat în calcul și bruștele lui dezlănțuiri de violență maniacală. De câte ori nu-l târâse pe Sunny din vreo cameră de hotel distrusă, de la un schimb de pumni în vreun club de noapte? Calmase apoi lucrurile cu câte un teanc de bani, o replică amuzantă, o muchie de palmă în rădăcina unui nas. O dată, spre amuzamentul grotesc al lui Sunny, toate cele de mai sus (în ordine). Mai erau, după asta, sejururile în Dubai. În Dubai, tot ce voia Sunny era să umble pe muchie de cuțit. Faza cu escorta siberiană… Dumnezeule mare, unele lucruri rămân imprimate pe retină.

Dacă ai de gând să plătești atâta unei femei frumoase, ai putea cel puțin să faci sex cu ea.

Eli scutură din cap, scuipă în praf cu asemenea venin, că toți paznicii se uită la el. Dă a lehamite din mână, un gest de clovn.

Al naibii Sunny Wadia! Ce tip dement!

Dinesh, pe de altă parte – un tip cu picioarele pe pământ. Rahatul ăsta cu fermierii, Eli e sigur, nu-i decât o făcătură iscusită, o lovitură de maestru. Oricum, cine-ar fi vrut să cumpere apartamentele alea infecte? Nu Sunny, nu tocmai. Lăuntric, Sunny pare să urască toată tevatura. Lăuntric, Sunny pare să-l urască pe… hm… nu. Eli nu are de gând să scoată gândul ăsta la suprafață.

Că doar scârbele astea, până la urmă, îți citesc gândurile.

Ca să fie sincer, de-ar putea, s-ar angaja cât ai bate din palme în serviciul lui Dinesh Singh. Dinesh cel calm și decis, omul cu planul. Mai știe însă și că, dacă s-ar duce de cealaltă parte, ar exista riscuri mari să găsească un glonț în…

Vineri, 8 iunie 2007, 5.28 p.m.

— Plecăm!

Eli își fumează a șaptea țigară când Sunny apare clătinându-se pe ușa din față.

Se împleticește de parcă ar fi fost înjunghiat între umeri, cu ochii sălbatici și fața secată de culoare. Eli sare ca ars, pășesc înainte și gărzile lui Dinesh, e și Dinesh acum, exact în spatele lui Sunny, îl trage de umăr, îi șoptește calm ceva la ureche, îi îndeasă în mână un plic galben A3. Sunny se uită neîncrezător la plic, se rotește năuc pe călcâie îndreptându-se spre Bolero, în vreme ce Eli dă roată mașinii, se suie, pornește motorul, întoarce automobilul. Unul dintre paznici înaintează spre poartă, pășind prea liniștit parcă.

— Jigodie împuțită, se văietă Sunny trântindu-se pe banchetă, izbind cu pumnul în claxon.

— Șef…

Sunny se chinuie să-și aprindă o țigară.

Paznicul trage poarta, o deschide cu un surâs batjocoritor.

Eli scanează orizontul, căutând amenințări. Cerul e de un albastru intens,

arzător. Iar Sunny încă încearcă să aprindă, e din ce în ce mai agitat, până la urmă deschide geamul și azvârle bricheta în praf. Așa că Eli trebuie să-i ofere foc, cu ochii umblând între țigară, șoseaua din față și fruntea lipicioasă, asudată a lui Sunny. În timp-record, Sunny ajunge la filtru. În cea mai deplină tăcere. Apoi, după ce-a aruncat chiștocul, își îndreaptă atenția asupra plicului din poală.

— Șef. Ce s-a întâmplat?

— E razna, în pula mea, bolborosește Sunny.

— Cine, Dinesh? Păi, da, sigur, razna. Asta știm.

— Și-a pierdut mințile.

— Da, și-a pierdut. Dar ce-i în plic, șef?

Sunny își trece palmele peste el, cu chipul schimonosit.

— Nu vreau…

— Nu vrei?

Sunny duce mâna la plosca de metal, îi desface capacul.

— Nu vreau…

— Ce nu vrei?

Înghite ce vodcă a mai rămas, scoate limba să-și toarne pe ea ultimul strop, înșurubează iarăși capacul, se trântește cu spinarea pe spătar și închide ochii.

— Nu vreau să știu.

•

Au trecut douăzeci de minute de când a vorbit ultima oară Sunny. Sunt la trei kilometri de drumul expres, aproape că s-au întors la civilizație. Cuvintele „nu vreau să știu” le-au tot zuruit prin creiere.

Vodca l-a blegit pe Sunny. E moale, cu ochi sticloși.

— Eli?

— Da, prietene?

— Zi, câți oameni ai omorât?

Eli trage aer printre dinți, își ia un timp ca să-și organizeze gândurile.

— Cu respect, nu întrebi.

— Ba te întreb, îngaimă Sunny.

— Și eu îți spun să nu întrebi, replică Eli.

— Mai mult de zece?

Eli aruncă o privire în lateral. Sunny e într-o rână, cu piciorul urcat peste bord, cu glezna alunecându-i când și când.

— Tu câți ai futut? contraatacă.

— Douăzeci? urmează Sunny, ignorând întrebarea.

— Câți ai futut?

Cuvintele ajung cu întârziere la Sunny.

— Ce?

— Tu să spui câți oameni ai futut, și spun câți am omorât eu, rostește răspicat Eli.

— Literalmente? întreabă Sunny părând luat prin surprindere. Sau metaforic?

Eli scutură din cap.

— Ești varză. De ce jucăm joc?

— Fiindcă vreau să aflu.

Se apropie de intrarea pe drumul expres.

— Dar ce bine face?

Se vede în depărtare.

Camioane și mașini și motociclete.

— Am zis să-mi spui!

Eli oftează.

— Pe cine vrei să omor?

E un moment, o clipită, când pare că Sunny și-a pierdut cunoștința. Apoi însă își îndreaptă poziția, trage o gură bună de aer și e înviorat, chiar maniacal.

— Dă-o în mă-sa.

Sfâșie plicul galben, îl deschide.

Îi trage afară conținutul.

O singură folie de plastic închisă la culoare.

Ca o radiografie.

Se holbează la ea.

Și sub folie, câteva fotografii, câteva cadre luate de pe un sistem de camere de supraveghere, altele făcute cu telefonul.

Eli întinde gâtul, însă nu reușește să vadă ce-i.

Reacția lui Sunny, în orice caz, e grăitoare.

Șoc.

Greață.

Îl ia tremuriciul.

— Șef?

Sunny îndeasă grăbit folia în plic. S-a trezit instantaneu din beție.

— Vreau să iei tu asta, zice.

— Ce-i aia?

— S-o pui la loc sigur. Să n-o vadă nimeni. Niciodată.

— OK, șef.

— Dacă încearcă cineva s-o vadă, îl împuști.

— Dacă încerc eu să mă uit?

— Te împuști.

— Dar dacă încerci tu să vezi?

— Eli, nu ne prostim aici.

— OK, OK. Eli se simte deodată speriat. Dar dacă încearcă tatăl tău să vadă?

— Atunci te împușc eu.

— Bine, șef.

Mașina de teren se strecoară în pasajul subteran îngust.

Eli aprinde farurile.

Întuneric beznă și găuri adânci pe unde s-a uzat betonul.

Sunny începe să vorbească pe întuneric.

— Dinesh Singh vrea să-l doboare pe taică-său. Și dacă odată cu el cade și tata…

Când ies la lumină, ridicându-se pe asfaltul proaspăt turnat, Sunny îl țintuiește pe Eli cu ochi halucinați.

Eli îl privește la rându-i.

E ora 5.49 p.m.

Vineri, 8 iunie.

Eli nu-l vede pe bărbatul mascat care pășește de după camionul oprit, cu o flintă veche în mână.

Sunny îl vede.

Însă, până să țipe a alertă, e prea târziu.

MAGAZIA

Are iarăși și iarăși un vis.
Desprins de viață.
Iarăși acasă în Meerut, la cinci ani,
dormind lângă mama lui,
vâjâitul ventilatorului din tavan,
bumbacul cămășii ei de noapte adunat în pumnul lui.
E un vis pe care îl are din nou și din nou.
Doar că e real.

Are cinci ani și e treaz, iar mama nu mai este acolo.
Mâna goală se strânge într-un pumn gol.
Cearșaful încă îi păstrează conturul și mirosul.
O strigă, însă vocea îi e înghițită de palele din tavan.
Trebuie să sară ca să ajungă la podea.

Tinu doarme în bucătărie.
În cabinet e aprinsă o lumină. Silueta tatălui său în geamul de sticla mată.
Începe să umble, să strige prin încăperi.
În violența ventilatorului, vocea îi rămâne neauzită.
Însă când intră în salon,
ventilatorul nu se rotește.
Ea atârnă acolo, spânzurată de propria-i dupatta,
cu limba scoasă,
ochii bulbucați,
golită.

Se scoală din leșin ca și cum s-ar ridica după aer.
Din învolburarea de pe un fund de ocean.
Boțit, făcut ghem.
Gâfâind.
Urlând.
Și visul pe care îl avea se destramă,
absorbind bolovani, azvârlindu-i spre țărm.
Lăsând oxigen suficient
doar pentru țipăt.

— Namaste Ji, rostește Incubul. Te-ai pișat pe tine.

Și Sunny se zvârcolește ca un animal în cușcă în odaia asta rece și jilavă, cu monstruoasa prezență în fața lui și frânghiile care îl leagă de scaun.

Incubul îi privește furia.

O pată de cerneală în blugi și cămașă cu carouri albastre.

— Am crezut, o bucată, că ai mierlit-o, zice. După aia te-ai pus pe răcnit. Și te-ai pișat pe tine.

•

Icnete, scrâșnet din dinți. Albul ochilor lui. Dinți rânjiți.

Sunny iese din acest crepuscul.

Pufnind, gâfâind, istovit.

Incubul îi sprijină capul și-i toarnă apă pe buzele crăpate.

Se îneacă, începe să geamă.

Apusul se insinuează prin pereți.

Putoarea de balegă, bivol, sânge.

Durerea care-i străbate nervii, care-i trece prin oase.

Făcându-l să iasă din sine însuși.

— Am întrebat, zice Incubul, ce visează el de-l poate speria atâta? Am avut și eu vise așa.

Sunny încearcă să adune cioburile.

— Unde sunt?

Corpul său nu reacționează.

— Ești aici.

— Unde aici?

— Nu știi?

Nu știe.

— Ce se petrece?

— Ai noroc că ești viu, zice Incubul. N-ar fi trebuit să stai în față.

În ce față? Nu ține minte. Încearcă să se ridice.

— Dacă mureai, Sunny Wadia, la fel muream și eu.

Pleoapele lui Sunny se zbat când își aude numele.

— Nu te cunosc, zice.

— Eu te cunosc pe tine, da. Incubul îi pune o mână pe obraz: Cunosc fața asta. Scoate din buzunar o pilulă și i-o îndeasă în gură. ia-ți tratamentul.

Toarnă apă, astupă gura lui Sunny și-l apucă de nas cu degete subțiri, de păianjen.

— Papa o să te omoare, zice Sunny.

Incubul își trece degetele prin părul lui Sunny. Îmbibat în sudoare și sânge. Apasă cu degetul mare în despicătura din susul frunții.

— Să încerce.

E într-un apartament de hotel.
Fără loc sau timp.
Ar putea fi Europa.
Milano.
Zürich.
Ar putea fi Paris.
E în baia de marmură, sub duș.
Un duș lung și fierbinte.
Vuietul și claxoanele traficului de afară.
Noapte, operă. Noapte, restaurant.
Vicky spune:
— Te-ai născut în ziua eclipsei de soare.
Vicky își sprijină fața în palme.
Mama lui a fost incinerată.
Iese, se oprește picurând pe podeaua de marmură, cu prosopul alb înfășurat peste piept.
Se uită în oglindă. Oglinda e acoperită cu aburi.
Ar putea fi cineva în cameră, în pat.
Ar putea fi o femeie.
Dar în baie e doar el.
Încuie ușa.
Robinete aurite. Marmură.
Stinge toate luminile, mai puțin una, mică și retrasă, așa încât încăperea e ca un pântece, cu căldura, ungherele întunecoase și ventilatorul zuruind încastrat în perete.
Zgomotul ventilatorului e important aici.
Ia încă un prosop și și-l pune în cap.
Se lasă în genunchi și se târăște ca un penitent la colț.
Aici îngăduie o geană mică, atâtica, de lumină.
Nu se gândește decât la lumina asta, care se face mare cât universul.
Aici se poate ține singur în brațe.
Aici e la loc sigur.
Sub masa din josul oglinzii,
în vreme ce mama lui se piaptănă și îi cântă.

Își dorește să rămână acolo.

Dar se trezește.

Se trezește.

Ce s-a schimbat?

Durerea și-a făcut culcuș.

Iar el s-a întors în lume.

E un fel de magazie.

Utilaje agricole, saci cu îngrășământ, nutreț.

Pe jos e pământ compact, pereții sunt de cărămidă.

Un bec chior atârnă de un cablu.

În ce zi e azi?

Încearcă să ridice capul. E pe o saltea jegoasă.

Mușcat de țânțari și purici, holbându-se la un acoperiș de metal corodat.

Încheieturi legate cu frânghie. Duhoare de corpuri împuțite, pantalonii și cămașa lui îmbibate cu sânge uscat.

Coastele rupte, mai mult ca sigur.

Și nasul. Poate și falca.

•

A fost răpit, asta e clar.

Nu-și amintește cum sau când sau unde.

E o gaură neagră imensă în locul unde i-a fost memoria.

Răsucește gâtul.

Un Țopârlan stă așezat cu spatele la perete, cu membrele ca niște cazmale, cu fața numai nas și urechi. Poartă o bluză de trening albastru-deschis, o imitație ieftină.

Are alături o pușcă veche.

„Un Țopârlan”, gândește.

„Un Țopârlan adormit”.

Așa încât încearcă să se ridice.

Picioarele îi sunt însă slabe și amorțite, iar pe lângă asta, glezna dreaptă îi e cuprinsă într-o verigă de metal ruginit, legată cu lanț de un utilaj vechi.

Acum Țopârlanul își trage peste gură cârpa albă care-i atârnă la gât.

Întinde mâna după armă.

Dispare pe ușă afară.

O săgetare de cer pe înserat, un câmp auriu, vânt dogoritor.

Un bătrân, cu corpul cocârjat ca un semn de întrebare, conducând o

turmă de bivoli.

„Gândește. Gândește”.

•

E greu să chibzuiești dincolo de imediatul durerii, însă încearcă să-și strângă mintea în chingi, să prindă șirul.

Unde e?

Unde a fost?

Ce zi este? Ce lună?

Se agață de Dinesh Singh.

Dinesh Singh, agricultorii și al său Megacity. Tot rahatul ăla, chestiile alea Shunya. Dinesh punând piciorul în prag, în vreme ce el, în birou, se uită la televizor. Cum se desfășoară totul.

Bând vodcă din sticla pitită în ultimul sertar, cu storurile trase, ce clișeu.

De acolo întinde mâna peste genune.

•

Eli.

Era cu Eli în SUV-ul lui cel vechi și rablagit.

Îndreptându-se spre întâlnirea cu Dinesh Singh.

Nenorocitul ar face bine să aibă ceva ca lumea de spus.

*

Trec minute. Sau ore? Ușa magaziei se deschide. Intră iarăși Țopârlanul. În spatele lui mai e un bărbat, îl recunoaște ca prin vis. Da, e Incubul, pășește țanțoș, scoate la iveală un telefon Nokia.

— S-a cam făcut vremea, Sunny Wadia, spune Incubul. N-avem timp de pierdut. Zi numărul.

— Care număr?

— Ăla care o să facă toate astea să dispară.

•

Două țârâieli, trei.

Un clic la celălalt capăt.

Incubul vorbește.

— Bună seara, domnule. Am pe cineva pentru dumneavoastră.

Îndeasă telefonul în urechea lui Sunny.

— Papa… eu… se bâlbâie Sunny.

— S-a auzit? intervine Incubul. Băiatul e viu. Dar de dumneavoastră depinde pentru cât timp. O să sun iarăși într-o oră, cu cererile noastre.

Închide, extrage bateria și SIM-ul, se uită la Țopârlan.

— O să lipsesc un pic. Stai geană pe el. Dă-i de mâncare. Zicând acestea, Incubul se face nevăzut.

•

E lăsat singur cu Țopârlanul.

Însă nu e cu adevărat acolo.

Alunecă iarăși pe panta abruptă a conștienței, către marea zbuciumată.

Vicky e cel care i-a povestit despre data nașterii lui.

O dată norocoasă. 16 februarie 1980.

Ziua unei eclipse solare majore.

A fost acolo. A văzut-o cu ochii lui.

Vicky i-a istorisit și despre femeile-demon care coboară dezgolite din văzduh, cu colții rânjiți, când li se fac jertfe de sânge, care dau putere celor care le invocă, asta dacă nu le sfâșie mădularele. Băiatul stătea pe muntele dur al coapsei lui, pierdut în cuvinte, cu șuvițele lungi și negre de păr revărsându-se ca o cascadă în noapte.

— Într-o zi, i-a șoptit la ureche Vicky, vei fi mai puternic decât ei toți.

Dar e veștejit.
Secat.
Totul e uscat și strâmt și întărit.
Un mal de stâncă golaș pe unde cândva au curs apele.

E o prăpastie peste care nu izbutește să întindă punți.
O distanță pe care a străbătut-o și nu se mai poate întoarce.
A sacrificat totul.
Dragoste, adorație, respect, loialitate, tovărășie.
Nu i-a mai rămas decât necruțarea.
O trecătoare cruzime pe care nu și-o poate însuși.

S-a întors acolo, pe șoseaua aceea. Șoseaua aceea dintotdeauna.

Ajay îl ajută, cară trupul flasc al lui Gautam Rathore.

Ajay încă nu i-a predat arma.

Sunny încă n-a lovit-o cu pumnul în față pe Neda. Fața dintotdeauna.

Ce căuta ea acolo?

De ce să facă orice?

Timpul trece în ambele direcții.

E aici, pe șosea.

Ea plânge în mijlocul drumului.

El e înfuriat pe ea.

Crede că o face pe îndurerata.

N-o să plece nicicând.

•

Țopârlanul revine după un timp cu un platou de metal. Un clondir de *lassi,* lapte acru, o cupă de lut, trei turte.

Țopârlanul toarnă lassi în cupa de lut.

— Bea.

În voce are resentiment, șovăială, poate chiar teamă.

— Ce s-a întâmplat cu tipul cu care eram? întreabă Sunny.

Niciun răspuns.

— Cine ești tu? își încearcă iarăși norocul.

Nimic. Doar ochii aceia triști, singuratici, cât gămăliile.

— Nu ești un monstru, zice Sunny.

O sclipire în ochii aceia.

— Tacă-ți fleanca.

— Nu trebuie s-o faci, continuă Sunny în lipsa unei replici cu substanță.

— Gura!

— Ai demonstrat că ai valoare. Acum e momentul să stăm de vorbă. Putem folosi un om ca tine. Un om ca tine se poate îmbogăți.

Țopârlanul se ridică greoi în picioare, o apucă spre ușă.

— Hei! îl strigă Sunny.

Țopârlanul se oprește în loc, se întoarce pe jumătate spre el.

— Unde ți-e șeful?

— Nu-i șeful meu, se înnegurează Țopârlanul.

— Din cauza lui o să mori.

— Nu-i șeful meu.

— Atunci cine-i?

— Oprește-te din vorbit.

— Doar nu crezi pe bune că o să scapi! Știi că o să ia banii și o s-o șteargă. Și chiar dacă nu, cât crezi că reziști așa? Una-două o să fii mort. Mai rău decât mort. Sau ai putea să trăiești, să fii bogat. Ai putea să mă ajuți. Să mă ajuți să scap.

Țopârlanul își acoperă urechile cu palmele.

— Taci odată! țipă.

Și cu asta se face nevăzut.

•

Orele se scurg.

Noaptea se lasă și Țopârlanul revine.

Se așază pe podea lângă Sunny, se holbează posac.

Pare mai liniștit acum.

Și el, și Sunny.

— De ce faci chestia asta? îl întreabă Sunny.

Țopârlanul îl privește, în sfârșit, drept în ochi. Vocea îi este cumpănită.

— Fiindcă mi-ai distrus viața.

— Ți-am distrus viața?

— Mi-ai distrus-o, da, repetă Țopârlanul.

— Dar cum?

— Ne-ați luat pământul.

— Ești fermier.

— Mi-ai distrus viața.

— Ai fost plătit.

— Banii n-au fost buni de nimic! se răstește Țopârlanul. Oricum, zice după un timp, banii s-au dus toți.

— Banii s-au dus, repetă Sunny, încercând cuvintele.

— Nu mai sunt.

— Cât ați primit?

— Optzeci de milioane.

Sunny șuieră prelung, încetișor.

— Optzeci de milioane de rupii. Ar fi trebuit să vă schimbe viața.

— Ne-au schimbat-o. În rău.

— Unde s-au dus toți?

•

Țopârlanul închide ochii cât vorbește.

— Când ne-am măritat surorile, le-am făcut nunți mari. Ne-am luat mașini, televizoare, mașini de spălat. Ne-am construit conace barosane, cum vi le faceți voi. Tot satul s-a umplut de vile. Dar câmpurile noastre nu mai erau. După ce-am băut și-am chefuit, cu ce ne-am ales? Toată lumea stătea fără să miște un deget, cu parale și nimic de făcut. Gata cu munca la câmp, gata cu lucrul făcut împreună. Lumea s-a apucat de băut. De droguri. Nu știam decât să lucrez la comun. Acum fiecare era în lumea lui. Își cumpărau mașini peste mașini. Nu mai aveai loc de atâtea limuzine noi. Benzile erau blocate cu orele câteodată, oamenii se certau, ba se și împușcau. Toți se simțeau bolnavi. Fratele meu a adus o mașină scumpă din Delhi.

— Ce mașină?

— Una sport.

— Ce marcă?

— L-am… Lamb…

— Lamborghini, zâmbește Sunny. Și-a cumpărat un Lamborghini.

— Da.

— O fi costat, nu glumă. Cât?

— Douăzeci și opt de milioane.

Sunny lasă ușor bărbia în piept.

— Era un Gallardo.

— Nu știu.

— Și ce-a făcut cu mașina fratele tău?

— Exact în ziua când a cumpărat-o, a rămas blocat pe o alee, între două vile noi. Cu cât încerca mai tare să iasă, cu atât mai mult se înțepenea. Atâta gălăgie făcea motorul, că s-au adunat toți să se uite și să dea sfaturi. Numai că fratele meu era beat și supărat și tot ambala motorul. Și s-a înfierbântat până a luat foc.

— Și?

În ochii Țopârlanului se simte o urmă de surâs.

— Toată mașina a ars.

— Și fratele tău ce-a făcut?

— S-a dus la reprezentanță. A zis că mașina era defectă. Vânzătorul i-a spus că nu. Că el e problema. Fratele meu s-a enervat. A scos o armă. Și-a

cerut banii înapoi. Numai că tipul n-a vrut să i-i dea.

— Și?

— Frate-meu l-a împușcat în cap.

Sunny se pătrunde de cuvintele celuilalt.

— Fratele tău își pierde ușor cumpătul. Tace un moment, chibzuiește, apoi reia: Cum să-ți zic? Cum te cheamă?

— Nu-ți zic numele.

— Inventează și tu. Cumva trebuie să-ți spun.

Țopârlanul ezită, ochii îi umblă prin încăpere.

— Manoj, mormăie într-un târziu.

— Apoi ce s-a întâmplat, Manoj?

— Frate-meu a ajuns la pârnaie. În fiecare săptămână trebuia să mă duc și să le dau bani gaborilor. Patru sute de mii pe lună ca să-i poarte de grijă. Mâncare bună și pături. M-am tot dus la Lucknow cu șpagă, să-l pot scoate pe cauțiune. Banii s-au terminat rapid. Am rămas fără un sfanț, și el tot în pușcărie.

— Ce nasol!

— De multe ori am fost. Era plin de draci. Dar la un moment dat și-a schimbat dispoziția. Acum zâmbea tot timpul. A zis că-și făcuse un tovarăș care și el suferise, și că tovarășul ăsta știa cum ne putem câștiga înapoi banii. Mi-a zis să am încredere în omul ăsta, să-i plătesc cauțiunea. O să aibă, cică, grijă de mine.

Sunny zâmbește, dă din cap.

— Bărbatul cu care ești acum?

— Da.

— Și ăsta a fost planul lui?

Manoj își pironește privirea în podea.

— Da.

— O să fugă cu banii, Manoj. S-a cărat de mult cu banii ori e mort deja. Și acuși o să ajungă aici tata. Și atunci o să mori și tu. Nimic din ce-aș spune nu l-ar opri. Dar m-ai putea lăsa să plec și gata, Manoj. Lasă-mă să plec, și te umplu de bani.

— Nu vreau să fiu bogat.

— Atunci de ce m-ai răpit? Ce vrei?

— Îmi vreau înapoi viața.

— Nimeni nu-și capătă viața înapoi.

Nimeni nu și-o capătă înapoi. Viața ți se scurge printre degete. Nu se întoarce în veci, oricât ai încerca, oricât ți-ai dori-o. E o lecție pe care ar trebui s-o știi. Te adaptezi sau mori.

— Am luat o decizie, a spus Dinesh Singh.
Sunny venise în acea dimineață cu mașina la vilă.
L-a sunat pe Eli din birou și i-a spus să pregătească Bolero-ul.
Bolero-ul, nu automobilul Porsche.
Își amintește acum.
Eli a tras mașina de teren în curte.
Dinesh a ieșit să-i întâmpine.
— Spurcatul ăsta ar face bine să aibă ceva ca lumea de spus.

Îi revine în minte.

Ceva ce i-a spus Dinesh.

•

— Am luat decizia.

— Da. Ai decis să ți-o tragi singur. Și să mi-o tragi și mie.

— Încerc să te salvez.

Sunny a dat de dușcă paharul cu whisky.

— Du-te în mă-ta.

— Te-am avertizat în privința asta, a zis Dinesh. N-ar trebui să te ia prin surprindere.

— Te distrugi singur.

— Nu, îmi fac mișcarea.

Își amintește totul ca prin ceață, îi revine în minte.

Un lucru pe care Dinesh îl știa.

— Trecând de partea unor țărănoi nenorociți?

— Da. Și o să treci de partea lor și tu.

— Ești bolnav la cap.

— După ce scăpăm de ei amândoi, o să schimbăm lumea asta.

— Să scăpăm de amândoi.

— De tatăl meu. De al tău.

— Te bag în mă-ta. De ce-aș face așa ceva? Nu-l trădez pe tata pentru tine.

— Atunci fă-o cu mâna ta. Dinesh s-a apropiat de birou, a scos un plic cu hârtie galbenă. Nu ți-a fost niciodată alături, a spus.

— Mi-a fost alături mereu.

— Ba nu. Și am dovada aici.

A întins spre Sunny plicul.

— Ce-i acolo?

— Știu că nu-ți pasă de lume și de suferința care se produce în numele meu și al tău. Dar de asta, poate, o să-ți pese. Tatăl tău te-a mințit. Te-a controlat. Ți-a luat singurul lucru pe care l-ai creat vreodată.

Un șuvoi copleșitor de amintiri îl inundă.

Plicul din poala lui, când au pornit el și Eli.

Plicul deschis, documentele căzând din interior.

Numele pacientului: Neda Kapur.

Și ecograma.

Imaginea copilului său nenăscut.

Împreună cu fotografiile Nedei și ale lui Chandra la clinica londoneză unde copilul fusese redat atomilor și stelelor.

Stă împietrit în beznă.

Când se ivesc în cele din urmă zorii, o siluetă se așază lângă el pe un scăunaș, sorbind dintr-o sticluță cu rachiu de țară.

— Manoj? geme Sunny prin vălul de durere și mâhnire.

— A, nu, vine răspunsul. Manoj s-a dus.

E Incubul. Vocea răgușită, de neconfundat.

— S-a dus?

Sunny simte cum îi cresc în piept apele năvalnice ale panicii.

— Unde s-a dus?

— Să aducă prima tranșă de plată, normal, râde Incubul. Oamenii tăi au acceptat târgul.

Sunny strânge tare din pleoape.

— O să-l omoare, zice.

— Nu, nu, nu, face Incubul. Ești moștenitorul regatului lor. Prea ești prețios ca să riște așa ceva. Se ridică de pe scăunaș, aruncă pe jos sticluța, îi dă lent târcoale. Pe lângă asta, completează, tu ești ăla care o să-l omoare.

— Nu pricep.

Incubul trage din buzunarul nădragilor o cârpă lunguiață și unsuroasă, cu care acoperă vederea lui Sunny precum un scamator slab care execută un număr prost de magie.

— Doar că nu chiar acum.

— Ce faci acolo?

Nu poate să vadă.

Nu poate să se răsucească, să se elibereze.

Se zbate în curmeie.

Până ce Incubul se apleacă asupra lui, un coșmar în carne și oase.

— Ce faci acolo?!

Coboară cârpa spre gura căscată a lui Sunny.

O strânge cu putere.

— Îți spun povestea mea.

GLORIA APARȚINE DOAR ZEILOR

1.

E povestea vieții mele, Sunny Wadia. Eu, Sunil Rastogi, acum schilodit și ciuntit. Însă cu nu prea mult timp în urmă eram un tinerel de nouăsprezece ani, în spatele motocicletei Pulsar noi-nouțe a fratelui meu, care stătea în față. Mai era puțin până să se întunece, era ceasul acela când păsările fac cea mai mare zarvă peste câmpii, iar soarele e ca o minge de foc pe cer. Mergeam încet. Șoseaua fusese pavată cu doar trei luni în urmă, dar începea deja să se fărâmițeze. Asta e viața. Sunny Wadia, ascultă. Un bărbat ne-a făcut semn să oprim la nodul rutier Bulandshahr, s-a dat jos și a început să agite speriat brațele, apoi am observat alt tip zăcând nemișcat pe șosea în fața lui. „Să nu oprești", am zis, „e-o șmecherie", dar până să reacționeze fratele meu, primul tip a tras de la brâu o armă, iar celălalt a sărit în picioare. Fratele meu a oprit calm motocicleta și, cât am coborât de pe ea, a spus: „Fă ce zic ei", după care mi-a șoptit: „Putem oricând să-i omorâm, mai târziu". Vreo suflare de vânt trebuie să-i fi dus vocea spre ei, ca pe o scânteie rătăcită pe cale să dea foc vieții mele, fiindcă cel cu arma a izbucnit în râs și, cu un: „Ei, nu zău!", l-a împușcat în piept pe fratele meu. „Behenchod!", m-am pus pe țipat în timp ce ei săreau pe motocicleta noastră și o apucau spre apus, lăsându-l pe fratele meu prăbușit în țărână.

Au trecut alți tipi pe motociclete cât i-am ținut eu palma apăsată peste rană, încercând să opresc sângele care țâșnea intermitent. Unul dintre oamenii ăștia a făcut cale întoarsă și s-a grăbit să aducă o mașină de poliție pe care o văzuseră parcată mai încolo pe șosea. Cât am așteptat, fratele meu și-a pierdut treptat cunoștința. „De ce-ai făcut asta?", a bâiguit. „Ce să fac?", am întrebat la rândul meu, însă răspunsul nu aveam să-l mai aflu, fiindcă astea i-au fost ultimele cuvinte.

Gaborii au apărut destul de rapid în jeepul lor. Ne-au privit cu scârbă, de parcă eram câini. Am țipat la ei să ne ducă la spital. „Du-ți-l singur", a zis unul. Iar celălalt: „Crezi că suntem organizație caritabilă?" „Dar, domnilor", m-am văietat, „aveți la doi pași mașina. E pe moarte". Au continuat să ne măsoare cu dispreț. „Vă rog, domnilor", am țipat, „nu e mare lucru pentru

voi, dar e viața lui frate-meu”. „A, nu-i mare lucru?”, s-a stropșit primul polițai. Și zicând asta ne-a întors spatele, iar celălalt s-a luat după el. Am fugit în urma lor, Sunny Wadia. Am căzut în genunchi. „Luați-l, domnilor, vă rog, de ce nu-l luați?” Primul s-a uitat la mine și-a zis: „Nu vrem sânge pe banchete”. Și eu: „Domnilor, dacă așa stau lucrurile, o să curăț eu sângele, cu mâna mea îl șterg, o singură pată n-o să vedeți după ce termin”. Și știi ce-a spus? „Păi, și unde-ai vrea să stăm noi cât așteptăm?”

2.

Asta e viața, Sunny Wadia. Fratele meu a murit acolo, în drum. Mama a dat vina pe mine pentru moartea lui, apoi s-a prăbușit și a murit și ea, de supărare, în timpul incinerării lui. Tata murise deja de alcoolism când eram mic, așa că am rămas cu văduva lui frate-meu și băiatul lor cel mic. Unchiul meu stătea într-o casă alăturată, cu umflata de nevastă-sa și cu feciorii lui tâmpiți, și, sub pretextul că ne ajută, au venit și-au pus stăpânire pe animale, pe pământul nostru și pe văduva lui frate-meu. Bocea fără contenire în casa lui unchiu-meu, iar eu stăteam noaptea și-o ascultam cum plânge. Am știut curând că unul dintre fiii unchiului meu are să și-o ia pentru el.

Oh, Sunny Wadia, turbam de furie, cu ochii ațintiți în tavan. Știi ce tare ardea? Voiam să-i ucid pe toți, să le stâlcesc cu bolovani căpățânile, să le retez beregatele, să lichidez toți gaborii din lume. Dar cine eram eu pe fața pământului? Fără bani, fără putere, fără să am măcar o motocicletă, o armă sau o rangă de fier. Mi-am zis: „Trebuie să găsești o cale s-o ștergi din locul ăsta, altfel te face chiseliță”. Așa că știi ce-am făcut? M-am înscris la concurs ca să mă fac polițai.

Pari uimit, Sunny Wadia, dar pricepe, știam care-i mișcarea pe acolo. Nu voiam să fiu următorul. Voiam, mai degrabă, să stau într-o mașină de teren Gypsy, să dau amenzi pentru viață și moarte. Însă, până una-alta, am început să dau târcoale prin zonă, să smulg lanțuri de aur de la gât. Era așa de ușor! Gaborilor nu le păsa de genul ăsta de chestii, prea erau ocupați să protejeze granguri ca tine, să facă și ei un bănuț. Îmi pierdeam vremea prin piețe, și într-o zi un tip și-a lăsat scuterul pornit cât a intrat într-o farmacie.

I l-am furat, am fugit cu el și l-am vândut, apoi am folosit banii ca să-mi cumpăr un Pulsar vechi, cum avusese frate-meu. Apoi, cu banii de pe lanțuri mi-am cumpărat și eu un pistol artizanal. Și uite-mă acum pe motor, cu pistolul băgat la curea. Era așa de ușor. Da, mi-am zis, *asta e* viață! Doar că acasă, când mă întorceam, încă eram înnegurat și peste poate de mânios știind că gagiii ăia tot mă privesc de sus. Așa că mai mult pe-afară mă găseai. Mă simțeam liber pe motor, smulgând lanțuri de la gât.

Dar era o chestie, nu mi-o puteam scoate din cap pe văduva lui frate-meu. O tot prinsesem că se uită la mine pe furiș. Și mă gândeam acum că ar trebui să fie a mea. Am ajuns să visez cu ochii deschiși la asta, la cum i-aș omorî pe toți și-aș lua-o înapoi, la cum aș pune în ea un fiu al meu. Într-o seară, cum umblam cu motocicleta, am văzut o fată mergând înaintea mea. O cameristă la noile blocuri de locuințe, de cincisprezece ori șaisprezece ani. Era din Bihar, nu de prin partea locului. Mi-am zis că e cam târziu să umble așa, singură, că nu-i bine deloc, apoi, când m-am apropiat și-am văzut-o cum pășește, i-am văzut cozile lungi și… Ei, hai, nu te uita așa la mine, Sunny Wadia, cu ochi plini de silă, știi doar cum e cu poftele astea. Atâta vreme singur, era normal, păi, cum, să-mi astâmpăr nevoile.

Am încetinit motorul pe lângă ea, zâmbind, până ce a întors capul să se uite la mine. Purtam o cămașă ca lumea, părul îmi era dat cu ulei. Am întrebat-o dacă nu e obosită de mers. A ținut capul în pământ și și-a ferit privirea. Voia s-o duc cu motorul? Nu, a zis, dar apoi a întors iar capul să se uite și mi-am dat seama că vrea, așa că am oprit în fața ei, i-am blocat drumul. „Surioară”, am zis, „e periculos pe-aici, sunt tot soiul de bandiți și criminali, te duc eu unde ai nevoie să ajungi, foarte repede, nu te teme”. Am întrebat-o de nume. Era Asha. „Te duc unde vrei tu, Asha *didi*. Frații tăi nu trebuie să știe”. La asta s-a îmbujorat. Ce șarmant fusesem! Am presupus că nu mai mersese niciodată cu motocicleta. A încercat să treacă mai departe, însă de data asta era un joc. Am întins mâna s-o opresc și a înghețat, i-am arătat pistolul și i-am spus să urce în șa pe motocicletă, în fața mea. A făcut cum i-am spus.

Și cum mergeam noi așa, am început să mă excit, dar să mă și înfurii. Îi miroseam sudoarea, pielea și hainele spălate, îi simțeam părul atingându-mi obrazul. Nu mai fusesem așa de aproape de o femeie până atunci. Îmi venea să vomit. Mă tot gândeam: De ce n-o fi fugit? Dacă ar fi avut onoare cât de cât, s-ar fi opus cu ultima suflare. După aceea mi-a venit în minte văduva

fratelui meu și mi-am dat seama ce-i în inima ei, că o ducea de minune acum, cu unchiul și cu fiii lui. O curvă! Mi-am imaginat-o culcându-se cu toți. Oho, și ce nervi m-au luat! M-a pocnit dezgustul, m-am simțit trădat, umilit. Așa că am mărit viteza. Am accelerat cât de tare am putut. În următoarele minute n-a fost altceva decât viteză, decât părul ei atingându-mi fața și ea scâncind și plângând și motorul dintre picioare huruind, toate astea pe șosele pline de gropi, așa că în orice clipă puteam fi azvârliți, ne puteam face creierii zob de vreo piatră. Nebunia a trecut. Am oprit într-o margine de câmp. Și i-am spus să se dea jos până nu-i prea târziu.

3.

Ei, Sunny Wadia, și m-am simțit precum cel mai neputincios dintre bărbați. Acasă m-am pitit în beznă și am visat la fata de pe motocicletă, i-am simțit iarăși părul, izul de sudoare, acreala răsuflării ei lângă a mea. Mai că puteam să-mi înfig dinții și să-i simt intrându-i în piele, aproape vedeam cu ochii minții dupatta ei îndesată în gură, cum o trag într-un lan și o împroșc cu sămânță. De ce-i dădusem drumul oare, de ce nu luasem ce era al meu? Eram un prăpădit, un fricos, cu toate că aveam de toate, armă, motocicletă. Nu. Nu. Eram peste poate de tulburat, Sunny Wadia. Tot ieșeam din casă, bântuiam prin preajmă, căutam ceva. După aia am făcut o greșeală. Umblam așa pe motor, când am ochit altă fătucă. Alerga deja, îmbrăcată ciudat, în haine care o dezgoleau. N-avea rușine. La început nu mi-am dat seama, dar era una din fetele alea bogate pe care le vezi prin filme și prin Delhi. Și alerga de distracție, cum fac bogătanii. Era o tâmpenie ce făcea, să alerge așa, pe străzi, departe de casa ei. Poate credea că bogăția o ține teafără.

Ei, și m-am luat după ea. Am păstrat distanța și am urmărit-o mult timp, până ce a ajuns într-o zonă izolată, și atunci am accelerat, am oprit motorul înaintea ei, am zâmbit și am zis: „Bună, surioară”. Ceva în zâmbetul meu trebuie s-o fi speriat, fiindcă mi-a ars o scatoalcă zdravănă peste față și a început să alerge printr-o groapă de gunoi, pe unde nu puteam intra cu motocicleta. M-am dat jos și m-am luat după ea, ca să-i dau o lecție fiindcă mă lovise, dar era prea iute, a scăpat pe o stradă aglomerată. Și de aici n-am mai putut face nimic. Cred că avea o memorie bună tare, fiindcă nu peste

mult au pus gaborii laba pe mine. M-au dus la secție și m-au caftit rău de tot. Dar când fata și tatăl ei au venit la secție, cred că le-a părut rău de mine, cu fața numai zgârieturi și vânătăi, fiindcă fata mi-a luat apărarea. Le-a zis că nu făcusem decât să-i zâmbesc și că mă lovise chiar ea prima. Învinuirile s-au anulat și am fost pus în libertate.

Dar când m-am întors acasă în acea zi am descoperit că mă așteaptă alți polițai. Unchiu-meu râdea pe sub mustață când m-au găbjit. N-am zis nimic, numai m-am uitat așa, pieziș peste umăr. Am mers cu ei fără scandal, am făcut cum mi-au spus. M-am suit în duba lor, am remarcat că tapițeria de bord era fină și fără pete, deși n-au prins poanta. Cum mergeam, gaborii din laterale mi-au apucat brațele și umerii, iar cel din față mi-a tras peste cap un sac de iută. S-a făcut beznă completă și așa am mers mult timp. Mă așteptam să fiu scos și bătut bine sau executat; credeam că ăsta mi-e sfârșitul. Am ajuns până la urmă la un sediu, m-au scos din mașină și m-au dus înăuntru. Doar atunci mi-au tras sacul de pe cap.

În loc să fiu torturat, m-am trezit singur într-un birou al poliției, în fața unui pupitru arătos de lemn. De sus, de pe peretele din față, mă pironea cu privirea o doamnă ofițer în uniformă. Portretul era cam grosolan, dar și așa îmi dădeam seama că e o persoană foarte onestă, morală și foarte frumoasă. După trese mi-am dat seama că e comisar, și pe birou i-am văzut numele: comisar de poliție Sukanya Sarkar. Nu mai văzusem până atunci o doamnă comisar, darămite să stau în fața portretului vreuneia. După o așteptare lungă, ușa din spatele mesei de lucru s-a deschis și versiunea în carne și oase a ieșit la iveală. Of, Sunny Wadia, am simțit că-mi fierbe sângele în vine. Așa de puternică arăta în uniformă, așa de severă, de neiertătoare, atât de neasemănătoare cu celelalte fete! Îți spun că așa am simțit în inimă, cu o forță extraordinară. Am privit-o atent cum s-a așezat la masă, cu natura ei femeiască încastrată în kaki. Mult timp nici nu s-a uitat la mine, de parcă n-aș fi fost acolo, iar eu am așteptat, bucuros să-mi joc rolul în piesă. Apoi a luat în mână un obiect, mi-am dat seama că era portofelul meu, și s-a uitat pe cărțile mele de identitate. A zis: „Ești un om rău, Sunil Rastogi”. Mi-a plăcut să-mi aud numele de pe buzele ei. „Da, să trăiți, domnule”. „Doamnă”, m-a corectat cu o uitătură nimicitoare. „Da, doamnă, să trăiți”, am spus. A întrebat dacă știu de ce mă aflu acolo și nu la zdup, unde e locul unui manglitor de lănțișoare. Am scuturat din cap. „Fiindcă de acum lucrezi pentru mine”. „Da, doamnă-să-trăiți, da!” Vorbele acelea îmi dezmierdaseră

urechile!

4.

Mi-a zis că o bandă ticăloasă își făcea de cap prin zonă, jefuind, violând, asasinând. Douăzeci și două de violuri și șaisprezece omoruri în opt luni; mașini oprite în toiul nopții, pasageri trași afară, femeile violate, gâturile bărbaților retezate, banii și bijuteriile luate. La început țineau sub capac veștile, însă de la un caz la altul detaliile se împrăștiau, și de-acum ăștia cu parale ca tine, care locuiau prin vilele lor de fițe, începeau să se agite, așa că gaborii erau disperați să dea de capăt cazului. Chestia și mai groaznică era cum arăta gașca asta. Umblau în cete, desculți, la maiou și chiloți, unși pe piele cu ulei de motor, niște scârbe împuțite de oameni, înnegriți, alunecoși ca peștele, cu ochii albi lucind pe întuneric. Ziarele îi numeau banda Chaddi Banyan. A, văd că ai auzit de ei. Erau foarte temuți. Unii ziceau că ar fi un trib legendar de criminali, sute de mii cu toții, care locuiau printre noi pe timp de zi și ne săreau la beregată pe timp de noapte. Alții, că ar fi niște ființe supranaturale, demoni puși pe rele. „Găsește o cale să te infiltrezi în banda asta”, mi-a zis comisăreasa Sarkar. „Și, odată ce-ai intrat, alimentează-mă cu informații ca să-i pot aduce rapid înaintea legii”. Am rămas cu gura căscată. „Dar… Doamna-să-trăiți”, am întrebat, „cum să mă alătur lor?” Mi-a aruncat o privire rece, zicând: „Unul de teapa ta găsește o modalitate”. Eram derutat, Sunny Wadia. Unul de teapa mea? Ce știa ea? Alesese persoana greșită? Am vrut să protestez. Eram sigur că n-o să găsesc o cale, dar nici s-o nemulțumesc nu voiam, nu voiam să mă azvârle în stradă, așa că mi-am adunat toate puterile, am dat din cap și-am zis că da, găsesc eu o modalitate. „Bine”, a zâmbit ea, „așa credeam și eu”. Și iarăși m-am simțit forțos, am simțit că se zbuciumă sângele în mine, chiar dacă ea mă măsura cu atâta dispreț și neplăcere. A zis că-mi vor plăti un stipendiu lunar ca să mă ajute la treabă. A făcut apoi un semn din cap spre adjunctul ei, s-a ridicat și a ieșit din încăpere. Adjunctul mi-a pus iarăși sacul în cap, m-a condus la vehicul și m-a aruncat la dracu-n praznic, cu un teanc de bani și un număr de telefon la care urma să anunț dacă aflu ceva. Mamă, ziceai că mâncasem jăratic! M-am întors pe jos înapoi la

fermă. Cu râsete și uitături pe sub sprâncene spre unchiu-meu, mi-am luat boarfele și am plecat de-acolo fără să mă uit înapoi și nu m-am oprit până în Kasna, unde mi-am luat o odaie ieftină și m-am înhăitat cu cartofori, bețivani și hoți.

5.

Am ajuns, prin urmare, Sunny Wadia, să mă amestec cu interlopi și ticăloși în serviciul Doamnei-să-trăiți, căutând informații despre banda cu pricina. Singura problemă era că nimeni nu vorbea despre banda asta, nicio vorbuliță, nimănui nu-i păsa nici atâtica, și când aduceam eu vorba se hlizeau toți și ridicau din umeri și ziceau că banda asta e știută, e veche, că dacă exista, ajunsese undeva departe, în Haryana sau Rajasthan deja, și că vreun an sau mai mult n-avea să se mai întoarcă. Un an? Da, un an. Erau transhumanți ca păstorii, ca vitele însele, păscând iarba pajiștii. Asta, pentru mine, însemna o binecuvântare și un blestem totodată. Pe de o parte, atâta vreme cât nu se mai produceau alte atacuri, Doamna-să-trăiți nu mă putea acuza că nu-mi fac munca, însă pe de alta, nu-i puteam face pe plac, nu aveam nimic de zis. Șase săptămâni au trecut așa, cu pileală și jucat de cărți, permițându-mi mici delicte. Îmi pierdeam nădejdea. Cheful și ardoarea păleau. Am alunecat într-o pasă proastă. Totul părea fără sens. Nu mă puteam urni să fac nimic. Visuri de măcel și fugă au început să mi se adune în jurul capului ca niște nori plumburii. Îi disprețuiam pe toți cei cu care-mi făceam veacul. Îmi era rușine să o sun pe Doamna-să-trăiți, dar pe de altă parte, tânjeam să-i văd chipul sever, s-o aud cum mă face albie de porci, să-mi poruncească să fac mai mult ori să suport consecințele. Am sunat-o deci. Mi-a răspuns adjunctul ei. I-am spus că nu am nimic de raportat. „Doamna-să-trăiți e foarte dezamăgită de tine”, a replicat. „Dacă nu ne ești de folos, o să te trimitem direct la închisoare”. Am dat să protestez, am cerut să o văd față în față pe Doamna. S-a simțit ofensat. „Fii mai respectuos, Sunil Rastogi. Dacă nu ai grijă, îți punem ție toată banda în cârcă”. A zis-o voind să sune ca o amenințare teribilă, însă pentru mine a fost un moment înălțător, fiindcă, în clipita aceea, rezolvasem cazul.

6.

Din momentul ăla, cât mă întindeam la beții nopțile cu noii mei prieteni, am început să le vâr ideea în cap: într-o noapte cumsecade, fără lună, n-ar fi o chestie isteață să-i imităm chiar noi pe diavolii aceia, să izbim în publicul nebănuitor ca și cum am fi banda Chaddi Banyan? S-au tăvălit pe jos de râs. „Sunil Rastogi, ești nebun!" Însă am tot aruncat sămânța în creierele lor amorțite de băutură, explicând iar și iar cum am putea folosi în avantaj propriu groaza inspirată de acea adunătură sinistră. Dacă banda tot plecase de mult de pe meleagurile noastre, noi, borfașii mărunți, găinari, cartofori, dependenți, violatori câteodată, ba chiar și ucigași de ocazie, ne puteam da drept tâlharii Chaddi Banyan. Sunny Wadia, a fost o mișcare genială! Nu crezi? O soluție perfectă ca să scap de la înghesuială. I-am prelucrat eu ce i-am prelucrat, nu lăsam ideea să se odihnească. Le-am spus cât de bogați erau ăia care conduceau noaptea mașini și că, la cât de speriați aveau să fie la vederea bandei, aveau să ne dea totul pe tavă fără să crâcnească. Nici măcar nu era nevoie să facem rău cuiva. Și am tot lucrat la poveste. Iar când băutura le întuneca mințile cel mai dihai, le umpleam capul cu pofte și lăcomie și mândrie rănită. Bogătanii ăia, cum ne râd ei în nas, cum au ei ce nu putem noi avea. Ar fi fost rău să le dăm o lecție? Târâș-grăpiș, ideea a prins rădăcini, până ce într-o zi am ajuns să vorbim despre ea ca și cum lor le-ar fi venit de la început.

Într-o noapte fără lună, la câteva zile mai apoi, după multe sticle de *daru* vârâte la burdihan, cu chara în sânge, le-am trasat planul pe care îl făcusem deja, perimetrul de șosea, metoda precisă. Eu urma să stau de șase; când apărea vehiculul corect aveam să le fac semn, iar ei aveau să arunce o bucată de metal pe șosea, sub roți, obligând mașina să se oprească. După care aveam să-i scuturăm, să le luăm tot și să dispărem în noapte. S-au pus pe zbierat: „S-o facem! S-o facem!" Unul s-a dus după ulei de motor, ne-am suit pe motociclete, am ajuns pe un drum neasfaltat, am ascuns motoarele într-un lan, ceva mai încolo, ne-am dezbrăcat toți la baniyan și chaddi și ne-am uns peste tot cu vaselina aia. Le-am adunat portofelele și cărțile de identitate și le-am băgat într-o desagă spre bună păstrare, și când transformarea a fost completă i-am mai îmbiat cu băutură și chara până ce au ajuns să urle și să țopăie pe stradă, hăulind ca niște demoni. Eu am luat

poziție ceva mai încolo în lungul drumului, treaz, cu cugetul limpede, minunându-mă de slăbiciunea omenească. Au trecut mai multe mașini până am văzut-o în fine pe cea potrivită, plină cu femei dolofane și bărbați slăbănogi. Le-am semnalizat de trei ori cu lanterna tovarășilor mei, și metalul a fost aruncat pe asfalt sub mașina care se apropia. Automobilul s-a oprit cu scrâșnete de frâne, oamenii mei s-au năpustit. Au înconjurat mașina în vreme ce ocupanții țipau. Răngi și bâte au început să izbească în mașină și în geamurile ei, degete încârligate i-au tras afară pe bărbații și femeile înghesuiți înăuntru. Teama lor mi-a îmbătat și mai dihai oamenii. Unul a luat un bolovan greu și l-a trântit în capul unei femei. Când unul dintre bărbați a țipat și a încercat s-o salveze, altul dintre oamenii mei a început să-l rupă în bătaie și, incitați de violență și răcnete, restul l-au urmat. Au retezat gâtlejurile bărbaților, i-au înjunghiat în stomac și în ochi, le-au rupt hainele de pe ei. Pe femei le-au târât în lan și le-au siluit, apoi le-au sugrumat și le-au zdrobit capetele. N-a mai rămas, la sfârșit, niciunul viu. Și acum toți oamenii mei se uitau unii la alții bezmetici. S-au împleticit o vreme pe-acolo, tăcuți, ștergându-se de unsoare și de sânge, jefuind cadavrele și mașina, apoi și-au luat motocicletele și au luat-o din loc.

7.

Frenezia lor nu m-a luat prin surprindere. Știam ce se află în străfundul inimii oricărui bărbat. Așa că dimineață m-am trezit, am ieșit afară și m-am lăsat cuprins de soarele răcoros al primăverii, am mâncat o omletă la o tarabă, m-am uitat la băieții din zonă cum aruncă cu pocnitori în câinii vagabonzi. Apoi l-am sunat pe adjunctul comisăresei. Dar până să-i dau eu veștile bine, Doamna-să-trăiți i-a și smuls telefonul și a început să mă ocărască de zor. Apăruse deja la știri, peste tot. A tot ținut-o așa. Dădusem greș, banda se arătase mai brutală ca oricând, omorâseră tot, nu lăsaseră niciun supraviețuitor, nu-mi făcusem treaba. „Dar, doamnă-domnule”, am zis, „am fost de față”. Nu a zis, câteva secunde, nimic. „Ai fost acolo?” „Stăteam de șase, Doamna-să-trăiți”. „Atunci a ta e vina, Sunil Rastogi. De ce nu m-ai sunat?” I-am spus că nu aflasem decât în ultima clipă și trebuise să predau telefonul. „E de rău”, a zis, „e tare rău. Lasă-mă să mă gândesc.

Sună-mă iar într-o oră”. A închis, am așteptat, am făcut cum mi-a cerut. Acum voia să-i povestesc tot, cine erau, cum am reușit să mă infiltrez. Mă așteptasem la întrebări. M-am ținut aproape de adevăr. I-am spus că e vorba despre o bandă de interlopi, pariori și dependenți de droguri care-și luaseră identitatea asta de trib secret ca să bage groaza în sufletele oamenilor. M-a ascultat fără să mă întrerupă; nu părea cu totul convinsă. A zis: „Au devenit mai brutali. Următoarea dată când banda decide să acționeze, sună-mă cum poți și o să le întindem o capcană”. Mi-a dat numărul ei personal. „Și cu mine cum rămâne?”, am întrebat. „N-ai grijă”, a zis, „n-o să permit să pățești ceva”. Voiam să o cred. Voiam să-i fiu câine credincios. Aveam reverii cu ea răzbunându-se pe banda cea ticăloasă, cu arma în mână, apoi eliberându-mă.

8.

Știam însă că nu eram în siguranță. Pe deasupra, mă poticnisem într-o dilemă. Dacă banda mea mai comitea o faptă și n-o dădeam pe mâna comisăresei, avea să-mi pună pielea pe băț. Dar dacă i-o dădeam pe mână, aș fi fost și eu implicat. Dar dacă nu mișcăm un deget? Dacă banda nu mai ataca niciodată și eu, pur și simplu, o tuleam? Era o chestie de bun-simț, Sunny Wadia. Bun, dar cum rămânea cu Doamna-să-trăiți? Nu putea să rezolve cazul, și eu nu voiam decât să fie mulțumită. Așa că mi-am făcut alegerea. În ziua aceea m-am dus să mă întâlnesc cu ceata. I-am descoperit copleșiți de ce făcuseră. Știrile continuau să curgă. Canalele TV în hindi arătau reconstituiri sângeroase. Oamenii mei se apucaseră de băut, erau nevoiți să trăiască cu amintirea. M-am așezat lângă ei la o masă dosnică dintr-un tripou, cu secretul între noi, și i-am văzut bând din ce în ce mai mult. Ușor-ușor, în aburii băuturii, au început să vorbească, să râdă în hohote, să înjure, să-și descrie încântarea, senzația de putere pe care o avuseseră. Poliția, zicea la televizor, nu avea nicio pistă, absolut niciuna, și auzind una ca asta am zâmbit, fiindcă însemna că Doamna-să-trăiți mă căuta, iar oamenii mei au zâmbit, fiindcă asta însemna că erau liberi. S-au pus de acord cu toții, în șoaptă, să se dea la fund un timp, vreo săptămână sau cam așa…

9.

…după care să o facă iar. Diavoli hulpavi cum erau, îi mânca s-o mai facă o dată. Ai grijă ce-ți dorești, Sunny Wadia. Când s-a lăsat noaptea, i-am adunat, i-am umplut de pileală și de droguri și am aranjat o întâlnire într-o anumită magazie, chiar asta în care suntem acum. Apoi am sunat-o victorios pe doamna comisar. I-am zis așa: „Doamna-să-trăiți, am reușit. O să mai dea o lovitură”. I-am spus unde are să se adune gașca, în așteptare. Tare s-a mai bucurat. „Sunil Rastogi, ai făcut ceva bun o dată în viață”. Bineînțeles, avea deja un plan. Așteptase ocazia asta. Mi-a spus că ea și alți colegi ofițeri vor călători într-un Esteem alb, îmbrăcați în nuntași, cu o droaie de bijuterii. O țintă imposibil de refuzat. Eu aveam să dau semnalul, iar banda avea să se năpustească la atac. Și apoi? Păi, urma contra-ambuscada. „O să trageți în ei?”, am întrebat. „Nu, Sunil Rastogi, eu respect legea. Îi voi aresta”. Apoi, cu voce nesigură: „Dacă nu trag ei primii”.

10.

Pe asta mă și bazam. Nu-mi mai trebuia decât un trăgaci; unul pe care-l văzusem deja pe stradă. Fiindcă trebuia, vezi tu, Sunny Wadia, să-mi lichidez gașca, pentru ea și pentru mine. Când m-am întâlnit cu oamenii mei, mai încolo, am descoperit că nu mai erau înnebuniți de pofte trupești și furie oarbă, ci erau sperioși și zguduiți, creaturi umane sfioase cu care nu aveam ce face. Le-am dat de băut, le-am ținut un discurs mobilizator, am vorbit despre târfele și toți chutiya care râdeau de ei, care trăiau în puf în vreme ce ei sufereau. I-am făcut să bea și să tot bea, am reușit să le aduc iarăși vântul în pânze. I-am condus, le-am adunat cărțile de identitate, le-am promis plăceri, avuții și sânge, apoi i-am călăuzit în noapte pe câmpii, în ascunzișuri. I-am pus să se dezbrace și să se acopere cu unsoarea aia, chestie pe care au făcut-o cu neliniște ceremonioasă. M-am pitit apoi în punctul meu de observație, m-am pus de planton și-am tot așteptat cât au trecut câteva mașini prin beznă, rugându-mă ca oamenii să nu dea asaltul. Totul era tăcut și neclintit, apoi am văzut mașina în ceață, luminile de bord

aprinse, am văzut-o pe Doamna-să-trăiți în spate, îmbrăcată în nuntașă, cu un sari roșu strălucitor, la fel de pură ca o zeiță. Voiam să fug cu ea în lume. Am semnalizat din lanternă către gașcă. Am dat de trei ori flash-uri. Jur că am văzut-o pe Doamna-să-trăiți întorcând capul și uitându-se la mine. Am țipat, ca să fie limpede: „Asta!" Apoi am zbughit-o peste câmp către oamenii mei. Au aruncat bucata de metal pe drum, după plan, iar mașina s-a oprit, scrâșnind din frâne înaintea ascunzișului lor. S-a întâmplat totul așa de lent și totodată extrem de rapid, Sunny Wadia. Falșii nuntași, cu armele pregătite, au ieșit buluc pe portiere, în vreme ce ai mei au înaintat cu răngile și cuțitele lor, jalnici în lumina farurilor, mânjiți cu unsoare, în maiouri și boxeri. Au lăsat jos armele. Au ridicat mâinile. Atunci am comis-o. Mi-am pus planul în aplicare. De pocnitori era vorba, din cele cu care chinuiau băieții câinii de pe stradă. Am aprins un șirag și l-am aruncat prin aer, a explodat cu o strălucire de lumină la picioarele oamenilor mei. S-a produs panică. Noaptea s-a transformat în flacără. Nu doar de la gaborii din falsa mașină cu nuntași, care au început să tragă în tot ce mișca, dar și de pe cealaltă parte de drum, zeci de pocnete de glonț. Un detașament de lunetiști ai poliției stătuse ascuns acolo în tot timpul ăsta. Acum îmi măcelăreau oamenii, îi doborau fără milă. Le-am întors spatele și am luat-o la goană prin noapte, cu inima bătând tare.

11.

În zori i-am tăiat calea unui motociclist, i-am terciuit capul, i-am luat țoalele și banii și am mers câteva ore în șa, apoi am abandonat motocicleta și am făcut autostopul, m-a luat un camion cu care am ajuns pe înserat la Benares. Mi-am făcut drum spre Sfântul Gange, m-am scăldat, am azvârlit în fluviu actele de identitate ale găștii mele, odată cu celelalte relicve ale trecutei mele vieți, și am zis o rugăciune. Ciocnirea cu polițaii era deja peste tot la știri. Pe toate canalele. Temuta bandă Chaddi Banyan fusese răpusă. Măcelărită cu focuri de armă în timp ce încerca să comită o altă crimă atroce. În orice relatare, pe orice ecran, apărea ea, tânăra comisăreasă, Sukanya Sarkar, Doamna-să-trăiți, dură în sariul de nuntă, cu pistolul în mână, eroina momentului. Apoi apărea în uniformă, curată și cu chip grav, și așa îmi plăcea de ea și mai mult, cum se oprea asupra cadavrelor care

fuseseră înșiruite pe marginea drumului și acoperite cu cearșafuri albe. După degetele de la picioare, am reușit să-mi recunosc toți tovarășii de banditism. După aceea am petrecut ceva zile într-un bordel, cheltuind până am rămas fără un sfanț, dar curând m-a apucat plictiseala. Sunny Wadia, am decis s-o sun pe comisăreasă. Am intrat într-o cabină și am format numărul dat de ea. Numai ce-am auzit-o spunând: „Vă ascult", că m-am și pornit: „Felicitări, Doamna-să-trăiți, ați soluționat cazul". A rămas tăcută. Părea să se teamă. Apoi a zis: „Sunil Rastogi, tu ești?" „Da, eu, Doamna-să-trăiți, nimeni altul". „Unde ești?" „Doamna-să-trăiți, fraier aș fi să vă spun". „Păi, de ce?", a întrebat. „Fiindcă o să veniți să mă omorâți". Aș fi făcut bine s-o las așa și să închid. Dar tânjeam să-i aud vocea, mi se părea important ca ea să știe câte sacrificasem de dragul ei. Așa că i-am mărturisit totul. „Doamna-să-trăiți, ascultați-mă, vă rog, de data asta am să vă zic ceva important", și i-am povestit tot, i-am spus că faza cu banda era o minciună, că o creasem eu singur din prietenii mei. „De ce?", a întrebat cu glas slab, aproape în șoaptă. „Mi-era frică, presiunea era prea mare și, în plus, am vrut să vă fac pe plac. Să vă fac fericită. Am vrut să rezolvați cazul". La final a rămas tăcută. Mult timp. „Doamna-să-trăiți?", am zis. Atunci, cu o voce subțire și melancolică, a întrebat: „Îmi spui adevărul-adevărat, Sunil Rastogi?", iar eu: „Adevărul, mă jur, aș face orice pentru dumneavoastră". Iarăși a tăcut, apoi a rostit un cuvânt în receptor. „Behenchod". „Doamna-să-trăiți", am replicat cu inima ușurată, la care ea: „Să nu mai suni la numărul ăsta și niciodată să nu vorbești despre asta cu altcineva".

12.

Am început să hoinăresc. Spre sud, în Bundelkhand, apoi în est, spre Bihar, hălăduind din oraș în oraș, furând când n-aveam încotro, comițând contravenții și infracțiuni mărunte. Am nimerit în Ballia, la granița Biharului, un loc perfect pentru unul ca mine. Am început să lucrez pentru un deputat local. Îl chema Ajit Singh. Nimic nu mișca în oraș fără acordul lui, asta auzisem, așa că am apărut într-o zi la sediul partidului și am zis că-s un tip care nu se dă îndărăt de la muncă grea. Un lucrător cu experiență m-a îndrumat să vorbesc cu un bărbat de la alte birouri, la câteva străzi

distanță. M-a întrebat ce poftesc, iar eu i-am zis că aș face orice pentru ceva parale și niște pileală, deși nu eram bețiv de felul meu. M-a descusut nițel, m-a întrebat ce experiență am. I-am spus că lucrasem în vest pentru filiala locală a partidului. Le dădusem dușmanilor o lecție. Atâta i-a trebuit. „Cum te cheamă?" Chotu Raj, am zis, și cu asta, basta, m-a primit. Am învățat o groază despre politică acolo. Vezi tu, Ajit Singh era cel mai mare bandit din oraș. Avea multe interese. Săpa prin albii de râuri după nisip pentru construcții, tăia copaci pentru cherestea pe terenurile statului, extrăgea pietriș prin cariere, fura medicamente de la spitalele de stat. Atâta vreme cât îi făceam treaba, pentru ce mai făceam noi pe lângă, în afară de omorât gabori, eram protejați. Am avut parte acolo de-o educație pe cinste, am înțeles cum se-nvârte roata, cum polițaii și politicienii și birocrații lucrau cu toții ca să țină roata în mișcare, cum fiece spiță a roții era importantă, cum roata era sistemul însuși. Cum tipii ca tine sunt cărcatul care se lipește de roată. Cum roata zdrobește totul în cale. Oho, și ce mai zdrobeam! Ne delectam cu șantaje, colectam taxe de protecție de pe la antreprenori ori le dădeam foc la prăvălie. Am comis o mulțime de răpiri pentru răscumpărări. Ne omoram oponenții, măsluiam revolte, organizam proteste. Dacă vreo comunitate minoritară începea să ridice capul, le ardeam din temelii câte un cartier. Dacă anumiți cetățeni prost îndrumați încercau să se plângă de noi, să se ducă la presă ori la noul magistrat districtual, le rupeam picioarele, asta dacă nu-i omoram pe jurnaliștii înșiși. Trebuia să ne asigurăm că mesajul e clar: atâta vreme cât îți știi locul și nu te bagi unde nu-ți fierbe oala, roata se întoarce frumos, dar dacă vrei s-o faci pe eroul, la revedere! Ș totuși, cu atâta activitate, nu mă simțeam satisfăcut. Munca era monotonă, lipsită de orice scânteie creativă. Nu aveam nicio șansă reală să ies în evidență cumva. Situația s-a schimbat când unul dintre rivalii în ascensiune ai lui Ajit, un tip pe nume Govind Chaudhary, un gangster care începuse cu fiare vechi, a căpătat putere și acum plănuia să participe la următoarele alegeri și să câștige. Orice candidat la alegeri pentru partea noastră de oraș e, în principiu, o amenințare. Are banii lui și are spate. Așa că Ajit a vrut să trimită un mesaj. S-a organizat o întrunire, s-a dezbătut: ce mesaj ar fi trebuit trimis? Govind Chaundhary avea o mână dreaptă, pe Shiv Kumar. Kumar era un vechi asociat de-al lui Ajit care schimbase tabăra. Se înțelegea că, fără el, Chaudhary ar fi fost pierdut. S-a decis, prin urmare, ca Shiv Kumar să fie ucis, și încă în fața tribunalului, nici mai mult, nici mai

puțin, peste trei zile, data la care un dosar de extorcare avea să fie soluționat în favoarea lui. Mesajul, firește, ar fi fost unul puternic. Mai rămânea doar să se decidă cine avea să comită fapta și cum. Dumnezeule, Sunny Wadia, la sediul lui Ajit dezbaterea se tot sucea și se-nvârtea, toată lumea trăncănea doar ca să se audă vorbind, le plăcea cum le sună vocile. Eu nu-s vorbăreț de fel, așa că stăteam cuminței în spate și ascultam. Când mi s-a luat de curajul ăla fals, m-am ridicat și am anunțat că o s-o fac eu. Apoi am ieșit din sală. Însă nu aveam de gând să aștept trei zile și nici să mă limitez la Shiv Kumar.

13.

M-am întors la mine în cameră și mi-am petrecut restul zilei cu mai multe sticle de daru și niște pipe cu iarbă, pregătindu-mă. Niște băieți de-ai lui Ajit au venit la mine să-mi spună că au oamenii lor, că nu sunt inclus în plan; m-a umflat râsul, le-am făcut semn s-o șteargă. „Faceți-vă cheful", am zis. Am isprăvit ultima sticlă, am așteptat să cadă noaptea și, băut bine, am ieșit bezmetic pe întuneric, evitând posturile de poliție, evitând pe oricine, și când am ajuns aproape de casa lui Shiv Kumar, într-unul din ansamblurile alea imobiliare fițoase, m-am strecurat pe o alee întunecoasă și m-am ascuns, până târziu în noapte, după niște copaci. M-am dezbrăcat apoi la maiou și șort, mi-am pus bine hainele, m-am uns peste tot cu vaselina pe care o adusesem cu mine, m-am șters apoi pe mâini și le-am înfășurat în cârpe curate, ca să mă pot cățăra. Strada de lângă casa lui era păzită de polițai și casa însăși avea doi paznici înarmați. M-am suit deci pe acoperișul altei case, la ceva distanță, și din acoperiș în acoperiș am ajuns pe al lui. Am sărit în balcon și-am aterizat fără zgomot. Casa era mișto, genul de căsoi pe care-l au toți bogătanii în zilele noastre. Dar nu mi-a păsat deloc. Am tras ușa glisantă și am intrat, am umblat pe podeaua răcoroasă de marmură din hol până ce am dat de dormitor, iar înăuntru i-am văzut culcați pe Shiv și pe nevastă-sa. A fost floare la ureche, Sunny Wadia. Shiv Kumar nu era decât un om. Doar un om. N-am pierdut vremea. I-am retezat beregata în somn. Sângele a început să se scurgă peste tot în vreme ce el își horcăia ultima suflare. Apoi nevastă-sa s-a trezit tresărind și i-am pus

palma peste gură. Ochii i s-au mărit de groază și mi-a mușcat mâna ca un câine turbat. Eram așa de pornit, că a trebuit să mă lupt cu impulsul de-a o face bucăți, însă pentru planul meu era necesar să rămână vie. M-am luptat cu ea. Disperarea cu care se agăța de viață o făcea mai puternică decât mulți bărbați. Și-a înfipt dinții în mâna mea de mi-a dat sângele, însă imediat ce s-a retras, am reușit să mă răsucesc și s-o lovesc cu pumnii. Am bătut-o până a leșinat, am legat-o și am căutat prin restul casei. Zgomotul ventilatoarelor de pe tavan atenuase zarva îmbrâncelilor noastre, așa că ceilalți dinăuntru nu auziseră un sunet. La parter dormeau doi servitori, mai erau cei doi paznici postați în față și doi copii. Shiv Kumar fusese binecuvântat cu doi băieți. Întâi am tăiat gâturile slujitorilor. M-am strecurat apoi în odaia copiilor și m-am uitat la ei. Să-i omor, să-i las să doarmă? Am avut prea mult timp de chibzuit, și asta mi-a fost greșeala. Vezi tu, soția lui Shiv Kumar își venise în simțiri și, cum stăteam eu cu copiii dinainte, a început să urle. Băieții s-au trezit și-au văzut un necunoscut holbându-se la ei de deasupra, doar în boxeri și-n maiou, plin de unsoare și sânge. Au zbierat din toți bojocii. Paznicii de afară dădeau să se năpustească deja înăuntru, așa că am tulit-o. Mi-am făcut vânt pe geam și am luat-o la goană pe acoperișuri și prin copacii din preajmă, la timp ca să evit gloanțele. Mi-am înhățat țoalele din tufe și am reușit să străbat neobservat orașul, ascunzându-mă toată noaptea în pădure.

14.

Dimineață vuia tot târgul. Înfiorătoarea bandă Chaddi Banyan ieșise iarăși la suprafață, ucigându-l pe infamul Shiv Kumar. Paznicii, soția și copiii își confirmau unii altora relatările. Cel puțin cinci fuseseră, ziceau. Coșmaruri acoperite de unsoare, cu ochi licărind în noapte. În întreg orașul intrase groaza. Locul zumzăia de energie demonică. Ucigașii erau descriși în termeni extremi. Nu erau umani. Ochii le luceau roșii, în loc de degete aveau gheare. S-a întins apoi zvonul că nevasta lui Kumar îl mușcase pe unul dintre monștri. Și toți ziceau că de-acum se infectase de la sângele lui, că are să se transforme într-unul dintre ei. M-a bușit râsul de atâta prostie.

După ce s-a lăsat întunericul m-am întors la sediul lui Ajit Singh. M-am strecurat înăuntru, în umbre, unde veștile despre groaznica bandă îi băgaseră pe toți în sperieți. „Ai auzit? Ai auzit?”, țipau pe-acolo. „Banda

Chaddi Banyan e aici! La Shiv Kumar au ajuns prima oară! Dar cine știe pe cine mai iau la ochi data viitoare?!”

Când am pătruns în interior, am auzit vocea nefericită a lui Ajit Singh, tunând și fulgerând contra neghiobului care făcuse una ca asta! Shiv Kumar ar fi trebuit să moară în public, moartea lui să fie un mesaj politic, nu o poveste de groază care să-i înfricoșeze pe oamenii simpli.

„Și dacă”, am zis atunci ieșind în lumină, „omul simplu crede că fioroasa bandă Chaddi Banyan lucrează pentru tine?” Am ridicat brațul zicând asta, și mi-am desfășat bandajul ca să le arăt urmele adânci de dinți. „S-a zbătut mai mult decât bărbații”, am hohotit.

„Dar cine ești?”, l-am auzit în cele din urmă pe Ajit Singh, cu vocea schimbată de frică. „Adevăratul meu nume este Sunil Rastogi”, am răspuns, „banda mea pândește în umbre și pentru moarte trăiește”. Abia am zis asta și în încăpere s-a lăsat liniștea, expresiile lor încrâncenate s-au schimbat, au început să dea din colț în colț. M-am simțit bine, Sunny Wadia, să primesc respectul pe care-l meritam.

Reușind cu greu să iasă basma curată în fața oamenilor săi, Ajit Singh mi-a mulțumit din inimă pentru ce făcusem. M-a îndemnat totuși să plec neîntârziat; polițiștii aveau să le vină pe cap tuturor. A zis că activitățile vor conteni un timp, că va trebui să mă dau la fund, că n-o să fie nimic care să distreze un tip ca mine. „Îmi fac singur distracția”, am replicat desfătându-mă cu rugămințile-i abjecte. Apoi un aghiotant i-a șoptit la ureche ceva. Au stat la sfat o vreme, aruncând priviri tăioase înspre mine. După ce-au terminat, Ajit Singh a zis că i se făcuse o nouă propunere, pe care o va dezvălui într-un ceas. „Ba te rog s-o dezvălui acum”, l-am îndemnat. A zis că trebuie să discute cu o persoană mai importantă decât el și că va trebui să aștept. Nu voiam să-mi iau prea mult avânt, așa că am încuviințat. Următoarea oră am petrecut-o fumând cu desfătare și așteptând, în vreme ce privirile lui Ajit cădeau de la distanță pe mine, ca niște raze delicate de soare într-o după-amiază de iarnă.

Când a trecut ceasul am fost dus în biroul privat al lui Ajit Singh, care mi-a spus așa: în nordul statului, înăuntrul codrilor Terai de la granița cu Nepalul, se afla tabăra, *dera* ascunsă a unui bărbat de mare putere și măreție care îmi auzise povestea și care voia acum să mă cunoască.

„Cine-i?”, am vrut să aflu.

„Numele lui”, mi-a răspuns Ajit Singh coborând vocea până la șoaptă,

deși nu mai era nimeni în odaie, „este Himmatgiri. E o căpetenie războinică, și stăpânește artele întunecate, *kala jadoo,* mai bine decât orice om de pe Pământ”.

Kala jadoo? Magie neagră? A trebuit să-mi reținun hohot de râs. Nu exista nicio magie neagră în lume, doar faptele omenești. Deci era un păcălici care se ascundea prin codri și se înfrupta cu idioțenia unor tâmpiți. Să fie limpede, neghiobia unora ca Ajit Singh mă amuza la culme. Dar mi-a plăcut foarte mult cum suna numele ăsta, Himmatgiri. Spre ușurarea lui Ajit Singh, am declarat că accept bucuros să călătoresc până la omul ăsta și să văd ce-i poate pielea. Și până la miezul nopții am și pornit.

15.

Ajunsesem, prin urmare, Sunny Wadia, la apogeul carierei, eram trecut de la o bandă la alta ca un idol, eram hrănit și venerat și temut. Reputația mi-o lua întotdeauna înainte. Adesea nu vorbea nimeni, doar se holbau de departe sau aruncau priviri pe furiș, de parcă n-ar fi fost cu totul convinși că eram cine eram și făcusem ce făcusem. Și până la urmă cine eram? Un criminal? Un demon? În adâncul inimii eram un tinerel care avusese parte de multe rele în viață, care abia supraviețuise. M-am gândit pe drum la faptele mele trecute, la cât mă cotonogise viața și la Doamna-să-trăiți. Ce se alesese de ea? Dar, pe măsură ce destinația se apropia, gândurile astea au început să pălească. Am început în schimb să-mi pun întrebări în privința gagiului ăsta, Himmatgiri. El, mă rog, cine era, mai exact? Ce făcuse la viața lui? Transportatorii mei îmi ziceau chestii care se băteau cap în cap, vagi cel mai adesea. Uneori numele îi făcea să se chircească, să se uite în toate părțile de parcă odaia ar fi avut urechi. Alții murmurau că ar fi un mare *rishi,* un înțelept, sau reîncarnarea unor sfinți războinici din vechime. Doar o dată sau de două ori, câte un haidamac, morocănos, cinic sau curajos, s-a nimerit să râdă și să declare că faza cu Himmatgiri e o escrocherie, ori că omul nici nu există de fapt, și asta stârnea dezbateri intense. „De unde știi?” „Nu-i limpede?” „Cum poți să zici așa ceva? Ai grijă când te duci la culcare. Himmatgiri o să vină să-ți facă felul”. Am pus întrebarea: „Cum arată?” „E un gigant”, mi-au răspuns. Cu părul negru căzând șuvițe de pe fruntea înaltă, ochi animalici și degetele pline de inele

lucitoare. Are un topor mare cât un om. Ba nu, o sabie. Nici vorbă, nu are nimic, fiindcă nicio armă de muritor nu-l poate atinge. Ce-am mai râs la asta! Iar ei, în jurul meu, au amuțit. Într-un asemenea climat de incertitudine, am intrat în codrii Terai, la nord de Maharajganj, și de aici încolo se face ciudată povestea mea.

16.

M-am alăturat unei cete care ținea de mafia lemnului. Pe acolo mafia lemnului era extrem de puternică.

Erau băgați în tăiatul și în contrabanda cu lemn de khair. Poate ai și tu lemn din ăsta pe-acasă… Toți barosanii au. Sau prin apartamentele alea grandioase pe care le-ai construit peste tot. Am fost atașat unei echipe de țapinari. Tipi duri, experimentați. Ar fi trebuit să mă escorteze într-un loc din pădure unde aveam să trec în mâna lui Himmatgiri. Între timp urma să asigur protecția echipei, fiindcă își executau noaptea misiunile de tăiere. „Unde-i locul ăsta, unde o să dăm de misteriosul Himmatgiri?", am întrebat. Mi-au zis că asta se va lămuri cu timpul. Mi s-a părut cam stranie tărășenia, dar nu m-am pus de pricină fiindcă știam că tăcerea mi-e prietenă. Dar după o bucată de umblet prin codru, la lăsat de seară, am decis să-i provoc. Am început să mă hlizesc. „Știți ce, unii nici nu cred că Himmatgiri ăsta e real". Am simțit trecând printre ei o înfiorare colectivă. Un țapinar bătrân a zis: „O să mă rog pentru tine în seara asta". Și nu s-a mai rostit un cuvânt despre Himmatgiri. Umblam mai departe de ceilalți, cu gura închisă și o pușcă în brațe.

Și a început munca. Era o treabă foarte științifică. Nu lucram decât noaptea. Aveam niște cicluri în care buștenii erau transportați pe cărări până la șosele, iar acolo lemnul era încărcat în camioane și amestecat cu lemn achiziționat legal, prin licitație, de la Depozitul Guvernamental. Trimiteam camioanele prin anumite puncte de control, unde unii dintre agenți fuseseră plătiți ca să închidă ochii. Sună plictisitor, dar n-ai habar pe ce meleaguri eram.

Niciodată n-am fost religios, Sunny Wadia. Frate-meu da, mama la fel. Eu nu. Mă îmbăiam, făceam *puja* ca toată lumea, dar niciodată nu-l simțisem pe Dumnezeu în inimă. Nu până ce m-am oprit în locul ăla. Ai

văzut vreodată Terai noaptea? Sunt sigur că ai văzut multe, dar sunt locuri unde oameni ca tine nu pun piciorul. Locuri și feluri de a fi. De te-ai duce, te-ai duce cu ditai mașinile și costumul și tovarășii tăi. N-ai umbla pe jos, singur, în adâncul nopții. Sunt tot soiul de spirite și zei pe-acolo. Leoparzi, elefanți și tigri. Și mai era Himmatgiri. Cu cât ne afundam mai mult în desiș, numele lui nerostit părea să atârne tot mai tare peste tot și toate. N-avea a face că eram noi înarmați – AK-uri chinezești, Stenuri, grenade, carabine, pistoale, macete: persista senzația că puteam fi dați pieirii în orice clipă. Cei superstițioși țineau la ei talismane, se rugau, ofereau sacrificii în tabără. Măcelăreau capre și găini pentru zeitățile locale și se rugau înainte să iasă la tăiatul primilor arbori ai serii.

Cum de ajunsesem acolo? Încotro mă duceam? Parcă nu-mi mai aminteam limpede. Peste tot în jur erau doar copaci nesfârșiți. Îmi veneau crâmpeie vagi din călătoria pe care o făcusem, din omorurile pe care le săvârșisem, dar până și astea mi se păreau ireale acum, de parcă le-aș fi visat pe toate, de parcă s-ar fi întâmplat în altă viață. Mă simțeam desprins de sinele de care mă agățasem până atunci. Când vorbeam cu echipa de țapinari, lăsau impresia că vorbeau cu altcineva, cineva care le fusese alături în pădure de mult timp, care trăise alături de ei cu anii. Uneori îmi uitam până și numele. Sunil Rastogi. Trebuia să mi-l repet când ne întorceam în tabără, apărați de lumina dimineții. Sunil Rastogi. Sunil Rastogi. Dar până și numele își pierdea noima, detașat de obiectul lui, ca orice cuvânt repetat în neștire.

Era în a cincea noapte, sau poate într-a cinci suta, când s-a întâmplat. Eram la tăiat în puterea nopții, pe la trei. Aerul se răcorise. Trecuserăm în partea nepaleză. Tăiam deja de două ceasuri. Eu patrulam prin zona noastră, cu o țigară în gură, cu grijă la pădurari, la leoparzi. A venit vremea unui răgaz. Fierăstraiele și topoarele au amuțit. Și îndată am băgat de seamă că se întinde o pâclă, sosind din toate părțile, așa de rapid, că mi-a blocat vederea. M-a luat o senzație foarte aiurea, că ceva nasol de tot are să se întâmple. Am ciulit urechile fără să mă mișc, fără să vorbesc, cu ochii ațintiți spre pădure, și-am început să-mi închipui chestii. Chestii mișunând pe întuneric. M-a luat groaza, am început să umblu orbește prin negură și să-mi strig oamenii, dar nu, nu mai era nimic. Am mers așa, poticnindu-mă, până ce pâcla s-a destrămat și m-am trezit pierdut și singur. Am auzit atunci o voce în vânt. „Sunil Rastogi”, zicea.

Nu mai voiam să stau locului. Nu voiam să dau ochii cu omul ăla. Voiam să merg acasă. S-o rup la fugă. M-am întors să găsesc o cărare. Să gonesc. Am strâns patul armei în palmă. Și în clipa aia am văzut-o. O așa priveliște nu-ți poți imagina nici într-o mie de ani. O fată. O fată goală-puștcă, cu părul lung, negru, alergând printre copaci. Alerga așa, la un mai mult de zece metri de mine, palidă ca o stafie în lumina dezgolită a zorilor, tăindu-mi calea. Părea frumoasă, însă emana ceva înfiorător. I-am surprins chipul și am înțeles ce: deși nu se auzea vreun sunet, chipul îi era schimonosit de țipăt. Am stat așa, paralizat, cât a trecut cărarea și, când m-am răsucit ca s-o văd îndepărtându-se, am zărit pe spinarea ei un pătrat mare și roz, bolborositor, o bucată unde pielea fusese jupuită cu totul. M-am uitat cu uluire nespusă cum a dispărut în ceață, iar după ce nu s-a mai văzut, sunetele s-au întors în lume și m-am trezit că plâng de groază și că trag cu AK-ul în noapte.

Auzind focul de armă, oamenii din echipa de țapinari și-au lăsat baltă sculele și au dat fuga la mine. Da! Aici fuseseră în tot timpul ăsta. „Ce-i?”, au pornit să țipe. „Elefant? Leopard?” M-am uitat la ei și nu-mi venea a crede. Chiar nu văzuseră? Ceața? Fata? S-au uitat unii la alții. „Unde ați fost?”, am zbierat. „Unde v-ați dus?” Erau tot mai reticenți. Păreau îngrijorați, păreau că știu despre ce-i vorba. „Aici suntem”, a zis unul. „Unde?”, am întrebat. „Mai departe nu mergem”, a venit răspunsul. A vorbit și alt paznic. „Dă-mi un pic arma”, a zis. „Parcă s-a blocat”. În clipa următoare arma mi-a fost smulsă din mâini și, cât ai bate din palme, m-au apucat din toate părțile, m-au tras lângă un copac și m-au legat cu o funie groasă de trunchi. Mi-au pus și căluș peste gură. Cu altă cârpă mi-au acoperit ochii. Nu mă puteam mișca, nu puteam să țip, nu vedeam. I-am auzit doar pe ceilalți cum se depărtează, apoi liniștea codrului s-a întors. „Mă sacrifică”, mi-am zis. Apoi s-au auzit pași. Pași peste pământul pădurii. Apropiindu-se. Până ce s-au oprit înaintea mea, am auzit o răsuflare egală, am simțit-o fierbinte pe față și m-am cutremurat la auzul numelui meu rostit din străfundul pieptului acelui necunoscut.

— Sunil Rastogi, a zis vocea. Tu ești, deci, omul care nu vrea să moară.

Iar mâinile lui au îndepărtat cârpa care îmi acoperea ochii.

17.

E ultimul lucru pe care mi l-am amintit. M-am trezit patru zile după aceea, zăcând lângă un canal, printre cerșetorii din piața unui oraș necunoscut, îmbrăcat în zdrențe, acoperit de mizeria proprie, cu o sticlă goală de băutură în mână. Picioarele mi-erau rană vie, corpul învinețit. Era miezul zilei, soarele ardea. Piața era în forfotă și am trecut nebăgat în seamă, luat drept un bețivan, unul cu creierii praștie. O hoașcă fără picioare a urlat la mine. M-am ridicat clătinându-mă de pe jos, rană vie. Și cum mă bălăngăneam așa, încercând să-mi amintesc cum de nimerisem acolo, m-am oprit să-mi cercetez fața în oglinda unei biciclete. M-au trecut răcorile. Aveam obrajii zgâriați până la sânge, buzele arse și bobotite. Îmbătrânisem, se părea, ani mulți. Ce-am văzut e omul pe care îl vezi tu acum. În secunda aia am știut: ceva îmi fusese luat. Ceva de aici, din cap. De aici, din inimă. Ba chiar și de aici, din boașe. M-am chinuit să-mi amintesc cum ajunsesem în halul ăla. Doar numele mi-l aminteam. Sunil Rastogi. Numai că nu eram eu însumi. Nu eram omul de odinioară. Eram un prăpădit fără o lețcaie. Fără noroc. Am încercat să cerșesc și am fost scuipat în obraz. Am încercat din toate puterile, și gaborii m-au luat la omor. M-au lăsat să sângerez. M-am târât prin șanțuri. M-au mușcat câinii. Eu! Eu? Nu… nu era niciun eu. Fusesem golit. Am luat-o peste câmpii. Am dormit prin temple și prin clădiri părăsite. Nu înduram, totuși, să fiu în preajma altora. M-am învățat să dorm în sălbăticie. Îmi era silă de somn cu totul. Somnul era plin de monștri. Chiar treaz, simțeam că ceva mă ține sub observație de dincolo de pleoape. Dar când încercam să înțeleg ce se întâmplase, creierul mi se prăbușea în beznă. Vedeam viața doar cu coada ochiului. Știam că trebuie s-o tulesc.

18.

Dar s-o tulesc încotro? Nu mă puteam gândi decât la vest, înapoi acasă, înapoi unde începuse totul. Trebuie să înțelegi, Sunny Wadia, că eram disperat în momentul ăla, disperat și temător. Amnezia care mă bântuia era cea mai rea chestie din toate. Dar ce-ți spui tu? Nu ar fi fost și acasă un loc la fel de nesigur? Nu mă așteptau acolo să mă aresteze? Posibil. În același timp, mă îndoiam. Numai Doamna-să-trăiți mă știa de criminal. Și, ca să se protejeze, nu mi-ar fi rostit niciodată numele. Pe lângă asta, mi se părea că se scurseseră ani întregi, că vechile păcate îmi fuseseră iertate. Nu, aveam

să mă întorc acasă, să mă smeresc, să iau în primire pământul familiei. Să duc o viață de singurătate și trudă simplă. Gândul ăsta m-a susținut cât am cerșit și-am furat pe drumul de întoarcere spre răsărit. Mi-a luat câteva săptămâni. Imaginează-ți surprinderea mea, Sunny Wadia, când am ajuns în Greater Noida și am descoperit că tot terenul agricol dispăruse, că sate întregi fuseseră rase, că se ridicau complexuri imobiliare imense și vilele fermierilor de altă dată se ridicau din colb. Am localizat cu ceva greutate locul unde mă născusem, am descoperit că un complex de locuințe, cu porți de metal și camere video deasupra, înlocuia acum casa din cătun. L-am strigat pe unchiu-meu pe nume; n-a răspuns nimeni. Am apăsat pe butonul interfonului din poartă și am auzit o voce. Cine eram? Ce pofteam? Dacă nu plecam, avea să pună câinii pe mine. Chiar dacă nu mai umblam în zdrențe acum, în lumina aia orbitoare arătam ca vai de capul meu. O parte din mine a vrut să întoarcă spatele și să plece. Altă parte a zis: „Nu, ăsta e pământul tău". Cât stăteam eu așa, nehotărât, numai ce s-a deschis o ușă în poartă și unul dintre verii mei mai tineri a ieșit, la costum lucitor, cu ochelari de soare, ditai ceasul la mână, cu un pușcoi american în brațe. „Aha", am zis, „deci e trăsătură de familie!" „Ce tot bâigui acolo, nebunule?" L-am întrebat dacă mă recunoaște. Mai ales că stătea înfipt chiar în locul nașterii mele. Mi-a zis s-o șterg, altfel mă împușcă. Am izbutit să zâmbesc. „Sunt vărul tău", am zis. „Sunil?", am auzit o voce de femeie în spatele lui. Era văduva lui frate-meu. Durdulie și plină de bijuterii, îmbrăcată în blugi! Ca o regină se purta, acum ea avea grija gospodăriei… Am simțit că mă ia cu arsuri în pântece când am dat cu ochii de ea, am simțit că mi se zbuciumă inima în piept…

19.

Le-a zis verilor să mă lase înăuntru. Dincolo de ziduri, lângă palatele noi-nouțe de marmură, vechea noastră casă de cărămidă rămăsese în picioare. Pe lângă mașini încă moțăiau bivoli. Iar în curte, *dadi,* bunicul nostru dinspre tată, fără dinți, dormea pe un pat de plasă. Unchiul meu a ieșit să vadă ce-i cu agitația. Se făcuse rotofei și impozant. Avea pe el atâta aur, că nu știu cum de nu cădea sub greutate. Verișorii mei s-au înșiruit cu toții, aruncându-mi priviri neprietenoase, gata de gâlceavă. „Sunil", a zis unchiul, „nepricopsitule, rebut uman. Ce vrei?" I-am spus că nu vreau să

supăr, venisem de departe, și că acum, după atâta umblet, voiam să mă întorc acasă. Mi-a replicat: „Nu se găsește nimic aici pentru un hoț!” M-am aprins, mi-am pierdut cumpătul. Am spus: „Tu ești hoțul, unchiule, fiindcă pământul ăsta e al meu și numai al meu, iar tu mi l-ai luat”. A râs și m-a batjocorit. „O fiară ca tine nu are pământ”. Am rămas așa, umilit, dându-mi seama că n-o să se răzgândească. Mi-am dat seama cât se schimbase situația, cât de slab, nevolnic și ghinionist ajunsesem. Au început cu toții să râdă de mine. Vedeau că-mi mijește pe mutră înțelegerea că viitorul mă așteaptă în stradă, cu o viață de vagabond. Ce puteam face? Am plecat capul și-am apucat-o spre ușa care dădea în drum. Dar înainte să trec pragul am auzit-o pe văduva lui frate-meu că mă strigă. M-am întors deci și-am văzut că-și dă jos de la gât lanțul de aur. „Ia ăsta pentru lucrurile pe care le-ai făcut în trecut”, a zis. L-am luat umil. Își amintea de cel care fusesem cândva. Când încă era în patul fratelui meu, abia dacă îndrăznisem s-o privesc în față, de rușine. Îmi era și acum greu să mă uit în ochii ei. Însă cu lanțul ăla de aur din mână aveam să încep o viață nouă. Reveria mea a avut viață scurtă. Zece minute mai târziu, cum o apucasem cătinel pe drumeag, un Gypsy de poliție m-a ajuns și mi-a tăiat calea. Un bărbat cu semnalmentele mele smulsese lanțul de la gâtul unei femei.

20.

Da, unchiul o pusese pe văduva lui frate-meu să-i facă treaba murdară. Poliția m-a arestat, mi-a întocmit dosar, m-a bătut în celulă, m-a transferat la penitenciarul Dasna. După atâția ani, după toate câte le făcusem, era un destin meritat. Să fiu prins chiar în locul de unde începuse totul. Și ce simțeam? Nici mai mult, nici mai puțin decât ușurare. Parcă mi se luase o greutate de pe umeri. Eram, până la urmă, un tâlhar de lănțișoare. Am decis să mă las în voia sorții. Să renunț la viață, să las pârnaia să mă ia în primire. Înăuntru mi-am pierdut pofta de orice, nu mai aveam chef de nimic. M-au lăsat în pace. Fața, cicatricile, aerul meu de putreziciune au făcut ca nimeni să nu mă provoace. Nu eram nici vânător și nici vânat. Trăiam ca un sihastru. Eram ignorat de tipii în căutare de cărniță fragedă. De-ar fi fost să-mi văd oglindirea, știu că n-aș fi zărit nici urmă de „Chaddi Banyan” Rastogi. Nu mi-am văzut oglindirea defel. Mi-am luat un aer indiferent;

ajunsesem să zâmbesc înțelegător la orice înflăcărări tinerești. Așa l-am cunoscut pe Sonu, fratele lui Manoj. Era o fire aprinsă, ca mine la vârsta lui. Mereu dornic să găsească pe cineva care să-i asculte povestea. L-am ascultat, așadar. A zis că omorâse pe cineva, la o ceartă. Intrase într-un salon auto din Delhi și se luase la harță cu un lucrător comercial din pricina unei mașini; conflictul se sfârșise cu moartea vânzătorului. Da, Sonu îl împușcase în cap. N-avea nicio speranță să i se dea drumul, asta dacă nu se putea găsi o sumă uriașă. Îndeajuns ca să dea șpagă în dreapta și-n stânga și să fie eliberat condiționat. „Dar cum o să faci rost de banii ăia?", l-am întrebat. „E doar o cale", a zis, cu ochii holbați într-o uitătură aprigă. „O să-l pun pe frate-meu cel bun de nimic să-l răpească și să ceară răscumpărare pentru acel behenchod responsabil de toate nenorocirile noastre. Canalia pe nume Sunny Wadia".

21.

Ți se pare că lucrurile au început să se mai clarifice? Ai impresia, cred, că povestea mea cea încurcată duce cam pieziș spre ce-ai pățit tu. Mai gândește-te! Suntem mai bine conectați decât crezi. Când Sonu mi-a zis de planul ăsta al lui, abia dacă m-am gândit o secundă la el. Aducea a genul de chestie pe care aș fi făcut-o odată, demult, dar vremurile acelea se sfârșiseră. Nu-mi mai umblau asemenea lucruri prin cap. Nu-mi păsa, oricât mi-ar fi împuiat capul, de visul lui de răzbunare și scăpare din pușcărie. Numai că totul s-a schimbat, Sunny Wadia, când ți-am văzut fața. Acolo, sus, pe un ecran de televizor de pe peretele celulei unui jupân. „Uite-l colo! El e!", a zbierat Sonu. „Spurcatul care mi-a furat viața. O să mă răzbun!" Și toată lumea a început să-l ia în râs. „Ce să te răzbuni, mă? Nu știi cine-i ăla?" „Spurcatul care mi-a distrus viața", a răcnit Sonu. „Ne-a luat pământul cu banii lui, ne-a stricat pe toți". „Nu, nu, nu", a venit răspunsul. „Nu e asta". „Atunci ce?" „E fiul lui Bunty Wadia!"

N-am zis nimic cât s-a încins dezbaterea, dar, când am ajuns iar în celulă, parcă intraseră dracii în mine. L-am tras deoparte pe Sonu, m-am uitat în ochii lui și am zis: „Fă-mi rost de bani să mă liberez". M-a îmbrâncit. „Bani ca să ieși?! De ce?", a zis. „Fă-mi rost", am repetat. „Ce te-a apucat, mă?", s-a burzuluit el. „Nimic. Sunt iarăși eu însumi". „Vorbești fără noimă".

„Nicidecum, vorbesc cu noimă. Folosește ce bani ai ca să mă scoți. Apoi o să-l răpesc pe Sunny Wadia pentru tine”.

22.

Până și un prostovan ca Sonu voia să știe de ce. A trebuit să bag ceva la înaintare. Așa că l-am regalat cu povestea vieții mele. I-am spus că sunt un criminal temut care se dăduse la fund, ale cărui fapte nu fuseseră încă descoperite. Dar începeam să nu mai am stare. Eram acolo de prea mult timp. Așa că, pentru un procentaj mic din banii de răscumpărare, aveam să comit răpirea perfectă, să las banii la fratele lui și s-o iau din loc. După ore de îmbrobodeli l-am convins. Din momentul ăla a trebuit să-l țin pe lângă mine. Să-i spun povești de adormit copiii despre faptele mele cât a aranjat cu frate-său plata cauțiunii mele, până ce, într-un târziu, s-a rezolvat.

Asta a fost acum trei săptămâni. Și-acum uite-ne aici, Sunny Wadia, față în față. Ajungem și la întrebarea pe care probabil ți-o pui. Ce s-a întâmplat acolo, la bulău? Când ai apărut la TV, ce s-a întâmplat cu mine? Care-i motivul adevărat pentru care mă aflu aici? M-ai crede dacă ți-aș spune că fața ta? Ceva de pe fața ta mi-a vorbit. Ceva pe fața ta m-a răscolit profund. Și din clipa aia m-am simțit împins, irațional, să scap și să te întâlnesc în persoană. Doar la tine, Sunny Wadia, mă gândeam necontenit. Trebuia să ajung numaidecât la tine și nu pricepeam de ce. Până și în săptămânile astea petrecute ca să te pândesc, să clocesc un plan, să aștept momentul potrivit, motivele mai profunde n-au vrut să se arate. Nu știam nici măcar ce să fac cu tine după ce te găbjeam. Apoi a venit ocazia. Tu și amicul tău, singuri în Bolero-ul ăla, în pustietate. Am profitat de ocazie. L-am împușcat pe prietenul tău. Ne-am izbit în mașina ta. Te-am adus aici. Ți-am tras de pe ochi legătura și m-am uitat în ochii tăi. Și am înțeles ce caut aici. Mi-am amintit de alea patru zile pierdute.

23.

Cum de le pierdusem, zilele care-mi fuseseră șterpelite, zilele care-mi

răpiseră viața? Înainte fusesem liber ca pasărea cerului, după aceea, doar o cochilie. De ce nu-mi pusesem întrebări? De ce fugisem ca un câine bătut înapoi acasă? Îți spun eu, Sunny Wadia: fiindcă zilele alea erau găuri negre. Și acum uite-le, aici erau, ceața s-a destrămat, zilele cu pricina mi se întindeau înainte limpezi. Am simțit mâna, în pădure, trăgându-mi cârpa de pe ochi. Mi-am simțit corpul eliberat de funie și copac. Am văzut oameni în jur, toți în negru, toți cu săbii, înarmați, cum se zice, până în dinți, toți cu cearcăne vinete pe la ochi și părul lung și negru făcut ghemotoc pe creștet, ținut în chakram-uri tăioase, și alte chakram-uri, multe, la încheieturile brațelor și la gât, ca niște acoliți, ca niște călugări. Mi-au suflat ceva în față și, cât ai bate din palme, n-am mai putut să mă mișc ori să vorbesc. Cumva, nici nu-mi venea să țip. Multe brațe m-au luat pe sus și m-au purtat prin pădure, și atunci am pierdut noțiunea timpului. A spațiului. Mi se părea că trecuseră ore sau minute. Că fusesem cărat o sută de mile ori rămăsesem pe loc. Am ajuns la o tabără, un șir de clădiri aducând a barăci, cu pichete și sârmă ghimpată în mijloc de codru, în adâncitura unei ravene. În zori am fost dus printre porți și lăsat într-o odaie mică, cu saltea și pătură. S-a înălțat soarele și i-am privit umbrele de pe tavan, apoi iarăși l-am privit cum coboară. Trecuse o zi întreagă. Nu izbuteam nicicum să vorbesc ori să mă mișc. Mi-era frică, Sunny Wadia, cum nu-mi fusese niciodată în viața mea. Să nu pot urla, să nu mă pot clinti, era de neîndurat. Coșmar. Dar și mai rău era să nu știu ce mă paște. Spre ușurarea mea, membrele au început să mi se dezmorțească odată cu lăsarea serii. Degetele de la mâini, apoi cele de la picioare. Le-am agitat frenetic, încântat să le simt mișcându-se. Bucuria însă nu a durat mult, i-a luat locul o frică nouă. Mi-am adus aminte de fata cea fantomatică din pădure, alergând printre copaci cu pielea decupată, alergând fără vreun sunet. Încă nu izbuteam să vorbesc. Asta avea să fie și soarta mea? Am încercat să mă calmez. „Ești Sunil Rastogi. Cel mai norocos om din lume”. Cu chestia asta îndesată în tărtăcuță, mi-am oprit gândurile mai năvalnice și m-am liniștit cu un adevăr simplu: eram bărbat, nu o fată. Asta mi-a adus un pic de ușurare. Am ciulit urechea, încercând să deslușesc unde mă aflu. Ce caraghios, în ziua de dinainte, cât stătusem paralizat, nu auzisem nimic. Doar cântec de păsări și țipete de animale. Mă întrebasem dacă tabăra era pustie, dacă nu cumva îmi imaginasem totul. Acum auzeam voci omenești, zarva activității. M-am ridicat încetișor în picioare și m-am împleticit până la gratiile printre care

puteam zări, estompată, lumea. La lumina felinarelor i-am văzut pe bărbații aceia înveșmântați în negru gata de a-și folosi armele, și dincolo de gard o procesiune de trupuri femeiești care erau mânate dinspre una dintre barăci și urcate într-un camion. Nu erau moarte, înțelegi, ci sclave. Mânerul de la ușa mea a fost răsucit. Am fost surprins așa, chiorându-mă printre gratii.

„Deci tu ești acela", a zis vocea.

Atunci l-am văzut. Un gigant.

„Cel care nu moare nicicum".

Ce să-i fi răspuns? Am încremenit. Fusesem prins cu mâța în sac. A pășit spre mine, îmbrăcat cu kurta lungă și neagră, cu părul lăsat pe umeri, ochii ca de cărbune, încondeiați cu kohl, *tilak* roșu și galben întins pe frunte, trebuia să ridic ochii ca să-l văd bine, să întind gâtul. Eram prizonierul lui și al scăpărării inelelor de pe degetele sale. Himmatgiri. Avea cu el alți doi bărbați, de-a stânga și de-a dreapta. Unul cu un scăunaș de lemn, altul cu un opaiț. A făcut un semn, iar cei doi au lăsat scaunul și opaițul, apoi s-au retras, închizând ușa în urma lor. Am băgat de seamă o ușurință, o grație felină în mișcările lui. Am simțit că mă cunoaște. S-a apropiat. Eram amorțit, încă strângeam în palme barele de metal. Am simțit o acreală ciudată, metalică în răsuflarea lui. „Cum se face", a zis lăsându-și palma pe capul meu, „că te ocolește moartea?"

24.

M-a interogat toată noaptea, așezat pe taburet. Ce puteam spune? Eram norocos. Atâta tot. Avusesem noroc cu carul. A vrut să afle mai mult. A zis că unul ca mine ar fi trebuit să moară de multe ori. Mă urmărise de când cu Ballia, de când îl lichidasem pe Shiv Kumar. Cum o făcusem? Habar n-aveam. Ce știam despre banda Chaddi Banyan? Nu știam nimic, am zis. O invenție de la un capăt la altul. „Banda asta", a spus, „știe anumite lucruri. Practică anumite rituri, sacrificii". „Nu-s dintre ei", am zis. „Totuși, Sunil Rastogi", a zâmbit el, „ești un ucigaș de oameni". M-a făcut să mă întorc în urmă. M-a pus să-i istorisesc povestea vieții mele, de la naștere până în momentul acela. De asta ți-o spun și ție așa de bine, Sunny Wadia. A fost deja repetată. Da, nu m-a slăbit nicio clipită. Toată noaptea m-a luat la întrebări, orele s-au scurs și s-au dus. Nu mai reții decât vocea lui. La

revărsat de ziuă mi s-a adus o băutură specială, groasă și puturoasă, într-o cană de lut. A băut și el din ea. A revenit asupra unor puncte anume. Ce gândisem în momentul de criză? Cum luasem o decizie? Nu știam. N-aveam habar. Căuta, mi s-a părut, o cheie. Când lumina mi-a umplut celula, a plecat. Am rămas întins, treaz, înghețat în lumină, cu vedeniile vieții mele. Nu l-am mai văzut până în noaptea următoare, când s-a întors cu felinare și de-ale gurii. S-a așezat pe același scăunaș. „Am decis că spui adevărul”, mi-a zis. „Ești un recipient”.

25.

Îi sună telefonul. „Un moment”, zice Rastogi. Se ridică de pe scaun, răspunde.

— Alo?

Zâmbește.

— Da.

Întoarce capul spre Sunny.

— Manoj o să se înapoieze curând, tărășenia o să se sfârșească pentru tine. Hai să-mi termin povestea.

26.

Unde eram? A, da, Himmatgiri. S-a așezat în fața mea și a zâmbit. „Am decis că spui adevărul. Nu știi de unde vine magia asta. Nu știi de ce nu poți să mori. Dar ai venit la mine cu un motiv, Sunil Rastogi”. S-a ridicat de pe scăunel și s-a apropiat de mine, s-a aplecat și a scos un lanț care îi atârna pe sub veșminte. La capătul lanțului era un inel de aur, și montată în inel era o piatră de un verde atât de strălucitor, că mi-a luat ochii. A zis: „Toată viața ai umblat ca să ajungi aici, iar acum ești slujitorul meu”. M-a luat tremuriciul. Nu puteam să-l contrazic. „Dar nu peste mult”, a continuat, „vei pleca”. „Încotro?”, am întrebat clipind des, înlăcrimat, fiindcă mă mișca încrederea lui în mine. „Spre apus, spre locul unde te-ai născut. Îți vei urma soarta, soarta care te-a purtat peste tot”. „Da”, am șoptit. „Și odată ajuns”, a vorbit el mai departe, „o să uiți totul până ce-o să vezi un chip;

chipul acela are să-ți călăuzească mâna. Fața aceea o vei căuta și-i vei transmite un mesaj”. „Ce mesaj?”

27.

Rastogi se ridică de pe scaunul fără spătar, trage din buzunar o teacă de fildeș și, cu degete iscusite, scoate la iveală lama ucigătoare din interior.

— A zis: „Prima oară vei transmite mesajul durerii”.

Sunny începe să se zbată, să țipe.

— „Apoi, povestea vieții tale”.

Sunny se opintește în frânghii, își încordează toți mușchii ca să găsească un crâmpei de libertate.

Încearcă să se ridice în picioare cu scaunul prins de el, încearcă să-l trântească de pământ, să-i rupă picioarele.

Ceva.

Orice.

Însă e în agonie, e slăbit și nimic nu merge.

— Și viața ta e durere. Durerea locului nostru de baștină.

Rastogi se ghemuiește lângă el, se uită cercetător în ochii lui.

— Și după aceea? l-am întrebat. Îl omor? „A, nu”, zice. „Îl lași să trăiască”. Și eu: „Păi, de ce?”

Rastogi întinde mâna și cuprinde în palmă obrazul lui Sunny.

Tot ce aude Sunny e bubuitul inimii lui.

Nu huruitul motocicletei din depărtare.

— Auzi? zice Rastogi ridicându-se brusc. Da. A venit Manoj.

Pășește spre ușă de-a-ndărătelea.

Dă înapoi.

Dă înapoi.

Sunetul se face deslușit, o motocicletă gonind.

Rastogi se lipește cu spatele de perete, lângă ușă.

— Când m-a săltat în picioare Himmatgiri și m-a apucat în brațe, l-am întrebat asta. „*De ce?* De ce toate astea doar ca să-l las în viață?”

Motocicleta aproape că a ajuns.

Sunny vede zigzagul luminii farului pe sub ușă.

— Știi ce-a zis, Sunny Wadia?

Motorul se oprește.

Zgomot de pași pe pământul uscat.

— Sunil bhaiya, Sunil bhayia!

Manoj dă buzna înăuntru voios nevoie mare, strângând la piept o geantă de voiaj, țâșnește pe lângă Rastogi care s-a lipit de perete.

— Sunil bhayia, îi am aici!

Se oprește din avânt, îl vede pe Sunny legat și țipând, cu călușul în gură.

Până să priceapă Manoj ceva, Rastogi face un pas înainte și-l înhață de păr, îi trage îndărăt capul și-i despică pielea gâtlejului. Înfige adânc și nemilos lama până ce din arterele despicate țâșnește șuvoiul.

Manoj scapă geanta, duce mâinile la gât, dă să spună ceva, dar glasul i se îneacă în sânge.

Rastogi îi ține capul pe spate, îi împinge brațele deoparte.

Sunny se uită cum se scurge viața din Manoj, cum ochii i se fac mari și mâhniți.

Zvâcnește din picioare.

Horcăie.

Încearcă zadarnic să ajungă la arma de la brâu.

Dar părăsește deja această lume.

Rostogi îl depune pe podea.

Dă drumul corpului înmuiat, ia arma, apucă geanta cu banii, pornește spre ușă. Întoarce capul pentru ultima oară.

— „Fiindcă fața pe care o vei vedea”, mi-a zis Himmatgiri, „este fața fiului meu”.

CINCI

NEW DELHI, IANUARIE 2008

REGELE ERA EXTREM DE AFECTAT

Dimineața

1.

Sunny se trezește gol alături de fetele de astă-noapte. Maria și…? Numele celeilalte nici măcar nu și-l amintește. A băgat atâta vodcă și LSD în ele, încât, la capătul serii, probabil că nu mai știau nici ele cum le cheamă. Le-a convins să și-o tragă una cu cealaltă și el să se uite, le-a pus să o facă aidoma cu scena aia din *Recviem pentru un vis*. L-a ațâțat și pe el ideea că vor trebui să dea ochii una cu cealaltă dimineața.

•

E un câine care scurmă o groapă-fantomă. Un ac care sondează pielea în căutarea unei vene.

•

Acum lumina e dureroasă, ziua doare, totul, în mă-sa, doare rău. Se ridică din pat sfârșit, se împleticește pe podeaua de marmură în direcția băii, mai încăpătoare decât apartamentul Mariei din South Ex. Pășește în interiorul uneia dintre cabinele de duș concepute să arate ca niște habitacluri de teleportare, dar care azi aduc a cuștile metafizice la care și-a condamnat Francis Bacon papii. Se pișă îndelung, cu jet puternic, un șuvoi de răutate pură, ținându-și amândouă palmele lipite de sticlă, capul înălțat într-un strigăt mut, privindu-și viața cum se duce pe apa sâmbetei.

*

Iese, pune pe el unul dintre halatele de baie Langham ce atârnă pe un cuier din mijlocul sălii de baie.

Când intră în dormitor iarăși, fetele nu se clintesc. Se uită la Maria, care doarme cu fața în jos. Nu simte nimic. Plictisit până și de propria-i pustiire, scoate din folia lor trei pilule a câte două miligrame de Xanax din provizia pe care o ține în sertarul noptierei, le înghite cu ce-a mai rămas dintr-o sticlă de bere, ia un pachet de Dunhill, iese tiptil pe ușa dormitorului, o namilă de doi metri și jumătate, silențioasă, batantă, ajunge pe coridorul răcoros al aripii sale din clădire, un labirint ce aduce a muzeu, cu vitrine mici de sticlă, pecetluite, ce conțin lucrări de artă: figurine grotești din deșertul Mojave, o bucată din Zidul Berlinului, un manechin-femeie cu chimonou de mătase și mască de scrimă, suspendată în aer de frânghii kinbaku în stilul lui Araki.

•

Deschide ușa către o sală de bal vastă și împopoțonată, de cincizeci de metri lungime. Tavanul e ornat cu lămpi mici care alcătuiesc constelațiile nopții. Un arhipelag de sofale de catifea, mari cât niște paturi, e presărat prin încăpere, cu trupuri adormite răsfirate pretutindeni, precum victimele unei secte de otrăvitori. De la sistemul stereo încastrat în pereți se aude muzică domoală, în surdină, iar basul vibrează din panourile de sub podea. Își croiește drum prin debandadă, își trece palma peste curba unduioasă a barului, forma platonică a tuturor cluburilor de noapte pe care le-a cunoscut. Dă roată, iar la un capăt îl vede pe Fabian, finanțistul din Paris, tipul pe care l-a adus Ashwin. E lăbărțat cu spinarea la perete, cu o privire ce cată spre depărtări și o arbaletă încărcată în brațe. Sunny pășește peste el, culege de pe raft o sticlă de tequila.

•

Se apropie de una dintre ferestrele panoramice care dau către curtea reședinței. Ca un împărat întemnițat, își trece privirea peste peluza milimetric tăiată, peste amfiteatrul de dedesubt, peste sanctuarul codrilor din zare, peste sutele de angajați care, în lumina înviorătoare a dimineții de februarie, înalță corturi, așază mese, construiesc scena pe care se vor produce artiștii, aprovizionează barurile, înjghebează mini-roata panoramică, atracțiile de bâlci: sala oglinzilor, trenul-fantomă, poligonul de tir.

Desface sticla și-și toarnă tequila pe gât. Trage aer în piept.

— Morții mă-sii!

Iarăși toarnă, întâi pe gât, apoi peste creștet, udându-și părul, trimițându-și șuvoaie de tequila în ochi, în barbă, înăuntrul halatului. Lasă

sticla să cadă pe jos, pescuiește din buzunar pachetul de Dunhill, bagă o țigară în gură, se gândește la consecințele alăturării tequilei și focului…

Pof!

Un proiectil de arbaletă se înfige în tavan.

Își aprinde oricum țigara.

E ziua nunții lui Sunny.

•

În celula penitenciarului, Ajay își coboară privirea asupra costumului de vară întins pe saltea. Pielea unei alte vieți. I se spune să se îmbrace cu el. O escortă va fi acolo în jumătate de oră. Îl va duce cu mașina la reședința familiei Wadia, apoi iarăși la închisoare, înainte de finalul nopții.

Favorul unei zile de libertate.

N-are nimic de-a face cu chestiunea.

Prezența i-a fost solicitată.

Nu știe de ce.

Nu știe nici ce-o să facă odată ajuns acolo.

O să-l pună la servit băuturi?

Să stea lângă Sunny?

Sau să se ațină prin spate, cu capul plecat, nevăzut?

Recompensa absurdă pentru patru ani tăcuți de detenție.

— Distracție faină! mugește Sikandar.

La fel de mulțumit ar fi să-i omoare pe toți.

În poza de la bordel a surorii lui, bărbatul care a împărțit cadrul cu ea a fost ferfenițit complet. Cuvintele de pe verso s-au redus la CE ȚI SE SPUNE. Vârâ fotografia în buzunarul interior. Așază staniol proaspăt în gâtul sticlei, face găuri cu o scobitoare, întinde tutunul, presară Mandraxul pisat, îl aprinde, inhalează.

•

Sunny revine în dormitor și fetele încă sunt acolo. Nu mai suportă să le vadă. Se uită la ceasul de pe perete. Opt și cincizeci și două de minute dimineața. Ceremonia e programată la *gurdwara,* la templu, la amiază. Și uite-l colea, leoarcă de tequila, pufăind din țigară, privind-o pe Maria cum stă cu spatele la el.

Cealaltă fată e ghemuită la capătul opus al patului, cuprinzându-se singură în brațe.

— Știu că te-ai trezit, zice el.

Se ridică, ia cutia ornamentală din Caşmir pe care o ţine pe etajeră, o aduce în pat, scoate o oglinjoară din sertarul noptierei, un card Amex vechi, o bancnotă nouă-nouţă, yeni japonezi. Doar când deschide cutia descoperă că nu mai are niciun pic din coca pentru urgenţe.

•

Este 3.22 dimineaţa la Londra şi Neda e aşezată la o masă lungă de lemn în partea de salon a mansardei din Old Street pe care o numeşte acum domiciliu.

Sâmbătă noapte, duminică dimineaţă.

Aşteptând. Fără să aştepte.

N-a izbutit să adoarmă. Studenţii au cântat, au băut şi-au răsturnat tomberoane pe-afară. A dat la mic volumul radioului, a fumat o ţigară, a răzuit într-o cratiţă ghimbir şi *haldi,* curcuma, a fiert apa, a lăsat infuzia să se odihnească.

Stă la masă acum, cu cana în palme, uitându-se la zidul de cărămidă golaşă, la covoarele persane în culori şterse de pe duşumea, la sistemul elegant de iluminare, la plantele tropicale, încercând să priceapă cum a ajuns acolo.

Partenerul ei, Alex, e director de design la o agenţie mică din Soho, la care lucrează şi ea acum pe post de copywriter. El are treizeci şi cinci de ani. Scoţian. O minte ordonată şi totuşi jucăuşă. Îi place în aer liber. Îi place să se dea cu placa pe pârtie. A observat-o din Ziua Unu. A fost bun cu ea, i-a acoperit greşelile, s-a uitat la ea ca şi cum ar fi încercat realmente s-o vadă. Şi, într-adevăr, ea a cedat. Nu-l iubeşte. Sau poate că da. Nici nu contează.

E sârguincioasă. Îşi ţine gândurile pentru ea. Ţine cuvintele sub ochi ca un uliu. Încearcă să fie ordonată şi ea.

— Câteodată am impresia că ai adormit la volan, spune el.

— Foarte poetic.

— Şi că aluneci spre farurile unei maşini.

— Tu eşti maşina? întreabă ea, netezindu-i părul.

— Cred că-s mai degrabă maşina din spate.

— Asta te face voyeur.

Nu s-a mai atins de mult de banii clanului Wadia. A renunţat la cardurile de credit, la cele de debit. Nu s-a mai întâlnit cu Chandra şi Chandra n-a mai sunat. Nici măcar n-a mai căutat pe Google numele lui Sunny. A

așteptat căderea barosului. Dar pur și simplu au renunțat s-o mai urmărească. I-au dat pace. De parcă viața ei de dinainte nici n-ar fi existat.

Apoi a auzit veștile. Sunny se însoară. A aflat de pe rahatul de Facebook. Toți cunoscuții din Delhi care o adăugaseră ca prietenă în trecut, asta îi fusese slăbiciunea, că păstrase legăturile acelea. Și a văzut pozele postate. Tatuajele cu henna, *mehndi,* cântecele de nuntă, *sangeet.* Vila de la țară și piscina ei. A declanșat totul. Și acum stă trează. Așteptând ziua. Așteptând ceva. Viețuind iarăși la ora Indiei.

Aude cheia în ușa de la intrare.

Alex se întoarce acasă după o noapte de pocher cu băieții.

— Fir-ar, zice când dă cu ochii de ea. A doua noapte la rând.

E doar un pic abțiguit. Miroase a colonie, a whisky și a fum de trabuc.

Ea întoarce ușurel capul.

— Nu te așteptam, dacă asta te preocupă.

El vine să o salute, îi ia mâinile într-ale lui, o pupă pe ceafă.

— Tot nu poți dormi?

Ea ridică din umeri.

— Ce bârfe ai mai auzit? îl întreabă, fără să-i ia în seamă cuvintele.

— Umblă zvonul că devin falit și bătrân.

— Cât ai pierdut?

— Destul, zice el, apoi se corectează: Nu, acum, serios vorbind, e-n regulă.

— Măcar miroși ca și cum te-ai fi distrat pe cinste.

Alex se îndreaptă spre bar.

— Vrei un păhărel înainte de culcare?

Ea scutură din cap.

— Nu.

— Pot să te-ntreb o chestie? zice el, cu limba dezlegată de beție. Ai fost alcoolică?

Ea îi zâmbește calm, placid.

— Asta de unde-ai mai scos-o?

— E o întrebare rezonabilă.

— Dacă aș fi fost, eram și acum.

— Dependentă de droguri?

— Nici.

— Atunci ce?

Își toarnă un pahar de coniac, îi inhalează aroma, pornește spre dormitor.

— O lașă în convalescență, zice ea.

•

Maria deschide ochii și îl vede pe Sunny într-un fotoliu de epocă din piele, fumând cu halatul desfăcut, uitându-se în gol.

— Teresa, zice, iar în clipa următoare se rostogolește s-o trezească pe Teresa.

•

Maria e din Ciudad de México și de câțiva ani administrează un restaurant în Delhi. Teresa e din Madrid și de trei luni hoinărește cu rucsacul în spinare prin sud. După ce a aterizat la Delhi, acum trei nopți, a fost jumulită de un taximetrist, lepădată într-un loc pustiu, apoi o gașcă de tipi dubioși a urmărit-o până la hotelul din Paharganj. Fusese avertizată în privința orașului ăstuia, cât e de periculos. În dimineața următoare s-a dus la o agenție și și-a rezervat un bilet spre Jaipur. A intrat apoi într-un internet café și s-a uitat la tot ce-i amintea de acasă. Un restaurant mexican din South Ex i s-a părut acceptabil. Și-a petrecut ziua în Grădinile Lodhi, la Khan Market și la mausoleul lui Humayun, iar la ora șapte a ieșit la cină. Când a intrat în local, Teresa a fost surprinsă de conceptul modern și de tânăra mexicancă plină de energie care administra restaurantul. Nu corespundea deloc cu așteptările ei de la acel oraș. Fiindcă era devreme și mesele încă nu se ocupaseră, Maria a venit glonț la ea. Autoritatea ei și ușurarea limbii comune au făcut ca extenuarea și solitudinea Teresei să se spulbere. Maria s-a asigurat că Teresa are parte de ce-i mai de soi din toate, *gorditas, cabeza tacos* cu carne de oaie, *tamales oaxaquenõs*. Când a mai avut câte un moment de răgaz, a venit să bea o bere la masa Teresei. S-au apucat să discute despre India; deja sătulă de Delhi, Maria s-a bucurat s-o audă pe Teresa plângându-se și, conștientă că nu putea fi înțeleasă de clientela formată din indieni înstăriți, vorbitori de engleză, și-a deschis și ea baierile sacului cu nemulțumiri. Încă vorbeau când mușteriii, ușor-ușor, au început să se subțieze. Maria a scos la iveală o sticlă de mezcal. „Mâine am de mers la Jaipur!”, a exclamat Teresa. Maria a decretat că era imposibil. „Stai cu mine”, a zis, „în seara asta cel puțin”. Teresa a zâmbit, a fost de acord.

•

În mașină, spre locuința Mariei, Teresei i s-a părut că simte o vibrație.

— Am pe cineva, a zis simțindu-se neghioabă de îndată ce cuvintele i-au ieșit pe gură.

Maria a privit-o întrebător.

— Cineva?

— Acasă.

— Băiat sau fată?

— Un băiat.

Maria a dat din cap, a zâmbit fără să mai spună o vorbă.

Teresa a adormit pe canapea.

Dimineață, Maria i-a adus cafea, zicând c-o va trimite cu unul dintre șoferii ei la hotel, să-și adune lucrurile.

— Stai câteva nopți la mine, fără obligații, i-a spus. O singură chestie: trebuie să mă duc la nunta finanțatorului meu. O să am nevoie de un prieten.

— O nuntă indiană! a exclamat Teresa. Am fost la una în Kottayam!

•

Maria clipește prin pâcla revenirii la viață și o zgâlțâie și pe Teresa.

— *Oye.*

Teresa deschide ochii. Se uită la Maria fără să-și ascundă dezgustul.

Coboară din pat, începe să se îmbrace.

— *Ya me voy,* plec.

— *A donde,* unde?

— *A la recamara,* în cameră.

— *Yo también,* vin și eu.

Teresa nu se uită la ea.

— *Quero estar sola, prefer* să rămân singură.

•

Sunny se uită lung la Maria, în vreme ce Teresa se strecoară afară.

— Ce-a zis?

Maria se dă jos din pat și, acoperindu-și sânii, începe să-și adune hainele.

— Că vrea să fie singură.

— De ce?

— Și eu la fel.

— De ce?

— De ce ai făcut asta?

— Ați făcut-o chiar voi.

Îl ia la rost.

— E ziua nunții tale!

— Și ce?

— N-am vrut așa ceva.

— Mie, de unde stăteam, nu mi s-a părut.

— Ești bolnav.

El nu face decât s-o privească fix, zâmbitor.

— E ceva stricat în capul tău, continuă femeia. Ce trebuie eu să fac, ăsta-i businessul. Dar de ce cu ea?

— N-am știut că ești ditai lesbiana, zice el.

— Nu mă cunoști deloc. N-o să mai vorbească cu mine, să știi.

— Și ce-mi pasă?

— *No mames, güey,* nu mă călca pe bătături. Trage pe ea rochia, apucă într-o mână chiloții și sutienul, pornește spre ușă. N-am mai dat peste nimeni așa bolnav ca tine.

— A naibii pupătoare de lindic, zice Sunny.

— *Chinga tu madre!* Să-mi sugi pula!

— Ba să mi-o sugi tu, replică el.

Ea dă ușa de perete.

— Nu, pe bune acuma, rostește el cu voce rece, distantă. Suge-mi pula, altfel îți închid restaurantul, iar după aia îți fac vânt din apartamentul ăla și pun să-ți revoce viza.

Ea îngheață în cadrul ușii.

— Nu poți face asta.

— Ba știi că pot.

Se întoarce să-l privească în ochi.

— De ce ai face-o?

— Pula mea nu-i destul de bună, asta-i faza?

— De ce faci asta? șoptește ea.

— Fiindcă ești o curvă.

— Nu poți să te porți așa cu oamenii, clatină ea din cap.

Apoi iese pe ușă afară.

•

Cocoțat pe tejgheaua de metal a bucătăriei personalului, Eli soarbe dintr-o ceașcă de cafea instant, când, pe ecranul din colț conectat la camerele de

supraveghere, o vede pe Teresa fugind. Mișcă din umărul dureros, împănat cu alice, care a primit în plin împușcătura, și îngână în barbă:

— Afurisitul de Sunny Wadia. Se întoarce apoi spre bucătari. Voi văzut nimic, OK?

Pentru bucătari, ușa dormitorului lui Sunny a fost o sursă majoră de divertisment în ultimele câteva luni. Eli i-a observat cum își aruncă privirea spre monitor, din reflex, când lucrează. Alt ecran, în celălalt ungher, lasă să se vadă intrarea în sala de festivități, însă acela nu-i atrage câtuși de puțin. În dormitorul lui Sunny se întâmplă magia.

În dimineața asta sunt răsplătiți cu priveliștea unei fete străine, pe jumătate goală, dând bir cu fugiții.

Rânjesc unul la altul în aura gloriei de împrumut.

— Sălbatici, mormăie Eli.

Sare de pe tejghea, se strâmbă de la rămășițele durerii. Clavicula ruptă, plămânul străpuns.

„Ai noroc că ești viu”, i-a zis atunci doctorul.

Nu se simțise tocmai norocos trezindu-se în spital fără să știe dacă Sunny murise, trebuind să explice familiei situația, prefăcându-se un timp amnezic. Nu se socotise norocos până ce nu auzise că Sunny fusese recuperat viu. Până izbutise să recupereze dosarul din compartimentul ascuns al mașinii lui.

O vreme stătuse ca pe ace. Se așteptase să fie concediat. Descoperise însă că nu-l putea lăsa pe Sunny în urmă. Trebuia să ducă treaba până la capăt.

Căcat.

Pe monitor: Maria plecând cu pași grăbiți.

Îi ia patruzeci și două de secunde să ajungă la camera lui Sunny. Șaizeci de pași măsurați. Eli îi numără unul câte unul, cu mâinile încleștate la spate. Trece pe lângă fată la al douăzeci și șaptelea, o salută respectuos cu o înclinare din cap, iar când ajunge la ușă, trage aer în piept, duce palma la ochi, se uită printre degete.

— Cioc, cioc, strigă, în regulă să intru?

Așteaptă să se țipe la el.

Când nu se materializează niciun sunet, împinge nițel ușa. Încearcă să ia totul în glumă.

— Sunny Wadia, ultima noapte de libertate, te simți ca leul? Da?

Însă înăuntru îl vede pe Sunny la marginea patului, cu o bancnotă rulată înfiptă în nară și o liniuță de pulbere albastră odihnindu-se pe o oglinjoară dedesubt.

— O, nu, prietene! face Eli năpustindu-se înainte. Asta nu e normal.

Până să ajungă la Sunny, liniuța albastră a fost aspirată.

— Ce-i asta? Tragi pe nas Xanax acuma? Ești nebun! Eli înhață oglinjoara, în vreme ce Sunny se lasă pe spate și închide ochii. Cât ai luat?

Scotocește prin buzunarele halatului lui Sunny în căutarea cutiei.

— Îți iese tequila prin toți porii, baba! De ce așa? Să aduc flumazenil?

— Flumazenil, bâiguie Sunny.

— Te duci la templu în trei ore.

— Gurdwara…

— Templu, gurdwara. Ce-o fi. Dumnezeu se uită la tine. Papa se uită la mine.

— Lasă-mă…

— Haide. Facem duș rece.

Trage spre duș corpul fleșcăit al lui Sunny.

Îl împinge în cabină.

Dă drumul la apă rece.

•

Eli nu se sinchisește de goliciunea alimentată de droguri a lui Sunny, de colacii de grăsime, de cicatricile proaspete. Își scoate din buzunare portofelul și telefonul și intră la duș în urma lui, complet îmbrăcat. Apucă săpunul și începe să frece.

Se sinchisește însă de râvna cu care caută Sunny să se anihileze.

Dar tot încearcă să păstreze un ton glumeț.

— Odată am fost în spatele liniei inamice în Liban, strigă peste vuietul apei. Doar eu. Nu oficial. M-au trimis fiindcă arăt arab. Știi asta? Chiar n-am avut de ales. Asta între mine și tine. Fac ceva foarte greșit. Și ei zic: te duci la închisoare ori te duci în Liban. Tu decizi. Aleg Liban. Și aproape mor. De două ori! Îl plesnește pe Sunny peste obraz. Dar știi ce? Și Liban mai bun decât să-l spăl la cur pe Sunny Wadia.

Nimic. Sunny nu reacționează.

Eli închide apa, se uită de sus la forma lui mâncată de vicii.

— Dormi ca bebelușul. E moment de flumazenil.

*

Flumazenilul a devenit o componentă esențială a vieții de când cu răpirea lui Sunny.

Flumazenil: un antagonist selectiv al benzodiazepinei care inhibă activitatea complexului de receptori GABA/benzodiazepină.

Altfel spus: antidot pentru supradoza de Xanax luată de Sunny.

Efect declanșat în 1-2 minute; 80% răspuns în mai puțin de trei minute.

Eli îl trage pe Sunny pe podeaua băii, aduce o fiolă, o seringă și garoul de cauciuc din frigiderul cu medicamente.

De câte ori a făcut-o în cele vreo șapte luni de la eliberarea lui Sunny?

Cinci? Opt? A pierdut șirul.

Pregătește seringa, strânge garoul ca să găsească vena, înfige acul.

Telefonul din dormitor începe să țârâie.

Eli introduce treptat soluția în sângele lui Sunny. Desface imediat garoul.

Începe să sune și extensia din baie.

— Cred că-i pentru tine, zice Eli, dar Sunny începe să mârâie ca un câine. OK. Răspund eu. Zic că te caci baban, da? Se îndreaptă de șale, apucă receptorul cu un zâmbet larg și fals. Alo, zice bubuitor. Eli la telefon.

Ascultă un timp.

— Da, domnule. Da, domnule.

Sunny deschide ochii. Trage o gură strașnică de aer. Își saltă în șezut corpul nud.

Își freacă fața cu palmele.

— Vreau o cola zero, zice.

— Da, domnule, o secundă, acum a intrat. Eli acoperă receptorul și șuieră: E Papa. Vrea să vorbească cu tine.

Sunny oftează, lasă capul în piept, ia telefonul.

— Da. Cobor imediat.

2.

Sunny stă dinaintea lui Bunty Wadia, mai mult sau mai puțin alert.

Cu ochii, fața și mahmureala care sunt de așteptat în ziua nunții.

Există maseuze și cosmeticieni care pot repara aparențele.

Dar cu sufletul lui ce se poate face?

De când a fost salvat Sunny, el și Bunty abia dacă au schimbat câteva

vorbe.

Bunty s-a purtat cu înțelegere și compasiune.

I-a dat lui Sunny spațiu și timp.

A jurat să-l vâneze pe Rastogi.

A fost de față când Sunny și-a descris captivitatea, când i-au fost tratate deshidratarea, coastele rupte, încheietura fracturată, rănile infectate.

În sacul cu bani fusese amplasat un emițător.

Sacul fusese găsit, golit de bani, lângă motocicleta lui Manoj.

Au adus un desenator să schițeze fața pe care o văzuse Sunny.

Dar cum rămâne cu fețele pe care le vede când închide ochii?

Manoj, cu sângele scurgându-se din el.

Cuvinte pierdute, horcăite printre bulbucii roz de sânge din gura lui.

Și cealaltă față.

Cel al cărui nume nu-l rostește cu voce tare.

Sunny le-a spus lui Bunty, polițiștilor, tuturor celor care l-au ascultat că totul a avut de-a face cu terenurile.

Povestea a fost verificată.

Sonu, fratele lui Manoj, era la închisoare.

Unchiul lui Rastogi a fost găsit.

I s-a dat de urmă iute și Sukanyei Sarkar, cu secretul ei groaznic.

Cu toate acestea, cu toți polițaii, informatorii, agenții sub acoperire și turnătorii, Rastogi a dispărut. Zărit de doar câteva ori, puține urme.

De ce?

Cum de s-a putut sustrage atât de ușor?

Poate că o parte vitală a poveștii a fost lăsată deoparte.

Partea care începe cu Ajit Singh și se termină cu…

— Știu că ți-a fost greu, zice Bunty, de când cu incidentul cu…

Sunny se cutremură la absența numelui.

— Dar îl găsim noi, continuă Bunty, o să punem mâna pe el.

— Îl vreau mort, mârâie Sunny.

— E o chestiune de timp.

Îl vreau mort.

Îi stăruie în timpane, e ca un refren nesfârșit.

I se răspândește în creier pe întuneric, și pe lângă asta mai sunt multe care rămân nespuse.

— Dar nu despre asta voiam să vorbim, zice Bunty. Vreau să vorbim

despre viitor. Bărbat ești de mult, însă azi, cu alianța asta, o să-mi devii urmaș.

Desigur, Sunny are bănuieli. Bănuiește că Bunty știe mai multe decât lasă să se înțeleagă.

Și cu toate că Bunty se poartă mai frumos cu el în ultima vreme, Sunny îl privește cu îndreptățit dispreț.

Gândurile îl copleșesc.

Mi-ai omorât copilul. Nu ești tatăl meu.

Sau poate n-ai făcut-o. Și ești.

Nu știe sigur, iar asta înrăutățește situația.

E mai mult decât poate îndura.

De aici Xanaxul, flumazenilul.

De aici această extindere a durerii.

— Și voiam să-ți spun că ai avut dreptate, reia Bunty. Ai avut dreptate în privința viitorului nostru. Ai avut dreptate că trebuie să lăsăm Uttar Pradesh-ul în urmă. Cu asta are de-a face, parțial, uniunea de azi. Prin căsnicia asta ne alăturăm Punjabului. Și, cu ce-ai făcut pentru mine cu Gautham Rathore, Madhya Pradesh poate și el să fie al nostru. Ce-ai ales tu să faci… Nu te grăbi. Nu doar cu o familie te căsătorești azi, ci și cu o femeie. Mă aștept să-ți poarte de grijă. Mă aștept să-ți ofere un fiu. Dar ce faci mai departe e alegerea ta. Putem lăsa U.P. în urmă. Ram Singh e de domeniul trecutului.

— Dar cum rămâne cu… Vicky?

Sunny strânge pumnii.

— Azi o să fie ultima oară când ești nevoit să-l vezi.

— De ce?

— Vând fabricile de zahăr.

— De ce?

— Ar fi trebuit s-o fac de mult.

Sunny își încleștează mâinile la spate. Respiră lung, profund.

— Ar trebui să mă duc.

Întoarce capul pe jumătate.

— Ar fi trebuit să te protejez.

Bunty rostește vorbele cu mai multă emoție decât a simțit vreodată Sunny.

— Ar fi trebuit să te protejez, zice iarăși Bunty.

— Când? întreabă Sunny.
— Când te-am trimis la moara de trestie, atunci, când Vicky…
Sunny strânge o clipă din pleoape.
— Știam ce face acolo, spune Bunty. N-ar fi trebuit să te trimit.
— Dar ai făcut-o.
— De atunci… totul a fost ca să te protejez.
Sunny încuviințează din cap fără chef.
— Aș face bine să mă duc.
— Poate ți se pare că m-am purtat aspru.
Sunny nu mai poate să îndure.
— O să întârzii.
Se răsucește pe călcâie și o ia spre ușă.
— Dar sunt tatăl tău și tu îmi ești fiu.
Întors în camera lui, Sunny ia telefonul. Îl sună pe Eli.
— Adu-mi whisky. Adu-mi coca.
Cât așteaptă, se leagănă înainte și înapoi.

3.

În ultimele câteva ore, Neda a citit bârfele de pe net. Rubricuțele de prin tabloidele din Delhi. Ziarele din Punjab. Știe totul acum despre mireasa motociclistă și jucătoare de golf. Farah Dhillon, regina rebelă a vieții mondene din Chandigarh, cu fața ca o inimioară și zâmbet șăgalnic.

E supărată pe sine că o doare atâta.

Își invocă orașul Delhi la sfârșit de iarnă. Aer răcoros, cer albastru-străveziu, o pâclă lenește scăldând peluzele sub soarele palid al dimineții. Tatăl ei fumând o țigară pe undeva. Sunny pe undeva. Deschide iarăși laptopul, iarăși se uită pe Facebook, se uită peste imaginile cu petrecerea de la conacul lui Sunny care au fost postate peste noapte. Nu recunoaște mai nimic, dar vede iarăși bazinul acela. O parte din vechea gașcă e adunată acolo, cu sticle în mâini. Mai mulți străini decât altă dată. Sunny nu apare pe nicăieri.

Se gândește la piscina aceea. La Ajay. Îl consideră al ei.

E patru și jumătate dimineața.

Aprinde o țigară, pășește spre ușa dormitorului, ascultă ușorul sforăit al

lui Alex. Se întoarce, se oprește lângă fereastră. Contemplă ploaia în averse. Așteptând să se facă ziuă. Așteptând ca ziua să se sfârșească.

Și după?

Să treacă peste asta, cel mai probabil.

Cercetează căruciorul de bar, alege sticla de Absolut, o bagă în congelator, își mai aprinde o țigară.

•

Eli împinge ușa cinci minute mai târziu, îmbrăcat în haine noi. O cămașă hawaiiană cu guler lat, blugi negri mulați. Duce o tavă cu o sticlă de Yamazaki vechi de cincizeci de ani, o frapieră, un pahar, două doze de coca-cola. Le pune pe măsuță.

— Cum ai cerut.

— Unde-i coca?

Arată spre doze.

— Uite acolo, scârbă.

— Târâtură, zice Sunny punându-și gheață în pahar și deschizând sticla. Vreau *cocaină.*

— Și eu ce sunt? Traficant de droguri? N-am.

— Du-te și fă rost.

— De la?

— Vreunul din ratații ăia din sală. E oricum a mea toată.

•

Cât vânează Eli cocaina, Sunny dă pe gât un pahar mare de whisky. Intenționează să ajungă până pe muchia de cuțit a inconștienței și să se aducă înapoi cu o liniuță.

Forța cocainei va fi ca și cum ar izbucni în sus printre valuri.

Până să se întoarcă Eli, ajunge la al treilea pahar.

— Te omori, zice Eli așezându-se lângă el.

Sunny se uită în podea cu ochi sticloși.

— Nu-mi pasă. Ridică apoi privirea. Unde-i coca?

Eli trage o punguță din buzunarul de la piept, o pune pe masă.

— Știi ce-a trebuit să fac pentru asta? Un gagiu a încercat să tragă în mine cu o arbaletă.

Sunny ridică în lumină punguța.

Aproape un gram întreg.

— Niște javre. Mișcările îi sunt nesigure. Morfolește cuvintele: Adu-mi

o oglindă și-un card.

— Te rog…

— Lua-te-ar naiba!

— Ce-ai zice de „mulțumesc”?

— Du-te-n mă-ta!

— Știi ceva, spune Eli aducând ce i-a cerut, nu poți să vorbești așa cu lumea și să te aștepți să scapi cu viață. Arată spre pieptul lui. Primesc glonț pentru tine. Zac în spital. Mint pe tatăl tău. Ascund secretul tău. Fac ce-mi ceri, tot. Și o dată nu zici mulțumesc.

Șterge oglinda cu un șervețel, varsă cocaina, o împarte în trei linii imense, face sul o bancnotă.

— Du-te în mă-ta, bolborosește Sunny.

— De ce faci asta? zice Eli întinzându-i bancnota. Știi, când cineva vorbește așa cu mine, îi tai limba.

Sunny surâde a batjocură. Se apleacă să tragă prima linie, cu un ochi închis. Ratează.

— Crezi că glumesc, în pana mea, continuă Eli. Dar nu, sunt serios. O fac. Îi tai limba, i-o vâr înapoi pe gât. Mă uit cum se sufocă. Nicio problemă. Dorm neîntors. Visez pisoiași.

De data asta, Sunny o nimerește. Inhalează toată dâra.

— Dar tu, spune mai departe Eli. Cu tine nu fac nimic. Știi de ce?

Sunny ridică spre el privirea, cu claritatea falsă a unui creier care explodează de coca.

— De ce?

— Fiindcă tu deja te fuți singur.

Sunny se lasă iarăși pe pat, închide ochii.

— Știu suferința când o văd, prietene, zice Eli.

— Acum poți să pleci.

Eli pornește spre ușă.

— Știi ceva, cred că odată erai băiat de treabă.

Sunny scutură din cap.

— Nu știi cine sunt.

•

Are acum în mână ecograma ce-i înfățișează copilașul nenăscut.

Are și fișa.

Numele pacientei: Neda Kapur.

Un ultim lucru, un ultim dubiu.

Trebuie să afle.

Scoate mobilul, formează numărul trecut pe fișă.

•

Ea are telefonul pe masă, în față.

În mână îi arde țigara.

Când sună – număr necunoscut –, răspunde imediat.

Clarviziune.

Disperare.

Îl duce la ureche.

Aude tăcerea unei camere închise ermetic, a unei minți închise ermetic. Și toți anii ăștia nenorociți.

Dacă ar fi sunat și el o dată? O dată doar?

Îl aude respirând.

Greu, dar regulat. Așa de brutal.

Oceanul, nisipul, focul.

— Sunny, rostește.

N-are absolut niciun chef să plângă.

Se forțează să zâmbească.

— Înțeleg că e cazul să te felicit.

Nimic.

Așteaptă.

El răsuflă în continuare.

O să rămână mut după atâția ani? În cele din urmă, Sunny vorbește.

— Am nevoie să-mi spui ceva.

Vocea îi e măsurată, clinică.

Simte că iarăși o ia de cap.

Acul anestezistului în venă.

Măruntaiele ei trase afară.

Stinge țigara, se ridică, se duce la congelator, își potrivește mobilul între umăr și ureche.

Scoate sticla de vodcă rece ca gheața. O aduce la masă odată cu un păhărel.

Ce neașteptat e mersul vieții.

Rotește capacul, lasă vodca să curgă în pahar. Îl bea până la ultimul strop.

— Ce vrei să știi?

Își mai toarnă o dușcă.

— Mi-ai omorât fiul?

Ce brutal, ce necuviincios sună!

O umflă râsul.

— Crezi că-i amuzant? spune el.

— Nu, i-o taie Neda. Niciodată n-a fost amuzant. Nimic.

Se apropie de fereastră, se uită la strada udă, la luminile oranj. Trece autobuzul N55, lucrători matinali stau posaci pe banchetele de jos, câțiva petrecăreți la etaj. Iarăși dă pe gât paharul.

— Tu de asta ai sunat, pe bune? În ziua nunții tale?

— L-ai omorât?

Tăcere. Își adună puterile.

Simte arsura vodcii, simte cum i se încălzește burta treptat.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

Neîncrezător.

— Să te ia naiba, izbucnește ea. Ar fi trebuit să-ți spun? Eu ar fi trebuit să-ți spun *ție*? Du-te dracului! Tu m-ai *abandonat.* După tot ce-am făcut și am spus, după toate prin câte am trecut. M-ai lăsat baltă. Credeam că mă iubești. Eram convinsă. Credeam că n-ai de ce să o spui, fiindcă era adevărat. Și tu ce-ai făcut? M-ai lepădat acolo.

O pauză.

Apoi o voce fără intonație, rece.

— N-am știut.

— Ascultă-te numai. Neda se întoarce în bucătărie, găsește un pahar mai mare și toarnă vodcă în el. Sunt obosită, Sunny.

Și în vocea lui se simte o fisură minusculă.

— N-am știut.

Ea închide ochii.

Deci e adevărat.

Șocul momentului e profund.

Dar trece.

— Nu mai contează, spune ea. Dar când ai aflat?

Ploaia se prelinge pe geam.

El nu răspunde.

Ea își mai aprinde o țigară.

— E drăguță nevastă-ta.

— Mai zi-mi o chestie, rostește calm Sunny. El te-a obligat să o faci?

Neda a trecut de un milion de ori prin asta.

— Te-a forțat?

— Vrei să pui asta în spinarea cuiva, înțeleg.

— Te-a obligat? El a fost? Sau tu?

Îl aude cum trage o linie.

— Ce contează?

— Fiul meu e mort.

— Și fiul meu e mort. Toți trebuie să plătim cumva.

— El a fost? insistă Sunny. Te-a obligat?

— Hai să jucăm ceva, Sunny. Răspuns pentru răspuns. Eu îți spun ce vrei să afli. Iar tu nu trebuie să-mi răspunzi decât la o chestie: a meritat? Tot ce-ai făcut, viața pe care o duci, toți oamenii care au ținut la tine și cărora le-ai făcut vânt, strecurându-te de la un lucru la altul, mereu găsind pe cineva să dai vina. Scoțându-ți inima frântă la înaintare, arătând ce ți s-a făcut și apoi făcându-le la fel și lor. În balanța lucrurilor, a meritat?

— El sau tu?

— Pari să crezi că de asta atârnă. Cine-a făcut alegerea, el sau eu? El sau eu? Care din noi l-a ucis pe fiul nostru? Ești trist, Sunny? Te simți pierdut? Dacă ai afla, ți s-ar închide rana? Atunci… uite răspunsul meu, Sunny. Adevărul e următorul. Ridică privirea și-l vede pe Alex privind-o din cadrul ușii, dar e prea târziu ca să se oprească. Nu tatăl tău ne-a omorât copilul. Și nici eu. Tu ai făcut-o, Sunny. Tu ai fost.

•

În găunoșenia camerei lui, Sunny se holbează la telefon.

Își ia un moment de respiro. Își vine în fire.

Îl sună pe Dinesh Singh.

— Frățică! răspunde voios Dinesh. De ce suni? E ziua nunții tale!

— A început? zice Sunny.

— Nunta? Tu să-mi spui, omule.

— A început?

— Taci dracului, face Dinesh.

— A în-ce-put?

— Închide naibii telefonul!

— Telefonul e sigur.

— Niciun telefon nu-i sigur, idiotul dracului.

— Fă-o și gata, zice Sunny. Fă-o! Vreau să dispară.

— Frățică, zice Dinesh, roagă-te să nu ne asculte nimeni. Fiindcă i-am dat deja drumul.

După-amiază

1.

Sunt căsătoriți.

Sunny și Farah Wadia.

Stau unul lângă altul în sala de întruniri a templului Gurdwara, Farah splendidă în *lehenga* roșu-aprins, acoperită de giuvaiere minunate, cu un zâmbet abia schițat, bărbia ridicată la înălțimea ocaziei, buzele arcuite desfăcute pentru a dezvălui acel zâmbet de o imperfecțiune perfectă și singurul dinte strâmb de pe chipul în formă de inimioară. Iar Sunny, cu turban și *sherwani,* cu chipul împietrit după lentilele ochelarilor Ray-Ban, aducând cu un răufăcător de Bollywood ori cu o întruchipare din ceară a unui asemenea personaj.

La vila de la țară, Tinu stă pe marginea divanului, cu genunchii strânși, fumând, așteptând. Cu trei telefoane înșirate deja pe masa din față. Trei mobile, pentru trei motive separate.

Unul începe să sune.

Mai trage un fum și se ridică.

•

Duba de poliție trece prin sudul orașului Delhi cu Ajay în spate, purtând costumul cel nou, de parcă nimic n-ar fi mers prost vreodată. Are privirea fixată înainte, într-o pâclă de Mandrax, încheietura prinsă în cătușă de încheietura gardianului.

*

Duba oprește la punctul de control al poliției din Mehrauli, la jumătate de kilometru de proprietate. Prin zonă a fost postată pază suplimentară. La porțile coloniei care dau către vilă stau șase agenți privați ce așteaptă să verifice identități, să deschidă portbagaje, să folosească oglinzi telescopice

pentru a examina dedesubtul mașinilor.

Pe benzile de acces amușină câini dresați.

Se va ivi curând un torent de limuzine. Acum nu e decât un Land Rover negru care se îndreaptă în direcția opusă.

Paznicii îi salută apropierea, dau fuga să deschidă poarta.

Tinu trece în viteză și o apucă spre sud, spre punctul de control al poliției. Când se apropie, încetinește, claxonează de două ori, intră pe una dintre benzile de acces secundare.

Duba cu Ajay îl urmează.

Ambele vehicule opresc în parcare. Motoarele încep să se răcească păcănind ușor. Și Ajay e condus afară neîncătușat.

Îl vede pe Tinu coborând din Land Rover, dând roată mașinii, deschizând portiera pasagerului și făcându-i semn să urce.

— Du-te. Distracție plăcută, îi zice gardianul.

•

— Ai mâncat? întreabă Tinu.

Ajay stă lângă el în Land Rover. Tinu îl examinează, bagă de seamă ochii lui goi, carnea întărită. E un soldat acum. Sau o carcasă.

— De ce sunt aici? vrea Ajay să știe.

— Ce vreau eu să faci e să te odihnești, răspunde Tinu.

Mașinii i se dă voie să intre pe poarta domeniului. La capătul aleii e conacul însuși, șaptezeci de camere, trei niveluri.

Opresc pe pietrișul dinaintea intrării. Tinu oprește motorul și se dă jos.

Se dă jos și Ajay, nu așteaptă să i se spună.

Un șofer din personal se grăbește să mute de acolo mașina.

— Ce să-ți aduc? întreabă Tinu după ce automobilul a dispărut. Chai? Pani? Ceva rece de băut?

— O țigară, zice Ajay.

Tinu primește răspunsul cu un zâmbet subțire, îi oferă o Classic Mild. Ajay o ia, îi rupe filtrul, trece cu privirea peste peluza din lateral, peste mesele cu mâncare și băutură, scene, distracțiile de bâlci. Chiar când Tinu îi aprinde țigara, mobilul sună. Un apel important.

— Ce-ar fi să aștepți aici, zice arătând către primul rând de mese. Mănâncă ceva, bea niște chai. Mă întorc repede. Nu te duce departe.

Tinu se grăbește spre conac, cu mâinile făcute căuș în jurul receptorului.

E un test oare? Ajay umblă peste pietriș, ajunge la peluză și se uită în

jos. Iarbă verde, verde. Își scoate mocasinii, șosetele. Trage lung din țigară, fumând-o cuprinsă în pumn, ca la închisoare.

„Ce caut aici?”

Nu e scăpat din ochi, o știe.

Hoinărește mai departe, se oprește într-o ceată amestecată de angajați, tipi la patru ace, ba și niște străini. Care se îndoapă cu samosa, pakora, sandvișuri, felii de pizza. Sorb din doze de cola, din sticle de apă minerală. Își toarnă, din termosuri uriașe, cafea și chai. Sunt și trei frapiere pline cu Heineken. Un tip străin îi zâmbește, solicitându-i serviciile.

— Îmi dai și mie una din alea?

Dar îl neliniștește îndată uitătura neclintită a lui Ajay. Își dă seama, la o privire mai atentă, că tânărul acesta nu-i atât de servil pe cât a crezut.

Ajay apucă totuși o sticlă. O deschide cu dinții, i-o întinde.

Trece mai departe după ce și-a luat o sticlă și el. Își îndreaptă privirea spre codrii de la orizont, spre vila cea veche, cu piscină. Se oprește, desface berea și își toarnă pe gât lichidul, cu ochii închiși.

Încârligă în iarbă degetele de la picioare.

Simte adierea vântului, soarele iernatic pe obraz.

Moale, perfect, straniu.

Amorțit.

•

Reveria îi e tulburată de un ropot de aplauze; a sosit alaiul de nuntă.

Zece limuzine Audi negre apar pe drumul șerpuit, patru se opresc în fața conacului, șase își continuă drumul pe o alee decupată în peluză, înaintează spre casele de oaspeți aflate la un sfert de kilometru mai încolo, lângă modesta grădină zoologică. Ajay își ține privirea fixată pe cele patru mașini care staționează lângă casa familiei Wadia. Din primele două ies la iveală și se dispersează gărzi de corp în sacouri negre, misiune îndeplinită. Din a treia mașină coboară Bunty, singur, în costum Armani și ochelari de soare. Se oprește să-și aprindă o țigară, făcută să pară minusculă de mâinile lui imense, de chipul bărbos. Își privește pe îndelete domeniul, apoi se îndreaptă spre treptele conacului. Din a patra mașină iese fericitul cuplu. Mai întâi Farah, încă râzând, încă voioasă, făcând din mână personalului adunat, grăbindu-se apoi să-și ajungă din urmă socrul, îi șoptește ceva la ureche și Bunty râde la rându-i. Ea își lasă palma pe reverul hainei lui, să vadă cu toții. După ce și-a declarat astfel stăpânirea, se rotește pe călcâie și

țopăie pe trepte în jos, cu grație felină, dansează pe pajiște, iscând în drum suspine de încântare. Bunty se uită după ea, apoi se întoarce și dispare înăuntru.

Iar mașina aceea neagră e lăsată de una singură pe aleea de pietriș.

Ajay se uită la ea, simțind în inimă… ce?

Apoi, într-un târziu, coboară *el.*

Sunny Wadia.

Impenetrabil dincolo de lentilele negre.

O siluetă singuratică.

Își aprinde o țigară.

Nu stă să se uite.

Pornește spre ușă.

2.

Rubedeniile lui Farah sunt adăpostite în casele de oaspeți, două încântătoare imobile de câte paisprezece camere împărțind o sală de forță, una de cinema, bucătării industriale, un centru de tratament balnear și o piscină olimpică încălzită.

Servitorii stau într-o clădire umilă, în spate.

Copiii aleargă, țipă, sar în bazin. Bunicul ei dinspre tată se apucă de whisky. Mare parte dintre rudele apropiate ale lui Farah – mama, tatăl, părinții tatălui, două mătuși din partea mamei, o mătușă și trei unchi dinspre tată, trei copii, verișori și verișoare, fratele ei, două surori cu bărbații și copiii lor – vor rezida aici în următoarele două zile.

Lipsește doar bunicul din partea mamei. Deja zboară înapoi în Amritsar cu unul dintre avioanele private ale lui Bunty. Nu contează. Misiunea lui aici s-a sfârșit. Trebuia să oficieze nunta, să recite din Guru Granth Sahib.

Este Giani Zarowar Singh, un lider religios de neîntrecută autoritate, unul dintre cei mai respectați membri ai comunității, unul dintre cei mai veneranți. Rămâne sfătuitorul moral și spiritual al prim-ministrului din Punjab, el însuși rudă de sânge nu foarte îndepărtată a miresei, dinspre tată.

Cu Giani Zarowar Singh s-a căsătorit de fapt Bunty.

•

Farah a fost o simplă cale de acces.

Familia îi era ruinată. Tatăl ei fusese la viața lui un tip generos, optimist și neîndemânatic, un bărbat voios și cu poftă de mâncare, un cartofor și un alcoolic prins în scheme imposibile.

Să se îmbogățească!

A cutezat să viseze la ruleta vieții și de fiecare dată și-a pierdut și cămașa de pe spinare.

Printre neroziile lui, o companie de produse de uz medical care fabrica piese pentru scanere RMN. Administrată prost, lăsată la voia întâmplării, costase mult să fie înființată și pierduse dintru început bani. În loc să-și asculte soția, pe Lovely, încercase să compenseze cu terenuri agricole în Sierra Leone (afacere eșuată, o sută cincizeci de milioane de rupii făcute praf), benzinării în New Jersey (benzină diluată, intrat în atenția autorităților, amendat cu optzeci de milioane de rupii) și o mină de diamante în Ghana. Aici fusese eșecul cel mai răsunător. Fiul revenise după șase luni cu un deficit de cincizeci de milioane, în vreme ce echipa managerială din Ghana dăduse în patima cocainei.

•

Farah asistase la toate aceste eșecuri până să devină femeia pe care o adorau toți bărbații. La trei ani fusese trimisă într-un internat la poalele Himalayei. Când avea șapte, vacanțele la schi în Europa secaseră. La opt ani se opriseră călătoriile la clasa întâi cu avionul. Apartamentul din Mayfair fusese vândut după ce împlinise zece. Casa din Zürich, la treisprezece ani. Ajunseseră în adolescență, ea și frații, să se limiteze la vacanțe în Shimla, jucând Monopoly, punând căsuțe de plastic pe aceleași străzi unde deținuseră apartamente reale.

Făcuseră ce le stătuse în puteri să salveze aparențele. În fiecare sâmbătă seara luau cina la hotelul Taj. Și își păstraseră bungalow-ul, cu pajiștea-i luxuriantă și servitorii ce rămăseseră fiindcă pământul era și al lor și nu aveau încotro se duce. Stăteau laolaltă cu toții, într-o sărăcie asimetrică, mama ei și mătușile sorbind gin pe peluză, sub umbrar, ținându-se de legături amoroase cu militari bine clădiți, în vreme ce bărbații casei se îndeletniceau cu risipirea ultimelor posesiuni ale familiei.

Farah învățase să-și poarte de grijă, își alesese iubiți aspriți de natură, învățase să sară cu parapanta, să vâneze, să conducă motocicleta, să joace și să trișeze la cărți. În societate, farmecul, inteligența și lipsa ei de cruțare aveau efecte magice asupra bărbaților cu autoritate. Instructorul de

gimnastică renunțase la onorariu. Antrenorul de tenis n-o costa niciodată nimic. Și mai era venerabilul ei bunic, care o iubea ca pe ochii din cap. Din cauza legăturii lor strânse, nimeni nu cuteza să o zgândăre.

•

Când Bunty luase hotărârea să propună alianța, Farah ajunsese o femeie în toată firea de douăzeci și patru de ani. Bunty o întâlnise cu un an înainte, la o nuntă de barosani din Chandigarh. Cântărise mai întâi familia, apoi își luase în privința ei o notă mintală: era mintoasă, focoasă, dârză, bea și fuma, însă nu excesiv, fără să bată la ochi. Era *ambițioasă*. Îi plăcea *controlul*. Cu cât investiga mai mult, cu atât mai nimerită i se părea pentru planurile sale.

În vreme ce Sunny se afla în spital, în convalescență, tatăl lui se dusese în Bhutan, unde Farah își petrecea vacanța într-un hotel de lux, în compania unui bogat și anonim prieten de sex masculin. Îi trimisese un mesaj: era dispusă să se vadă cu el în Paro Lodge cel umbrit de pini? Avea să-i facă o propunere de afaceri. Pe ponton, sorbind dintr-un pahar de Château de Montifaud, aruncându-și privirea peste valea încețoșată și munții împestrițați de mănăstiri, ea spusese cu un zâmbet: „E ceva foarte neobișnuit”.

Iar Bunty replicase: „Știu”.

3.

Înapoi pe pajiște, Ajay aruncă mucul țigării, evaluează gâtul verde al sticlei, lasă jos sticla goală. Trece prin iarbă, peste pietriș, ajunge la treptele casei.

Intră după Sunny.

Nu e nimeni acolo, nu-l oprește niciun paznic.

Interior. Tăcut și răcoros. Două șiruri de trepte de marmură curbându-se de-o parte și de alta a sălii enorme, în care un superb covor persan de treizeci de metri lungime se întinde către un havuz ornamental. Pe perete e un portret al lui Bunty, înalt de cinci metri. La ceva distanță se agită de colo-colo câțiva servitori.

Ajay își urmează instinctele. Amintiri încețoșate ale planurilor clădirii. Urcă pe scara din dreapta către mezanin, face iarăși dreapta și împinge o

ușă tapițată cu piele.

În față i se întinde un hățiș de coridoare. Toate pustii, reci, rezonante, pline de lucrări de artă. Pășește fără grabă, apăsând silențios marmura cu tălpile, așteptându-se să fie oricând oprit, fără să-i pese totuși. Trece de un șir de uși închise, aude zvon de râsete. Lasă în urmă un salon de biliard. O altă încăpere plină de jocuri video și mecanice. Camerele sunt goale, nefolosite. Râsetele se întețesc însă.

Le găsește sursa.

O bucătărie industrială cu trei bucătari. Unul, povestind ceva, mimează. Un personaj fugind. Râd mai departe, cu ochii ridicați spre un ecran din ungherul încăperii. Îl văd apoi pe Ajay și contenesc. Se oprește în prag, dar nu-i vede. Privirea i-a fost captată de un borcan cu gem de smochine, o halcă de șuncă de Parma, un calup de cheddar.

Își amintește combinația.

Unul dintre sandvișurile preferate ale lui Sunny.

Doar că șunca e tăiată prea subțire și ar trebui să se folosească brânză gruyere.

Intră și cei trei se uită la el, luați prin surprindere. Uniforma asta stranie, aproape familiară, fața trasă și veștejită.

— Cine ești? Ce vrei?

Întrucâtva alarmați.

Nu le răspunde.

Se îndreaptă spre chiuvetă, își suflecă mânecile, se spală pe mâini.

Zice:

— Nu-l faceți cum trebuie.

•

Revigorat după un pui de somn, un cui și o țâră de speed, Eli se îmbracă într-o cămașă nouă, cu model floral. Abia așteaptă recepția din seara asta; a luat o hotărâre importantă, eliberatoare. Dimineață are să-și dea demisia. Rahatul ăsta a durat prea mult. Zilele lui de dădacă s-au sfârșit.

E timpul să se ducă la bucătărie, să-și ia o bere.

•

Îi vede mai întâi pe bucătari.

Oripilați, cu gurile căscate.

Apoi pe tipul de la tejghea, distrugând feliile de pâine.

Trecând de sus până jos peste ele cu lama cuțitului de unt, până se rup

bucăți.

Șunca apoi, tăiată grosolan.

Tuflită peste pâine cu degete furioase.

Palme care netezesc pâinea.

Mâini care se opresc, se strâng pumn, ridică platoul în aer și-l trântesc.

Farfurie spartă pe blat.

Tăcere.

— Așteptați afară, le zice Eli bucătarilor. Acum.

Eli ridică lent brațele, de parcă Ajay ar fi un animal rătăcit care s-a întors din sălbăticie.

— Ajay? Mă ții minte? Eli sunt. Prietenul tău.

Se uită cum Ajay trage îndelung aer în piept.

— N-ar trebui să fii aici, urmează Eli. Nu-i locul pentru tine. Dar înțeleg. Pricep. Te-au nedreptățit. Ce-ar fi să ieșim noi doi la o plimbare? Pe afară. Poate să ne suim pe acoperiș. Atâta cât nu-mi dai brânci. Mă asculți?

— Unde-i el? întreabă Ajay.

Eli mișcă din deget a avertizare.

— Nu mai e problema ta.

— Unde?

— Ajay, să-mi fac griji pentru tine?

Ajay se răsucește să-l privească și, întorcându-se, ochii îi trec peste ecran.

Și uite-l acolo: Sunny Wadia. Pășind pe coridor, alunecând în odaia lui. Fără veste, Ajay a zbughit-o spre ușa bucătăriei, iar Eli e uimit când se vede dând înapoi, lăsându-l să treacă. Afară, bucătarii sunt tot mai alarmați.

— Găsiți-l pe Tinu, le ordonă Eli. Acum.

•

— Trebuie să-mi spui, zice Eli ajungându-l din urmă, mergând cu spatele înaintea lui, în vreme ce Ajay caută cu neabătută concentrare camera lui Sunny, faci vreo nebunie? Dacă faci vreo nebunie…

Nu-și termină fraza.

Ajay mărșăluiește mai departe.

— Poate vrei să-l omori. Nu te învinuiesc, sincer. Și eu vreau să-l omor câteodată.

Se uită în stânga și în dreapta.

Cotește pe coridor.

Dă cu ochii de ușă.

Eli întinde brațele în față.

— Știu ce îți fac ei, spune. Știu ce fac. Și nu-i corect.

Ajay se oprește.

Eli stă între el și ușă.

Își șterge zâmbetul de pe față.

Ia poziție de luptă.

— Lasă-l să intre, zice din prag Sunny.

4.

În casa de oaspeți, Farah se apucă de îndată să-și instaleze familia cât mai comod.

Umblă de colo-colo cu pași mari, aruncând ordine către servitori și rude laolaltă, poruncind cu atâta autoritate înnăscută personalului, că aceștia nu doar că o ascultă, dar o și îndrăgesc pe loc.

A lipsit în gospodăria asta fermitatea unei femei.

Când e mulțumită de felul în care decurg lucrurile, îmbrăcată în sariul de mătase de Benares pe care i l-a dăruit Bunty, azvârle spre cameristă sticla goală de bere și iese valvârtej din clădire, îndreptându-se spre conacul pe care mai că-l deține deja.

Când dă să intre, e interceptată de una dintre gărzile de corp ale lui Bunty.

Bunty o așteaptă în solariu. O mașinuță de golf o va duce acolo.

Șerpuind și cotind pe cărarea mărginită de copaci.

Alți doi paznici străjuiesc intrarea.

Farah pornește spre ei cu pași mari, cu capul înălțat.

•

— Papa! exclamă când îl vede înăuntru.

Îl îmbrățișează temeinic, îndelung, își apasă obrazul de al lui, îi adulmecă apa de colonie. Când se desprind, el zice:

— Hai să ne plimbăm.

Pășesc în tăcere un timp.

— La ce te gândești? întreabă Bunty.

— La cât sunt de fericită azi, zice ea și-i aruncă o privire. Aici, cu tine.

— Nu-i nevoie să mă lingușești, zâmbește el. Știu că te întrebi: „Oare ce vrea de la mine hodorogul ăsta?”

Ea face o mutră oripilată.

— Papa, dar nu ești bătrân!

El se încruntă puțin.

— Astăzi mă simt, după toți anii ăștia.

— E normal într-o asemenea zi.

El încuviințează coborând bărbia.

— Marchează o schimbare.

Își văd de plimbare. Pe Bunty îl apasă ceva, își dă seama Farah.

— La ce te gândești, Papa?

— Toate astea vor fi ale lui într-o zi.

— Și îți faci griji.

— În multe privințe.

— E normal.

— Ți-am spus despre incidentul de anul trecut.

— Mi-ai spus.

— L-a schimbat. E furios. Niciodată mulțumit.

— Dar ce bărbat e?

El îi atinge brațul.

— Bărbatul care se mărită cu tine.

— Nu mă tachina, Papa.

— Prea e emotiv, spune el, apoi tace o clipă. Aici seamănă cu maică-sa.

Farah dă înțelegătoare din cap.

— Eu, din fericire, nu-s așa. Minuni nu pot face, dar promit, spune luând poziție de drepți și salutând vioaie cu degetul la tâmplă, că pun bățul pe el și-l aduc pe calea cea bună.

El râde.

— Sunt sigur că așa o să faci.

— M-am ocupat toată viața de țipi ca Sunny, spune ea. E o joacă de copii. Și eu mă pricep la copii. Când îi am în grijă, nu-s niciodată obraznici.

— E norocos să te aibă.

Pășesc mai departe.

— Mă preocupă mai mult să învăț de la tine, continuă Farah. Mai ții minte ce mi-ai spus în Bhutan?

— Am zis multe.

— Ai zis: „Nu mă aștept să te măriți cu omul sau măcar cu familia. Mă aștept să te măriți cu afacerea”. Ai fost de la început franc și mi-a plăcut asta. Am văzut ivindu-se ocazia. Arată spre o plantă. Ce-i asta?

— *Solandra maxima.* Crin hawaiian.

— Și asta?

— Crin de foc. *Gloriosa.*

— E drăgălașă.

— Și otrăvitoare.

— Asta e preferata mea, spune Bunty călăuzindu-și nora fascinată. Orhideea Shenzhen Nongke.

— Arată destul de banal.

El zâmbește.

— Nu a dat încă floarea. Dar costă extrem de mult. Știi de ce?

— Fiindcă e rară?

— Fiindcă e făcută de mâna omului.

Bunty strecoară o mână în buzunar și scoate o cutiuță de bijuterii.

— Ce-i asta, Papa?

— Am ceva pentru tine.

Înăuntru: un uriaș inel cu diamante.

— Papa!

— Un cadou pentru o fată nesentimentală.

— E frumos.

— L-am ales atent. E din Sierra Leone.

Îl privește cu un surâs maliții.

— Unde s-au dus să moară visurile familiei mele.

— Consideră-le renăscute. Scoate din găoacea lui inelul și i-l pune pe arătător. Se potrivește perfect, constată.

Farah scoate din poșetă un pachet de țigări; încearcă fără succes să-și depărteze picioarele, fiindcă e îmbrăcată cu un *banarasi sari.*

— Acum să discutăm afaceri, propune.

El desface larg brațele.

— Dă-i bătaie.

— Nu sunt așa de drăguță, și orice proastă poate să nască, la o adică, un fiu. Vrei să-ți extinzi teritoriul. Am dreptate?

Bunty zâmbește.

— Ai.

— Dacă așa stau lucrurile, continuă ea, trebuie luată o decizie.

— O decizie? face Bunty amuzat.

— Vrei să capturezi doar comerțul cu spirtoase din Punjab? Sau vrei tot?

5.

S-au așezat unul în fața celuilalt.

Ajay și Sunny Wadia.

Pe scaune roșii de plastic, la măsuța de cafea.

Sunny cu ochelari de soare. Ajay fără vreo tentativă de a-și feri privirea.

— De băut? zice Sunny și, fără să aștepte răspuns, toarnă două porții generoase de whisky în pahare. Pentru vremurile de altă dată.

Pune în fiecare cuburi de gheață. Împinge unul peste tăblie, Ajay întinde mâna să și-l ia, mâneca jachetei se ridică, dezvăluind baza unui tatuaj.

— Ce-i aia? vrea Sunny să știe.

Ajay se oprește, trage mai sus mâneca.

Un pumnal grosolan peste care e încolăcit un șarpe grosolan.

— L-ai făcut singur? întreabă Sunny.

Ajay coboară fără un cuvânt mâneca, duce paharul la buze, soarbe cu codeală, apoi iarăși, cu mai mult curaj. Lasă paharul pe măsuță.

— Dă-mi o țigară, zice.

Sunny întinde pachetul deschis, se uită în ochii injectați ai lui Ajay, vede tremurul ușor al brațului.

— Amândoi ne-am schimbat.

Ajay ia țigara.

Sunny se apleacă peste masă cu bricheta aprinsă.

— Ce voiai să spui? Și-o aprinde și pe a lui și stau așa, fumând muți, un timp. Ai idee măcar?

Ajay se uită la el fix, în tăcere.

— Aveai de gând să-mi faci vreun rău?

Avea de gând?

— Am auzit că înăuntru ai omorât niște oameni.

Ajay își rotește privirea prin încăpere.

— Unu sau doi.

Sunny își dă jos ochelarii.

— Știu că nu mai lucrezi pentru mine. Dar curând o să se schimbe totul.

— Așa ai zis și ultima oară.

— Și mi-ar fi de folos cineva ca tine.

•

În acel moment, Tinu dă buzna pe ușă. Se uită interzis la cei doi, așezați, bând whisky.

— Tu… se stropșește, ție ți-am spus să aștepți afară. Oftează apoi, clatină din cap. Acum, hai cu mine. Bunty are ceva să-ți spună.

Sunny dă să se ridice.

— Nu tu, spune Tinu și arată spre Ajay. El.

6.

Ajay stă înaintea biroului lui Bunty, cu Tinu de strajă, suflându-i în ceafă. În izul stătut al fumului de țigară, Bunty rostește:

— E prima ocazie pe care o avem să stăm de vorbă.

Ajay se uită la Bunty, îi aruncă o privire resemnată lui Tinu.

— Nu-i nimic de spus, replică.

— N-ai făcut nimic rău, zâmbește Bunty, apoi dă din cap spre Tinu: Poți să ne lași acum.

*

Pe veranda cea largă a conacului, Sunny fumează încă o țigară. Scanează orizontul. Verifică pichetele discrete, cu puștcașii lor ascunși, de-a lungul împrejmuirii, își zice: „Dinesh ar face bine să nu dea greș”.

Încearcă să-și ordoneze totul în cap. Cine, ce, când și unde. Singurul lucru pe care nu încearcă să-l afle este de ce.

Aude o ușă deschizându-se înăuntru, îl vede pe Tinu ieșind.

Îl vede pe Tinu răspunzând la telefon.

•

Bunty se ridică, dă ocol mesei de lucru. Ajunge la o palmă de fața lui Ajay. Îl măsoară de sus până jos.

— Am o întrebare, și m-aș bucura să-mi spui adevărul. Înainte de povestea asta nenorocită cu fiul meu, te-ai întors acasă la tine. Ce s-a întâmplat acolo?

Ajay îl privește drept în ochi.

— Am omorât trei oameni.

— De ce?

— Au încercat să mă fure.

— Ce au încercat să-ți fure?

— Bani.

— Și n-ai fost prins?

— M-am întors aici.

— Înțeleg. Și la penitenciar?

— Am omorât iarăși.

— Pentru cine?

Ajay șovăie.

— Pentru mine.

Bunty chibzuiește.

— Fiul meu ți-a făcut o nedreptate, spune într-un târziu. N-o să neg asta. Dar a fost parte dintr-un plan mai mare. Și, orice s-o fi întâmplat la pușcărie, știu că încă îmi ești credincios. Lăsând o palmă pe umărul lui Ajay, continuă: Motivele încarcerării tale sunt complicate, dar nu mai e mult până când vor ajunge la un final. Se va face o înțelegere, curând, care îți va garanta libertatea. Întrebarea mea este: ce-o să facă după aceea un bărbat ca tine?

Ajay se gândește la sora lui. Își amintește cuvintele lui Vicky.

FĂ CUM ȚI SE SPUNE.

Dar acum are șansa de a mărturisi.

E cât pe ce să vorbească.

Însă… prea târziu…

•

Sunny e pierdut în gânduri turbulente când Tinu îl cheamă urgent la el, strigându-l din ușa biroului.

— Sunny, vino încoace, acum!

Tinu dispare înăuntru.

Când ajunge Sunny, îl vede pe Tinu șoptindu-i lui Bunty la ureche.

— Avem vești, zice Bunty. Ceva ce nu putem ignora.

Tinu se întoarce spre Sunny.

— L-am găsit.

Simte că i se strânge stomacul.

— Ați găsit pe cine?

•

Sunil Rastogi. A fost observat pe aleile din Old Delhi. Mai întâi un zvon, de la un informator, acum au confirmat și oamenii lui Tinu. L-au zărit în Darya Ganj. A fost urmărit până la o veche comunitate creștină, o adunătură de căsuțe uitate de vreme, pitite pe după grădinile de trandafiri și desișurile din zona Civil Lines.

— Și-a luat un nume fals. Peter Mathews, zice Tinu. Pe fruntea lui Sunny se prelinge sudoarea.

— Avem oameni care supraveghează perimetrul, stăm cu ochii pe traseele de ieșire. Avem ochi pe străzile mai mari. Trebuie să fim atenți să nu-l speriem, să nu scape iar. Cum a făcut în Saharanpur.

— În Saharanpur, adaugă Bunty, nu a scăpat prin forțe proprii.

•

Dinspre poarta din spate, șase SUV-uri Subaru se înșiruie înaintând spre conac. Agile, musculoase, prăfuite.

•

— Omorâți-l, zice Sunny.

Bunty se uită la Tinu.

— I-am putea trimite pe Shiva sau pe Dadapir din Bombay.

Tinu ridică un braț precaut.

— Dar mai întâi ar trebui să-l supraveghem.

— Nu-i nimic de supravegheat, zice Sunny. Îl vreau mort.

Tinu se uită pe telefon, propune o altă cale.

— Să aducem în noaptea asta niște contacte din U.P. Aș putea da niște telefoane.

Cu coada ochiului, Ajay vede ecranele de pe zid. Mașini negre de teren sosind în fața conacului.

•

Din prima coboară Vicky, purtându-și surtucul negru și lung Pathani, cu un tilak roșu și portocaliu trasat pe frunte, ochii acoperiți de lentile semicirculare, degetele sclipind de inele.

Bunty ridică privirea de la Ajay spre monitor.

Și iarăși o coboară spre Ajay.

Îi observă ochii mari, mâinile tremurătoare.

— O s-o facă, zice Bunty.

Îi ia un moment lui Ajay să-și dea seama că toți se uită la el.

— N-are cum, protestează Tinu. A venit doar pentru nuntă. Tot la închisoare e.

Ochii lui Sunny s-au îndreptat însă deja înspre perete.

Vânzoleala de afară.

Bătăuși năimiți ieșind puhoi din celelalte mașini.

Vicky în mijlocul agitației.

— Mă duc, zice Ajay. Dar, domnule, faceți și pentru mine ceva.

Duce mâna la buzunarul interior, scoate fotografia ruptă, uzată.

Sora lui.

Goală.

Singură.

O ridică spre el.

Bunty examinează femeia din pat fără să clipească, întoarce pe verso fotografia, citește cuvintele din fraza retezată… CE ȚI SE SPUNE.

— Ce-i asta?

— Sora mea.

— Ce vrei de la mine?

— E în Benares. Aveți grijă să fie teafără.

Voci afară. Tărăboi.

Bunty se uită în ochii lui Ajay. Îi înapoiază fotografia.

— Adu-mi asta după ce e gata treaba. Și o vom găsi. Ai cuvântul meu.

În clipa următoare, Vicky Wadia intră țanțoș în birou.

— Mi se pare că petrecerea a început fără mine, rostește onctuos. Dar unde-i pileala, frățioare?

Sunny pare îndurerat.

Își pune ochelarii de soare.

— Trebuie să plec.

Dă să treacă pe lângă Vicky, însă acesta îl apucă de braț.

— Felicitări, băiete.

Sunny își trage însă brațul.

— N-am crezut că vii, zice Bunty pe un ton măsurat.

Vicky se apropie de birou.

— Ai crezut greșit.

Se oprește lângă Ajay.

— Ce-ți face mama? zice batjocoritor. Și surorile? Sunt bine toate?

— Hai să mergem.

Tinu se uită urât la Vicky, îl ia pe Ajay de braț și-l îndrumă afară.

— Vorbim mai încolo! strigă Vicky.

7.

În atmosfera de competență corporatistă a biroului lui Bunty, ochii lui Vicky țintuiesc cu interes ager fotografiile de pe pereți: Bunty lângă o moară de trestie-de-zahăr, Bunty pe un șantier, Bunty și Ram Singh. Se oprește la poza îngălbenită înfățișând doi adolescenți lângă cabina unui camion, unul ferindu-și ochii de soare cu palma, celălalt cu un pistol în mână.

— A, iată-ne și pe noi, zâmbește Vicky. Credeam că am fost radiat complet.

Bunty se așază pe marginea mesei.

— Niciodată nu te-ai dat în vânt după poze.

— Ia uite la noi, murmură aproape nostalgic Vicky.

— Eram doar niște puști.

Subit, cu o lucire în ochi, Vicky se răsucește spre el.

— Și cu băiatul acela ce voiai?

— Ajay.

— Așa îl cheamă?

— Știi doar. Bunty se așază în spatele biroului, își aprinde o țigară. Voiam să-i mulțumesc, atâta tot. A fost un servitor credincios.

— Și un soldat bun.

O uitătură sfredelitoare.

— Poate pentru tine.

Vicky flutură un deget spre el.

— Nimic nu-ți scapă.

Bunty îl cântărește fără grabă cu privirea.

— Acum spune-mi, frate, ce-ai mai făcut?

— Să fac?

— Pe la spatele meu.

— Imposibil, frate. Tu vezi tot.

— Nu și în bezna unde alegi să trăiești.

— Aleg? face Vicky întorcându-se de la poze. Dacă țin bine minte, am

fost exilat.

Vocea lui Bunty este plată.

— Singur te-ai exilat. Erai în ultimul hal.

— Și tu ai fost mereu cel care decide. Vicky se bate cu mâinile pe piept și pe șolduri, rânjește, deschide brațele. Dar uită-te acum la mine!

Bunty respiră adânc, își trage scaunul mai aproape de masa de lucru, examinează hârtiile înșirate acolo, ca un tată care s-a săturat de toanele unui copil impertinent.

— Unele din lucrurile pe care le faci trebuie să înceteze, spune într-un târziu.

— Ca de pildă?

— Crezi că nu știu de trafic? De fetele alea?

— Am presupus că mai treci și tu cu vederea.

— Măcar câștigi ceva cu ele?

— Nici pe departe la nivelul tău. Vicky rămâne în loc, se îndreaptă de spate, întinde brațele și-și plesnește palmele una din alta. Gigantul s-a ivit ca din senin. Dar în fine, banii nu sunt totul, spune.

Bunty clatină din cap.

— Lumea s-a schimbat. Nu mai suntem bandiți.

— Niciodată n-am fost bandit, zice Vicky.

— Da, tot uit. Ai fost un om al lui Dumnezeu.

— Dumnezeu e peste tot.

Bunty deschide sertarul, apucă un obiect mic de metal, îl aruncă prin aer spre Vicky.

— Dumnezeu e un bănuț.

Vicky prinde moneda și, cu un gest iute, o face să dispară.

Disputa lor e la fel de veche ca și scamatoria care o domolește de fiecare dată.

Bunty se înmoaie, se lasă pe spetează.

— Mereu ai avut o fire aprinsă.

Vicky pășește spre el.

— Iar tu ai fost mereu cel rațional. Totuși, zice aplecându-se peste tăblia biroului, violența ta a pornit totul.

Bunty îl privește impasibil.

— Știi ce vreau, spune Vicky. Arată-mi.

Bunty clatină din cap scârbit.

— N-o lua de la capăt.

— De dragul celor ce-au trecut, stăruie Vicky. Arată-mi. Arată-mi palmele.

Bunty ezită, înfruntă privirea fratelui său.

Apoi stinge țigara.

Întinde mâinile.

Le întoarce încet, ca pe niște cărți secrete.

Dezvăluie două cicatrici adânci.

Canioane săpate în lungul palmelor.

— Îmi amintesc ziua aia, zice Vicky cu ochi lucitori.

Ia într-ale lui mâinile lui Bunty, își trece smerit buricele degetelor mari peste despicături.

— Mi-a dat putere. Dar ție ți-a dat mult mai mult.

Bunty nu scoate o vorbă, însă dezaprobă cu ochii.

— Încă îl mai ai? întreabă Vicky.

— Zmeul? Sigur, spune Bunty.

Vicky închide ochii.

— Mai ții minte cum zbura?

Vede cu ochii minții zmeul din copilărie, planând pe un cer albastru, lipsit de nori.

Zmeul și sfoara lui cea lungă, presărată cu sticlă pisată.

Dansând, smucindu-se, înfruntând alte zmeie de pe acoperișuri, în văzduh.

Despicându-le, retezându-le.

Vede, cu acel ochi al minții, un chip.

Fața grotescă a unui băiat.

— Cine mai trăiește?

— Tinu. Eu. Tu, răspunde Bunty.

Un puști însângerat.

— Ce sălbatici eram, râde Vicky deschizând ochii, eliberându-i palmele.

— Am făcut ce-a trebuit să facem, replică Bunty. Și ne-am văzut de drum.

— Da, zice Vicky fluturând din brațe, și acum trăiești în gaura asta îmbâcsită, ascuns de lume. Scoate bănuțul de după ureche, îl azvârle cât colo. Putere de dragul puterii. Moneda ricoșează în biroul lui Bunty. La asta râvnești tu, adaugă. Pentru mine, puterea a fost întotdeauna altceva.

Plăcere. Durere.

Bunty își aprinde încă o țigară.

— De aceea n-ai crescut mare.

— Ba am crescut, frate, cum nu. Și s-a mărit și distanța. Asta e tragedia. Vicky trage cu putere, adânc, aer în piept, joacă nostalgia amintirilor. Mă gândesc des la zilele de odinioară. Ce chestie caraghioasă și memoria, nu? Cine mai știe ce s-a întâmplat de fapt? Nu cărțile de istorie. Nici gurile morților. Firește, *pe undeva* trebuie să existe un catastif. Cu chestiile, cu ce-am făcut.

Cuvintele îl fac pe Bunty să se retragă sub carapace.

— Gata cu jocurile, zice. Am de lucru. Du-te, bucură-te de seara asta.

Vicky se îndreaptă spre ușă.

— E o zi de bun augur. Corpurile cerești s-au aliniat.

— Doar încearcă să nu-mi dai de furcă.

Vicky zâmbește cu gura până la urechi, ridică din umeri.

— N-am plănuit nimic.

•

În partea liniștită a conacului, departe de lumini, servitori și zarvă, e parcat un Bolero. De pe o ușă lăturalnică apar Ajay și Tinu. Ajay a căpătat haine noi. Jeanși negri, un tricou negru simplu. I s-a dat și un telefon mobil. O hartă desenată de mână, cu o schiță a țintei pe dos. Un teanc mic de bancnote.

— Nu-mi place asta, zice Tinu. Nu știu de ce te-a trimis pe tine. Dar s-a stabilit. Se uită în ochii injectați ai lui Ajay. Cum te simți?

— Bine.

— Ai tot ce îți trebuie, spune Tinu deschizând portiera din spate. Tragi în el la prima ocazie. Arma e la șofer.

Ajay urcă.

— Te duce la Kashmiri Gate, de acolo o să mergi pe jos. Închide portiera după el.

Pornește înapoi spre intrare.

— Lumea asta a luat-o razna.

Noaptea

1.

Întunericul se lasă ca o perdea, oaspeții se revarsă înăuntru, se împrăștie ca niște sloiuri de gheață prin incintă, conduși de escorte siberiene înalte, blonde, binevoitoare, care arată exact câtă piele trebuie. Bărbați puternici din cercuri confidențiale. Se împart băuturi și gustări. Afară, drumul e înțesat cu metal lucitor și nerăbdarea claxoanelor. Înăuntru, totul e presărat cu flori și lumină. Recepția e un festival, o *mela.*

Pe tărâmul lui Sunny: bărbați și femei; beți, mahmuri, iarăși beți. Prietenii lui, cei pe care i-a ispitit, i-a curtat și i-a ruinat, cei care așteaptă încă să fie ruinați, cei curioși și cutezători, cei care s-au înjosit destul ca să devină niște moluște agățate de-o chilă de vas, cei îndeajuns de neînsemnați cât să fie mai mult sau mai puțin nebăgați în seamă ori cei cu suficientă putere cât să nu le pese. Au colonizat cu toții vila din capăt și piscina ei. Le-a fost rău și răul le-a fost alungat, ziua întreagă, cu masaje. Au început să urce pe coama următorului val de ebrietate.

Ies din conac, o apucă pe aleea lată și luminată prin beznă, îndreptându-se spre desișurile din spate, unde, într-o râpă ferită, petrecerea paralelă e pe cale să înceapă. DJ din Tokyo și Berlin mixează psytrance, deep tech și tech house. Barmani de la localul Death & Taxis înjghebează cocktailuri artistice, cu ingrediente exotice.

De droguri s-a ocupat Randy, vărul lui Farah. O sută de grame de cocaină, cincizeci de grame de MDMA. Speed-ul a venit de la Malana. Iarba, de la Kerala. LSD-ul sub formă de picături albe și dense a fost trimis de la Amsterdam. Unele substanțe au fost ascunse în ouă de lemn decorative și așteaptă să fie descoperite. Altele le sunt împărțite doritorilor în plase de cadouri, împreună cu ceasuri, parfumuri și, într-o punguță norocoasă, cheia unui Maserati Quattroporte.

•

Pe peluza mare, atmosfera e mai calmă. Șaizeci de mese, fiecare cu câte douăsprezece scaune. La fiecare masă, câte patru sticle de Johnnie Walker, șase de Pol Roger la gheață, cutii de Montecristo No. 4, care pot fi împrospătate cât ai bate din palme.

Sunt treisprezece standuri separate, cu mâncare stradală din toate colțurile lumii.

Și un bar lung, lung de tot, unde se găsesc toate băuturile de sub soare.

Sunt sculpturi în gheață acolo, cinci sute de lampioane de hârtie aranjate prin copaci, legate cu fire invizibile. Dincolo de zona meselor și luminilor,

două scene domină peluza. O companie din Tel Aviv e însărcinată cu luminile, sunetul și scenografia. O scenă pentru muzicieni clasici, alta pentru vedete de Bollywood. Momentan, muzicienii mai vârstnici interpretează o temă de raag ușoară, de lăsatul serii.

•

Pe lista invitaților se găsesc oameni de vază ai Indiei, înalți funcționari, chestori de poliție, miniștri din tot spectrul politic, demnitari din aviație, mediu, sănătate, transport, minerit și câți alții; sunt și lideri religioși, birocrați ieșiți la pensie, patru moguli de presă, redactori-șefi și editorialiști de toate orientările și culorile, un jurnalist neînfricat, dârz pescuitor prin mizerie, știut ca vânător de corupți; se pot găsi producători de film, regizori, actori și actrițe, legende, starlete și eroii ce vor veni; au sosit reprezentanți ai multinaționalelor și ai principalelor ONG-uri; industriași, baroni ai mineritului, miliardari ai oțelului, magnați ai investițiilor imobiliare și ai transporturilor, nu mai puțin de trei miniștri aflați în detenție, dar eliberați, s-ar părea, pe motive medicale. Sunt și vlăstare de viță nobilă. Regi ai cărnii de pui și piloți de Formula 1. Sunt jucători de crichet și vedete de hochei, luptători profesioniști și trăgători la țintă, prezentatori TV, chirurgi cunoscuți și specialiști cardiologi pufăind cu deliciu din trabucurile groase.

Știu cu toții că o asemenea privelițte e rară; s-ar putea să nu mai vadă așa ceva vreodată. Bunty Wadia și toți cei care i-au cerut sau cărora li s-a cerut complicitatea, adunați laolaltă. Pot încerca să ghicească, în această clipă suspendată, cât de departe și-a întins firele plasei.

2.

Ajay își savurează minutele prețioase pe bancheta din spate a mașinii, știind că se vor sfârși curând. S-a eliberat de toți stăpânii în inima lui. Și totuși e aici iarăși, ales, cules, trimis către moarte. De ce face asta? A, da. Din nou se uită la imaginea surorii. Singurul lucru din lume care îl ține sub control. Însă, după ce-o să o salveze, o să scape de ei? O să-și taie parâma? Nu, mereu îl vor avea cu ceva la mână. I-o pot lua înapoi când au chef. La fel, pe mama lui și pe sora mai mică. Poate doar să pretindă că nu-i pasă din

cale-afară. Orașul înoată în capul lui, lumina de sulf. N-a mai văzut priveliștea nocturnă a metropolei din acea noapte în care s-a schimbat totul. O vede acum prin pâcla de Mandrax, boarea de whisky, o vede cu ochi ucigași. Privește perindarea lumii, numără banii dați de Tinu.

Două mii de rupii.

„Ar fi destul să…?”

Se uită la șofer.

— Arată-mi arma.

Șoferul îi aruncă o privire prin oglindă.

— Când ajungem.

•

Sunny și Farah Wadia stau pe tron, pe podium, pe pajiștea întinsă, unul lângă altul, primind binecuvântările nuntașilor. Darurile sunt puse de mai mulți cărăuși într-o latură, pe mese care gem sub greutate.

— Ai putea măcar să zâmbești, șuieră printre dinți Farah. De ce nu poți și tu să te bucuri? Ai tot ce ți-ai putea dori sau ți-ar trebui vreodată.

Sunny nu răspunde, acceptă silențios binecuvântările și darurile invitaților, lipește de fiecare dată palmele în semn de mulțumire.

— Ești cel mai nefericit ticălos de pe lume.

El scanează adunarea pe sub lentilele negre.

Căutându-l pe Dinesh.

Căutându-l pe Eli.

Încercând să-și stăvilească un atac de panică.

Se petrece acum. Nu mai e cale de întoarcere.

Gautam Rathore se ridică de la masă și se așază la rând. Un ospătar în trecere îi oferă un pahar de șampanie, pe care îl refuză politicos. N-a mai băut de patru ani, are ochii limpezi, e plin de vigoare. De când i-a murit tatăl în accidentul acela de elicopter, își îngăduie fire cărunte în păr și o anumită severitate în purtări. E magnat imobiliar acum: contactele lui politice cumpără și plasează terenuri agricole, genul de terenuri pe care adoră metropolele să se extindă. Va avea cât de curând averea și legăturile necesare pentru a deveni un factor de putere influent în statul său. Când vor veni la conducere liderii potriviți, cine știe în mâna cui vor ajunge drepturile de minerit?

Se oprește în fața lui Sunny, întinde un plic simplu, zăbovește o clipă doar. Sperând, poate, să audă un cuvânt. Dar nu, Sunny înclină doar din

bărbie, împreunează a mulțumire palmele. Uitându-se la el după atâția ani, Gautam simte un brusc impuls pavlovian să spună ceva tăios și neobrăzat.

Își amintește apoi Cei Doisprezece Pași.

De la Unu până la Doisprezece: Bunty Wadia.

O complimentează sincer pe Farah și se duce.

— Am nevoie de-o linie, spune Farah într-un moment de respiro. Mă gândesc serios să trag una. Cum el nu se clintește, îi dă o scatoalcă peste coapsă. Crede-mă, am tot ce-ți trebuie. Se ridică, le face tuturor cu mâna, îi aruncă o ultimă privire lui Sunny. Îl anunță: O să fiu lângă lac, între locul ăsta și pădure.

Dispare și ea.

Singur.

Sunny a rămas singur.

Pe tron, uitându-se de sus la oaspeți. Niciodată nu s-a simțit atât de singur.

Și acum îl izbește atacul de panică cu care s-a luptat ziua întreagă, toată săptămâna, toată luna. Panica adunată în ani. Solitudinea unei vieți întregi. Furia. Gândul că se întâmplă în seara asta. Fiindcă mai mult ca sigur se va întâmpla. Și nici măcar nu știe exact ce. A lăsat *asta pe* seama lui Dinesh Singh. Știe doar că tații lor vor fi curând înlăturați, vârâți în vreo tărășenie care are să-i macine, îngăduindu-le lui Sunny și Dinesh să ia coroana.

Coroana.

Dumnezeule!

Tronul și coroana.

Nici pe tronul *ăsta* nu poate sta, darămite pe celălalt.

Ridică privirea și se pătrunde de vastitatea lumii tatălui său.

Întortocheatul registru pe care-l păstrează Bunty în minte.

Iar el…

El nu se poate gândi nici măcar la două mutări în avans la șah.

De ce o face?

De ce?

Dinesh… în cazul lui, știe. Pentru putere. Ba poate chiar pentru binele statului. Din credința în democrație, domnia legii, ce-o mai însemna și asta. Însă el, Sunny Wadia, de ce? Din răzbunare. Din ură. Pentru o inimă zdrobită? Din niciun motiv anume. Din dorința de a eroda tot ce e asociat cu greșelile sale. Da, iarăși își aruncă viața în aer. Dă foc oceanului,

atmosferei, își transformă lumea într-un astru muribund.

Și ce-o să rămână după ce-a isprăvit?

Vor reuși s-o scoată la capăt?

Nu, nu e în stare.

Se uită la Bunty, așezat la masă, cu trabucul în gură, în vreme ce oaspeții îl bat pe spate cu palma, îi șoptesc la ureche.

Nu poate face așa ceva.

Nici măcar să respire nu poate.

Pe frunte i se scurge sudoarea. Dumnezeule mare!

Una e să nutrești lăuntric ciuda, alta, s-o azvârli asupra lumii.

Oare să ia telefonul, să anuleze?

Nu. Nu.

Frățică, i-am dat drumul.

Și dacă Farah are dreptate?

Ai tot ce ți-ai putea dori sau ți-ar trebui vreodată.

De ce nu poți și tu să te bucuri?

De ce?

Apoi își amintește.

Ecograma.

Imaginea plutitoare a copilașului plutitor, pierdut pe vecie în spațiu și timp.

Se scufundă instantaneu în oceanul rece și negru al minții sale.

Ajunge la nisip, la mare, la foc. Momentul în care crede că a fost conceput copilul.

Nu poate zăbovi aici?

Nu.

E dus la noaptea accidentului.

Sânge. Whisky. Cocaină. Furie.

Izul de metal și benzină.

Fața însângerată a lui Ajay.

Chipul schimonosit al Nedei.

Și cuvintele tatălui care l-au bântuit o viață.

Nemilos. Trebuie *să fii nemilos.*

Ei bine, tată, uite-mă.

Dumnezeule mare!

Tată.

Da, se îneacă.

Îneacă.

Nu mi-am dorit decât viața aceea.

Strânge pumnii.

Își cere să rămână calm.

Atunci îi vede sosind pe Ram și Dinesh Singh.

Dă-o în mă-sa!

Se întoarce și o tulește către pădure.

Farah se uită lung în apa lacului, care reflectă luna.

Nu înalță ochii spre el.

— Nu eram sigură că o să vii.

— Am nevoie de ceva.

Se apropie împleticit, dându-și jos ochelarii și dezvăluindu-și ochii înfricoșați.

— Ceva e întotdeauna mai bine decât nimic.

Ea zâmbește. Vocea îi e domoală, alinătoare. Îl ia de mâna lipicioasă și îl trage între copaci. Dincolo, în dreptul conacului, petrecerea licărește.

Și din vizuina ascunsă se aude intermitent, adus de vânt, duduitul basului psytrance.

Însă aici sunt doar ei.

Sunny e scuturat de un fior.

— Am nevoie de ceva.

— Șșș.

Farah îl mângâie pe obraz, scoate o punguță de coca dintre sâni. El îi aruncă o privire, scutură din cap.

— Am nevoie de ceva mai mult. Îmi trebuie…

— Spune-mi ce.

— Am nevoie… Vocea i se frânge. Să fiu fericit, reușește să spună.

— Scumpule, spune ea în șoaptă împingând la loc punguța și întinzând o mână spre penisul lui. Te fac eu fericit.

El închide ochii.

Își stăvilește panica.

Farah, cu gesturi exersate, se strecoară, își plimbă ușurel degetul mare în susul și-n josul mădularului lipsit de viață.

— Cu mine, zice, fericirea e garantată.

— Nu asta, spune el. Îmi trebuie mai mult de-atât.

— Am ce-ți trebuie. Deschide cu mâna liberă poșeta, scoate din ea o cutiuță și-l îndeamnă: Deschide-o. Simte cum lui i se înmoaie scula când atenția i se mută spre cutie, așa că i-o strânge nițel între degete. Nu-nu-nu, capeți bunătățile numai dacă te porți frumos cu mine. *Concentrează-te.*

Dar nu are rost.

— Ce-i acolo? întreabă el.

Șase capsule mari de MDMA.

— Fericirea pe care o cauți, îi răspunde ea.

3.

Ajay stă în margine la Kashmiri Gate, autogara e luminată puternic în spatele lui, cu nenumărate familii înfofolite în șaluri, dormind printre bagaje, așteptându-și plecarea în aerul nocturn tot mai rece, în vreme ce alte autobuze pornesc la drum. Acesta e locul în care a sosit plin de speranță, cu cartea de vizită a lui Sunny Wadia în mână. Are acum în mână harta lui Tinu cu locurile unde trebuie să se infiltreze, arma pe care trebuie s-o folosească și schița bărbatului pe care trebuie să-l omoare. A ajuns, într-un fel sau altul, departe.

Se uită peste șosea către cimitirul Nicholson. Pasarela sub care își fac drogații veacul e spre dreapta. Se năpustește afară, se ferește de trafic, sare peste separatorul de benzi, iese cu bine pe cealaltă parte. Cumpără un pachet de țigări, o cutie de chibrituri și pătrunde în colonia din Civil Lines.

•

La recepție, Ram și Dinesh Singh, cu anturajul lor, își iau în primire mesele.

Bârfele despre prăpastia dintre tată și fiu au fost date uitării. Dinesh a negociat cu fermierii o înțelegere satisfăcătoare pentru toți. Dinastia lor se îndreaptă spre următoarele alegeri slăbită, însă tot puternică. Ram Singh o apucă direct spre Bunty, în vreme ce Dinesh, sorbind dintr-un pahar cu apă gazoasă, se amestecă prin mulțime.

•

În bezna unui trotuar neluminat, sub un arbore neem, Ajay fumează o țigară și se uită mai îndeaproape la armă. Un Luger cu opt cartușe și seria ștearsă. Șoferul i-a spus așa: „E dur, o să-și facă treaba”. Verifică piedica,

strecoară arma la brâu, în față. Desface iarăși harta, se concentrează să-și vină în fire, apoi o ia pe aleea din față. Pe la jumătatea aleii, la stânga, o modificare în aspectul cărămizilor marchează locul în care o proprietate ia locul celei de dinainte. Aici e locul de escaladare. Odată ce a trecut de zid, sare în tufe și se ghemuiește, cu urechea ciulită după câini.

Simte că-i bubuie inima și-i zvâcnește capul.

Cu băgare de seamă, își aruncă privirea spre peluza imaculată dincolo de care se află un bungalow pătrățos, în stil colonial. Locul pare mai degrabă pustiu, cu doar câteva luminițe în față.

Se lasă tăcut pe vine.

Așteaptă o vreme.

Așteaptă.

Simte greutatea liniștitoare a armei.

•

Sunny stă singur pe coama movilei ce ferește petrecerea lui, cea dezlănțuită, de ochii curioșilor, se uită la valea luminată stroboscopic, cu trupurile transpirate dansând, cu fețe care țipă și râd, cu barurile, corturile, focurile ei. Nu o poate atinge. Așteaptă însă, cu furnicături în stomac, să se coacă fructele MDMA-ului.

MDMA-ul.

Da.

A luat o doză eroică.

O simte în starea de greață, în ochii împâcliți, în moleculele atenuate ale vieții.

Așteaptă ca substanța să-i spună că totul va fi bine.

•

Îl simte înainte să-l vadă.

— Te uiți în direcția greșită, zice Vicky. Se lasă în iarbă cu un geamăt surprinzător de vulnerabil. Îmbătrânesc, mărturisește privindu-l duios.

Sunny e cutremurat de fiori la apropierea lui.

— Ce vrei de la mine?

•

Ajay dă târcoale, își face drum spre ușa din față a bungalow-ului. E deschisă, înăuntru întrezărește lumină.

Cât să aștepte aici?

N-ar fi mai bine să se suie pe acoperiș?

Să se uite pe toate geamurile? Ori să intre și gata?

Încearcă să-și limpezească povestea, dar nici măcar nu are o poveste. Are numai o lipsă cruntă de Mandrax și o armă. În timp ce înaintează pe alee, un câine negru și gras iese la trap de după ușă. Pornește spre el cu mers legănat, bâțâind din labe.

— Văd că ți-ai făcut o prietenă!

Din grădina din dreapta apare un bărbat tânăr, îndesat și bărbos, înfășurat într-un șal gros. Nu pare nici uimit, nici temător. Nu pare să creadă că Ajay nu e la locul lui acolo.

Ajay nu știe ce să zică.

— N-ai grijă, nu mușcă. Doar trage bășini! Dar e un preț mic de plătit pentru că-mi ține noaptea de cald, își alătură palmele. Sunt fratele Sanjay, apropo. Te-ai rătăcit?

— Da, se aude Ajay rostind.

— Poți vorbi?

— Da.

— Poate ai nevoie să te odihnești?

— Un pic de apă aș vrea.

— Sigur, sigur! Un drept fundamental al tuturor! exclamă luându-l de braț ca să-l conducă înăuntru. Și de unde vii, prietene?

— De nicăieri.

— Aoleu, mamă, face fratele Sanjay. Nimic nu-i mai nasol! Chiar dacă se zice că „ignoranța e binecuvântare”, nu? Dar eu prefer cunoașterea, păi, clar. Eh, e clar că duci lipsă de o baie și de ceva de mâncat. Crede-mă, nu ești primul!

Dincolo de încăperea recepției, un studio străvechi, căptușit cu cărți, cu șemineu.

Lumină caldă.

Pacea minții.

•

— Ce vreau eu de la tine? se preface surprins Vicky. Nimic! Absolut nimic!

— Atunci dă-mi pace! țipă el și se simte scârbit de cum sună, ca un copil cu năbădăi.

Vicky lasă o palmă pe umărul lui.

— Doar că mă doare sufletul, atâta tot, să văd ce-ai ajuns.

Ce-ar trebui să răspundă la asta?

— Da, mă doare sufletul, reafirmă Vicky.

— Ce-am ajuns?

— Te faci praf.

Sunny scutură din cap.

— Dar nu-i nimic, continuă Vicky. Ți-am studiat harta astrală. Am văzut totul, de la început. Ce ai făcut, mocirlele în care te-ai scufundat, chinul pe care l-ai îndurat, toate te-au dus aici. Astăzi e ziua în care-o să devii bărbat.

•

— Cine-i acolo? Cine-i acolo?

Fratele Sanjay îl călăuzește pe Ajay către adâncimea bungalow-ului.

— Avem un musafir! anunță chiuind.

Trec pe sub o boltă interioară și intră într-o sufragerie unde o masă solidă, din lemn dur, cu loc cât pentru douăzeci de persoane, se întinde în lungul odăii, pe mijloc. În capul ei șade un bărbat, un preot vârstnic, în alb, chel, aproape surd și aproape orb, mâncând cârnați cu piure.

— Ce-i asta?! răcnește.

— Un călător ostenit! răspunde fratele Sanjay.

— Nu, nu vreau un cărucior!

— Nu-l băga în seamă, îl mai apucă uneori.

Fratele Sanjay îl bate pe Ajay pe umăr, liniștitor.

Acestea fiind zise, preotul cel bătrân se retrage în lumea lui.

— Așa, zice fratele Sanjay, așază-te, o să-ți aduc de mâncare.

Ajay se uită împrejur, zguduit și confuz.

Mișcat de bunătatea spontană.

Cu gândul la armă.

La misiunea pe care o are.

Sanjay revine cu două farfurii cu orez și dai, cu garnitură de *sabzi*. Se uită la ceasul de pe perete și țâțâie a nemulțumire.

— Mereu întârzie.

— Cine?! răcnește bătrânul preot.

— Peter Mathews, răspunde fratele Sanjay.

— Mie să-mi lăsați cârnații în pace! zbiară bătrânul.

Se ivește un bucătar posac și bărbos.

— Părinte! Totul în regulă?

— Vrea cârnații mei!

Bucătarul îi face lui Ajay cu ochiul. Spre preot strigă:

— Îl țin la distanță!

În vreme ce bucătarul dispare, o altă siluetă intră în sală. E un individ tăcut, meditativ, cu capul plecat și părul tuns, nu tocmai stilat, castron.

Se înclină spre preotul cel bătrân, apoi se așază de cealaltă parte a mesei față de Ajay, lângă Sanjay.

— Bună seara, zice și duce palma la inimă. Sunt Peter Mathews.

•

— De ce-mi faci asta?

Sunny își ține capul în palme.

— Țin minte ziua când te-ai născut, răspunde Vicky. A fost eclipsă. Frumoasă zi. Mi-am dorit să-i pot fi alături mamei tale.

— Te rog. Nu mă mai tortura!

Simte înălțarea MDMA-ului desprinzându-l de priponul realității, înmuindu-i mortarul mâniei.

— Regret toți anii ăștia, oftează Vicky.

Sunny întoarce capul să-l privească și își vede, lămurit, propriul chip.

— Ce îmi faci? spune iar.

Vicky îi oferă un zâmbet distorsionat.

— Nimic din ce nu ți-ai făcut deja singur. Trage de pe degetul mic un inel de aur cu smarald și-i zice: Ea a vrut să-ți dau ăsta.

Sunny se uită pierdut în verdele pulsatil al nestematei.

— I-am spus că o să aștept.

•

— Am ajuns, trecând prin viață, tot mai convins că mor în fiecare clipă, zice Peter Mathews. Nu-mi pot opri senzația. De fiecare dată când trec strada, cred că a dat peste mine o mașină. O versiune a mea își vede de drum, cealaltă moare. Sunt gânduri groaznice, știu, dar nu mă pot dezbăra de ele. Ai auzit de multivers, frate Sanjay?

— Nu pot zice c-am auzit.

— Sunt lumi infinite unde se înfiripă orice existență posibilă. În asta de-aici aș putea să mă înjunghii chiar acum, zice Peter Mathews, ori pe tine, frate Sanjay, sau pe noul nostru amic abia sosit.

— Doamne sfinte!

— Aici am fi morți cu toții, dar în alte lumi am fi încă vii.

— Întunecat gând, face fratele Sanjay, apoi, mai cu vioiciune: Asta

totuși nu-i o scuză ca să nu te porți cu bunătate.

Ajay se tot holbează la Peter Mathews.

Știe oare?

Bănuiește?

Ar trebui să scoată acum pistolul și să-l omoare? Peter Mathews răspunde uităturii lui cu un zâmbet.

— De unde vii? întreabă.

— E de nicăieri, răspunde glumeț fratele Sanjay. Mathews își toarnă un pahar cu apă.

— Nu, în seara asta a venit din altă parte.

— De la pârnaie vin, zice Ajay.

— Da, încuviințează Mathews, mi-am dat seama după tatuaj. Lucrez mai tot timpul cu deținuți. Și ce-ai făcut?

— Am omorât oameni.

— Doamne sfinte, râde fratele Sanjay, poate chiar *tu o să* fii ăla care o să ne ucidă la noapte.

•

Sunny ține în palmă inelul ce iradiază, pulsează.

Pe chip îi mijește un rânjet.

Rostește cuvântul.

— Rastogi.

Vicky dă înțelegător din cap și zâmbește.

— Rastogi, repetă Sunny și se saltă pe picioare, începe să râdă.

Dezlănțuit.

— Da, încuviințează Vicky, da, Rastogi.

— Nu, scutură din cap Sunny. Nu, n-ai înțeles.

Hohotele lui umplu aerul.

— Am scăpat de voi amândoi! strigă.

Aruncă inelul spre Vicky.

— Unde crezi că s-a dus Ajay?!

Zâmbetul lui Vicky dispare.

— Sunil Rastogi o să moară!

•

Nu știe dacă se împiedică ori e îmbrâncit, însă Sunny se dă de-a berbeleacul pe pantă.

Un monstru de pe dealuri.

Aterizează la pământ cu un bufnet, în ritm cu bubuitul basului.

Un hipiot cu dreaduri face jonglerii cu foc la stânga lui. Focul își alungește văpăile în mintea lui Sunny.

Spune lucruri plăcute despre lume, îi spune că totul va fi bine.

Sare în picioare, începe să danseze, își aruncă brațele în aer.

Îl privesc cu toții.

Îl strigă pe nume.

S-a întors Sunny Wadia!

SUN-NY!

SUN-NY!

Și deasupra tuturor, nevăzut, Vicky Wadia scoate mobilul.

*

— O secundă, vă rog, zice Peter Mathews trăgând din buzunar un telefon Nokia uzat și înălțând în aer un deget. Da? răspunde amabil. Înțeleg, înțeleg, oftează. Nu pot promite nimic. Dar încerc.

Închide telefonul, îl lasă să alunece iarăși în buzunar.

În acel moment, degetul lui Ajay trage piedica de pe patul de lemn al pistolului Luger.

— Totul în regulă? întreabă fratele Sanjay.

Peter Mathews începe să spună:

— To…

Dar înainte să sfârșească s-a și ridicat, și-a înnodat brațul pe după gâtul lui Sanjay, l-a săltat de pe scaun, a apucat de pe masă, în mișcare, cuțitul pentru cârnați al bătrânului preot și a și început să-l târască pe călugăr, sub amenințarea lamei, către cămara din spate.

Se întâmplă cât ai clipi, iar Ajay e lent.

Până să scoată arma, Mathews și Sanjay s-au evaporat.

Bătrânul preot răcnește:

— Ce naiba se petrece?!

În cămară, Mathews îl trage pe Sanjay, care protestează, către ușa ce dă spre exterior. Când Ajay dă colțul, lansat în urmărire, Mathews îl izbește pe fratele Sanjay cu capul de zid și-i face vânt în fața lui, prin aer, așa încât Ajay să nu poată trage. Iar până să-l ocolească Ajay ori să treacă peste el, Peter Mathews dispare.

•

O casă de oaspeți cu două etaje se înalță în spate.

Ajay aude pași urcând pe casa scării.

Aude strigătele bucătarului.

Ridică ochii și îl vede pe Mathews cotind pe treptele de la primul etaj.

Se lansează în urmărire, urcă în fugă scările, în vreme ce bucătarul țâșnește afară cu un satâr în mână.

La etajul întâi, toate ușile sunt închise pe amândouă părțile.

Și aude pași urcând.

Dă buzna pe urmele pașilor, se împiedică.

Vede, când se năpustește la etajul al doilea, o ușă deschisă.

Intră fără să se gândească.

Gonește peste prag, cu arma gata să tragă.

Numai că înăuntru nu e nimeni.

Când aude iarăși pașii, aproape că e prea târziu.

Se răsucește și vede o țeavă de metal coborând spre fața lui.

Ridică brațul stâng.

Trosnet de os.

Iar Mathews, acum, e călare pe el.

Se încolăcesc, se apucă, Ajay cu degetele încleștate pe armă, Mathews încercând să i-o smulgă din mâna dreaptă.

— Strici tot, zbiară Mathews.

Mâna stângă a lui Ajay este acum în agonie. N-o poate folosi.

Așa că lovește în schimb cu picioarele, încearcă să-l doboare pe Mathews, numai că Mathews e tulburător de puternic. Neavând încotro, Ajay strânge din dinți. Cu toată forța, își proiectează brațul fracturat în gâtlejul lui Mathews.

O durere îngrozitoare săgetează prin brațul lui Ajay.

Dar s-a săvârșit.

Rastogi cade pe spate, sufocându-se.

Chinuindu-se să respire.

Și acum Ajay are libertatea de a-l lua pe Rastogi în cătarea armei.

Trebuie doar să apese pe trăgaci, să lichideze monstrul.

Doar că nu poate.

— Stai, stai! țipă Mathews, cu lacrimi în ochi.

Și Ajay se oprește.

De atâta e nevoie. Buzele lui Mathews încep să se încrețească într-un surâs nepământean.

Ajay, transfigurat bizar, spune:

— Ești Sunil Rastogi.

Mathews dă din cap că așa-i.

— Eu sunt.

Ajay privește cum iese Rastogi la iveală. Orice urmă din umilul Mathews a pierit.

Rastogi aruncă acum ocheade spre ușă, către zarva care crește la etajele inferioare.

— O să vină după tine, zice, știi asta, nu? Ai face bine să mă împuști acum, iar dacă nu, șterge-o.

— Trebuie să te împușc, răspunde Ajay.

— Atunci fă-o.

Mâna lui Ajay tremură.

— Nu pot.

— De ce?

— Nu știu.

— Cred că știu eu de ce, zâmbește Rastogi.

Vocea lui Ajay e o șoaptă.

— Zi-mi.

— Nu mai vrei să fii sclav.

— Dar trebuie să te omor, spune Ajay. Nu am de ales.

— Suferi, zâmbește Rastogi. Văd în ochii tăi. Știu cum e, tu și cu mine suntem ca frații.

— Trebuie să trag.

— Ții minte, zice Rastogi, ce-am vorbit jos. Imaginează-ți un univers unde n-a trebuit să ucizi. Unde ai fi?

Vede că mâna lui Ajay își pierde concentrarea, începe să tremure.

— Acasă, murmură Ajay.

— Acasă?

Ajay închide ochii.

— În munți.

— Păi, întoarce-te acolo.

— Nu pot! țipă Ajay.

Cu imensă dificultate și dureri sfâșietoare, își strecoară degetele în buzunarul blugilor și extrage fotografia pe care a avut-o atâta amar de vreme asupra lui.

O întinde între buricele degetelor mâinii vătămate.

Rastogi i-o ia, o ridică în fața ochilor. Devorează imaginea, fata de pe pat, în bordel, atât de înverșunată, atât de temătoare. Rastogi își plimbă privirea de la poză la bărbatul din fața lui.

— Cine-i asta? zice Rastogi înmuind conciliator vocea.

— Sora mea! suspină Ajay. Sora mea! Trebuie să te omor ca s-o salvez.

— Frate, începe Rastogi să hohotească, asta nu-i soră-ta.

— Cum adică?

— Adică te-au mințit.

— Cum adică?!

— Ce vreau eu să zic e că asta nu e soră-ta.

— Ce?!

— Fiindcă o știu pe fata asta. O știu chiar prea bine. E din Bihar de fel, prietene. O cheamă Neha. În poză e la un bordel din Benares. Știu, fiindcă am lucrat acolo cândva.

— Nu! Nu-i adevărat! E sora mea.

— Poate că e și greșesc eu.

— Este!

— Sau poate că te-au mințit, frate. Ascultă-mă. Eu pe fata asta o *știu*. Uită-te la ea! Nici măcar nu seamănă cu tine.

Rastogi întinde fotografia spre fața lui Ajay.

Ajay se uită la poză de parcă ar fi pentru prima oară.

Și întreaga lui lume se prăbușește în ruine.

Poate e adevărat. Poate că nu-i ea.

Și dacă așa stau lucrurile?

— Da, te-au mințit, zice Rastogi. Cum mint pe oricine. Au promis c-o salvează, așa-i?

Ajay ridică privirea.

— Da.

— Dar te-au trimis aici, de fapt, ca să mori.

Capul lui Ajay doare și zvâcnește, sevrajul de la Mandrax, șocul, agonia confuziei, agonia brațului rupt.

De jos vine zarva unei mulțimi agitate.

Rastogi arată spre geamul deschis din spate.

— Poți aștepta aici să te prindă. Să te omoare. Să te predea. Ori poți să fugi. Să fugi și să fii liber.

•

Pe scări în sus, bucătarul deschide calea, urmat de câțiva băiețandri din vecini cu bâte de crichet, crose de hochei, cuțite de bucătărie. Se îmbulzesc, înaintează temători, se strigă unii pe alții. „Acolo!” Țipă la ușă, dau buzna înăuntru.

•

Peter Mathews zace pe jos văicărindu-se.

— A încercat să mă omoare! se tânguie. Arată spre fereastră: A fugit!

Bucătarul se năpustește spre geam, spintecă întunericul nopții cu satârul.

— Duceți-vă după el, răcnește Peter Mathews.

Gloata se supune, oamenii ies pe ușă grăbiți, coboară scările, se împrăștie, cer cu voci ridicate să fie cercetată proprietatea.

Sunil Rastogi se culege de pe jos, recuperează fotografia pe care Ajay, în deznădejdea lui, a lăsat-o în urmă.

Zâmbește în barbă.

Îi cercetează trupul, chipul.

N-a mai văzut-o în viața lui pe femeia asta.

*

Acum, pe drumul de acces spre conacul Wadia se apropie un nou convoi.

O flotilă de echipaje ale Forțelor Speciale și ale Agenției Anticorupție.

•

Rastogi trece la pas prin mijlocul bungalow-ului în vreme ce căutarea intrusului se întețește. Duce în spinare, prinsă transversal, o geantă de voiaj verde și lunguiață.

Se îndreaptă direct spre ușa din față, apucând în drum și o cască de motociclist.

Iese pe poartă și scoate telefonul.

Formează un număr.

— Problema e rezolvată.

Ajuns în stradă, urcă pe o motocicletă Yamaha sport a cărei cheie o are, pornește motorul, îl ambalează puternic și o ia spre autogară.

•

La recepție, staturile de la Bollywood dansează pe scenă.

Bunty își pufăie trabucul, satisfăcut de mersul lumii.

Dinesh Singh se uită la Vicky.

Vicky zâmbește spre telefon.

Și, în râpă, mintea lui Sunny explodează.

Plăcere. Durere.

Nu are stăpâni.

Iartă lumea.

Totul va fi bine.

•

Convoiul a ajuns acum la porțile domeniului Wadia.

Mașinile sunt întâmpinate de agenții de pază. Ce poftesc?

Nu au idee cine locuiește aici?

Nu știu ei a cui nuntă este?

Ba știu.

Nu le pasă.

Au un mandat de percheziție pentru proprietatea în cauză.

Și unul pentru arestarea lui Ram Singh și a lui Bunty Wadia.

E necesară o semnătură.

•

Vicky se uită peste mulțime la Bunty, care răspunde la telefonul ce țârâie.

Ia o postură relaxată, urmărind cum crește agitația în rândul personalului.

Vede cum câteva persoane importante răspund la telefoane.

Îl privește pe șeful securității alergând spre Tinu.

Fața lui Tinu devine brusc cenușie.

•

În zare, vehiculele de poliție alunecă pe aleea de acces.

Bunty, în tot acest timp, rămâne pe scaun, arborând un zâmbet demn.

Însă unii dintre oficialii guvernamentali, birocrați, miniștri se ridică de pe locurile lor. Ecranele telefoanelor se aprind. Se schimbă apeluri.

Ce se întâmplă acum?

Știe cineva?

•

Să arestezi un prim-ministru în funcție și pe socrul-mare în noaptea nunții. Și încă pe Bunty Wadia. În fața musafirilor.

Nu s-a mai auzit.

Cineva are să plătească.

Mandatul este prezentat.

Se instaurează haosul.

Ram Singh e cuprins de mânie.

•

Au ieșit la lumină documente – fotografii, scrisori, casete, înregistrări audio. O serie de omoruri, răpiri, acte de corupție săvârșite din anii ’90 până în ziua de azi. Au loc razii, chiar acum, prin întregul Uttar Pradesh. Totul duce la Bunty Wadia și Ram Singh.

Ram Singh își pierde capul.

Îi insultă pe agenții de poliție, îi îmbrâncește.

Însuși faptul că s-a luat o asemenea măsură împotriva lui. E un păcat.

Că cineva i-a știut atât de puțin de frică.

Mai dihai, știe că acel cineva îi e fiu.

•

Cu toate că Bunty rămâne calm, recepția e zgâlțâită zdravăn.

Puzderia de girofaruri.

Oamenii în uniformă.

Ram Singh făcând o criză de nervi.

O învălmășeală. O mică încăierare.

Oamenii lui Ram atacă.

Se trag arme din tocuri.

Mulțimea e în debandadă totală.

Unii, persoane extrem de importante, bat deja în retragere spre șoferii și mașinile lor.

Alții se îmbulzesc să stea de vorbă cu poliția.

Și Bunty zâmbește cordial.

Asta vede Sunny, tras de Eli afară din bula paradiziacă de uitare.

•

În forfota de pe aleea de acces a conacului, Tinu îl trage deoparte pe Sunny.

Îl trage spre unul dintre SUV-urile lor.

— L-au săltat, o să ne ținem după ei.

Îl împinge pe Sunny cel asudat și cu ochi tulburi pe bancheta din spate.

Eli sare alături, punându-și în toc pistolul Jericho.

•

Poliția îi transportă pe Ram și pe Bunty în vehicule separate.

Se înșiruie pe alee către poartă.

Tinu e la telefon, zbierând.

Și Sunny e pierdut în iluminație.

— Ce frumos, strigă. Pune palma pe umărul lui Eli. E real?

— Da, tembelule, zice Eli. E real, în mă-sa.

•

Convoiul iese de pe drumul de acces spre colonie și mărește viteza.

Tinu, Sunny și Eli sunt la trei mașini în spatele celei în care se află Bunty.

— Cine face asta? urlă Tinu. Află! După ce închide, mârâie: Cine a făcut asta e mai rău ca mort. Se întoarce spre Sunny. O să iasă într-un ceas. Nu-l au cu nimic la mână. E o ofensă.

Sunny dă înțelegător din cap.

— Totul are să fie în regulă.

•

În față, în vehiculul lui Bunty, domnește o tăcere studiată.

Polițiștii sunt deferenți, respectuoși.

Bunty stă cu spatele drept ca o scândură, fără să trădeze furie ori frică.

•

Convoiul ajunge la Mehrauli.

În față, un Tempo a făcut pană. E un blocaj.

Polițiștii din capul convoiului coboară.

Încep să dirijeze traficul, îi pun pe alții să împingă duba din drum.

Sunny coboară geamul și scoate capul afară.

Încearcă să se cațăre, să zărească ceva.

•

Aud schelălăitul ascuțit al motorului înainte să vadă.

Vaietul strident al unei motociclete Yamaha sport care schimbă vitezele.

De cealaltă parte a separatorului de benzi, pe contrasens.

Accelerând din spate.

Sunny se uită cum alunecă pe lângă ei.

Înclinându-se.

Încetinind.

Oprind.

În rând cu vehiculul Forțelor Speciale unde e ținut Bunty.

•

Motociclistul cu cască înfige în pământ talpa stângă.

Scoate obiectul din geanta de voiaj.

Îl cumpănește în brațe.
Metal.
Închis la culoare.
Lung.

•

Bunty aruncă o privire în dreapta.
Vede, în acel crâmpei de secundă.
Îl trage peste el pe polițistul de alături ca pe un scut uman.

•

Țeava fulgeră.
Păcănitul care-ți sparge timpanele.
Al unei arme automate AR-15 dotate cu magazie cu tambur de o sută de gloanțe.
Ciuruind vehiculul de poliție.
Despicând metal și carne.
După care motocicleta prinde iarăși viteză.
Se rotește la giratoriu, o apucă spre est către Sainik Farms.

•

Eli e pe cealaltă parte a mașinii.
Până apucă să iasă și să tragă e în zadar.
Polițiștii apar și ei, cu Glock-uri 17.
Însă motocicleta e departe.

•

Sunny coboară împleticindu-se din mașină.
Se holbează la ce-a rămas.
La carnea sfâșiată, măcelărită din interior.
Care i-a fost cândva tată.

După unu dimineața, pe undeva prin Punjab, autobuzul HRTC spre Manali oprește la o dhaba din marginea șoselei. Pasagerii încep să coboare somnoroși. Ajay printre ei, cu tricoul și pantalonii negri. Lugerul a fost deja aruncat. Pe această lume, tot ce are sunt câteva mii de rupii, îndurerarea și libertatea. Se va face nevăzut în munții tinereții lui. Se așază la masă, comandă chai și dal fry. Ridică apoi privirea către emisiunea de știri de la televizor.

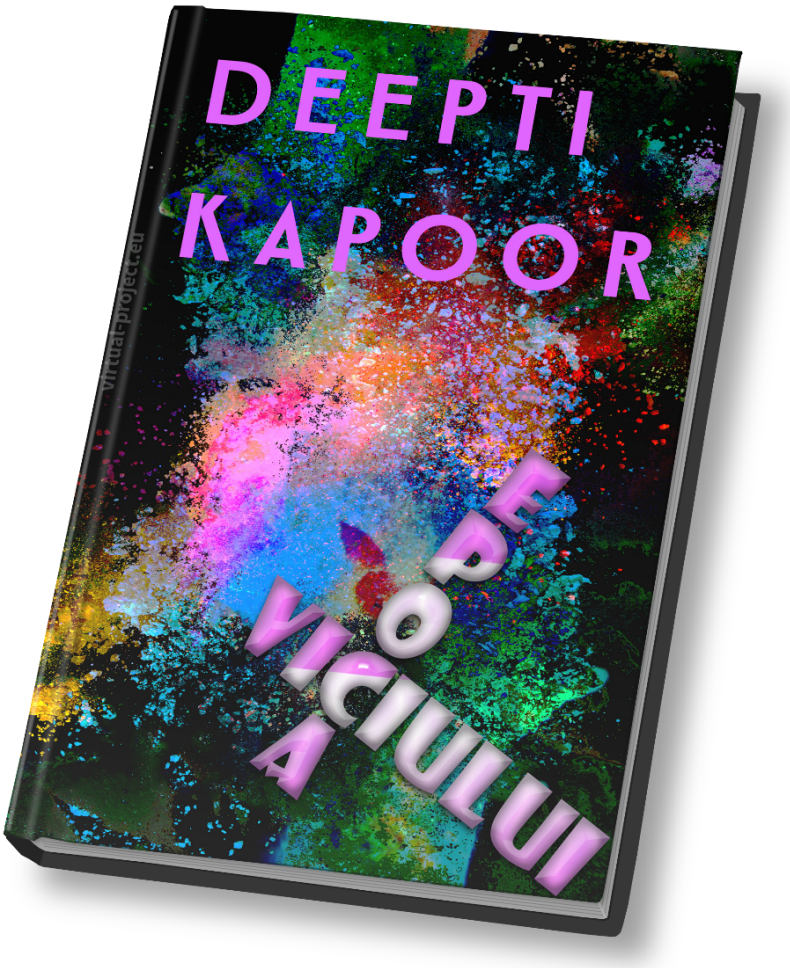

virtual-project.eu

violin

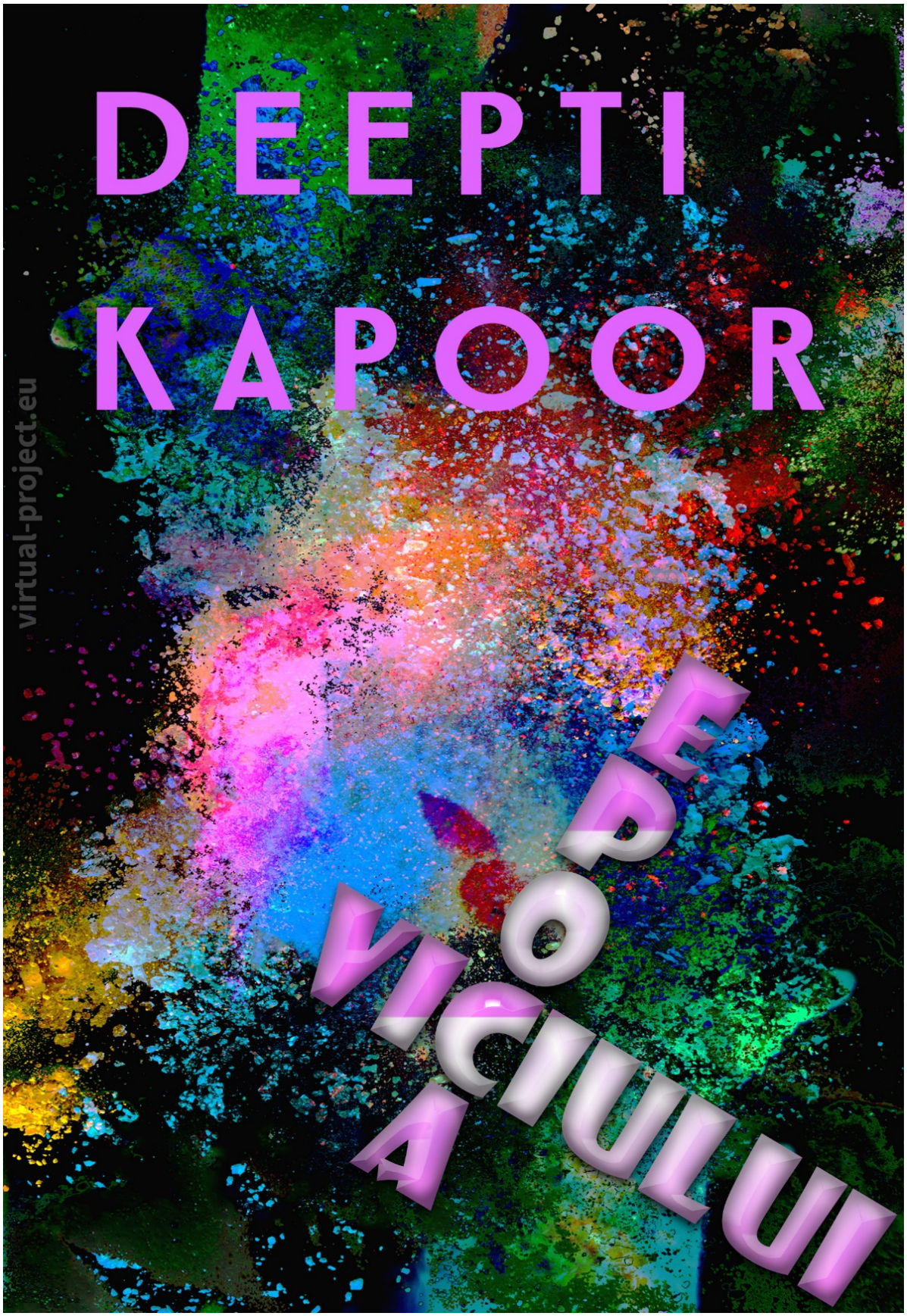
DEEPTI
KAPOOR
EPOCA VICIULUI
virtual-project.eu